ii tra

The following book includes:

- Wikisource Talmud Bavli
- License: CC-BY
- Source: http://he.wikisource.org/wiki/%D7%AA%D7%9C%D7%9E%D7%95%D7%93_%D7%91%D7%91%

D\%6C%D\%66

It was retrieved from Sefaria on August 28, 2022 (2"5Wn'r7 1717 (2"). It was typeset and formatted by Ktavi.

1	ے یا۔				 •		•	•	 •	•	 ٠		•	 •	•	•		•	•	 •	•	 ٠	•	 •	 •	•	 •	•	77
1	בן גם.				 •		•	•	 •	•	 •			 •	•	•		•	•	 •	•	 ٠	•	 •	 •	•	 •	•	07
1	ה, יו					 	•	•	 •	•				 •		•			•	 •	•	 •	•	 •	 •	•			61
1	1، با					 																							61
1	-F a1					 																							LΙ
1	.L aı					 																			 •				91
1	ے، یا۔					 			 •													 •							SI
واحا	T C 4 1	<u> </u>																											†I
																													,,
1	۲، یا۔				 •		٠	•	 •	•	 •	•	 ٠	•	 •	 •	•	 •	•	13									
ودد	د در ۱	117																											EI
	ے، یا۔																										 •	•	ΙΙ
1	אי זן.																											•	10
1																												•	6
1	L a				 •		•	•	 •	•	 ٠		•	 •	•	•		•	•	 •	•	 ٠	•	 •	 •	•	 •	•	8
1	ГF П				 •	 	•	•	 •	•	 •			 •		•		•	•	 •	•	 •	•	 •	 •	•	 •	•	9
1	1 با۔				 •	 	•	•	 •	•	 •			 •	•			•				 •			 •	•	 •	•	9
1	ا با					 	•	•	 •	•				 •		•			•	 •	•	 •	•	 •	 •	•		•	ς
1	يا يا					 																 •					 •		Þ
1	ے یا۔					 	•																		 •	•			٤
1	۲ یا۔					 			 •					 •							•	 •							Į
GL4	n mu	NL N	ILKIL	•																									Į
1	_L _					 	•	•		•	 •			 •				•	•		•	 •		 •	 •	•	 •	•	Į
ورا	n mu	N. N	KKL																										I

תוכן העניינים

ΛĪ		1	「トト
•			

	דף מו																																										<i>τς</i>
	דף מה	•	•	•		•	•	•		•			 		•	•	•	•	•	•	•	•		•	•		•	•	•	•	 •	•	•	•	•	•	•	•	 	•	•	 •	53
	דף מד			•									 			•	•			•			•						•		 •	•		•			•	•	 	•		 •	25
	דף מג			•		•	•	•	•	•		•	 		•		•	•	•	٠		•	•	•	•			•	•	•	 •	•	•		•	•	٠	•	 	•	•	 •	ĮŞ
	דף מב			•									 							•												•					•		 	•			67
	דף מא			•									 							•												•					•		 	•			87
GL	ן ני יוצ	х т	rel	.																																							87
	דף מ												 																										 			 	/ ـ
a l 2	T (12)																																										<i>L</i> ₩
466																																											L†
	דף לט			•									 			•	•			•											 •	•		•		•	•	•	 	•		 •	97
	רף לח			•			•						 			•		•		•									•		 •	•	•	•		•	•	•	 	•	•	 •	St
	اک تا ۲		•	•		•	•	•	•			•	 			•	•	•		•	•	•	•						•		 •	•	•	•		•	•	•	 	•	•		ヤヤ
	ال داء			•		•	•	•	•			•	 			•	•	•		٠		•	•			•			•	•	 •	•	•		•	•	•	•	 	•	•	 •	٤٢
	רף לה	•		•		•	•	•	•			•	 			•	•	•		٠		•	•			•			•	•	 •	•	•		•	•	•	•	 	•	•	 •	77
	בוי לד			•			•						 			•	•			•									•	•	 •	•				•	•	•	 	•		 •	ΙÞ
	בוי לג			•		•	•	•	•			•	 			•	•	•		٠		•	•			•			•	•	 •	•	•		•	•	•	•	 	•	•	 •	38
	دا، کر						•				• •		 			•				•												•					•		 	•		 •	Lε
Œ٢	ן ד בנוו	. C	LLG	.0																																							Lε
	ጉቦ לጰ																																										98
	<u>ب</u> الع كر																																										34
	דף כמ																																					•					33
	דף כח																																										35
	דף כז																																										18
	דף כו																																										30
	דף כה																																										67
	דף כד		•	•	•	•	•	•	•	•		•	 	•	•	٠	٠	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	 •	•	•	•	•	•	•	•	 •	•	•	 •	L7
	דף כג																																										97
	דף כב	•	•	•	•	•	•	•	•	•		•	 	•	•	•	٠	•	•	٠	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	 •	•	•	•	•	•	•	•	 •	•	•	 •	57
GL	ן ג המפ	ζĽ	πí	Į.(יי																																						† 7
	דף כא			•									 							•																			 				53
	= = 1																																										

TP 01	
TP 01	
רף סה	· · · · · · · · · · · · · · · · · · ·
פרקי תינוקת	S
דף סד	V.
TP at	ε
TP 0E	
דף סא	I
TP 0	0
פרק ט האשה שהיא עישה	0.
פרק ט האשה שהיא עישה	6
τρ	6
τρ <u>ιπ</u>	
פרק ה הרואה כתם	8
	O.
פרק ה הרואה כתם	L
TP LT	
TP LT	
TP LT	
TP LT. TP LT. TP LT. TP LT.	99
TP LT TP LT TP LT TP LT TP LT	
TF LX TF LT GFG 1 TG RLTR TF LT TF LT TF LT	99
TF LC TF LC TF LT GETS, TEG FILTE TF LC TF LC TF LC	
TP LX TP LX TP LT TP LT TP LT TP LT TP LT TP LT	
ΤΡ [99
ΓΡ αυ ΓΓ τ	99
ΤΡ [99
GCT of C CM Order TP CC TP L TP LX TP LC TP LC TP LC TP CT TP CT TP CT TP CT TP CT	
ΓΡ αυ ΓΓ τ	

דף עג .	•	•	•		•	 •	٠		•		•		•	•		•	 •	•		•		•	•		•	 	•		•	•	•	•			•	•	•	•	•		•	•	•	•	78
דף עב																																													18
דף עא	•	•	•	•	•	 •	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	 •	•	•	٠	•	•	•	•	•	 	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	•	08
דףע .																																													08
דף סט	•	•	•	•	•	 •	•				•		•	•		•	 •	•		•	•	•	•	•	•	 	•		•	•	•				•						•	•	•	•	64
רף סח	•	•	•	•	•	 •	•				•		•	•		•	 •	•		•	•	•	•	•	•	 	•		•	•	•				•						•	•	•	•	87

<u>i</u>ν <u>trr</u>

היתה והלא לא הרגישה עכשיו. ואם תאמר נתלה להקל ונאמר בבדיקה אירע לה אורח וכסבורה הרגשת עד הוא וכפירש"י דא"כ אם שמשה מאתמול נמי נימא הא **ואב"א היינו טעמיה דשמאי הואיל ומרגשת בעצמה.** הקשו בתוספות רבותינו הצרפתים ז"ל הואיל אם ברקה עצמה עכשיו ומצאה טמא היאך תאמר מרגשת

בתחלת טומאה וגזרת הכתוב הוא רשות הרבים דינא הוא וגמרינן מיניה דלא אורועי ולטמויי מידי מספיקא. והא דאמרינן בטעמיה דר"ש **דגמר סוף טומאה מהחלה טומאה** ולא גמר רשות היחיד דסוף טומאה מתחלת טומאה משום דסבירא ליה דרשות היחיד גמרינן מסוטה

דקדשים דתולין וברשות הרבים טהור לגמרי דגמרינן מסוטה בק"ו.

וי"מ דאף על גב דליכא חוקה מיהו ה"ל ספק טומאה ומסוטה גמרינן מה החם מכאן ולהבא ולא למפרע אף כל ספק טומאה לא מטמינן למפרע אלא משום מעלה

תרומה וקדשים עבד בהו רבנן מעלה וכיון דליכא חזקה גמורה תולין. שנישינן הילכך בחולין אף על גב דאיכא למיחש במילתא כיון דלא מכרעא מילתא דטומאה מוקמינן טהרות אחוקתייהו ג) ד"א מאפישי טומאה לא מפשינן וגבי

והלל כי אמרי העמד דבר על חוקתו ואפילו לתרומה וקדשים היכא דלית ליה ריעותא מגופיה הך אשה כיון דמגופה קא חויא לא אמרי' אוקמה אחוקה אלא משום דהעמד אשה על הזקתה ובחזקת טהורה עומדת שהרי טבלה לנדתה ובדוקה היא משעה שפסקה לנדתה הראשון.

גמרא **מאי טעמא דשמאי.** פרושי קא מפרש מחניתין ואזיל דאלו טעמיה דשמאי דכולי עלמא אית להו אלא שהחמירו לחלות בחרומה וקדשים כדפרישית, ואוקים

٥٤٤.

ברה"ר טמא והטעם לזה שלא הלכו בגזרה דלמפרע על דרך טומאה דסוטה. דטומאת סוטה מכאן ולהבא היא הילכך השוו רשויות לחלות ולא לשרוף. ואין זה מחוור והיינו גמי דאקשינן הכא בשמעתין להלל קשיא טומאה ודאי דאלו מעת לעת שבנדה תולין ולא אקשינן גמי ברשות הרבים טהור. ואלו הכא קתני בין ברה"י בין וי"מ דמעת לעת שבנדה נוהג בין ברה"י בין ברה"ר גזרו לתלות בתרומה וקדשים וכן אמרו בירוש" דמעת לעת שבנדה נוהג בין ברשות היהיד בין ברשות הרבים

טומאה ודאי דחששא בעלמא הוא ולחומרא כטעמא דמפרש בגמרא.

דלהוי כספק טומאה דברשות היהיד ובדבר שאין בו דעת לישאל ואפילו ברה"י ספקו טהור וברה"י ודבר שיש בו דעת לישאל נמי לא גזרו אלא לתלות אבל לא בתרומה וקדשים כדאיתא בגמרא ואמרינן גמי לקמן בדבר שיש בו דעת לישאל. וממילא גמי שמעינן דדוקא ברשות היחיד אבל ברשות הרבים טהור דלא גזרו אלא **הגל אומר מפקידה ואפילו לימים הרבה.** פי^י אפילו מפקידה לפקידה חוששין להם דמפקידה הששא דרבנן היא וספק טומאה גזרו עליו לתלות ושניהם לא למדוה אלא מסוטה – רבנן סברי כי סוטה מה סוטה ספק היא – ועשאוה כודאי הכא נמי ספק ועשאוה כודאי – אי מסוטה אימא כי סוטה מה

٢ يا ٢

היה בודק את החבית להיות מפריש עליה תרומה והולך ואח"כ נמצא חומץ – ר"ש אומר בר"ה טהורות ברה"י תוליך כיון דמגופה קחויא לא אמרינן אוקמה אחזקתה ומאי שנא ממקוה דתנן מקוה – כל ג^י ימים (הראשונים) ודאי מכאן ואילך ספק קשיא לשמאי התם משום

החם איכא חרתי לריעותא הכא איכא חדא לריעותא ומאי שנא מחבית דתנן – ונמצא חסר כל הטהרות שנעשו על גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י טמאות מי איכא למימר חואי ואתא חואי ואתא ומאי קושיא דלמא הגס הגס חויתיה – מאן חנא חבית ר"ש היא דלגבי מקוה נמי ספקא משוי ליה דתנן מקוה שנמדד השתא הוא דחסר הכי השתא התם איכא למימר חסר ואתא חסר ואתא הכא - ורמי חבית אמקוה מאי שנא הכא ודאי ומ"ש הכא ספק א"ר חנינא מסורא לא חסר הרי חסר לפניך הכא נמי הרי דם לפניך השתא הוא דחואי הכא נמי – דלמא הגס הנס חויתיה התם איכא תרתי לריעותא הכא איכא חדא לריעותא העמד טמא על הזקתו ואימא לא טבל אדרבה העמד מקוה על הזקתו ואימא – ואתא החמיץ ואתא הכא מי איכא למימר חזאי ואתא הואי ואתא ומאי קושיא לא אוכלין ולא שורפין ואילו הכא טומאה ודאי התם משום דאיכא למימר – הוא דחואי התם נמי השתא הוא דהחמיץ הכי השתא התם איכא למימר החמיץ ממאות לשמאי קשיא למפרע להלל קשיא ודאי דאילו מעת לעת שבנדה תולין – חזקתו ואימר לא החמיץ הרי החמיץ לפניך הכא נמי הרי דם לפניך השתא שנמדד ונמצא חסר כל טהרות שנעשו על גביו למפרע בין בר"ה בין ברה"י - דאיכא למימר העמד טבל על חזקתו ואימר לא נתקן אדרבה העמד יין על

GLY N MUNI NICL

לעת ועל יד מפקידה לפקידה כיצד דיה שעתה היתה יושבת במטה ועסוקה לה וסת דיה שעתה והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה וממעטת על יד מעת – חוקתו היכא דלית ליה ריעותא מגופיה אבל איתתא

יד מפקידה לפקידה ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כל אשה שיש - אשה על חוקתה ואשה בחוקת טהורה עומדת והלל כי אמר העמד דבר על לימים הרבה - וחכ"א לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא מעת לעת ממעטת על - לעת אינה מונה אלא משעה שראתה גמ' מעי מעמיה דשמאי קסבר העמד מחני שלאל אומר כל הנשים דיין שעתן הלל אומר מפקידה לפקידה ואפילו – בטהרות ופרשה וראתה היא טמאה והן טהורות אנ"פ שאמרו מטמאה מעת

7 to =

GLU N MUNL NICL

ודאי באשה היה לנו לחלות מפני שהיא דומה במקצת לשאינה בדוקה ואינה מכוסה משום דשכיחי בה דמים.

וכן אתה מפרש ללשון שאמרו בקופה שאינה בדוקה א"ג שהיא מכוסה שלא בא הלל להשוות אשה לשאינה בדוקה ולשאילה מכוסה אלא שמאחר שבאלו ממאות כמי שיש לה אוגנים. ואפילו לחזקיה דאמר התם טהורות שאני פירי דלא שרקי וקפיד עלייהו.

לקמן ואלו מעל"ע תולין. א"ל להלל גופיה זו יש לה שולים וזו אין לה שולים אלא ה"ק ליה כיון דכשיש לה שולי" ממאות ודאי דין הוא לתלות באשה מפני שהיא אי אתה מידה בקופה שנשתמשו בה טהרות וכו". איכא למידק להלל גופיה קשיא טומאה ודאי דאלו קופה טומאה ודאי דקתני טמאות וכדמוכהא נמי שמעתין משמשת במרך מא"ל. פירש"י ז"ל ג' נשים ולא דוקא דהא ארבע נשים דיין שעתן במתניתין אלא כל אשה שמשמשת במרך.

בלמפרע כרבנן מאי טעמא וכו'.

ולשמאי דאמר אשה מרגש" ולא מחמירין עליה אפילו בדרבנן טהורה היא בכחמי" לגמרי דלא מגופה הואיל ולא ארגישה ומפרקינן מודה שמאי בכחמים אפילו דאמר בסוף בא סימן דכתם אינו מטמא למפרע כלל שלא יהא כתמה חמור מראיתה אלא פירכא משום מכאן ולהבא היא דלא אשכחן תנא דמטהר בכתמים להבא **והאיכא כהמים לימא תנן כתמים דלא כשמאי.** פירש"י ז"ל האיכא כתמים דקי"ל דמטמא^י למפרע וכו^י ולאו דוקא פירכא משום למפרע דהאיכא ר"ש בן אלעזר וכשאין בו.

עי"ל דאיכא שוטה שיודעת לישאל אם נגעה אם לאו ואין לה הרגש" בראית דמים ואנן שוטה סחם פרכינן לעשותה כשאר הטמאות כשיש בענין דעת לישאל בה אדם תולין בו דהא יש בו דעת לישאל בנוגע אעפ"י שאין דעת לישאל בטומאת".

הא דאמרינן **מודה שמאי בשוטה.** הוקשה בחוספות דבר שאין בו דעת לישאל היא ואין במעת לעת טומאה כשאין בו דעת לישאל ואומרים שיש לומר שאם גגע לחולין.

אין תולין, ומר סבר אימר הרגשת מי רגלים הוא. והוה ליה ספיקא וכל ספק למפרע טהור מן התורה ומדבריהם החמירו בקדשים לחלות והחמירו בכתמים אפילו שפירש לעיל דכל ספק טומאה למפרע טהור מסוטה איכא לפרושי דבין שמאי ובין להלל בהאי טעמא בלחוד פליגי מר סבר אשה מרגשת לעצמה ואפילו לתלות תולין. וכן שוטה ומשמשת במוך לשמאי אינן אלא תולות כשאר נשים להלל ולא קשיא להו טומאה ודאי דחבית ומקוה ומבוי משום האי טעמא דפרישית ולמה זמי פירושי' לשמאי ליכא לאקשויי למפרע אבל להלל בטומאת ודאי לא קושיא היא שהדין נותן כיון דאיכא תרתי לריעות טומאה ודאי במקום דאיכא הדו ריעותא לעת דוקא לקדשים אלא חזקה באשה הוא דמטהר מעת לעת בחולין להלל כלישנא קמא דגמרא והא דאמרינן נמי להך לישנא ליכא למירמי חבית ומקוה ומבוי הכי מעלה בקדשים כדפרישית לעיל, וכן הא דאמרינן נימא חנן כתמים דלא כשמאי, אי הוו להו כתמים כמעת לעת דלא כהלל נמי הוו דהא כתמים לבעלה ולחולין ומעת בתרא במוך ואנן לא אשכחן במעת לעת אלא תולין, אלא הני לישני בטעמא דשמאי נינהו אבל הלל טעמיה משום דגריעי חוקה דאשה וכיון דדם לפניך עבוד רבנן למימר דטעמא דהלל משום דהרגשת מי רגלים הששא היא בעלמא ולפיכך אמר תולין דאם כן אף הלל מודה בשוטה דשורפין ואפילו ברשות הרבים וכן ללישנא **רהאיכא שוטה מודה שמאי בשוטה.** פירש למאן מודה להלל דהוא בר פלוגתיה והיינו לחלות בתרומה וקדשים ואטעמא דלישנא קמא סמכינן בדהלל דהא ליכא כלל ולא עשה סיג לדבריו. והלל אומר הרגשת מי רגלים היא אלא העמד האשה על ספיק' ודינה לחלות כדפרישי' ללישנא קמא.

של אלו לחוש להן לפי שאין בהם הרגשה לעולם לפיכך שמאי מודה בהן ופי' טעמא דשמאי באשה מרגשה לומר דהואיל ואשה מרגשה בעצמה לכך לא חשש שמאי דם מעיקרא אתא שוכבת במטה ולא נתהפכה מא"ל אלא משום דבר שאין דרכו בכך לא החמירו לאסור מעת לעת ומיהו שוטה ומשמשת במוך כיון דלעולם כך דינן והם פי' דטעמא דשמאי משום דכיון דרוב פעמים מרגש" לא חיישינן למיעומא ולא גורו חכמים מחמתן כלל דהא ללישנ" בתרא דאמרי" משום דאם איתא דהוה דלא ארגישה מאחמול כסבורה הרגשי שמש הוא כדאיחמר נמי החם.

שוטה מודה שמאי בשוטה הא כל הנשים קחני כל הנשים פקחות וליתני נשים 👚 הוא סבר טעמא דשמאי דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי וקא מקשי ליה ישנה ישנה נמי אגב צערה מיתערא מידי דהוה אהרגשת מי רגלים והאיכא - האיך לישנא דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי התם הלל הוא דקטעי ואשה מרגשת בעצמה והלל כסבורה הרגשת מי רגלים היא ולשמאי האיכא - א"כ במלת בנות ישראל מפריה ורביה ומאן דתני האי לישנא הא תניא כי ושרצים דאחו מעלמא כחרתי לריעותא דמי ואב"א היינו טעמא דשמאי הואיל – טעמא דשמאי משום בטול פריה ורביה חניא נמי הכי אמר לו שמאי להלל הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת הכיבוד התם נמי כיון דאיכא שרצים דגופיה – לו אבל ומה הפרש בין זו לזו לזו יש לה שולים לזו אין לה שולים רבא אמר ממבוי דתון השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הכא גברא בחזקת טומאה קאי מספקא לא מפקינן ליה מטומאתו ומאי שנא הכי השתא התם גברא בחזקת מהרה קאי מספקא לא מחתינן ליה לטומאה נגע ברה"ר מהור אף סוף טומאה ספק טבל ספק לא טבל ברה"ר מהור ורבנן שמעון גמר סוף טומאה מתחלת טומאה מה תחלת טומאה ספק נגע ספק לא לה ונסתרה הכא מאי רגלים לדבר איכא ואי בעית אימא היינו טעמא דרבי ודאי הכא נמי ברה"י ממאה ודאי הכי השתא התם יש רגלים לדבר שהרי קינא טהור הכא נמי ברה"ר טהור - אי מסוטה אימא כי סוטה מה סוטה ברה"י טמאה לריעותא כודאי טומאה דמי – ורבי שמעון סבר כי סוטה מה סוטה ברה"ר חסר ברה"י – וכי תימא הא כל ספק טומאה ברה"ר טהור כיון דאיכא תרתי – מ"ט בצפור לא נתעסקה בשוק של טבחים לא עברה האי דם מהיכא אתי אי הוא וסתירה ברה"ר ליכא הכא משום חסר הוא מה לי חסר ברה"ר מה לי - והאיכא כתמים לימא תנן כתמים דלא כשמאי אמר אביי מודה שמאי בכתמים סוטה ברה"ר טהור הכא נמי ברה"ר טהור – הכי השתא התם משום סתירה – לאפוקי מדרבי אליעור דא"ר אליעור ארבע נשים ותו לא קמ"ל כל הנשים

טהרות בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת שטהרות הראשונות טמאות אמר דם מעיקרא הוה אתי אמר לו הלל לשמאי אי אתה מודה בקופה שנשתמשו בה לאביי איכא מוך לרבא איכא מוך דחוק חניא כי האי לישנא דאם אימא דהוה למרמינהו להני לישני ליכא למרמי - ומאי איכא בין האי לישנא להאיך לישנא להאיך לישנא איכא בינייהו למרמי חבית ומקוה ומבוי להאיך לישנא איכא נמי אגב זיעה מכויץ כויץ ומודה רבא במוך דחוק ומאי איכא בין הני לישני במוך מאי איכא למימר אמר אביי מודה שמאי במשמשת במוך רבא אמר מוך כועלי בית הרחם העמידוהו ושמאי כותלי בית הרחם לא מוקמי דם משמשת בעית אימא היינו טעמיה דשמאי דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי והלל

7 LLL

שעתן בתולה מעוברת מניקה וזקנה ר' דוסא אומר כל אשה שיש לה וסת [וכוי] לימא מחני' ר' דוסא היא ולא רבנן דחניא ר"א אומר ארבע נשים דיין נשכר מאי בינייהו איכא בינייהו דאתניסה ולא בדקה כל אשה שיש לה וסת השוו חכמים מדותיהן שלא תחלוק במעת לעת איבעית אימא שלא יהא חוטא עונה יחירה א"ל רב פפא לרבא והא זימנין משכחח לה ג' עונוח במעת לעת וערבית להכשיר טהרות של יום וזו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה מאי עונה ישראל שיהו בודקות עצמן שחרית וערבית שחרית להכשיר טהרות של לילה טעמייהו דרבנן כי הא דאמר רב יהודה אמר שמואל חכמים תקנו להן לבנות א"ל אביי אם כן תהא דיה שעתה ורבה לחדודי לאביי הוא דבעי אלא מאי ממעטת על יד מעת לעת אמר רבה מאי טעמייהו דרבנן אשה מרגשת בעצמה איידי דחנא מעל"ע ממעטת על יד מפקידה לפקידה חנא נמי מפקידה לפקידה כיון דברקה עצמה בשעה ראשונה ומצאת טהורה לא מטמינן לה מעת לעת ומצאה טמאה אין אומרים תטמא מעת לעת אלא מפקידה לפקידה פשיטא ראשונה ומצאת מהורה וישבה לה שניה ושלישית ולא בדקה ולרביעית בדקה לעת ומפקידה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת כיצד בדקה עצמה בשעה ולרביעי בדקה ומצאה טמאה אין אומרים תטמא מפקידה לפקידה אלא מעת כיצד בדקה עצמה באחד בשבת ומצאת טהורה וישבה שני ושלישי ולא בדקה לפקידה ממעטת על יד מעת לעת מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה שהפריז על מדותיו אלא מעת לעת ממעטת על יד מפקידה לפקידה ומפקידה זה ולא כדברי זה לא כדברי שמאי שלא עשה סייג לדבריו ולא כדברי הלל (ויקרא כו:לו) עלה נדף וחכ"א לא כדברי זה כו' ת"ר וחכ"א לא כדברי היהיד ספקו טהור ואב"א הכא בטומאה דרבנן דיקא נמי דקתני מדף כדכתיב שאין בו דעת לישאל וכל דבר שאין בו דעת לישאל בין ברה"ר בין ברשות

ספק טומאה ברה"י הוא וכל ספק טומאה ברה"י ספקה טמא משום דהוי דבר אתא ושדא אדם דבכונה אמרינן עורב דשלא בכונה לא אמרינן מכדי האי ככר כדקתני טעמא שאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה הכא נמי נימא עורב ברי לי שלא נכנס אדם שם וא"ר אלעזר לא נצרכה אלא למקום מדרון התם אלא א"כ נגעה טהורה שאני אומר אדם טהור נכנס לשם ונטלה עד שיאמר חלינן והחנן ככר ע"ג הדף ומדף טמא מונח תחתיו אע"פ שאם נפלה א"א לחומרא ובמקום מציאתן אבל שלא במקום מציאתן משרף לא שרפינן מתלא טהור שכל הטמאות כשעת מציאתן וכי תימא כשעת מציאתן בין לקולא בין דהעלה חלודה ועוד חנן מצא שרץ שרוף על גבי הזיחים וכן מטלית המהומהם כשעת מציאתן ואמאי לימא האי מעיקרא מחט מעלייתא היא והשתא הוא חלינן והחנן מחט שנמצאת מלאה חלודה או שבורה טהורה שכל הטמאות מציאתן ובמקום מציאתן וכי תימא הני מילי לשרוף אבל לתלות תלינן ומי ר"מ מטהר וחכמים מטמאין שכל הטמאות כשעת מציאתן ותני עלה כשעת והתנן נגע באחד בלילה ואינו יודע אם חי אם מת ולמחר השכים ומצאו מת סבר לא מחזקינן טומאה ממקום למקום ורבי יוחנן סבר מחזקינן ומי מחזקינן בה טהרות בזוית בית זו וטלטלוה בזוית אחרת ונמצא שרץ בזוית אחרת חזקיה כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בזוית בית והא קופה קאמר ה"ק קופה שנשתמשו בה דמים כשאין מכוסה דמיא ואיבעית אימא כי מודו שמאי והלל בזוית קופה שתשמישה ע"י כסוי והא דומיא דאשה קתני ואשה מכוסה היא כיון דשכיחי שאינה מכוסה כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה מכוסה מכוסה היכי נפל כגון בה דמים כשאינה בדוקה דמיא ואיבעית אימא כי מודו שמאי והלל בקופה עם סילוק ידו נפל והא דומיא דאשה קתני ואשה בדוקה היא כיון דשכיחי כי פליגי חזקיה ור' יוחנן בקופה בדוקה מר סבר הא בדקה ומר סבר אימור

112 1

קופה ואמר ליה שמאי טעמא דידי משום בטול פריה ורביה ולמאי דקטעית לישנא הא חניא כי האיך לישנא משום בטול פריה ורביה הכי קאמר ליה הלל לשמאי אין טעמא קאמרת דאם איתא דהוה דם מעיקרא הוה אתי ומיהו עשה סייג לדבריך דמאי שנא מכל התורה כולה דעבדינן סייג אמר ליה א"כ בטלת בנות ישראל מפריה ורביה והלל מפריה ורביה מי קאמינא לטהרות הוא דקאמינא ושמאי לטהרות נמי לא דאם כן לבו נוקפו ופורש (שולי"ם בווקי"ן מכוסי"ן בזוי"ת סימ"ן) איתמר קופה שנשתמשו בה טהרות בזוית זו ונמצא שרץ בזוית אחרת הזקיה אמר טהרות הראשונות טהורות רבי יוחנן

אמר טהרות הראשונות טמאות והא (בית) שמאי והלל מודו בקופה דטהרות הראשונות טמאות והא (בית) שמאי והלל מודו בקופה דטהרות הראשונות טמאות כי מודו שמאי והלל בקופה שיש לה שולים כי פליגי חזקיה ורבי יוחנן בקופה שאין לה שולים אין לה שולים מיש בזה אחר זה ונמצא שרץ ראחד מהן הוא טמא וכולן טהורין ואמר ריש לקיש משום רבי ינאי לא שנו אלא שאין לה אוגנים אבל יש לה אוגנים כולן טמאין לימא חזקיה לית ליה אלא שאין לה אוגנים אבל יש לה אוגנים כולן טמאין לימא חזקיה לית ליה אינה יואי מיא שרקי פירי לא שרקי אי נמי מיא לא קפיד עלייהו פירי קפיד עלייהו ואי בעית אימא כי מודו שמאי והלל בקופה שאינה בדוקה

LLL t

שיש לה וסת כתמה ממא למפרע שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת הכל מכלל דר" דוסא אפילו שלא בשעת וסתה אמר מאן תנא להא דת"ר אשה – ומתניתין בשעת וסתה ור" דוסא היא דיה שעתה אפילו תימא רבנן עד כאן לא פליגי רבנן עליה דר' דוסא אלא - לעת נימא רבנן היא ולא רבי דוסא ... אפילו תימא רבי דוסא ע"כ לא פליג

שלא בשעת וסתה אבל בשעת וסתה מודו ליה ומתניתין בשעת וסתה ודברי – רבי דוסא עלייהו דרבנן אלא בשעת וסתה אבל שלא בשעת וסתה מודי להו

11-11

דיין שעתן אין להן כתם מאי לאו אין להן כתם כלל לא אין להן כתם למפרע חכמים דיין שעתן כחמן טמא ר' חנינא בן אנטיגנוס אומר נשים שאמרו חכמים ומי אית ליה לרבי הנינא כתם כלל והתניא כל הנשים כתמן טמא ונשים שאמרו שלא הגיע זמנה לראות שאפילו סדינין שלה מלוכלכין בדם אין חוששין לה ממא למפרע ונשים שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן חוץ מתינוקת דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי הנינא בן אנטיגנוס כל הנשים כתמן שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן מני רבי חנינא בן אנטיגנוס היא דאשה שיש לה וסת הוא דפליגי רבנן בין כתמה לראייתה הא שאר נשים לחומרא מוקמינן קחני שאם תראה שלא בשעת וסתה מטמאה מעת לעת טעמא

הרבים אינו חלוק בין בדבר שיש בו דעת לשאין בו דעת דלעולם ספיקו טהור וכמו שפירשתי במשנה.

הקל. אבל על יד פקידה לא ימעט דליחוש שמא תחפנו שכבת זרע קמ"ל.

חלוף.

ברה"ר ספקו טהור אפילו הטלית שאין אלא ספק אחד.

אמרינן בגמרא בריש פרק שני נזירים.

ואיבעית אימא שתי בדיקות אצרכוה רבנן חד לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש פשיטא מהו דתימא שמא תראה טפת דם כחרדל ותחפנה שכבת זרע קמ"ל בדקה שפיר קמ"ל הרי זו כפקידה אלא אי אמרת אידי ואידי לאחר תשמיש לפני תשמיש וחד לאחר תשמיש איצטריך סד"א מתוך שמהומה לביתה לא ישראל משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה האי מאי אי אמרת בשלמא חד תשמיש לא אידי ואידי לאחר תשמיש ואחד לו ואחד לה כדתנן דרך בנות חנן המשמשת בעדים הרי זו כפקידה מאי לאו חד לפני תשמיש וחד לאחר מהומה לביתה מאי הוי מתוך שמהומה לביתה אינה מכנסת לחורין ולסדקין תשמיש אינו ממעט כפקידה מ"ט אמר רב קטינא מתוך שמהומה לביתה וכי

כתם ושלא הגיע ומנה לראות אין לה כתם ואימתי הגיע ומנה לראות משהגיעו – בטהרות ליתני היתה עסוקה בטהרות ופרשה וראתה – הא קמ"ל טעמא דדיה שאמרו חכמים דיין שעתן כתמן כראייתן ותינוקת שהגיע ומנה לראות יש לה - לא קמ"ל - כיצד דיה שעתה וכו" למה לי למיתני היתה יושבת במטה ועסקה חכמים דיין שעתן כתמן טמא למפרע דר"מ רבי הניגא בן אנטיגנוס אומר נשים 🌎 מהו דתימא מעת לעת חשו בה רבנן לפסידא דטהרות אבל מפקידה לפקידה היא דמחמיר גבי כחמים דחניא כל הנשים כחמן טמא למפרע ונשים שאמרו – ממעטת על יד מעת לעת השתא מעת לעת ממעטת מפקידה לפקידה מיבעיא אבל יש להן כחם מכאן ולהבא מכלל דחנא קמא סבר אפי" למפרע אין ר"מ - וכי קחני הרי זו כפקיד" אלאחר תשמיש והא המשמשת קחני חני ומשמשת

וברייתא דברי הכל - ולוקמא איפכא כיון דאיכא לאוקומי לקולא ולחומרא - ימי הנעורים והמשמשת בעדים כו" אמר רב יהודה אמר שמואל עד שלפני

אלא באיש אחד אבל ב' אנשים והיא לא סתירה היא שהרי אשה אחת מתייחדת עם ב' אנשים אף רשות היחיד בלא שלשה אנשים אבל נשים אפילו עשר נשים

אין אדם מתיחד הילכך הויא לה סתירה ורשות היחיד היא, וזה אינו כלום.

ויש מי שתירץ אין רשות הרבים אלא בשלשה אנשים אבל נשים אפילו מאה נמי כאחד דמיין ורשות היחיד הוא מאי טעמא דגמרינן מסוטה מה סוטה אין סתירתה

ולפיכך הקשו חכמי הצרפתים היכי תרגימנא בשחברותיה נושאו" אותה אם כן הויין לה אינהו תרתי ואיהי חדא הא תלתא ה"ל רשות הרבים וספיקו טהור דהכי

מכדי האי מטה דבר שאין בו דעת לישאל הוא. פירש מדקא מקשינן הכי אלמא ברשות היחיד בלחוד הוא דגזור רבנן במעת לעת בספק טומאה שאלו ברשות

אין לחוש כ"כ בשעת פקידה לומר עם סלוק ידיה ראתה. ופריק סד"א עד זה לא תמעט אלא על יד מעל"ע אע"פ שהחששא שלו יותר קרובה מפני הפסד טהרות זה ממעט על יד מעת לעת אם לא בדקה מאתמול כ"ש שדינו למעט על יד הפקידה אם בדקה עצמה היום בשעה ראשונה ולרביעית שמשה דכיון שהזמן ביניהם מועט השתא מעת לעת ממעטה מפקידה מרבעיא. פי' לדברי הכמים לעולם מפקידה לפקידה מועס מעת לעת שכבר מיעט מעל"ע ע"י הפקידה וכיון שעד

ואחרים העמידוה לזו כשהיא ישנה בכילה במטה וחלקה רשות לעצמה ולי נראה שזו היא ממאה ודאי ואין הספק בה אלא שהיא מטמאה אינה נחשבת בכלל המנין

משכב ומושב ושאר אבות הטומאות ספק נגע טליתו בטמאות ונטמא ונגע בטהרות ונטמאו או ספק לא נגע הטלית לא בזה ולא בזה ספיקו טהור בין בטהרות שהן היה מהעטף בטליהו וטהרוה וטמאוה בצדו טהרוה וטמאוה למעלה מראשו. יש מפרשים כגון שהוא וטליהו טהורים וטמאוה בצדן שראויין לטמא בגדים כגון אלא הרי היא כגוף השרץ.

שתי ספיקות בין בטלית שאינן אלא ספיקא חד. ומסקנא ברה"י ספיקו ממא בשתיהן שהרי שנינו כל שאתה יכול לרבות ספיקו 'וספק ספקו' ברה"י ספקו ממא אבל

ולפיכך אמרו אין שונין וא"א לאו דוקא אלא שהדבר קרוב הרבה ליגע ורחוק שלא ליגע ובכיוצא בזה א"א דלאו דוקא לגמרי בפרק כיצד העדים. ואיהו לחומרא ואנן איפכא אמרינן לקמן במכילתין דכי אמרי רבנן אין שונין בטהרות לחומרא אבל לקולא שונין אלא ודאי רשב"ג אסיפא פליג דה"ל רבנן לחומרא והא דקתני **ואם א"א לו אלא א"כ נגע טמא.** לאו דוקא א"א שא"כ האיך אמר רשב"ג אומרים לו שנה והלא א"א וא"ת רשב"ג ארישא פליג, א"כ ה"ל רבנן לקולא

ואחרים פירשו דאו או קתני היה הוא טהור וטמאות בצדו ולמעלה מראשו או שהיה הוא טמא וטהרות בצדו ולמעלה מראשו וכך פי^ר רש"י ז"ל.

ומה שכתב רש"י ז"ל אין שונין חוששין שמא עכשו גגע ובתחלה לא או חלוף לאו דוקא דא"כ אפילו לחומר" אלא חוששין שמא עכשיו לא גגע ובתחלה גגע ולא

GLZ א שמאי אומר

אפשר אא"כ גגע טמא רשב"ג אומר אומרים לו שנה ושונה אמרו לו אין שונים בצדו ומהרות ומומאות למעלה מראשו ספק נגע ספק לא נגע מהור ואם אי קרקע כמי שיש בו דעת לישאל מיתיבי היה מתעטף בטליתו וטהרות וטומאות יוחנן ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלים עליה אפי' בכלי המונח על גבי כמי שיש בו דעת לישאל אע"פ שאין חברותיה נושאות אותה במטה גופא א"ר יוחנן ספק טומאה הבאה בידי אדם נשאלין עליה אפי' בכלי מונח ע"ג קרקע זעירי כשחברותיה נושאות אותה במטה דהויא ליה יד חברותיה והשתא דא"ר שאין בו דעת לישאל הוא וכל דבר שאין בו דעת לישאל ספקו מהור תרגמה שבנדה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים – מכדי האי מטה דבר שעתה הא מעת לעת מטה גמי מטמיא מסייע ליה לועירי דאמר ועירי מעת לעת 🗈 בטהרות אמאי הא ספק טומאה הבאה בידי אדם הוא בר מיניה דההיא דתני

מחניתא קאמר אימא משכבה ומושבה באהל המת אינו דין שאין ניצולין במעת לעת שבנדה והא אבימי מבי חוואי באוהל המת אינו ניצול במעת לעת שבנדה משכבות ומושבות שאינן ניצולין אמר רבא ותסברא קל וחומר הוא ומה כלי חרס המוקף צמיד פתיל הניצול ומושבה כמגעה מאי לאו מה מגעה לא מטמא אדם אף משכבה לא מטמא אדם אתא אבימי מבי חוואי אתא ואייתי מתניתא בידיה מעת לעת שבנדה משכבה מעת לעת שבנדה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים איני והא כי רב הושעיא ברשות היחיד ספקו ממא ברשות הרבים טהור גופא אמר זעירי

ς

١ تا ١

ר"א לסמוך עליו בשעת הדחק והוינן בה מאי לאחר שנוכר אילימא לאחר - לו והלא בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה אם כן היא טמאה וכולן עצמה כשיעור וסת ת"ש מעשה ועשה רבי כר"א לאחר שנוכר אמר כדי הוא אלא לתקן שירים שבפניה רב הונא מתני לישרוף שירים שבידיה שבדקה עברתן מלאכול בתרומה והוינן בה מאי דהוה הוה אמר רב חסדא לא נצרכה לאו בין דקדש בין דתרומה לא דקדש תא שמע רבי יהודה אומר אף בשעת דלית ליה דררא דטומאה לא קתני מיתיבי מה היא מטמאה אוכלין ומשקין מאי אי הכי ליחני גבי מעלות כי קתני היכא דאית ליה דררא דטומאה אבל היכא משום הכי קאמר ק"ו אמר רב הונא מעת לעת שבנדה לקדש אבל לא לתרומה ליה מתניתא ואי ממתניתא הוה אמינא או אדם או בגדים אבל אדם ובגדים לא לימא מחניתא ואי לא שמיע ליה מחניתא קל וחומר מנא ליה לעולם שמיע שראחה וזה חולין לא אוכלין ולא שורפין ורבא אי שמיע ליה מחניתא צמיד פתיל ומקולקלת למנינה ומטמאה את בועלה ואינה מונה אלא משעה למפרע ומה היא מטמאה אוכלין ומשקין משכבות ומושבות וכלי חרס המוקף אומר מטמאה את בועלה ואינה מונה אלא משעה שראתה הרואה כתם מטמאה פתיל ואינה מקולקלת למנינה ואינה מטמאה את בועלה למפרע ר' עקיבא ומה היא מטמאה משכבות ומושבות אוכלין ומשקין וכלי חרס המוקף צמיד מטמא אדם לטמא בגדים חניא כוותיה דרבא הרואה דם מטמאה מעת לעת כמגע עצמה מה מגע עצמה מטמא אדם לטמא בגדים אף משכבה ומושבה

ברקה ומצאה טמאה ובאת ושאלה לרבן גמליאל ואמר לה כולן טמאות אמרה גפה חביות של יין ובין כל אחת ואחת מדיחה ידיה במים ובודקת ובאחרונה נמי דאפרשינהו בלישייהו ת"ש שוב מעשה בשפחה של רבן גמליאל שהיתה וחד אחד אמר רחמנא שלא יטול פרוסה ואמרינן דאפרשינהו בלישייהו הכא למצוה והא בעינן אפרושי תרומה מינייהו וכי תימא דמפריש פרוסה מכל חד בר רב קטינא לחמי תודה שאפאן ד' חלות יצא והרינן בה והא בעינן ארבעים לחמי תודה באפיה מאי בעיא דאפרשינהו בלישייהו וכי הא דאמר רב טובי טהורות קתני מיהת ככרות של תרומה מאי תרומה תרומת לחמי תודה תרומת רבי והלא בדיקה היתה לי בין כל אחת ואחת אמר לה א"כ היא טמאה וכולן ומצאה טמאה ובאת ושאלה את רבן גמליאל ואמר לה כולן טמאות אמרה לו של תרומה ובין כל אחת ואחת מדיחה ידה במים ובודקת באחרונה בדקה נמי בימי רבי ת"ש מעשה בשפחתו של רבן גמליאל שהיתה אופה ככרות לקדש קדש בימי רבי מי הואי כדעולא דאמר עולא חבריא מדכן בגלילא הכא בדחק אי אמרת בשלמא לתרומה היינו דהואי תרומה בימי רבי אלא אי אמרת עליה אלא רבים פליגי עליה אמר כדי הוא רבי אליעור לסמוך עליו בשעת אלא (לאו) דלא איחמר הלכתא לא כמר ולא כמר וכיון שנוכר דלאו יחיד פליג שנוכר דאין הלכה כרבי אליעור אלא כרבנן בשעת הדחק היכי עביד כותיה

שלו כנד' עצמה משכבות ומושבות שטומאתן מרובה לכ"ש שנעשו מעת לעת שבנדה. בגדים אף משכב ומושב לא יטמא אדם לטמא בגדים. ולאו קושיא היא דאנן הכי קאמרינן ומה כלי חרס שטומאחו מועט" שהוא ניצל באה" המת גורו על מעת לעת ומה כלי הרס המוקף צמיד פתיל וכו". הקשו בתוספות ונימא דיו לבא מן הדין להיות כנדון מהיכא מייתית ליה מכלי הרס מה כלי הרס אינו מטמא אדם לטמא

מפרשים פכין קטנים שאינן ראויין לישיבה וטהורין במדרס הזב אבל מן ההיסט אין לך ניצל מהן ולא ממגע תוך כגון בשערו רוקו ומשקה הזב והזבה. שהן טהורין בנדה עצמה תאמר במשכבו" ומושבות דכיון שמטמאין בנדה עצמה עשו מעת לעת כמוה דאשכה" בכלי חרס מוקף צמיד פתיל כ"ש לדעת הגאונים שהן ואשפ"י שאפשר בהיסט להכי אפקיה רחמנא להיסט בלשון נגיעה לומר שכל שאי אפשר להטמאות בנגיעה אינו מטמא בהיסט, גם זו אינה קושיא דמה לפכין קטנים ועוד הקשו דנימא פכים קטנים יוכיח שטמאים במת ואין מטמאים במעל"ע שבנדה כדאמרינן בבבא קמא ופירש רש"י ז"ל שהוא של חרס ואי אפשר ליגע בתוכן

9 てしい

תני תנא לקדש אבל לא לתרומה קבלה מיניה רב שמואל בר רב יצחק בחולין בין לקדש ובין לתרומה ממאי מדלא קתני לה גבי מעלות א"ל רב נחמן והא שפחות היה לישנא אחרינא אמרי לה אמר רב הונא מעת לעת שבנדה מטמאה אלא אי אמרת אידי ואידי דקדש למה לה למהדר ולשייליה מעשה שהיה בשתי טהורות אי אמרת בשלמא חדא דקדש וחדא דתרומה היא היינו דהדרה ושיילה

מומאה לחלה תנא ישראל משגלגלה תעשה בטהרה חולין הטבולין לחלה כחלה דמו ואסור לגרום שלא גלגלה תעשה בטומאה חולין נינהו ומותר לגרום טומאה לחולין שבארץ לה ספק טומאה עד שלא גלגלה תעשה בטומאה משגלגלה תעשה בטהרה עד שנעשו על טהרת קדש ולא בחולין שנעשו על טהרת תרומה תנן התם נולד

1121

ראה את החדש יבא ויעיד אלא למי שראהו כל ימיו של רבי אליעזר היו עושין – ר"א אומר שמעתי אתה לא שמעת אלא אחת ואני שמעתי הרבה אין אומרים למי שלא - כלים אלא הא קמ"ל שאין למדין הלכה מפי תלמוד ותו ליכא והאיכא דתנן דיה שעתה גללי חניא אמר לו רבי אליעור לרבי יהושע אתה לא שמעת אני - הלכתא וכי תימא אחורי כלים קמ"ל דלא תנן ולימא הלכה כר"א באחורי ראשונה אבל בשניה מטמאה מעת לעת ואם ראתה הראשונה מאונס אף השניה ומניקה שעברו עליהן שלש עונות דיין שעתן ובמה אמר דיה שעתה בראייה אומר כל אשה שעברו עליה שלש עונות דיה שעתה רבי יוסי אומר מעוברת שעתה איזוהי וקנה כל שעברו עליה שלש עונות סמוך לוקנתה רבי אליעור בנה נחנה בנה למניקה גמלחו או מת ר"מ אומר מטמאה מעת לעת וחכ"א דיה דם מימיה אע"פ שנשואה מעוברת משיודע עוברה מניקה עד שתגמול את שמעתי אלא בתולה אבל הלכה כרבי אליעזר איזו היא בתולה כל שלא ראתה ארבע נשים דיין שעתן בתולה מעוברת מניקה וזקינה אמר רבי יהושע אני לא בהו תרומה ואיבעית אימא הנח מעת לעת דרבון מתני, רבי אליעור אומר ולא בהולין שנעשו על טהרת תרומה התם לא פתיכא בהו תרומה הכא פתיכא דאמר מר קבלה מיניה רב שמואל בר רב יצחק בחולין שנעשו על טהרת קדש שבנדה דודאי מטמא חולין ולא גורו על ספקה משום חולין הטבולין לחלה מטמא ודאי חולין לא גזרו עליו משום חולין הטבולין לחלה והא מעת לעת מממא μ חולין גזרו על ספקו משום μ הטבולין הטבולין לחלה והאי טבול יום כיון דלא ואי אמרת חולין הטבולין לחלה כחלה דמו הא טמיתנהו אמר אביי כל שודאי באוועא ומלפע ולורא לה שם מפני שהוא שלישי ושלישי טהור בחולין שהיא טבולת יום לשה את העיסה וקוצה הימנה חלתה ומניחתה בכפישה או לבני הכנסת וטמאין לתרומה וחולין הטבולין לחלה כחלה דמו והתניא אשה מן החמור או טוענין בזמן שמשאן כבד טמא משאן קל טהור וכולן טהורין שבילין דהתם חולין גרידא נמי מטמו אלא בנשען דתנן זב וטהור שהיו פורקין ספק חלה אביי ורבא דאמרי תרוייהו שלא תאמר בהוכחות שנינו כמו שני וחלתה תלויה לא אוכלין ולא שורפין באיזה ספק אמרו בספק חלה מאי. כרבי יהושע לאחר פטירתו של רבי אליעזר החזיר רבי יהושע את הדבר

אזנו אוגנו ידיו טהודין נטמא תוכו כולו טמא מאי קמ"ל שמואל בכולהו תנן כלים דנקט משום דקילי דתנן כלי שנטמא מאחוריו במשקין אחוריו טמא תוכו עבדו אוכלין דאין עלולין לקבל טומאה לא גזרו בהו רבנן ומאי שנא אחורי דגוור גורה משום משקין דוב וובה משקין דעלולין לקבל טומאה גורו בהו קל וחומר דמדאורייתא אין אוכל מטמא כלי ואין משקה מטמא כלי ורבנן הוא אליעזר אחורי כלים דרבנן וטבול יום דאורייתא ורבנן מדאורייתא לא עבדינן תרומה אחורי כלים שמטמא משקה חולין אינו דין שפוסל אוכלי תרומה ורבי האוכלין א"ר יהושע ק"ו ומה טבול יום שאין מטמא משקה חולין פוסל אוכלי האוכלין ואפילו דתרומה רבי יהושע אומר מטמאין את המשקין ופוסלין את ואון פוסלין את האוכלין מטמאין את המשקין ואפילו דחולין ואין פוסלין את דחנן אחורי כלים שנטמאו במשקין ר' אליעור אומר מטמאין את המשקין מגברי רבי יהושע ודברי ר"ע מדברי כולן אבל הלכה כר' אליעזר ואידך אלא יום שביעי בלבד וחניא ר"ש ורבי יוסי אומרים נראין דברי רבי אליעור אין להן אלא יום הראשון ויום השביעי בלבד רבי עקיבא אומר אין להם הימים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי אלו בחוקת טהרה רבי יהושע אומר והזבה שברקו עצמן יום ראשון ומצאו טהור יום שביעי ומצאו טהור ושאר המקשה כמה תשפה ותהא זבה מעת לעת דברי ר"א והלכה כדבריו ואידך הזב אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר בארבע חדא דאמרן ואידך מחינן בהו לאחר פטירתו של ר"א דמצינו מחינן בהו החזיר את הדבר ליושנו עבדינן כוותיה בחדא עבדינן כוותיה באחרנייתא ומשום כבודו דר"א לא מצינן ליושנו כרבי אליעור בחייו מ"ט לא משום דרבי אליעור שמותי הוא וסבר אי

रान ग

אבועיו אומר מתפלל שמנה עשרה מפני שצ"ל הבדלה בחונן הדעת אמר ר"נ ומחודה בערבית מתפלל שבע מעין שמנה עשרה רבי הנינא בן גמליאל משום מוסף מתפלל שבע ומתודה מנחה מתפלל שבע ומתודה בנעילה מתפלל שבע קאי והתניא אור יוה"כ מתפלל שבע ומתודה שחרית מתפלל שבע ומתודה קשיש מיניה טובא אלא משום דקאי רבי הנינא בן גמליאל בשיטתיה LQι ברכה רביעית בפני עצמה רבי הנינא בן גמליאל אומר אומרה בהודאה והא ההוא דאמר משום רבי הנינא בן גמליאל דתניא רבי עקיבא אומר אומרה מצמה ר' אליעור אומר אומרה בהודאה וא"ר אלעור הלכה כר"א א"ר אבא יהודה בן בבא כוותיה ותו ליכא והתנן ר"ע אומר אומרה ברכה רביעית בפני בו ומי קאי והא אצרוכי מצרכינן להו ולא דמיין להדדי אלא משום דקאי רבי דקאי רבי אלעור כוחיה דחנן רבי אלעור אומר מלמדים את הקטנה שתמאן הלכה כר"א בד' בסדר מהרות אבל בשאר סדרי איכא אלא קשיא ההיא משום פירא ר"א ואבוך אמר הלכה כר"א בד' ואם איתא לימא ליה כי אמר אבא זירא חזי דמינך ומאבוך קשריחו קטפא לעלמא את אמרת מאן תנא קטפא יש להן ביעור ולדמיהן ביעור וא"ר פרח מאן חנא קטפא פירא ר"א וא"ר איכא והתנן הורד והכופר והלטום והקטף יש להן שביעית ולדמיהן שביעית כי א"ר אלעזר הלכה כר"א בד' בסדר טהרות אבל בשאר סדרי איכא ומי אומר מלמדין את הקטנה שתמאן בו וא"ר אלעזר הלכה כר"א וכי תימא לעני ש"מ וכן א"ר אלעזר הלכה כר"א בד' ותו ליכא והתנן רבי אליעזר ונימא נשים דעלמא אלא מדהכא קחני אשה והכא קחני קטנות ש"מ דוקא דר' אליעור לא מאי קטנות קטנות דעלמא אי הכי גבי אשה נמי נתני נשים ועל תמיד של שחר שקרב בד' שעות מאי קטנות לאו חדא דר' אלעזר וחד תרנגול בירושלים על שהרג את הנפש ועל יין בן מ' יום שנתנסך ע"ג המזבח ה' דברים שממאנים את הקטנות ושמשיאין את האשה ע"פ עד אחד ושנסקל אלא משום דקאי רבי יהודה בן בבא כותיה דתניא רבי יהודה בן בבא העיד את הקטנה שתמאן בו ומי קאי והא אצרכו מצרכינן להו ולא דמיין להדרי דהאי מהאי משום דקאי רבי אלעזר כותיה דתנן רבי אלעזר אומר מלמדין מצרפן לחלה ואמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר"א ש"מ ומאי אולמיה איכא טובא וה"נ מסחברא דחנן ר" אליעזר אומר אף הרודה ונותן לסל הסל כי אמר שמואל הלכה כר' אליעזר בד' בסדר טהרות אבל בשאר סדרים מלמדין את הקטנה שתמאן בו ואמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' אליעזר

בר יצחק איהו אמר משום אבותיו וליה לא ס"ל א"ל ר" ירמיה לר" זירא - גדולה היא משום דאיכא דילדה לט" ואיכא דילדה לשבעה ת"ר הרי שהיתה (בראשית לה, כד) ויהי כמשלש הדשים וגומר זכר לדבר קרא כתיב וראיה משום רבי מאיר שלשה חדשים ואע"פ שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר זו בתולת קרקע מעוברת משיודע עוברה וכמה הכרת העובר סומכוס אומר שמעלה רשושין ואין עפרה תיחוח נמצא בה חרס בידוע שנעבדה צונמא הרי זבינא מידי דלא קפיץ עליה זבינא לא קחני ח"ר איזוהי בחולת קרקע כל ר"מ כל אשה שדמיה מרובין בניה מרובין אלא כי קחני מידי דקפיץ עליה רבי חייא אומר כשם שהשאור יפה לעיסה כך דמים יפין לאשה וחניא משום דקפיד עליה זבינא מידי דלא קפיד עליה זבינא לא קתני ולא קפדי והתניא דלא הדר לברייתו מידי דהדר לברייתו לא קתני רבינא אמר כי קתני מידי דלא חלי במעשה לא קחני רבי חנינא בריה דרב איקא אמר כי קחני מידי לווי לא קתני רב ששת בריה דרב אידי אמר כי קתני מידי דתלי במעשה מידי אמר ר"נ בר יצחק כי קתני מידי דלית ליה שם לווי אבל מידי דאית ליה שם קוצצין בתולת שקמה בשביעית מפני שהיא עבודה ואם איתא ליתני נמי הא שלא נקצצה נפקא מינה למקח וממכר אי נמי למקצצה בשביעית כדחנן אין כ"ז שלא נעבדה נפקא מינה לנחל איתן א"נ למקח וממכר בתולת שקמה כ"ז אדם כל זמן שלא נבעלה נפקא מינה לכ"ג א"נ לכחובתה מאתים בתולת קרקע רב כהנא תנא ג' בתולות הן בתולת אדם בתולת קרקע בתולת שקמה בתולת לה בתולה שהרי בתולה שאמרו בתולת דמים ולא בתולת בתולים איני והאמר נשאת וראתה דם מחמת נישואין ילדה וראתה דם מחמת לידה עדיין אני קורא זהו פריו ורבנן אמרי ליה לא שנא איזו היא בתולה כל שלא ראתה כו' ת"ר נמי קטפו זהו פריו לדידכו אודו לי מיהת באילן שאינו עושה פירות דקטפו קטפו זהו פריו לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי אפי' אילן העושה פירות זהו פריו אי ר"א מאי איריא אילן שאינו עושה פרי אפילו אילן העושה פרי עליה דר"א א"ל ההוא סבא הכי א"ר יוחנן מאן חכמים ר"א דאמר קטפו וחכ"א יש לקטף שביעית מפני שקטפו זהו פריו מאן חכמים לאו רבנן דפליגי שאינו עושה פירות מודו דקטפו זהו פריו דתנן ר"ש אומר אין לקטף שביעית פרי ואיבעית אימא כי פליגי רבנן עליה דר"א באילן העושה פירות אבל באילן שהמעמיד בשרף העלין בשרף העיקרין מותר בשרף הפגין אסור מפני שהוא בקטפא דגוווא אבל בקטפא דפירא מודו ליה דתנן א"ר יהושע שמעתי בפירוש בשרף ערלה אסור אפילו תימא רבנן ע"כ לא פליגי רבנן עליה דר"א אלא ואח לא חסברא דמאן חנא קטפא פירא ר"א הוא והחנן ר"א אומר המעמיד

KLIGH. גדול וכתובתה מאתים ומחלוקת היא ביבמות ובכתובות. וכן הא דאמר נ"מ לנחל איתן סבר לה כר" יאשיה אשר לא יעבד בו לשעבר ואיתא בפלוגתא בפ" עגלה חניא ומוכח עץ מילחא דחלי במעשה הוא והאי דקחני כל זמן שלא נבעלה לאו דוקא אלא שלא נמלו בחוליה בין בעץ בין באדם. א"נ קסבר מוכח עץ מוחרת לכהן הא דאמר רב ששת בריה דרב אידי כי ק**תני מידי דחלי במעשה.** פירש אליבא דר"ש קסבר האי תוא בוגרת מותרת לכהן גדול א"ג נפקא מינה לכתובה ולא לכהן

8 בעני

(ישעיהו כו, יח) הרינו חלנו כמו ילדנו רוח מאי זכר לדבר הרי ראיה גדולה – היא

הרי היא בחזקתה ודיה שעתה ואע"ג שאין ראיה לדבר זכר לדבר שנאמר - רוח או כל דבר שאינו של קיימא הרי זו יולדת בזוב ואי אמרת לידה מעלייתא בחוקת מעוברת וראתה דם ואח"כ הפילה רוח או כל דבר שאינו של קיימא – היא כי כתיב האי קרא בזכרים כתיב ורמינה קשתה שנים ולשלישי הפילה

가다 다

הואה הניחא למ"ר הואה צריכה שיעור אלא למ"ר אין צריכה שיעור מאי לא בעי כבוס אלא מאי מזה נושא וליכתוב נושא קמ"ל דעד דדרי כשיעור יכבס בגדיו מאי מזה נוגע והכתיב מזה והכתיב נוגע ועוד מזה בעי כבוס נוגע עליו טהור ונוגע טמא ומזה טהור והכתיב (במדבר יט, כא) ומזה מי הנדה שהוא טמא ואדם הנוצר ממנו טהור ור"א אומר אלו מי הנדה שהמזה ומזין (איוב יד, ד) מי יתן טהור מטמא לא אחד ורבנן א"ר יוחנן זו שכבת זרע חוזרת עליה עד עשרים וארבע חדש א"ר אלעאי מאי טעמא דר"מ דכתיב דם נעכר ונעשה חלב דברי ר"מ רבי יוסי אומר אבריה מתפרקין ואין נפשה דרבי יוסי למה לי מהו דתימא רבי יוסי תרתי אית ליה קמ"ל תניא נמי הכי עד עשרים וארבע חדש לפיכך דר"מ למה לי משום לפיכך דרבי יוסי ולפיכך לדברי רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון אבריה מתפרקין ואין נפשה חוזרת מעת לעת ומפקידה לפקידה כשתמצא לומר לדברי ר"מ דם נעכר ונעשה חלב כל עשרים וארבע הדש לפיכך אם היתה מניקתו ארבע והמש שנים מטמאה דיה שעתה דברי ד"מ רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אומרים דיין שעתן לעת ומפקידה לפקידה לפיכך אם היתה מניקתו והולכת ארבע או חמש שנים מניקה שמת בנה בתוך עשרים וארבע חדש הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת בדיקה הכא נמי דמיה מסולקין ולא בעיא בדיקה מניקה עד שתגמול וכו^י ת^{ייר} טמאה אלמא וסתות דאורייתא וכיון דאיכא חרדה דמיה מסולקין ולא בעיא מסלקת את הדמים טעמא דאיכא חרדה הא ליכא חרדה והגיע וסתה ולא בדקה מאיר אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה שחרדה בעיא בדיקה או דלמא כיון דדמיה מסולקין לא בעיא בדיקה א"ל חניתוה רבי מהו קא מיבעיא לי אליבא דמ"ר וסחות דאורייתא מאי כיון דוסתות דאורייתא עליה בעא מיניה ההוא סבא מר" יוחנן הגיע עת וסתה בימי עבורה ולא בדקה ואבריה כבדין עליה בעידנא דחואי אין ראשה כבד עליה ואין אבריה כבדין דסמוך לה חואי לא מטמיא א"ל מידי הוא טעמא אלא משום דראשה כבד עליה הוכר עוברה מהו כיון דבעידנא דחזאי לא הוכר עוברה מטמיא או דלמא כיון נמי ראשה ואבריה כבדין עליה בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא ראתה ואח"כ אמר מידי הוא טעמא אלא משום דראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה הכא

דיה שעתה שניה דיה שעתה שלישית הרי היא ככל הנשים ומטמאה מעת לעת עליו בשעת הדחק ת"ר תנוקת שלא הגיע זמנה לראות וראתה פעם ראשונה דלאו יחיד פליג עליה אלא רבים פליגי עליה אמר כדי הוא ד' אליעזר לסמוך אלא דלא איתמר הילכתא לא כמר ולא כמר ומאי לאחר שנזכר לאחר שנזכר שנוכר דאין הלכה כר' אליעזר אלא כרבנן בשעת הדחק היכי עביד כוותיה הוא ר' אליעזר לסמוך עליו בשעת הדחק מאי לאחר שנוכר אילימא לאחר להפסד דמהרות ת"ר מעשה ועשה רבי כר' אליעור לאחר שנוכר אמר כדי איכא דאמרי שני בצורת הוו איכא דאמרי טהרות אפיש לעבידא וחשו רבנן לפני חכמים ואמרו דיה שעתה אמרו לו אין שעת הדחק ראיה מאי שעת הדחק אליעזר לחכמים מעשה בריבה אחת בהיתלו שהפסיקה שלש עונות ובא מעשה ומני רבי דוסא היא ר"א אומר כל אשה שעברו עליה וכו" תניא אמר להם רבי ה"ק ולא שכוונה אלא שפיחתה והותירה אבל כוונה קבעה לה וסת ודיה שעתה אלא אפי' כוונה תני לא שפיחתה והותירה אלא אפי' כוונה ואיבעית אימא שיש לה וסת מטמאה מעת לעת איפכא מבעי ליה ולימא ולא שפיחתה והותירה וסתה ודיה שעתה וכי תימא רבנן היא דפליגי עליה דרבי דוסא דאמרי אשה (ואפילו) והותירה אפי' פיחתה ולא מבעיא כוונה אדרבה כי כוונה קבעה לה ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ולא (מיבעיא) שכוונה אלא אפי' פיחתה וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא ככל הנשים שעברו עליה שלש עונות וראחה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות פליגי מר קחשיב ימי טומאה וימי טהרה ומר לא חשיב ימי טומאה ת"ר זקנה יהודה נשיאה עונה בינונית שלשים יום ורבא אמר רב חסדא עשרים יום ולא איכא בינייהו בושה ואינה מקפדת וכמה עונה אמר ריש לקיש משום רבי רב יצחק חד אמר כל שאינה מקפדת וחד אמר כל שאינה בושה מאי בינייהו שמעון אומר כל שקורין לה אמא אמא ואינה בושה ר' זירא ור' שמואל בר סמוך לזקנתה אמר רב יהודה כל שחברותיה אומרות עליה זקנה היא ורבי ממני איזו היא זקנה כל שעברו עליה שלש עונות [סמוך לזקנתה] היכי דמי גבעולין ויזה והיינו דאמר שלמה (קהלת ו, ג) אמרתי אחכמה והיא רחוקה בעינא שיעור כדתנן כמה יהיו במים ויהא בהן כדי הזאה כדי שיטבול ראשי קרשי סמוך ללידה רחמנא טהריה אמר רב פפי הנח מעת לעת דרבנן רב פפא - איכא למימר אפילו למ"ד אינה צריכה שיעור ה"מ אגבא דגברא אבל במנא

פרק א שמאי אומר 6

ומפקידה לפקידה עברו עליה שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה – ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה עברו עליה

לראות וראתה פעם ראשונה ושניה רוקה ומדרסה בשוק טהור כתמה נמי

ככל הנשים ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה וכשהגיע זמנה לראות פעם

שלש עונות וראתה דיה שעתה ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה הרי היא – שלש עונות וראתה דיה שעתה אמר מר עברו עליה שלש עונות דיה שעתה

، باب

שלישית מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה 🗀 בין זו לבתולה שדמיה טהורין א"ל ר' זירא זו שירפה מצוי וזו אין שירפה

הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב גידל אמר רב פעם ראשונה ושניה דיה שעתה - דלא אתחוקה בדם כתמה נמי לא מטמינן לה מתקיף לה ר" אלעאי וכי מה

אתאן לר"א וכי תימא רבי היא ובעונות סבר לה כר"א ומי סבר לה והא לאחר – אחד במקום שנים כי אתא רבין וכל נחותי ימא אמרוה כר"ש בן יהוצדק אמר דאמר בחרי זימני הוי הוקה אימא סיפא עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה – טהור ולא ידענא אם דידיה אם דרביה – למאי נפקא מינה למיהוי דבריו של ראשונה דיה שעתה שניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה מני רבי היא דיה שעתה הדר קחזיא בעונות מאי אמר רב כהנא אמר רב גידל אמר רב פעם – מצוי – אמר עולא א"ר יוחנן משום ר"ש בן יהוצדק חינוקת שלא הגיע ומנה

טהור שבין שניה ושלישית הזקיה אמר טמא רבי יוחנן אמר טהור הזקיה אמר - אלא ראיה אחת אפילו שופעת ולא מבעיא פוסקת אדרבה פוסקת הויא לה שנוכר קאמר אלא ר"א היא ובוסחות סבר לה כרבי כתם שבין ראשונה ושניה – רב חלקיה בר טובי תינוקת שלא הגיע ומנה לראות אפילו שופעת כל ז' אינה

ממא כיון דאילו חזיא מטמאה כתמה נמי טמא ורבי יוחנן אמר טהור כיון - כשתי ראיות אלא תינוקת שלא הגיע ומנה לראות ושופעת כל ז' אינה אלא

ול,, דולוי אביכט להחזיק עצמה בראיות והא דקתני מתני. אבל בראיה שנייה מטמאה מעת לעת אבתולה קאי והוא דאיתמר בגמרא עלה רב אמר אבולהו לומר קמייתא לאו משום סלוק דמים הוו ולא הגיעה זו לכלל זקנה. אבל רחקה אף ראיה שניה זקנה היא אלא שרואה וצריכה חזקה, וזה לשון נכון. ומטמאה מעת לעת ומתני" דקתני במה שאמרו דיה שעתה בראיה ראשונה אבל בראיה שניה מטמאה מעל"ע התם כשקרבה ראיתה בשנייה דאיגלא מילתא דג" עונות רואה פעם לסוף ג' עונות עכשיו הוא שמתחלת להחזיק עצמה ברוא' ואפילו בוקנתה לפיכך דיה שעתה בראיה זו שהיא תחלת למניין ובשנייה שהיא שלישית הוחוקה סמוך לזקנתה הוחזקה בזקנה שדמיה מסולקין ואין ראיה זו מוציאה מכלל זקנו" שכן דרך סלוק דמיהן של זקנות מפסקת ורואה ופוסקת ושוב אינה רואה וכשהיא **ועוד עברו עליה ג' עונות וראתה דיה שעתה.** י"מ דהא מני רבי היא דאמר בתרי זימנא הויא הזקה והא דבעינן הכא עד תלתא משום שכל שעברו עליה ג' עונות

מודים דלאו אוקנה קאי דוקנה הא קחני לה בבחרייתא בחרי וימני אלא בדין הזה להחזיק עצמה כשאר הנשים מעת לעת וזה פירש מדוקדק. מעת לעת, אבל מעוברת ומניקה דיין שעתן כל ימי מניקותיהן ועוברן ואפילו הן שופעות פעמים הרבה. ומיהו מתני` דקתני דבראיה אחת הוחוקה לדמים ודאי הכל שכולן ישנן בדין הזה שאם החזיקו עצמן בדמים מטמאות מעת לעת, ושמואל אמר ל"ש אלא בתולה וזקנה שישנן בדין הזה שמחזקות עצמן בראיות ומטמאות אח"כ

ואינו מחוור. ועוד דשטתא דוסתו" לא מוקמינן להו כרבי דלקמן חנן סתמא כרשב"ג וביבמות אמרינן וסתות ושור המועד כרשב"ג. הוחזקה הילכך מטמאה בשלישי עצמה מעת לעת ולהאי פי' אמרינן דמתני' דקתני אבל בראיה שני' מטמאה מעת לעת סתמא כרבי דהא זקנה בכללה לדברי הכל וי"מ אותה לרשב"ג דבתלתא זימני הוי הזקה ומטמאה מעת לעת כשור המועד מה שור המועד בשלשה זימני אתהזק, ואידך כי נגה משלם אף זו בג' פעמים

לכשהפילה רוח וזו אינה קושיא דהאיכא רב פפא דתריץ הכי הנח מעת לעת לרבנן ולרב פפא שאני התם דאיגלאי מילתא דלאו עובר הוא אבל הכא אכתי איכא שבשעת ראיתה בחזקת טהרה אין מחמירין לטמא אותה למפרע. ואם תשאל הרי הקשו למעלה גבי היתה בחזקת מעוברת וראתה אמאי [אין] מטמאין אותה למפרע ולכל הלשונות גמי קשיא כיון שהוחוקה זו ולבסוף דלאו סלוק דמים הוה בה כלל נממא למפרע מעת לעת שבכל ראיותיה והשיב רש"י מעת לעת דרבנן הוא וכל

שנותיה, וכיון שלא בדקה הפסידה עונה יתירה ושהגיע ומנה לראות כיון שצריכה בדין היה לגוור עליה אפילו בראשונה אלא שהיא קולא לדבריהם. עברו עליה ג' שעתה. וכיון שראתה בשניה הוחוק ברואה לדברי רבי הילכך בג' מטמאה מעת לעת שהרי היתה צריכה לבדוק שחרית וערבית, ואע"פ שעדיין לא הגיע לכלל הן בחזקת טהרה כרתניא לקמן ואין הנשים בודקות אותן הילכך פעם ראשונה ושניה שעדיין לא הוחזקה לראות ולא היתה בכלל תקנה לבדוק שחרית וערבית דיה וערבית וזו הואיל ולא בדקה הפסידה עונה יתירה הילכך כל שאינה צריכה לבדוק עצמה כלל אינה בכלל מעת לעת שבנדה ותנוקות שלא הגיעה זמנה לראות הרי שלא הוחזקה כבר ברואה אינה מטמאה מעת לעת דטעמא דמעת לעת כעין קנסא דרבנן הוא כדאמרו חכמים תקנו להן לבנות ישראל שיהיו בודקות עצמן שחרית הא דחניא **תנוקות שלא הגיע זמנה לראות וכו'.** יפה פי' רש"י ז"ל דהינו טעמא דלא מטמיא מעת לעת אלא בשלישית לרבי וברביעית לרשב"ג מפני שכל אשה למיתלי מעיקרא לא שכיחי בה דמים והשתא הוא דאכחיש" ואיתרעי א"נ התם בסמוך לראיה הפילה דאפשר לטמויה אבל לאחר עונות ליכא למימר הכי.

ודא דאמרינן לקמן (דף י` ע"א) בין שניה לשלישית כיון דלא אתחזק בדם כתמה נמי לא מטמינן לאו אליבא דהך ברייתא דרבי אלא אליבא דהילכתא כרשב"ג. עונות חזרה לכלל תנוקות שלא הגיע זמנה עד שתראה שתים ותהא מוחזקת לראות לדברי רבי דשוב צריכה בדיקה ומטמאה מעת לעת.

כתמה טמא עד שיעברו עליה ד' וסחוח. לראיה פעם ראשונה [דרב גידל] פירש רש"י ז"ל דהיינו [ראשונה שאחר ההפסקה ושניה היינו] ראיה שניה של דלוג שהיא אבל רש"י ז"ל פי" אליבא דברייתא [דרבי] ומאי כיון דלא איתחוק בדם שעדיין לא הוחוק" בה לטמא מעת לעת ולפי דבריו ז"ל ולדיון דקי"ל כרשב"ג אין וחזקיה סבר כיון (דחזיא) [דאלו חזיא] הרי היא כשאר כל הנשים אח"כ כתמה מחזיקה וממא דבכל (מראיה שניה) [מראות משניה] ואילך הוחזקה. וכן פסק הר"ם ז"ל דקטנה כתמה טהור עד שתראה דם ג' וסתות.

שלישית הוא יא) מכי חויא בעונות ואילך לעולם מטמאה מעת לעת. ומיהו בראיה (ג') [ראשונה] שלה לא מטמיא מעל"ת משום לסוף ג' עונות חויא ואכתי לא מוחזקת לא לרלוג ולא לעונות דכיון דשנתה כ"כ אונס בעלמא הוא. ואמר רב גידל פעם ראשונה של עונות ט) דיה שעתא כדאמרן שניה של עונות י) כיון דראיה אהדרי איתמר ורב אשי בעא [לאפסוקי ולמפשט הדא הדא] מיניה דסר"א כיון דראתה שתים בדילוגו ושתים בעונות סלוק דמים הוא דקא מנע מינה עונות ולא תהא ויש לפרש "הדר קחזיא בעונות" [דקאי גם על] פעם אחרת בין דלוג ראשון ושני ראתה פעם אחת בעונה ובין שני לשלישי חזרה וראתה עוד בעונה ותרתי בעיי ראשונה לראיה דעונות. ולפי שהיא עומדת בה כשרואה עכשיו בעונו' קרי לה הכי.

הוחוקה ג' פעמים להפסקה דהא אנן לר' אלעזר קאמרינן ולישנא דהדרא קא חזיא דייקא כדאמרן.

01 LLL

עולין לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה כדתניא ימי - כתנאי מעוברת ומניקה שהיו דלמא מעוברת והיא מניקה קאמרת ומילתא אגב אורחיה קמ"ל דימי עיבורה ומניקה שעברו עליה ג' עונות דיה שעתה א"ל פתחת בתרי וסיימת בחדא יוסי אומר מעוברת וכו' תני תנא קמיה דר' אלעזר רבי יוסי אומר מעוברת סכות אותן בשמן מבפנים ומקנחות אותן מבחוץ והן נבדקות מאיליהן רבי בודקות אותן רבי יהודה אומר אין בודקין אותן ביד מפני שמעוותות אותן אלא מהרה ואין הנשים בודקות אותן משהגיעו לפרקן הרי הן בחזקת טומאה ונשים כשופעת תנו רבנן הזקה בנות ישראל עד שלא הגיעו לפרקן הרי הן בחזקת כשופעת אלא כפוסקת מכלל דשופעת (נמי) כי נהרא אלא אימא אינה אלא ראיה אחת אמר רב שימי בר חייא מדלפת אינה כרואה והא קחזיא אימא אינה – הפסיקה שתים בימי עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים בימי מניקותה ואחת

עיבורה עולין לה לימי מניקותה וימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה כיצד

لا، بال

בשבת הואי בלא קפיצה מהו דתימא איגלאי מילתא למפרע דיומא הוא דקגרים בחד בשבת וחואי וקפיץ בחד בשבת וחואי [ובשבת קפצה ולא חואי] ולחד לה וסת לימים ולקפיצות לימים לחודייהו פשיטא אמר רב אשי כגון דקפיץ וסת כלל לא לא קבעה וסת לימים לחודייהו ולקפיצות לחודייהו אבל קבעה שחקבענה מחמת אונס אפילו כמה פעמים לא קבעה וסת מאי לאו לא קבעה אילימא לימים הא כל יומא דלא קפיץ לא חואי אלא לקפיצות והתניא כל א"ר הונא קפצה וראתה קפצה וראתה קפצה וראתה קבעה לה וסת למאי אבל בשניה מטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה – ואם ראתה ראשונה וכו" יוסי ור' יהודה ורבי שמעון אומרים לא אמרו דיין שעתן אלא בראייה ראשונה שופעות דם ובאות דיין כל ימי עיבורן ודיין כל ימי מניקותן דברי ר"מ רבי - לא ממא זמן קפיצה לישנא אחרינא א"ר הונא קפצה וראתה קפצה וראתה

הכי אשכחן בנוסהי: לימים לחודייהו פשישא אמר רב אשי כגון דקפץ בחד בשבת וחואי וקפץ בחד בשבא וחוא ולשבתא נמי קפצה ולא חואי מהו דתימא ולא קפיצה קמ"ל דקפיצה נמי דאתמול גרמא והאי דלא הואי משום דאכתי – וסת בתוך ימי ויבתה ואין אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה שפיר אלא ימי גדתה לא בעי בדיקה הניחא לרבי שמעון בן לקיש דאמר אשה קובעת לה רבי יהודה אומר אף בשעת עברתן מלאכול בתרומה *גמי*' הוץ מן הנדה דבתוך

עוברת לשמש את ביתה יתירות עליהן כהנות בשעה שהן אוכלות בתרומה

טהורים ופעמים צריכה להיות בודקת שחרית ובין השמשות ובשעה שהיא

על דם טוהר ומשמשת בעדים הוץ מיושבת על דם טוהר ובתולה שדמיה

מתני אנייפ שאמרו דיה שנתה צריכה להיות בודקת חוץ מן הנדה והיושבת

בשבת (אחרינא) חואי בלא קפיצה דהתם איגלאי מילתא דיומא הוא דקא גרים

בחד בשבת וחואי וקפיץ בחד בשבת וחואי (ובשבת קפצה ולא חואי) ולחד

קפצה וראתה קבעה לה וסת לימים ולא לקפיצות היכי דמי א"ר אשי דקפיץ

בעולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה דיין כל ימי עיבורן דיין כל ימי מניקותן

ימי מניקותן וכן אמר ר' שמעון בן לקיש אכולהו ורבי יוחנן אמר לא שנו אלא

אמר לייש אלא בתולה וזקנה אבל מעוברת ומניקה דיין כל ימי עיבורן דיין כל

ואיבעית אימא תני חדא במה אמרו דיה שעתה וכו' אמר רב אכולהו ושמואל

איבעית אימא בלידה יבעותא ואיבעית אימא דם נדה לחוד ודם לידה לחוד

ואזלא ומיעברה אלא ימי מניקותה עולין לה לימי עיבורה היכי משכחת לה

לג' עונות בשלמא ימי עיבורה עולין לה לימי מניקותה משכחת לה דקמניקה

בימי עיבורה אחת ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה מצטרפות

אשי לחדותי הא מימר קאמרינן בברייתא דלא קבעה וסתות לקפיצות לחודייהו. ואי תקפוץ בשבת לא תיחוי והלכך איצטריכא ליה לאשמועינן ימים לפום מאי דקא זמי דפשיטא ליה דלא קבעה כדפרישית קפצה בשבא ולא הואי מאי מהני לן פשיטא ודאי דלא חיחוי אלא בימים וקפיצה ועוד מאי קא מקשי? ומאי קא אתי רב איגלי מילתא דיומא הוא דגרים קמ"ל דקפיצה ומי גרמא ומשום דאכתי לא מטאי זמן קפיצה. וק"ל כיון דלימים לחודייהו פשיטא ליה וה"ה לקפיצות לחודייהו

ונראה שרשי"י ו"ל גורס ולשבתא קפצא ולא הויא ולמחר הואי בלא קפיצה ומהו דתימא איגלאי מילתא היומא הוא דגרים ולא קפיצה דהא בקפיצה בלא יום לא משנינן ואדרבא פשיטא דבעיא ימים וקפיצה.

איתנהו לענין מעשה ומסחברא כיון דוסתו" דרבנן לקולא נקטינן בהו והלכתא כתרי לישני ולקולא, ואחר שכתבתי זה מצאתי להרמב"ם פאסי ז"ל שהחמיר ובטלה ומיהו לישנא אחרינא אמרי לה להא דרב הונא ולא ידעינן אי פליגן לישני ולמרחי" לקמא איתמר בתרא או דילמא אע"ג דלאו הכי איתמר אלא האי תרווייהו הואי וביום בלא קפיצה הואי קמ"ל דקפיצה דאתמול גרמא לראיה דהאידנא ומשום דאכתי לא מטאי זמן קפיצה לא הוא מאתמול וזהו הנכון.

דעתינו מפני דעתו.

עוברת לשמש היינו עד שלפני תשמיש וש"מ דצריכה בדיקה לפני תשמיש והעד (הג") [הב"] לפני תשמיש אי אפשר אלא לאחר תשמיש הוא וכדתנן אחד לו ואחד וערבית ואע"פ שלא שמשה כלל וכיצד משמשת בעדים בודקת נמי בשעה שהיא עוברת משאר עסקיה לשמש את ביתה ומשמשת בעדים וע"כ מדקתני בשעה שהיא מתניתין **צריכה להיות בודקת וכו' ומשמשת בעדים וכו'.** פירש מתני^י פרושי קא מפרש לה ואזיל וכיצד קתני כיצד צריכה להיות בודקת פעמים ביום שהרית

דהיינו עדים דקתני דאינון לפני תשמיש ולאחר תשמיש דומיא דמשמשת בעדים דהך סיפא [וכי תריץ] נמי לעיל גבי רישא דמתני' מעיקרא [אידי ואידי לאחר והיינו דאמרינן לעיל [דף ה" ע"א] שתי בדיקות אצרכוה רבנן חדא לפני תשמיש וחדא לאחר תשמיש ורמינ" למחני דקתני והמשמשת בעדים הרי זו כפקידה לה אלמא צריכה בדיקה בין לפני תשמיש בין לאחר תשמיש.

תשמיש] משום דקשיא להו קס"ד לפרושי ההיא דשני עדים דבסוף קא חשיב אבל בהך סיפא דכ"ע עד שלפני תשמיש קחני וכדמפרש עלה לקמן בגמרא.

פרק א שמאי אומר Π

שלה אמר רבא אימא רישא חוץ מן הנדה והיושבת על דם טוהר הוא דלא ובתולה שדמיה טהורים אמאי תשמש בעדים דדילמא נשתנו מראה דמים ונשאת ב"ש אומרים נותנין לה ארבע לילות וב"ה אומרים עד שתחיה המכה לא קבעה - ומשמשת בעדים וכו' חנן התם תינוקת שלא הגיע זמנה לראות אחד הוא תבדוק דילמא קבעה לה וסת אפילו הכי מימי טהרה לימי טומאה ממא לא קבעה הניחא ללוי דאמר שני מעינות הם אלא לרב דאמר מעין למימרא מהו דתימא תיבדוק דדילמא קבעה לה וסת קמ"ל דמעין טהור למעין הלכה כסתם - ואבע"א מי קתני מבקשת לישב יושבת קתני אי יושבת מאי לן תנא כב"ש סתם ואחר כך מחלוקת הוא וכל סתם ואח"כ מחלוקת אין מעין טמא אמר לך לוי הא מני בית שמאי היא דאמרי מעין אחד הוא וסתם שפיר אלא ללוי דאמר שני מעינות הם תבדוק דילמא אכתי לא פסק ההוא על דם טוהר הניהא לרב דאמר מעין אחד הוא התורה טמאתו והתורה טהרתו חזיתיה ממעין פתוח לא אמרי והיושבת על דם טוהר קס"ר מבקשת לישב לה וסת אמר לך רבי יוחנן כי אמינא אנא היכא דחזיתיה ממעין סתום אבל לרבי יוחנן דאמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדתה תבדוק דילמא קבעה – בעיא בדיקה אבל בתולה שדמיה מהודין בעיא בדיקה אלא קשיין אהדדי כאך

בלא תשמיש וראחה טמאה נשחנו מראה דמים שלה טמאה מחיב ר" יונה - הכי בד"א לטהרות אבל לבעלה מותרת בד"א שהניחה בחזקת טהורה אבל שלא מחמת תשמיש אבל פסקה מחמת תשמיש וראתה טמאה עבר לילה אחת – עד שתבדוק ואוקימנא בעסוקה בטהרות חדא מכלל חברתה אתמר תניא נמי אמר רב גידל אמר שמואל לא שנו אלא שלא פסקה מחמת תשמיש וראתה. זירא אמר רבי אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה וסת אסורה לשמש לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה והא אמרה שמואל חדא זימנא דאמר רבי שיש לה וסת בין אין לה וסת והא קמ"ל דאע"ג דיש לה וסת מגו דבעיא בדיקה שאין לה וסת בעיא בדיקה והא מתני' באשה שיש לה וסת עסקינן מתני' בין טהרה לבעליהן אי ממחני" הוה אמינא הני מילי באשה שיש לה וסח אבל אשה אינה עסוקה בטהרות לא בעיא בדיקה מאי קמ"ל חנינא כל הנשים בחוקת עסוקה בטהרות דמגו דבעיא בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה אבל שהיא עוברת לשמש את ביתה א"ר יהודה אמר שמואל לא שנו אלא באשה אבל לבעלה מותרת פשיטא שחרית תנן אלא אי אתמר אסיפא אתמר ובשעה ממאה פעמים היא צריכה וכו' א"ר יהודה אמר שמואל לא שנו אלא למהרות טמאה עבר לילה אחת בלא תשמיש וראתה טמאה נשתנו מראה דמים שלה מחמת תשמיש וראתה שלא מחמת תשמיש אבל פסקה מחמת תשמיש וראתה ששמשה דאימא שמש עכרן כאן שלא שמשה חניא נמי הכי בד^{ינ}א שלא פסקה

הניחה בחוקת טמאה לעולם היא בטומאתה עד שתאמר לו טהורה אני

ے، باہ

להיות בודקת למהרות לאחר תשמיש. המהרות החמירו לבעלה שתהא צריכה לבדוק לפני התשמיש וכ"ש לאחר תשמיש ואע"פ שאין דעתה לעסוק במהרות עכשיו מאחר שהורגלה לעסוק בהן והוחזקה א"ג באחר אחר כפירקן דכל היד קודם שתלך או שתקנח וכן הצריכו לאיש עצמו לקנח בעד ולבדוק והכל משום חומר הטהרות שרגילה לעסוק בהן ומתוך חומר שאם שמשו מטחן יהו צריכות בדיקה לטהרות חוששין שמא ראתה מחמת תשמיש ובדיקה שניה שהצרכוה סמוך לתשמיש מאחריו בתוך שיצור כדי שתרד מן המטה **דמגו דבעיא בדיקה לטהרות בעיא נמי בדיקה לבעלה.** פירש אנ"פ שתקנו חכמים לבנות ישראל לבדוק שחרית וערבית להכשיר הטהרות עוד החמירו עליהן

בעד לפני תשמיש ולמחר בודקת בו אם מצאה עליו דם טמאה לטהרות ומחייבת בעלה בחטאת. אבל מותר הוא לבעול משבדקה בעד ואע"פ שאינו מועיל לו עכשיו נמצא שאין כאן בדיקה מן הדין אלא שלאחר תשמיש ולטהרות והשאר מדין מגו וכיון שאינו אלא משום טהרות אינה צריכה אלא עדותו של עד כלומר שמקנחת

[לקמן ע"ב] אימר שמש עכרו, ז) וכיון שאינה צריכה בדיקה לאחר תשמיש למהרות אף לפני תשמיש לבעלה אינה צריכה דהא ליכא מגו כך פי' הרב ז"ל. בחזקת טהרה לבעליהן הן ואפילו בעסוקה בטהרות אלא משמע דכל לפני תשמיש בודקת ורואה לגבי בעלה והכל ודאי משום מגו דטהרות והיינו דאמרי (לעיל) וי"ל דכל גבי בעלה צריכה להיות בודקת ורואה ואח"כ תשמש דאין בדיקה סתם בכל מקום אלא במקנחת ורואה מה העד מעיד בדבר דאי לא תימא הכי כל הנשים שהרי אינן יודעין אם ראתה אם לאו זהו דרכו של פי' רש"י ז"ל.

מיניה ואמרה משמיה דשמואל דמחני" דוקא בעסוקה בטהרות היא דמכלל היא דמחני" ליכא למימר [דוקא ביש לה וסת ולא] אין לה וסת ודוקא עירה כדאיתמר שתבדוק בעסוקה בטהרות וש"מ גמי דכל לבעלה לא בעיא בדיקה כלל מדלא מתרץ לה לר' זירא אין לה וסת אפילו לבעלה בעיא בדיקה מ"ה דייק רב יהודה דשמעא **הדא מכלל דחברתא איתמר.** נראה דהא דרב יהודה איתמר מכללא דההוא דכיון דשמעיה רבה בר ירמיה לשמואל דאמר אשה אין לה וסת אסורה לשמש עד

היא כדאמר רבא לקמן וכי אמרינן הדא מכלל הברתה איתמר אאוקמתין דעסוקה בטהרות קאמר וכי אמרינן [ואוקימנא אאוקימתא דרבה בר ירמיה] קאמרינן דלקמן דרבא בר" ירמיה ומכללא דהך אוקימנא לההוא שעסוקה בטהרות ולאשמעינן עירה וישנה אתמר ואי לא איתמר הך לא הוה ידעינן ההיא דבעסוקה בטהרות ויי"מ הא דאמרינן חדא מכלל דחברתא איתמר לאו אניקר מימרא דשמואל אלא ה"ק שמואל שמעתא דהכא לא שאנו אלא בעסוקה בטהרות, ואמ" תו במימרא

טהורות לבעליהן. לטהרות אבל לבעלה מותר בין בזו בין בזו משמע ועוד דכל עיקר לא הוצרכה ברייתא זו לשנותה אלא בשאין לה וסת שאלו בשיש לה מחני" היא כל הנשים בחזקת הא דאמרינן **תנ"ה בד"א לטהרות אבל לבעלה מותרת וכו**". היינו טעמא דמשמע לן אפילו כשאין לה וסת משום דמתניתין בין שיש לה וסת וכו' ועלה קחני בד"א דאוקמתין קשי' ואוקמתין מתרצין.

בהלכות ברייתא זו דתניא החמרין והפועלין והתיר בין עירות בין ישינות ולא הזכיר משניו' הללו של שני עדים בשאין לו וסת אלמא אין לנו עדים אלא לטהרות. אבל דברי רש"י: ז"ל יותר נכונים ומוכרעים בכמה מקומות בשמועה והחכם יבור לעצמו, ודברי רבינו יצחק אלפסי ז"ל ענראין נמי כדברי רש"י ז"ל שהוא כתב אפילו מעוברת ומניקה זקנה וקטנה האריך עלינו את הדרך.

ושאר השמועה פשוטה היא לפי דרכו לפיכך כתב אינה צריכה עד שלפני תשמיש אלא משום צנועות אבל לאחר תשמיש הכל צריכים שני עדים אחד לו ואחד לה קחני ובעסוקה בטהרות ואלו בשאינה עסוקה כבר שנינו והצנועות מתקינות וכו'.

שנשנו בפרק כל היד אלא ר' אמי פירש לומר שכל העושה כן נקרא צנועה, ורבא פירש לומר דבעד זה נכרת אם צנועה היא אם לא אבל לדברי הכל מתני' צריכות מתפרשין לי מהו שתבדוק עצמה לבעלה לחייב בעלה שאם לפני תשמיש והלא בצנועות (הוא) [במתני קתני] לה וזהו שאמר רבי ינאי זו עדן של צנועות לא צנועות תשמיש אבל בשלה אפשר לבדיקה זו לאחר זמן של אשם חלוי שלא יהא לבו נוקפו בביאה זו ותהא מתוקנת בביאה אחרת, וכן דברי ר' זירא לר' יהודה כך הן אחר בודקת קודם שתלך ותקנה ואף על פי שהוא בודק בשלו להטאת שאני התם דא"א בבדיקה שלא תחייבנו הטאת והוא צריך בדיקה מ"מ שמא ראתה מחמת וההיא דבעיא מיניה ר' אבא מרב הווא צריך הוא לפרש שלא מנעו אלא מלבדוק בשיעור וסת ואח"כ כדי שלא תתחייבנו באשם תלוי ויהא לבו נוקפו אבל לאחר מרגשת.

וטעם לדבריו מפני שלפני תשמיש אשה מרגשת בעצמה ואפילו בישינה גמי הקלו מפני שבחזקת טהרה הן ולאחר תשמיש חוששין שמא ראתה מחמת שמש ואינה צנועות צריכות. וכשאין עסוקות בה הרי הן בחזקת טהרה לבעליהן לפני תשמיש.

בודקות אף לפני תשמיש לבעליהן וכל מה שהקל ר" יהודה ור" זירא משמיה דשמואל אינו אלא בבדיקה זו שלפני תשמיש שכשהן עסוקות בטהרות אפילו שאינן אבל מדברי הרמב"ם הספרדי ז"ל למדנו שיש לו דרך אחרת בשמועה זו שהוא מפרש זו ששנינו דרך בנות ישראל לבעלה בשאין לה עסק בטהרות והצנועות למעש` שכל לבעלה לא בעי בדיקה לא לפני תשמיש ולא לאחר תשמיש ואפילו כשאין לה וסח לפי פירושו של רש"י ז"ל בדברי רבי חנינא בן אנטיגווס.

ויש לפרש דישינות בעיא מנייהו אם מחמירין בהן בבאין מן הדרך משום דכיון דאין בעלה עמה לא קפדה אנפשה ואמרו להן לאו, נמצא כלל השמועה הלכה נקט שיוצאין ובאין מערב שבת לע"ש.

כהנא אינשי דביתהו דרבנן לומר אם מחמירן על עצמן לבדוק בשאינן עסוקות במהרות דומיא דבעיא דר" זירא דלעיל והאי דנקט כי אתו מבי רב אורחיה דמילתיה מרגשה. וכי אמרינן דבעינן בדיקה בשוהה עמה שאינו צריך ריצוי כ"כ ומיהו הניח בחזקת מומאה אף ריצוי לא מהני ליה עד שישמע מפיה מהורה אני והא רשאל רב **וכיון שתבעוה אין לך בדיקה גדולה מזו.** פירש רש"י ז"ל דסתם הבא מן הדרך דרכו לפייס ולרצות ולתבוע וכי מרצו קמה ותבע רמיא אנפשה ואי הוה הזיא מיניה דקאמר דדוקא נקט חמרין ופועלין ואוקימנא בשיש לה וסת.

מדקתני סתמא ש"מ אפילו בעסוקה בטהרות הוא דכולהי סתמי לטהרות ולבעלה פרושי מפרש לה בבמה ד"א א"ג דאינהו בטויי מיבעיא ליה וגמר' מתרץ דעדיף הא קתני לה אידך לעיל בד"א לטהרות וכל זה אינו מחוור דאיכא למימר ישנות קמ"ל ואכתי נמי לא קים לן דאיכא חלוק בין בא מן הדרך לשוהה בעיר אלא א"ל **והא שמואל במאי מוקים לה.** וא"ת כשאין עסוקה בטהרות ולבעלה ואפילו אין לה וסת א"ב מאי איריא חמרין ופועלין אפילו עומדין בעיר נמי ועוד מאי קמ"ל

דרך בנות ישראל וכו", ולפום הכי קתני סיפא כל הנשים בחזקת טהרה לבעליהן כלומר אע"פ שהצריכוה בדיקה לא אמרן אלא לטהרות אבל לבעלה בחזקת טהרה ולדברי הכל משנתינו בעסוקה במהרו" וכדאוקי שמואל להא מחניתין דפירקן דתרווייהו בני חד ביקתא אינון וכדקתני רישא דההיא ואוכל" בתרומה ועלה קחני תקונן שלא נשתמשו בו ואפילו לפני תשמיש.

ורש"י ז"ל מפרש שני עדים אחד לו ואחד לה לאחר תשמיש, ולפי דבריו הכי מתרצא מתני והצנועות מתקנות להן השלישי שהן צריכות א" לתקן הבית ומהד שלישי שלא נשחמש בו כלל אפילו לפני תשמיש.

מתקנות להן שלישי אחר לתקן את הבית כלומר חדש ולבן, והיינו דקתני תיקון והיינו נמי לשון שלישי לומר שאם רצו לשמש פעם אחרת למחר מתקינות להן מקנח בו לאחר תשמיש שהרי אין לו בדיקה אחרת ושלה בודקת בו עצמה כל זמן שהיא צריכה לבדוק דהיינו לפני תשמיש ולאחר תשמיש כדתנן הכא והצנועות לפני תשמיש זה אין בודקות בו לפני תשמיש אחר, ולדברי רבא פי' משנתינו כך הוא דרך בנות ישראל שתקנו חכמים משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה שלו ואלשיה ליה רבא לרב אמי ופרכיה ופריש רבא הא דקאמר ר" ינאי וזהו עדן של צנועות לומר שבעד זה הוא צניעות הצנועות ששנינו במשנתינו שעד שבודקין בו

עד של מגו לא החמירו בו כשנאחר תשמיש לשהוחוקה בו לטהרות מן הדין.

לבעליהן שכך הצריכו אותן הכמים אלא שלא אסרו להם לשמש אם אבד עד זה או (שאפשר) [שאי אפשר] להן לבדוק לאור הנר דכיון שאין עדות בכל מקום אלא ואם לא בדקו או שאבדו עידיהן אסורות לשמש עד שיבדקוהו שמא מחמת תשמיש ראתה והצנועות שמקיימות דברי הכמים מתקינות שלישי אחר לתקן את הבית ולדבריו של ר' אמי פיר' משנתינו שבפרק כל היד כך הוא דרך בנות ישראל שתקנו להן הכמים להיות משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה לאחר תשמיש חכמים נקרא צנוע.

אל צנועות דקתני מתני' בפרק כל היד והקשו לרבי אמי הא מתניתין צריכות קתני כדתנן צריכה להיות בודקת ומשמשות בעדים ופריק שאני אומר כל המקיים דברי א"ר אמי א"ר ינאי וזהו עדן של צנועות. פי' ודאי משנחינו עד שלפני חשמיש ולאחר חשמיש קחני ובעסוקה בטהרות וא"ר ינאי עד זה שלפני חשמיש זהו עדן

צנועות אמר ליה שאני אומר כל המקיים דברי הכמים נקרא צנוע אמר רבא 🛮 ת"ר המרין ופועלין והבאין מבית האבל ומבית המשתה נשיהם להם בחוקת עדן של צנועות א"ל רבי אבא בר ממל לר" אמי תנא תני צריכות ואת תני _ בעיא בדיקה ומדלא א"ל הכי ש"מ קסבר שמואל כל לבעלה לא בעיא בדיקה לבו נוקפו ופורש ובשעה שהיא עוברת וכו" אמר ר" אמי אמר רבי ינאי וזהו – לטהרות בעיא בדיקה לבעלה לא בעיא בדיקה אין לה וסת אפילו לבעלה נמי עצמה כדי לחייב בעלה אשם חלוי אמר לו לא חבדוק וחבדוק ומה בכך א"כ – אין לה וסח בין ערה בין ישנה בעיא בדיקה אמר רבא ולימא ליה יש לה וסח ולא לבדיקה אלא מהו שחקנה איכא דאמרי הכי בעא מיניה אשה מהו שחבדוק – לא בעיא בדיקה א"ל יש לה וסת ערה בעיא בדיקה ישנה לא בעיא בדיקה שעומדים בצד המשקוף ביציאות השמש נכנס עד – הוי וסת שאמרו לקנוח – אמר ליה ר" זירא לרבי אבא בר ירמיה אין לה וסת בעיא בדיקה יש לה וסת משכחת לה לבדיקה כשיעור וסת והתניא איזהו שיעור וסת משל לשמש ועד – אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה וסת אסורה לשמש עד שתבדוק הונא אשה מהו שתבדוק עצמה כשיעור וסת כדי לחייב בעלה הטאת - א"ל מי - אחר ושאינן צנועות בודקות ולא איכפת להן גופא אמר רבי זירא אמר רבי חבדוק וחבדוק ומה בכך אם כן לבו נוקפו ופורש – בעא מיניה רבי אבא מרב – רבא צנועות עד שבדקו בו עצמן לפני חשמיש זה אין בודקות בו לפני חשמיש בעא מיניה רבי זירא מרב יהודה אשה מהו שתבדוק עצמה לבעלה אמר ליה לא 👚 ושאינו מקיים דברי הכמים צנוע הוא דלא מקרי הא רשע לא מקרי אלא אמר

71 LLL

פרק ב כל היד 51

מקלקלת ליה ואין לה כתובה כיון דלא חזיא לביאה לית לה כתובה ולא פירות עותוה הן תקנוה משום אבא חנן אמרו אוי לו לבעלה אסורה לשמש דילמא עולמית דברי ר"מ - רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר משמשת בשני עדים הן - עד שתבדוק ואוקימנא לה בעסוקה בטהרות מאן דמתני הא לא מתני הא לדידהו דילמא אינהו קא מחמירי אנפשייהו - ת"ר אשה שאין לה וסת אסורה דרב יהושע כי אתו רבנן מבי רב מצרכי לכו בדיקה ואמרו לי לא ולישיילינהו באפיה אמר רב כהנא שאלתינהו לאינשי ביתיה דרב פפא ודרב הונא בריה מזו אמר ליה רב פפא לרבא מהו למעבד כי הא מתניתא א"ל סודני לא דמגניא בין ערה בין ישנה לעולם בשיש לה וסת וכיון שתבעה אין לך בדיקה גדולה שמואל במאי מוקי לה אי בשיש לה וסח קשיא ערה ואי בשאין לה וסח קשיא אבל הניחן בחזקת טומאה לעולם היא טמאה עד שתאמר לו טהורה אני והא

לשמש ואין לה לא כחובה ולא פירות ולא מזונות ולא בלאות ויוציא ולא מחזיר – דא"ר זירא א"ר אבא בר ירמיה אמר שמואל אשה שאין לה וסת אסורה לשמש חדא זימנא ואי בשאינה עסוקה בטהרות הא אמר כל לבעלה לא בעיא בדיקה הלכה כר' חנינא בן אנטיגנוס ובמאי אי בעסוקה בטהרות הא אמרה שמואל לרבי הנינא בן אנטיגנוס קא"ל דמקלקלת ליה אמר רב יהודה אמר שמואל לו לבעלה איכא דאמרי לר"מ אמר ליה דבעי לאגבויה כתובתה איכא דאמרי מנה לא הייתי מגרשה ונמצא גט בטל ובניה ממזרין משום אבא חנן אמרו אוי ומנסבא ומחקנא ואמר אילו הייחי יודע שכך היה אפילו הייחם נוחנין לי מאה פשיטא לא צריכא דהדרה ואחקנה מהו דחימא ליהדרה קמ"ל דזימנין דאזלא טהרה ובאין ושוהין עמהם בין ישנות בין ערות בד"א שהניחן בחוקת מהרה – ולא מוונות ולא בלאות תנאי כתובה ככתובה דמו ויוציא ולא יחזיר עולמית

ביבבל מכל שמאי אומר

פרק ב כל היד

۲، با ۲

והרגיש שנודעועו איבריו אוחו באמתו ובולע את התרומה אוחו והתניא רבי - שהן ממורים אמר להן מוטב שיוציא לעו על בניו שהן ממורים ואל יעשה הכא נמי במטלית עבה והיכא איתמר דאביי אהא דתנן היה אוכל בתרומה – והלא נצוצות נחזין על רגליו ונראה ככרות שפכה ונמצא מוציא לעז על בניו והתנא בודק עצמו במטלית ובכל דבר שרוצה כדאמר אביי במטלית עבה - כל האוחו באמה ומשתין כאילו מביא מבול לעולם אמרו לו לרבי אליעור ואפי' לענין שכבת זרע אם בא לבדוק בצרור או בחרס בודק ובמטלית לא – ומדמעת ורבא כל אחמומי והדר אחמומי בשעתיה לא שכיח גופא ר"א אומר אנשים תוא בד"א לענין שכבת זרע אבל לענין זוב אף הוא משובה כנשים - למה זה דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן שאצבע בעין עין מרמעת וחוזרת בהגשה גינהו חקציץ אי הכי מאי איריא מרבה כי לא מרבה נמי כי קחני מרבה 🗀 חייש דלמא אתי לאוסופי ורבא לא חייש דלמא אתי לאוסופי ולא והתניא הא נשים ומאי שנא אנשים נשים לאו בנות הרגשה נינהו משובחות אנשים דבני 🗈 במטלית עבה רבא אמר אפילו חימא במטלית רכה כיון דעקר עקר ואביי

מחני. כל היד המרכה לבדוק בנשים משובחת ובאנשים תקצץ גמ' מ"ש - אליעזר אומר כל האוחז באמתו ומשתין כאילו מביא מבול לעולם אמר אביי

לא פירות ולא מזונות ולא בלאות. פירש שאינה יכולה להוציא ממנו פירות שאכל דמחילה בטעות שמה מחילה והכי מפרש בגמרא פרק איזהו נשך, ולא מזונות

דינה כשאר הנשים לדעת רבינו ז"ל בכתובות, וכן היא נוטלת לדעתי ודעת הגאונים תוס' כתובתה וכבר פי' בפרק אלמנה נזונות ומה שכתב רש"י ז"ל בכאן אינו אבל הקיימים נוטלת ויוצאה שאפילו ונתה נוטלת מה שבפניה ויוצאה ודינה של זו כדין איילנות שנוטלת הקיימים בשל ברזל ומפסדת שאינן קיימים, ובשל מלוג ועל הני הוא דמפרש בגמרא מ"ט חואי כחובה ככחובה דמי וכיון שכחובה קבל עליו וכסים הללו כצאן ברזל וקבל עליו מוונות ואין לה כחובה פטור הוא מכולם שאינו משלם מה שלותה ואכלה, ולא בלאות של נכסי צאן ברזל ודוקא שאינן קיימין.

מגרשה אלא מחמת פיסול זה וכן במוציא משום שם רע י"ל מכיון שלא שהה לראו" אם הדברים נראין עילה מצא וגורש לפיכך אין חוששין לקלקול אלא שאמר לגרש שכמה אנשים נשואים לאיילנות וע"י שיש בהם נחת רוח מהן מקיימין אותם וכך אמרו שם בירושלמי אבל זו שאסורה היא לשמש כלל בידוע שאין בעלה גבי איילנות ומוציא משום נדר ומשום שם רע ויש לומר שאפילו לא התנה ולא אמר כלום יש לחוש לקלקל דבשלמא התם אם לא התנה כלום י"ל עילה הוא רוצה לחנאיה והא נמי לההיא דמיא ולדידן נמי לא בעיא כפילא כרבנן והוא שאמר סחם משום כך אני מוציאך ואף על פי שלא כפל הא גירש סחם יחזיר כדאמרינן החם אמר כן אין כאן חשש לקלקו" כדתון המוציא אשתו משום איילנות רבי יהודה אומר לא יחזיר וחכמים אומרים יחזיר ואוקימנא מאן חכמים ר"מ ומשום דלא כפליה והא דאמר רבי מאיר**יוציא ולא יהזיר עולמיה.** משום קלקולא נ"ל והוא שאמר לה משום שאין לך וסת אני מוציאך ואם לא מפני כן לא הייתי מוציאך ואם לא

וישתין. וי"ל דא"ל לאו פלוגתא היא אלא בשואלין לפרש להן היו. וכן נמי משמע במס' ברכות פ' כיצד מברכין (מ, א). גבוה ומשום חשש פסול המשפחות אבל במקום אחר מודו ליה. הילכך גבי תרומ' ה"ל למימר שיפלוט ואע"פ שמפסיד' וכן בדרב יהודה שיטה וירד חוץ לכנישתא הא דאקשיי בכולה שמעתין מדר"א דאמר **כל האוחז באמה וכוי.** י"ל דהכי אקשינן וע"כ לא פליגי רבנן דאמרו לו עליה דר"א אלא בדליכא עפר תיחוח ולא מקום משום שם רע אני מוציאך.

LLL ÞΙ

רב יהודה ושמואל הוו קיימי אאיגרא דבי כנישתא דשף ויתיב בנהרדעא אמר כל עץ רענן וכתיב התם (דברים יב, ב) על ההרים הרמים ותחת כל עץ רענן שוחטי אלא סוחטי רב אסי אמר כאילו עובד עבודת כוכבים כתיב הכא תחת באלים תחת כל עץ רענן שוחטי הילדים בנחלים תחת סעיפי הסלעים אל תקרי רבי יצחק ורבי אמי אמרי כאילו שופך דמים שנאמר (ישעיהו נז, ה) הנחמים מיחה שנאמר (בראשית לה, י) וירע בעיני ה' (את) אשר עשה וימת גם אותו שמוציא שכבת זרע לבטלה דא"ר יוחנן כל המוציא שכבת זרע לבטלה חייב לעז על בניו ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום וכל כך למה מפני ברישא ואמרו ליה אין לו מקום גבוה ועפר תיחוח מאי אמר להן מוטב שיוציא להו ברישא בתר דאמר להו איסורא הדר אמר להו תקנתא אלא הא אמר להו עצמו רשע שעה אחת לפני המקום הי אמר להו ברישא אילימא קמייתא אמר אפשר יעמוד אדם במקום גבוה וישתין או ישתין בעפר תיחוח ואל יעשה עצמו רשע שעה אחת לפני המקום תניא אידך אמר להן רבי אליעזר לחכמים

אימא כי הא אורי ליה דאמר רבי אבהו אמר רבי יוחנן גבול יש לו מעטרה דתני אבא בריה דרבי בנימין בר הייא אבל מסייע בביצים מלמטה ואיבעית נשוי הוה דאמר רב נחמן אם היה נשוי מותר ואיבעית אימא כי הא אורי ליה אימא אימתא דמריה עליה דקרי שמואל עליה אין זה ילוד אשה ואיבעית אימא ודאיגרא ואיבעית אימא ביעתותא דרביה ואב"א ביעתותא דשכינה ואיבעית לא אתי להרהורי והכא מאי ביעתותא איכא איבעית אימא ביעתותא דליליא שאין להן פנאי לנסך אלמא דכיון דבעיתי לא אתי לנסוכי הכא נמי כיון דבעיתי חביות פתוחות אסורות סתומות מותרות בשעת מלחמה אלו ואלו מותרות לפי מבול לעולם אמר אביי עשאו כבולשת דתנן בולשת שנכנס לעיר בשעת שלום לחוץ היכי עביד הכי והתניא ר"יא אומר כל האוחז באמתו ומשתין כאילו מביא ליה רב יהודה לשמואל צריך אני להשתין א"ל שינוא אחוז באמתך והשתן

פרק ב כל היד

ולמטה מותר

בכריסו לא יטלנו א"ל לא אמר להן מוטב תבקע כריסו ואל ירד לבאר שחת דחניא רבי טרפון אומר יד לאמה תקצץ ידו על טבורו אמרו לו ישב לו קוץ תנן או לטותא תנן דינא תנן כי הא דרב הונא קץ ידא או לטותא תנן ת"ש כי רוח מלפני יעטוף ונשמוח אני עשיחי באנשים חקצץ איבעיא להו דינא יוסי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שנאמר (ישעיהו נז, מז) דרך אברים בני מבול נינהו אלא דנסיבי קטנות דלאו בנות אולודי נינהו דא"ר אלא משחקין בחנוקות מאי היא אילימא משכב זכור בני סקילה נינהו אלא המשיח בשלמא גרים כדר' חלבו דא"ר חלבו קשין גרים לישראל כספחת בך ניאוף בין ביד בין ברגל ת"ר הגרים והמשחקין בחינוקות מעכבין את אלו המנאפים ביד חנא דבי רבי ישמעאל (שמוח כ, יג) לא חנאף לא חהא יגורך רע ואמר ר' אלעזר מאי דכתיב (ישעיהו א, טו) ידיכם דמים מלאו י) וירע בעיני ה' וכחיב התם (תהלים ה, ה) כי לא אל הפץ רשע אתה לא לידי הרהור אין מכניסין אותו במחיצתו של הקב"ה כתיב הכא (בראשית לח, עבוד עבודה כוכבים והולך ועובד איכא דאמרי אמר רבי אמי כל המביא עצמו הרע היום אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו עשה כך ולמחר אומר לו לך בלמזרי יצה"ר אנפשיה ורבי אמי אמר נקרא עבריין שכך אומנתו של יצר מעטרה ולמעלה אסור אמר רב המקשה עצמו לדעת יהא בנדוי ולימא אסור

אי אמרת בשלמא דינא חנן היינו דאמרי והלא כריסו נבקעת אלא אי אמרת אסורים והכתיב (שמות כה, מב) ועשה להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה אותן גבעולין של אזוב כאילו הן של נחשת אמר רב פפא שמע מינה מכנסים עושין לו כיס של מחכת אמר אביי ושל נחשת כדתניא רבי יהודה אומר רואין לדבריך שמא יראה טפה כחרדל ותבלע בכיס תנא משום רבי אלעזר אמרו להן לדבריכם שוטה אין לו תקנה אמרו לו לדברינו ישן טמא לא ישן טהור צדוק אומר עושין לו כיס של עור אמרו לו כל שכן שמביא לידי הימום אמר לערב ומשמרין אותו שלא יישן ישן טמא לא ישן טהור רבי אליעזר ברבי דעתה מחמת חולי תנו רבנן כהן שוטה מטבילין אותו ומאכילין אותו תרומה א"ר יוסי ברבי הנינא סומא אינה משנה ושנטרפה דעתה היינו שוטה שנטרפה מקום אינו שומע ואינו מדבר הסומא איהי חבדוק לנפשה ותיחזי לחבירתה שומעת הכא בשאינה מדברת ואינה שומעת כדתנן חרש שדברו חכמים בכל שבודקת לעצמה אלא שחברותיה רואות ומראות לה התם במדברת ואינה הרשת איהי חבדוק לנפשה דתניא אמר רבי הרשת היתה בשכונתינו לא דיה ושנטרפה דעתה אם יש להן פקחות מתקנות אותן והן אוכלות בתרומה גמ' להן מוטב תבקע כריסו ואל ירד לבאר שחת לותני" החרשת והשוטה והסומא מרפון ישב לו קוץ בכריסו לא ימלנו אמר להן לא והלא כריסו נבקעת אמר אלא ה"ק רבי טרפון כל המכניס ידו למטה מטבורו תקצץ אמרו לו לרבי לטותא חנן מאי כריסו נבקעת אלא מאי דינא חנן לא סגי דלאו על טבורו

פרק ב כל היד ςī

11 11

רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה תניא נמי הכי רוכבי גמלים כולם רשעים – וניהוש דלמא דם מאכולת הוא אמר רבי זירא אותו מקום בדוק הוא אצל

ההוא כדתניא מכנסי כהנים למה הן דומין כמין פמלניא של פרשים למעלה – הערוה אמר אביי

עד מתנים למטה עד ירכים ויש להם שנצים ואין להם לא בית הנקב ולא בית

כתם אלמא אין לך שצריכה שיעור כתם וטמאה נדה אלא זו לדברי רבי.

ואח"כ מטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה ר"ע אומר אף מטמאה - תא שמע דתניא בדקה בעד שאינו בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה מספק ופטורים מן הקרבן איזהו אחר זמן כדי שתרד מן המטה ותדיח פניה – משום כתם או דלמא כל ימיו טימא משום כתם ולעת זקנתו טיהר מולא כלום נמצא על שלה אותיום טמאין וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן טמאין - היכי קאמר כל ימיו טימא משום גדה ולעת זקנתו טיהר משום גדה וטימא והצנועות מתקנות שלישי לתקן את הבית נמצא על שלו טמאין וחייבין קרבן – עליו דם א"ר יוסף כל ימיו של ר" חייא טימא ולעת וקנתו טיהר איבעיא להו בשר הוה לותנ" דרך בנות ישראל משמשות בשני עדים אחד לו ואחד לה - טמאה נדה אתמר בדקה בעד שאינו בדוק לה והניחתו בקופסא ולמחר מצאה לענין ק"ש כי מצלי אסור והא ר" יוחנן מצלי וקרי ק"ש שאני רבי יוחנן דבעל – חוששת אמרת לן איתמר נמי אמר שמואל טמאה נדה וכן מורין בי מדרשא שמע הוא דלא יקרא הא מגנא שפיר דמי – לענין מגנא כי מצלי שפיר דמי – בירכה ולמחר מצאה עליה דם אמר רב טמאה נדה א"ל רב שימי בר חייא והא אמאן דגני אפרקיד איני והאמר רב יוסף פרקדן לא יקרא קרית שמע קרית – לישנא דאמר דחוק הוא אימא שמש רצפה אתמר בדקה בעד הבדוק לה וטחתר דמכף הא דלא מכף ואיכא דאמרי הא דמטרטין הא דלא מטרטין - ריב"ל לייט - דאשתכח מאכולת רצופה להך לישנא דאמר בדוק הוא הא מעלמא אתאי להך הספנים כולם צדיקים – החמרים מהן רשעים מהן צדיקים איכא דאמרי הא – מאכולת ואיכא דאמרי דחוק הוא אצל מאכולת מאי בינייהו איכא בינייהו

וליהוש דילמא דם מאכולת הוא. פי' רש"י ו"ל דעל עד שלו פריך ומיהו ה"ג קשיא לעד שלה. את בועלה מודים הכמים לרבי עקיבא ברואה כתם שמטמאה את בועלה 12% – עליו דם רבי אומר טמאה משום נדה ורבי היא אמר טמאה משום כתם אמר

בשע" בעילה דחקה ונכנסה והשמש הרגה ושפך דמה עד עקבו א"ג שמא על השמש היחה מאכולת ועמו נכנסה ופריק דחוק הוא ואין מאכולת שעל השמש נכנסת וי"ל שלא בשעת בעילה ממש ודאי אותו מקום בדוק הוא אצל מאכולת שהוא סתום מלכנוס ואם נכנסה מתה היא ואין דמה יוצא ממנה אבל כאן יש לחוש שמא ומצאה טהור יש לספק ולא מחוור.

ולפיכך הקשו מקצת המפרשים א"כ אין לך אשה שנטמאה בנדה בבדיקה. וי"ל בעלמא ודאי לא חיישינן משום דלא שכיח אבל מתוך שבוקה מיד לפני תשמיש

לתלותה כיון שלא נמצא על שלה. בשלה נמי. אבל בשלה בבדיקה דעדים לא חיישינן למאכולת דרוב דמים מצויין בנשים ואין קנוח העד נמי ממעך מאכולת והורגה (ובמעורה) [ובמעוכא] דשמש אין ובתוספת אמרו דעל עד שלו דוקא פריך משום דכיון שבוקה היא בשיעור וסת ומצאה טהור והוא מצא יש להוש למאכולת שאם היה דם נדה בשלו היה נמצא עמו וכ"ש בפני עצמה.

עליה אחר שבעל שהרי אינו אלא ככתם בעלמא ויש לדחוק ולומר שכל קודם קנוח כיון שעדיין שכבת זרע לחה אינו אלא ככתם בעלמא ויש לדחוק ולומר שכל קודם קנוח כיון שעדיין שכבת זרע לחה אינו אלא ככתם בעלמא ויש לדחוק ולומר שכל קודם קנוח כיון שעדיין שכבת זרע לחה אינו אלא ככתם בעלמא ויש לדחוק ולומר שכל קודם קנוח כיון שעדיין שכבת זרע לחה אינו הלא ככתם בעלמא ויש לדחוק ולומר שכל אבל עדיין אני תמה על עד שלו דלא יהבו ליה רבנן שיעורא אלא אע"פ שיהא אחר בעילה זמן מרובה קודם קנוח טמאין ואמאי ליחוש שמא מאכולי הוא שבאה

דילמא דם בירך הוה ואי הוה בירך נמי כחם הוא וטמא וכיון דאיכא ספיקא דירך גופיה ועוד דלא שכיה קרוב הוא יותר להלות בעד לטומאת נדה ולא בירך הילכך בדקה בעד הבדוק לה וטחתי ביריכה ולמחר מצאת עליו דם. גרסינן בכולהי נוסחי וכן מצינו בשם ר"ה. ופירושו שמצאת עליו על העד דליכא למיחני אלא הסדין וממנו נתקנח בו שדם מאכול' מועט הוא ואינו מתקלח מן הסדין אלא נבלע הוא בו מהכ"ש שא"א לו להתקנח (במקום) [ממקום] ששוכבת עליו לוה.

אותה גדה ואם דוקא כשנמצא אף על העד למה לי מציאת הירך וכי מפני שהוטה ממנה דם נקל ויש להעמידה בשאבד עדה. וי"ל לעולם כשנמצא אף על העד למה לי מציאת הירך וכי מפני שהוטה ממנה דם נקל ויש להעמידה בשאבד עדה. וי"ל לעולם כשנמצא אף על העד למה ורש"י ז"ל גרס ונמצ' עליה דם ופירש על יריכ' של אשה ואין דבריו מחוורים שאם העד נמצא ואין עליו כלום נראה ודאי שדם יבש על ירכה היה ואין לטמא בין שנמצא נמי על הירך בין שלא נמצא אלא על העד טמאה נדה.

הקשו למעלה וליחוש דילמא מאכולת הוא. ומיהו כיון דאיכא שיעורא דנפקא ליה מחשש מאכולת טמאה גדה ואפילו לר" חייא ואם היה משוך טמא בכל שהוא דלא ולדברי הכל אף בזה צריכה כגריס ועוד שאלמלא כן הוששין שמא דם מאכולת הוא שאפילו בקנוח של שיעור וסת ואח"כ שהדבר קרוב ואפילו לחטאת ואשם נמצא על הירך כלום פשיטא בעד הוה שאלמלא על הירך הוה לא נחקנה לגמרי ממנה אלא אפילו נמצא על הירך נמי טמאה נדה כיון שנמצא אף בעד.

א) הוא אצל מאכולת אלא מקנוח היה דם ונבלע בעד ולפיכך לא הוטח ממנו על הירך כלום. וכן נראה מלישנא דגמ' דקא מקשה ר' הייא בסמוך אף אתה עשיתו ולפי גרסת ר"ה ז"ל י"ל כמו שנמצא על העד ולא על הירך כלום שאם מאכולת נרצפה שם בתחלה על הירך נמי היה נמצא ומשהוטה העד על הירך מקום (דחוק) גרע מהניחתו תחת הכר וכן בפרק הרואה כתם אליבא דהלכתא וזה דעת הראב"ד ז"ל.

מאכולת או משאר דברים הא בבגד שאינו בדוק כלל לא אמר ר' טמאה נדה אטו לקחה בגד מן האשפ' וקנחה בו מי מטמא רבי נדה. בדקה בעד שאינו בדוק לה. פירש בתוספות כגון שהזמינה פקולין או צמר נקי ולבנים אלא שלא חזרה וראתה בהן סמוך לבדיקתה אם יש עליהם טיפי דמים מן

ממאים מן הספק ופטורין מן הקרבן ולא פי' שיעור אחר זמן מה הוה. והדר תני איזו אחר של שיעור זה שאינן טמאין מן הספק כדי שתרד מן המטה וחבדוק שזהו ופריק רב חסדא דה"ק **איזו אחר זמן ופו**' פי' רש"י ז"ל וחסורי מחסרא וה"ק ול"ג אלא רב חסדא פרושי מפרש לה למתניתין הכי תגן נמצא על שלה לאחר זמן לבעלה. והראב"ד ז"ל סובר דבעד אפילו אינו בדוק כלל טמאה דלא דמי לחלוק דכיון שבדקה בו ממש הגלים לדבר דרוב דמים מצויין בו. (ואי) [ועוד אני] אומר כיון שהצריכוה כגריס ועוד הרידינו כסדין וחלוק וכל שלא היה בדוק כלל אפילו לרבי מהורה לגמרי אפילו לקחתו מן השוק סתם מהורה

עקיבא אלא כך אמר אם ירדה מן המטה ובדקה אין בועלה טמא שזהו אחר זמן הא כל זמן שלא שהת" כשיעור הזה אלא בדקה עצמה על המטה טמאין מספק בא זה אחר כך שמטמאה מעת לעת ואינה מטמאה את בועלה והאי דפריש תנא האי שיעורא לא ללמד על דין עצמו שהרי כל מעת לעת כך הוא נדון בין לרבנן בין לר"

91 LLL

ותבדוק בו מיתיבי איזהו אחר זמן דבר זה שאל רבי אלעזר ברבי צדוק לפני את פניה אין עד בידה כדי שתושיט ידה לתחת הכר או לתחת הכסת ותטול עד רב אשי אמר אידי ואידי חד שיעורא הוא עד בידה כדי שחרד מן המטה ותדיח מחלוקת ר"ע וחכמים והא אח"כ קתני ה"ק וזהו אח"כ שנחלקו ר"ע וחכמים או לתחת הכסת ותטול עד ותבדוק בו וכדי שתרד מן המטה ותדיח את פניה שתרד מן המטה ותדיח פניה ה"ק איזהו אחר זמן כדי שתושיט ידה לתחת הכר נמצא על שלה לאחר זמן טמאין מספק ופטורין מן הקרבן איזהו אחר זמן כדי הכסת ותטול עד ותבדוק בו אמר רב חסדא מאי אחר אחר אחר והא קתני עלה אחר זמן פירש ר' אליעזר ברבי צדוק כדי שתושיט ידה תחת הכר או תחת ותנא דידן מ"ט בעינן חתיכה משתי חתיכות איזהו אחר זמן וכו" ורמינהי איזהו לקינוח אבל לא לבדיקה נמצא על שלה לאחר זמן וכו' תנא וחייבין אשם חלוי לשמש ועד שעומדין בצד המשקוף ביציאת שמש נכנס עד הוי וסת שאמרו נדה איתמר נמצא על שלה אותיום טמאין וכו' ת"ר איזהו שיעור וסת משל לו ר" הייא אי אתה מודה שצריכה כגריס ועוד א"ל אבל אמר לו א"כ (אתה) – כתם ואילו רבי משום נדה קאמר א"ל אנן הכי קאמרינן כי איתמר ההיא משום

16 교

חכמים באושא ואמר להם

דרבא לרב אשי והא א"ר יוסי בר" הנינא כשטימא ר"מ לא טימא אלא משום אם יושבת טהורה רבי יוסי אומר בין כך ובין כך טהורה א"ל רב אחא בריה דתניא האשה שהיתה עושה צרכיה וראתה דם ר"מ אומר אם עומדת טמאה מטהר ואמר רבי זירא כשטימא רבי כר"מ וכשטיהר רבי יוסי לעצמו טיהר מאי רבי ומאי רבי יוסי אמר רב אדא בר מתוא תוא רבי מטמא ורבי יוסי בר ביסא סבר רבי ריש מתיבתא הוא ושכיחי רבנן קמיה ומחדדי שמעתתיה עליו דאדם גדול הוא היאך מניחין דברי הרב ושומעין דברי התלמיד ור' חמא כדברי רבי אימא לך א"ל כדברי רבי אימא לי אמר רבי ישמעאל זהו שאומרין והניחתו בקופסא ולמחר מצאה עליו דם מהו אמר לו כדברי אבא אימא לך או לידי כי אתא א"ל בעי מינאי מילתא בעא מיניה בדקה בעד שאינו בדוק לה יוסי ברבי חמא בר ביסא דאדם גדול הוא אמר לו לכשיבא לידך הביאהו בילדותו טימא משום נדה שמע מינה משתבה ליה רבי לרבי ישמעאל ברבי וכיון דנפק לה מדם מאכולת ודאי מגופה אתא מאי לאו בזקנותו קאי הא אף אחה עשיחו כחם - ורבי סבר בעינן כגריס ועוד לאפוקי מדם מאכולת

ואין עד בידה מיבעי ליה קשיא רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי אומר

רבנן אלא לרב אשי אמאי מטהרי רבנן וכי תימא דאין עד בידה האי עד בידה

אומר בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת בשלמא לרב חסדא היינו דמטהרי

עקיבא אומר אף מטמא משום בועל רבי יהודה בנו של רבן יוחנן בן זכאי

לעת ומפקידה לפקידה בועלה מטמא משום מגע ואינו מטמא משום בועל רבי

כדי שחרד מן המטה וחדיה את פניה אחר הזמן הוא זה וכן כששהתה מעת

חוך זמן הוא זה וטמאין מספק ופטורין מקרבן וחייבין באשם חלוי שהתה

להם כך פרשו חכמים ביבנה לא שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיה את פניה

שמא כרבי עקיבא אתם אומרים שמטמאה את בועלה אמרו לו לא שמענו אמר

ולמד על זה.

הנשים בחזקת מהרה לבעליהן הבאין מן הדרך נשיהן להן בחזקת מהרה גמ". למפרע ורבי מאיר היא רבי יוחנן אמר מכאן ולהבא ורבנן היא מחני' כל התם אין שור שחוט לפניך הכא יש שור שחוט לפניך וכן אמר ריש לקיש אח בועלה אף כחמים לא מטמאה אח בועלה קא משמע לן ואימא הכי נמי מהו דתימא הואיל ומעת לעת דרבנן וכתמים דרבנן מה מעת לעת לא מטמאה ורבי מאיר היא ושמואל אמר מכאן ולהבא ורבנן היא מכאן ולהבא פשיטא בשלא גמר ביאחו ומודים חכמים לרבי עקיבא ברואה כתם אמר רב למפרע הוא דאמר כשמאי דאמר כל הנשים דיין שעתן ותיפוק ליה דהוה בעל קרי בעלה נכנס להיכל ומקטיר קטורת ותיפוק ליה דהוה נוגע במעת לעת שבנדה

ואקשינן לרב אשי אמאי קא מטהרי רבנן בברייתא ביורדת מן המטה ובודק" הא במתני" מטמו כשיעור הזה וכ"ה דאין עד בידה ה"ל לפרושי שהרי אין משמעו" שבכל מקום שפי' אחר לא פירש באחר זמן דבר אחר אלא כל שלא שהתה כשיעור אחר וכן דרך משנחינו ללשון שפירשנו. המטה וחבדוק אלא על המטה בדקה אע"פ שהושיטה ידה לעד תוך זמן זה אבל ירדה מן המטה ובדקה או שהחה כשיעור הזה לעולם טהור ואע"פ שער בידה ש"מ היחיד אנו אומרים ואמר להם כך פרשו חכמים ביבנה לא שהתה כדי שתרד מן המטה ותדיה פניה תוך זמן זה כלומר כל ששהתה ובדקה ולא שהתה שיעור שתרד מן היה בהם דבעי התיכה משתי התיכות ולא תמה עליהם בזה אלא אם כדברי ר"ע שהוא יהיד הם אומרים אמרו לו לא שמענו לפי" אין אנו מפרשין אבל לא בדברי פירש ולפיכך אין אתם הוששין לפרש אחר זמן שהרי כל מעת לעת גמי כך הוא דינן ואע"פ שהיו צריכין לפרש לדבריו דר" אליעזר בר צדוק משום אשם תלוי יודע וברייתא נמי דייקא כדידן, דחניא איזהו אחר זמן דבר זה שאל ר' אלעזר בר צדוק לפני חכמי' באושא שמא כר"ע אתם אומרים שמטמאה את בועלה מעת לעת לדברינו דמחוור טפי לומר שפי' אחר אחר ללמד על אחר הזמן הראשון ושלא ליתן בו מקום לטעות.

לתרץ לו שבא לפרש שלא תעלה על דעת שבדיקת ראשונה שלאחר זמן ראשונה כשירדה מן המט" היא לפיכך פירש שתיהן ואמר שאלו ירדה אחר אחר הוא וכ"ש אבל לדברי רש"י ז"ל שאומר חסורי מחסרא וה"ק בהדיא איזו אחר זמן כדי שתושיט ידה ותטול עד ותבדוק לא הוה תו למיתני כדי שתרד מן המטה ואפשר

כולה ויש לשונות אחרים ואין בהם ממש. אחני והכא טהור והכא טמא ה"ל לפרושי במחני" עד בידה ובברייתא אין עד בידה אלא ש"מ כרב חסדא ותרווייהו שיעור לטהר וזהו דרך פירש רש"י ז"ל בשמועה הלשון זה אלא כל ששהתה כדי שתרד לעולם טהור ואפילו עד בידה וכדקתני מתניתין נמי כדי שתרד ומוקמת לה בעד [בידה] דהיכי אפשר דהכא והכא חד שיעורא

פרק ב כל היד LI

אשה שיש לה וסת בעלה מחשב ימי וסתה ובא עליה אמר ליה רב שמואל בר 👚 ספק ומוציא מידי ודאי לא תימא הטילה נפל לבור אלא אימא לה אלא אי איתמר הכי איתמר אמר רב הוגא ל"ש אלא שלא הגיע שעת וסתה לייא אדרבה איפכא מסתברא אין לה וסת אימא חואי יש לה וסת וסת קביע אמר רב הונא ל"ש אלא שאין לה וסת אבל יש לה וסת אסור לשמש כלפי אמר ריש לקיש משום רבי יהודה נשיאה והוא שבא ומצאה בחוך ימי עונחה אנפשה ובדקה אבל היכא דליתא במתא דלא רמיא אנפשה לא קא משמע לן למה ליה למתני הבאין מן הדרך סד"א הני מילי היכא דאיתיה במתא דרמיא – ראתה מי אמר רבי יוחנן אימר דאמר רבי יוחנן ספק ראתה ספק לא ראתה

ייבא לרבי אבא אמר רבי יוחנן אפילו ילדה דבזיזא למטבל אמר ליה אטו ודאי

וסת לימים מותרת קסבר וסתות דרבון אמר רב שמואל משמיה דרבי יוחנן – מצויים שם והא הכא דודאי המילה נפל ספק גררוהו ספק לא גררוהו וקאתי אסורה לשמש קסבר וסתות דאורייתא רבה בר בר הנה אמר אפילו יש לה - אם זכר אם נקבה ובא מעשה לפני הכמים וטהרוהו מפני שחולדה וברדלס כיון דבמעשה חליא מילחא אימא לא קפיץ ולא הואי אבל יש לה וסח לימים – בשפחתו של מסיק אחד ברימון שהטילה נפל לבור ובא כהן והציץ בו לידע רב הונא לא שנו אלא שאין לה וסת לימים אלא יש לה וסת לימים ולקפיצות – אוכלת ופטורה מן המעשר ואכתי אין ספק מוציא מידי והאניא מעשה אפילו הגיע שעת וסתה נמי מותרת קסבר וסתות דרבנן רב אשי מתני הכי אמר 👚 דא"ר אושעיא מערים אדם על תבואתו ומכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אבל הגיע שעת וסתה אסורה קסבר וסתות דאורייתא רבה בר בר חנה אמר 💮 מתחת ידו דבר שאינו מתוקן ואיבעית אימא ספק וספק הוא וכדרבי אושעיא הוא כדרב חנינא חוואה דאמר רב חנינא חוואה חזקה על חבר שאינו מוציא ספל מעושר ספק אינו מעושר וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי התם ודאי וודאי מלאה פירות אפילו הן בני יומן הרי הן בחזקת מתוקנין והא הכא ודאי טבל ספק וודאי ואין ספק מוציא מידי ודאי ולא והתניא חבר שמת והניח מגורה ואם תמצא לומר ראתה אימא טבלה אבל ודאי ראתה מי יימר דטבלה הוה ליה

रान धर

אם נפל הפילה אם רוח הפילה ואת"ל נפל הפילה לידע אם זכר אם נקבה - נחמן וסתות דאורייתא או דרבנן אמר להו מדאמר הונא חברין משמיה דרב כמין נפל – והא לידע אם זכר אם נקבה קחני – ה"ק ובא כהן והציץ בו לידע – ואיבעית אימא כיון דחולדה וברדלס מצויים שם ודאי גררוהו בעו מיניה מרב

ששנינו למעלה אבל עד שלאחר כל תשמיש ותשמיש צריך לבן וכיון שזה צריך לכל הנשים קתני נמי שלפני תשמיש שדרך הצנועו". שפירשתי בפ"ק לדעת הרב ז"ל, ולשון צריכה נראה כן מדלא קתני צריכים ומיהו יכולה היא לבדוק באותו שלפני תשמיש זה לפני תשמיש אחר חוץ מן הצנועו" מתני": ב"ש אומרים צריכה שני עדים על כל תשמיש ותשמיש. פי' רש"י ז"ל א' לפני תשמיש וא' לאחר תשמיש ולמחר בודק בשניהם ולא עכשיו כמו

שהוא נקי וטיפה כל שהיא ניכרת בו אינן רוצות שיהי? בו לכלוך אפילו שלפני תשמיש אחר כדי שתהא בדיקתן מעולה לגמרי אבל של אחר תשמיש ששכבת זרע החחילה משחשיכה לגמרי ואפילו לב"ש עד שלפני תשמיש ושלאחר תשמיש עד א' הוא שאפילו הצוועות עצמן לא נהגו צניעותן אלא בעד שלפני תשמיש מתוך הבדיקה אינו מועלת להם [אלא] לטהרות הוץ מבדיקה שלפני תשמיש ראשון שהיא אף לבעל לפיכך בוזקת ורואה מיד לאור היום בין השמשות או לאור הנר אם לשמש פעם אחרת אינה צריכה כלום אלא משמשת ולאחר תשמיש מקנחין היא ובעלה בשני עדים אחרים ומניחין אותן עד למחר שמא מחמת תשמיש ראחה וזו וכך פי' משנתינו לפי דעתי צריכה שני עדים א' לו וא' לה שלה בודק בו לפני תשמיש ראשון ורואה מהרה ומשמשת ואח"כ מקנח' בו לאחר תשמי' וכשבאה ואינו מחוור. ועוד ק"ל אמאי לא חוא צריכי' שלשה עדים וליחשוב ומי א' שלו אבל נראה שכל מקום ששנינו שני עדים א' לו וא' לה.

ועוד שכיון שהיא משמשת והולכת בודק" שלאחר תשמיש זה שהיא לפני תשמיש זה דסמוכין הן וב"ה אומרים דיה שני עדים כל הלילה אף אלו א" לו וא" לה אחת לעונה אחת ולא הוצרכו הללו שבין תשמיש לתשמיש אפילו לטהרו" [אלא] מפני חשש רואה מחמת תשמיש הילכך דיה בבדיקה שלאחר כל תשמיש ותשמיש. לחייב עצמה ובועל" לידע אם טמא משום בועל נדה ולעולם לפני תשמיש [א"צ בדיקה] שלא בעי ב"ש בדיקה אלא לפני תשמיש ראשון בלבד שהרי דיה בדיקה והיינו נמי דאמר או תשמש לאור הגר ותבדוק בו דבעד שלאתר תשמיש לא בעינן לבן אלא שצריך שידע אם דם שעליו מתשמיש ראשון או מאחרון היה כדי רבה עליו [אין בין עד חדש לעד] מבדיקה ראשונה כלום.

תשמיש דיה בסוף. שלה עולה לפני תשמיש ראשון שבודק' ורואה ולאחר תשמיש אחרון ושלו לאחר תשמיש אחרון שכיון שאף לדברי ב"ש אין בדיקו' הללו אלא לטהרו' ולאחר

ובני ישראל משמשין. ולא יקשה עליך צריכה [פֿי ולא תנן צריכים] לשון שאמרנו שהרי כך שנינו דרך בנות ישראל משמשות בב' עדים ואע"פ שא' לו ולה אמרו דרך בנות ישראל

מפת דם כהרדל בביאה ראשונה שבא אורה מהמת תשמיש ותחפנה שכבת זרע בביאה שנייה ושוב לא תמצא בעד שלאחר כל התשמישן אמרו להם ב"ה א"כ אף גמרא **אמרו להם ב"ש לדבריכם.** כיון שאתם מודים בבדיקה שלאחר תשמיש משום שמא ראתה מחמת תשמיש הוה נמי בבדיקה בין תשמיש לתשמיש שמא תראה והר"ם הספרדי פי' שאף ב"ה מצריכים לבדוק לאחר כל תשמיש אלא שדיין באותן שני עדים כל הלילה.

בקנוח ראשון עצמו נמוקה הטפה ובטלה בשכבת זרע. ולדברי הר"מ ז"ל צריכין לפרש תראה טיפה דם כחרדל בעד של אחר ביאה ראשונה ותחפנו שכבת זרע לאחר ביאה שנייה ואמרו להם ב"ה אף לדבריכם שמא מתחלת ביאה לסוף ביאה ניחוש כן ויכולין היו ב"ש לומר שאין דנין אפשר מא"א אלא גדולה מוו אמרו שאינו דומה וכו".

ב"ש וב"ה אינה צריכה בדיקה כלל עד סוף כל הלילה מ"מ לשון תראה מתפרש לנו יפה. הגר ומשמע דמשמשת לאור הגר אינה צריכה אלא כדברי ב"ה ולפירושו עדיין המשמשת לאור הגר צריכה לבדוק ולאחר כל תשמיש ותשמיש ולראו" בעד כדברי ומגאשי בחוספו' שפי' כדבריו בשמו של ר' שמואל רומרוגי ז''ל והם הקשו ללשון רש"י ממה ששנינו צריכין ב' עדים על כל תשמיש ותשמיש או תשמש לאור

8I CTT

הפה שמא נימוק והולך לו אמרו להם לפי שאינו דומה נימוק פעם אחת לנימוק שכבת זרע בביאה שניה א"ל ב"ה אף לדבריכם ליחוש עד שהרוק בתוך מים לב"ה לדבריכם ליחוש שמא תראה טיפת דם כחרדל בביאה ראשונה ותחפנה תשמש לאור הנר ובה"א דיה בשני עדים כל הלילה - תניא אמרו להם ב"ש מטחו לאור הנר הרי זה מגונה בש"א צריכה שני עדים על כל תשמיש או הלל אומרים דיה בשני עדים כל הלילה: גמ' ת"ר אע"פ שאמרו המשמש אומרים צריכה ב' עדים על כל תשמיש ותשמיש או תשמש לאור הנר בית נמי ממאה ואי לא היישת לוסת מקור מקומו מהור הוא *לונני.* בית שמאי אשה טהורה ודם טמא דקאתי דרך מקור ואמר ליה רבי אי היישת לוסת אשה רבינא לא דכ"ע וסתות דרבנן והכא במקור מקומו טמא קמיפלגי רשב"ג סבר לאו בהא קמיפלגי דמר סבר וסתות דאורייתא ומר סבר וסתות דרבנן אמר נדתה טהורה דברי רשב"ג רבי אומר אם יש לה וסת הוששת לוסתה מאי לימא הני תנאי בהא נמי פליגי דתניא הרואה דם מחמת מכה אפילו בתוך ימי את הדמים טעמא דאיכא חרדה הא ליכא חרדה טמאה אלמא וסתות דאורייתא אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה שחרדה מסלקת מאיר אומר טמאה נדה וחכ"א חבדק אמר אביי אף אנן נמי חנינא דחנן ר"מ אומר טמאה גדה ורבי יהושע אומר חבדק והני חנאי כי הני חנאי דחניא רבי וסתות דאורייתא ומר סבר וסתות דרבנן אמר רב ששת כתנאי ר' אליעזר בדקה עצמה כשיעור וסת ר"נ בר יצחק אמר בוסחות גופייהו קמיפלגי דמ"ס ר' זירא דכ"ע וסתות דאורייתא כאן שבדקה עצמה כשיעור וסת כאן שלא שאורה בזמנו בא לימא בוסתות קמיפלגי דמ"ס דאורייתא ומ"ס דרבנן אמר ממאה טהורה טהורה ושמואל אמר אפילו בדקה ומצאת טהורה נמי ממאה מפני וסת והגיע שעת וסתה ולא בדקה ולבסוף בדקה אמר רב בדקה ומצאת ממאה דראחה הא לא ראחה אין חוששין אלמא וסתות דרבנן איתמר אשה שיש לה וחוששת לראייתה אלמא וסתות דאורייתא איכא דאמרי הכי קא"ל טעמא אשה שיש לה וסת והגיע שעת וסתה ולא בדקה ולבסוף ראתה חוששת לוסתה

איני אוהבן הנכנס לביחו פתאום ואצ"ל לבית חבירו והאוחז באמה ומשתין ואפילו לביתו אמר רבי שמעון בן יוחאי ארבעה דברים הקב"ה שונאן ואני קרת והאוחז באמה ומשתין מים והנכנס לבית חבירו פתאום אמר רבי יוחנן המשתאות ואמרי לה שר הנרגן ואמרי לה שר הנרגו והמושיב שבת במרומי לכדכתיב בספר בן סירא שלשה שנאתי וארבעה לא אהבתי שר הנרגל בבית בעריון ויום לא ניתן להריון ור^י יוחנן האי קרא דר"ל מאי דריש ביה מבעי לי ליראה וגו' ור' יוחנן א"כ נכתוב קרא גבר הורה מאי הורה גבר לילה ניתן שמים שנאמר (דברים י, יב) ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם רשע או צריק לא קאמר כדר' חנינא דא"ר חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראת עבשיע טפה זו מה תהא עליה גבור או חלש חכם או טיפש עשיר או עני ואילו הממונה על ההריון לילה שמו ונוטל טפה ומעמידה לפני הקב"ה ואומר לפניו מבעי ליה לכדדריש רבי חנינא בר פפא דדריש ר' חנינא בר פפא אותו מלאך (משלי יט, טו) בוזה דרכיו ימות ור"ל האי קרא דר" יוחנן מאי דריש ביה אמר הורה גבר לילה ניתן להריון ויום לא ניתן להריון ריש לקיש אמר מהכא ביום אמר רב המנונא מאי קרא שנאמר (איוב ג, ג) יאבד יום אולד בו והלילה זו מוכיחה קיים וזו אין מוכיחה קיים א"ר יוחנן אסור לאדם שישמש מטתו אילו איתא מי לא משמשה ואע"ג דלא ידעה השתא נמי תשמש א"ל רבא אמר רב בדקה בעד ואבד אסורה לשמש עד שתבדוק מתקיף לה ר' אילא לעולם היא בחזקתה עד שתאמר לו טהורה אני א"ר אבא א"ר חייא בר אשי אבל לבעלה מותרת ובד"א שהניחה בחזקת מהרה אבל הניחה בחזקת ממאה רבא אמר בועל ושונה כי תניא ההיא למהרות תניא נמי הכי בד"א למהרות ימיכם לעוה"ב אמר ר' זירא מדברי כולם נלמד בעל נפש לא יבעול וישנה כמה הארכת עלינו אמר להם מוטב שאאריך עליכם בעוה"ו כדי שיאריכו שתי פעמים תניא א"ר יהושע רואה אני את דברי ב"ש אמרו לו תלמידיו רבי

והא דאמרי^י **הניא נמי הכי** לא שהוא לבעל נפש אלא שהוא דוקא לטהרות ולא לגבי הבעל וכיוצא בזה תניא נמי הכי שאינו לראיה ממש בפרק קמא דמגילה מפני שעיניהם של עניים נשואות למקרא מגילה וכו^י ובתוספות מפרשים לא יבעול וישנה בלא בדיקה הא בבדיקה מותר אפילו לחסיד שבחסידים מדאמרינן במס^י שבת אמר ר^י יוסי ה^י בעילות בעלתי ושניתי, ואיז סוגיא מתחוורת בפי^י הזה.

שבי בחם של עבים בשואות לכוקן א בעילה וכר הבתוספות כפיל הזה. בדקה בעד ואבד אסורה לשמש עד שהבדוק. לדברי רש"י ז"ל בער שלפני תשמיש ופשוט' היא, ולדברינו כגון שהחמירה ובדקה לאחר תשמיש ראשון או שהיתה

בדקה בעד ואבר אסורה לשמש עד שהבדוק. לדברי רש"י ז"ל בעד שלפני תשמיש ופשוט' היא, ולדברינו כגון שהחמירה ובדקה לאחר תשמיש ראשון או שהיתה דעתה שלא לשמש כל הלילה ומכיון שאין מוכיחה קיים ולא חדע אם ראתה כלום מחמת תשמיש זה אסורה לשמש עד שתבדוק לפני תשמיש לאור הנר בכל בדיקה

של בעל. נאקשינן אלו קנחה בו ואיתי' מי לא משמשה אע"ג דלא ידעה הא אפילו ב"ש דמחמרי שרו לבדוק ולהניח ולשמש והאי דאקשינן הכי ולא אקשינן מדב"ה דלא מצרכי בדיקה זו דמי מדמי מקשינן דאלו התם דיומא משום קולא דבעל הוא שלא להטריח עליו בין תשמיש לתשמיש אבל מכיון שבדקה דומלך צריכה היא בדיקה

ממש לארר הגר. ומפרק זו מוכיחה קיים לטהרות וזו אין מוכיחה קיים לטהרות שמא ראתה לאחר תשמיש זה ולא תדע למחר הילכך אף לבעלה אסור' משום מגו של טהרות וכן נמי לב"ה דלא מצרכי הך בדיקה מוכיחה בעד שלאחר תשמי' אחרון ואין חוששין לנימוק אבל זו כבר נתקנח הדם בזה ואבד הילכך אסורה עד שתחזור ותבדוק עכשיו לפני תשמיש דבהכי ודאי מותר' שא"א להחמי' עליה יותר מכאן לא יהא זה חמור מן הוסת שאם בדקה ומצאה טהור מהור. ואפילו לטהרות עצמן אם בטלה בדיקה של עונה אחת כגון של שחרית או של ערבית בודקת עכשיו ועוסקת בהן וכן בבדיקה של אחר תשמיש בין לטהרות בין לבעלה.

פרק ב כל היד 6I

١، يا ١

במילא פרהבא ונוהגין טומאה וטהרה בשלגים קחני מיהא משמשין מטותיהן - חוקה אולת מסייע ליה לרבי חייא מטחו לאור הנר הרי זה מגונה תא שמע ושל בית מונבז המלך היו עושין ג' חיישינן ת"ר ג" דברים נאמרו בצפרנים שורפן חסיד קוברן צדיק זורקן רשע רבי יוחנן והוא שלנו בכלי מתכות וכלי נתר ככלי מתכות דמו והלן בבית וצוא חזנו דכני מתכות אמר רב פפא וכלי נתר ככלי מתכות דמו וכן אמר ומשתין מים ערום לפני מטתו והמשמש מטתו בפני כל הי אמר ליה רב - ביום אימא בודקין מטותיהם ביום הכי נמי מסתברא דאי ס"ד משמשין מזכירין

בלחו' אסור.

הא דאמרינן לצפרנים**ולא אמרן וכו'.** ואסיקנא ולא היא לכולי מילתא חיישינן מדגרסינן פ' ואלו מגלחין ר' יוחנן שקל טופריה בשיניה וורקינהו בי מדרשא ואקשינן لا، بالا

הא **דאמר אביי כגון שהעבירה על אויר התגור.** הדא מתרי טעמיה נקט דה"ג אפשר לאוקומה כגון שנטמא באהל המת א"ג בהיסט הזב וזבה וכל המטמאים במשא.

עליה הכי הכין הכי והחניא זורקן רשע ופריק אשה בכי מדרשא לא שכיחי וכ"ה דילמא כנשי להו לבראי הואיל ואישחני אישתני אלמא שאפי" בלא גווסטרי ודידה

דברים ומזכירין אותן לשבה היו משמשין מטותיהם ביום ובודקין מטותיהם – אולה מסייע ליה לרב קטינא ופליגא דרבי הייא להך לישנא דאמרה אי בתר מקדש ואין שורפין עליו את התרומה להך לישנא דאמר אביי אי בתר חששא הגר ח"ש אע"פ שאמרו המשמש מטחו לאור הגר הרי זה מגונה אימא הבודק – מקדש ושורפין עליו את החרומה ורב קטינא אמר אין חייבין עליו על ביאת ות"ה מאפיל בכסותו ומשמש תון או תשמש לאור הור אימא תבדוק לאור - ולחוץ ודאי טהור תני רבי חייא דם הנמצא בפרוודור חייבין עליו על ביאת קדושים הם ואין משמשין מטותיהן ביום אמר רבא ואם היה בית אפל מותר 👚 אידי ואידי ספק הוא ואי בתר הזקה אזלת מן הלול ולפנים ודאי טמא מן הלול משמע אמר אביי שמא יראה בה דבר מגונה ותתגנה עליו אמר רב הונא ישראל – ולפנים נמי אימא אזדקרה ומעלייה אתא אלא אמר אביי אי בתר חששא אזלת לאדם שישמש מטחו ביום שנאמר (ויקרא יט, יה) ואהבת לרעך כמוך מאי – מאי שנא מן הלול ולחוץ דספקו ממא דולמא שחתה ומחדר אתא מן הלול אלא דלא טעים מידי אבל טעים מידי לית לן בה אמר רב חסדא אסור לו – הכי קאמינא מן הלול ולפנים ודאי טמא מן הלול ולחוץ ספקו טמא אמר אביי ויתקין הקיוו שניהם ושמשו הויין לו בנים בעלי ראתן אמר רב ולא אמרן - לאבוה ספקו ממא אמרת לן מר והא אנן שחוקתו מן המקור תנן א"ל אנא והמקיז דם ומשמש מטחו דאמר מר מקיז דם ומשמש מטחו הויין לו בנים - נמצא מן הלול ולפנים ספקו טמא מן הלול ולחוץ ספקו טהור אתא ואמר ליה והפרוזדור מבחוץ ועלייה בנויה על שתיהן ולול פתוח בין עלייה לפרוזדור דלא גו מידי בתרייהו אבל גו מידי בתרייהו לית לן בה ולא היא לכולה מילתא – גדה בי רב הונא אשכחינהו רבה בר רב הונא דיתבי וקאמרי החדר מבפנים אלא דשקיל בגנוסטרי ולא אמרן אלא דשקיל דידיה ודכרעיה ולא אמרן אלא - שחוקתו מן המקור גמ' רמי בר שמואל ורב יצחק בריה דרב יהודה תנו וזורקן לרשות הרבים מפני שאשה מעוברת עוברת עליהן ומפלת ולא אמרן - והעלייה דם החדר טמא דם העלייה טהור נמצא בפרוזדור ספקו טמא לפי הקברות כדי שתשרה עליו רוח טומאה זימנין דמסכנין ליה והנוטל צפרניו. חרס אפילו מלא חרדל *לתנני* משל משלו הכמים באשה החדר והפרוזדור דנטמא כולו אמר אביי כגון שהעבירו על אויר חנור דהחורה העידה על כלי אמרת נטמא מקצתו לא נטמא כולו והדר תני נטהר מקצתו נטהר כולו למימרא בה והשותה משקין מזוגין שעבר עליהן הלילה אמר רב יהודה אמר שמואל – משקין נטמא מקצתו לא נטמא כולו נטהר מקצתו נטהר כולו הא גופא קשיא דלא שייר בהן עיקרן או קליפתן אבל שייר בהן עיקרן או קליפתן לית לן ... משקה הישב עליו לאכילה אינו מטמא טומאת אוכלין למשקה מטמא טומאת ואת"ג דמנחי בסילתא ומציירי וחתימי רוח רעה שורה עליהן ולא אמרן אלא – הא בשחקי נוהגין מומאה וטהרה בשלגין תנן התם שלג אינו לא אוכל ולא והנוטל צפרניו וזורקן לרה"ר והמקיז דם ומשמש מטתו האוכל שום קלוף כו" – בכיתנא הא במאני דכיתנא ואיבעית אימא הא והא במאני דכיתנא הא בחדתי וביצה קלופה והשוחה משקין מווגין שעבר עליהן הלילה והלן בבית הקברות – אדום ולא בעד שחור ולא בפשחן אלא בפקולין או בצמר נקי ורך לא קשיא הא בון שהעישה אותן מתחייב בנפשו ודמו בראשו האוכל שום קלוף ובצל קלוף - דכיתוא מעלי לבדיקה איני והא תוא דבי מנשה אין בודקין את המטה לא בעד זי. וכילתא אביי באלי דידבי רבא באלי פרוחי אמר ר"ש בן יוחי ה" דברים אמרי מאן בעי פקולי בנהמא ולא ידעו מאי קאמרי אמר רבא הני שחקי כב, ה) שבו לכם פה עם החמור עם הדומה לחמור - רבה בר רב הונא מקרקש - בפקולין או בצמר נקי ורך אמר רב היינו דכי הואי התם בערבי שבתות הוו שמשמשין מטוחיהן בפני עבדיהם ושפחותיהם – ואינהו מאי דרוש (בראשית – במילא פרהבא מסייע ליה לשמואל דאמר שמואל אין בודקין את המטה אלא יהודה לשמואל ואפי" לפני עכברים א"ל שינוא לא אלא כגון של בית פלוני - אותן לשבח אין ה"ג דאיכא אונס שינה מגניא באפיה ובודקין מטותיהן

דר" יוחנן דמוקי פלוגחייהו דר" יהודה ורבנן בשאינה יודעת מה הפילה. וכן עיקר שאלמלא כן לא הזכירו בגמרא כאן לשון ראשון שהוא מעות במקום עיקרו. ולא לשרוף, ויש לומר דמאן דמחני בשלשה מקומות מתני ההוא לישנא קמא

ול"ל דהא אוקימנא לר" יהודה כרבי יהושע דמשוה ליה חדא ב) דאמר מביא קרבן ונאכל דאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם וא"ל סבר לה כרבי יהושע לתלות רוב דברוב פתיחת קבר איכא דם ולא עשאו ברוב זה כודאי דכיון דאין עמה דם איתרע ליה.

קבר בלא דם קמפלגי ובפיר' רש"י ז"ל אפילו ללישנא בתרא דר' יוחנן דאמר טעמיה משום דאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם אפילו הכי טעמיה דר' יהודה משום אלא למעוטי רובא דרבי יהודה. פירש דאפילו לרבי יהודה לאו רוב גמור הוא לשרוף אלא לתלות, וק"ל דהא איתותב ההוא לישנא ואסיקנא דבאי אפשר לפתיחת שבוע שני לספירה אם הרחיקה לידחה ואינו נכון דהשתא נמי דהויא ודאי הויין ספיקות טובא אלא סלקא דעתך דבספק לידה לא מחמרינן בטבילה בזמנה.

ויש אומרים מפני שהצריכוה למיטבל בשבוע ג' משום יולדת דווב וספיקי טובא נינהו שמא ילדה שמא לא ילדה ואם תמצא לומר ילדה בזוב אימר עלו לה ימי ופריק דילמא לא תיובתיה ולא סייעתיה דכיון דאיכא רוב הולכין אחריו אפילו בתרי ספיקא להחמיר ואפילו לכתחלה אבל להקל לא עשאוהו בודאי.

כרבי יוסי לר" יהודה דלא מחמירין כולי האי בטבילה בזמנה מצוה אפילו דתרי ספיקי אי נמי בחד ספיקא בספק לידה כלל. הללו ש"מ בודאי ילדה (מצוי) א) שאלמלא יש ספק בולד ה"ל ספק ספיקא ספק זמן טבילה היום ספק אינו זמן ואת"ל הוא ספק אינו ולד ודיה טבילה אחת באחרונה

הא דאמרינן **מאי לאו לא הייבחי` אלא סייעהיה וכו'.** ה"פ: דקסלקא דעתך מדקתני מתניתין דטועה מטבילין אותה צ"ה טבילות שמחמירין עליה כל חומרי טבילות

שבו וכמימי אדמה מבקעת בית כרם ומיצף מים וכמזוג שני חלקים מים ואחד כדם המכה שחור כחרת עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור וכקרן כרכום כברור משום כתם מטמא משום משקה רבי יוסי אומר לא כך ולא כך איזהו אדום עקביא בן מהללאל מטמא וחכמים מטהרין אמר רבי מאיר אם אינו מטמא אדמה וכמזוג בש"א אף כמימי חלחן וכמימי בשר צלי וב"ה מטהרים הירוק מחני, המשה דמים טמאים באשה האדום והשחור וכקרן כרכום וכמימי של ארבע מיני דמים הויין ורבנן סברי זיל בתר רוב התיכות לא אמרינן ואינה יודעת מה הפילה רבי יהודה סבר זיל בתר רוב חתיכות ורוב חתיכות

יין מן היין השרוני גלל' מגלן דאיכא דם טהור באשה דלמא כל דם דאתי מינה – בתים כי הא פלוגתא דרבי אלעזר ברבי שמעון ורבגן דתגן ר"א בר"ש אומר רבהרת טהור ספק ממא ורבי יהושע אומר כהה ואמר רבה כהה וטהור בנגעי דרבי יהושע ורבנן דתנן אם בהרת קודם לשער לבן טמא ואם שער לבן קודם זיבה וכולן טמאין האי מאי בשלמא החם איכא לאפלוגי בנגעי אדם ובפלוגתא גגעי אדם לנגעי בחים ולנגעי בגדים וכולן טמאין הכא נמי בין דם נדה לדם וכי תימא (ויקרא יג, יג) כולו הפך לבן טהור הוא ההוא בוהק מקרי אלא בין נגע לנגע הכי נמי בין נגע טמא לנגע טהור וכי תימא ה"נ נגע טהור מי איכא יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דם טהור לדם טמא אלא מעתה בין ממא אמר רבי חמא בר יוסף אמר רבי אושעיא אמר קרא (דברים יז, ח) כי

76 '0

קרבן ונאכל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן מתניתין קאמרינן והאיכא הא דאמר רבי יהושע בן לוי עברה בנהר והפילה מביאה - נחלקו אלא כשהפילה ונגע באחד מהן ואינו יודע באיזה מהן נגע ברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו טומאה קאמרינן איסור לא קאמרינן והאיכא תשע צפרדעין ושרץ אחד ביניהם מאחת מהן ואינו יודע מאיזה מהן לקח ספקו אסור ובנמצא הלך אחר הרוב דתניא תשע חנויות כולן מוכרות בשר שחוטה ואחת מוכרת בשר נבלה ולקח טמאה לידה ואין הוששין שמא מגוף אטום באת ותו ליכא והאיכא תשע חנויות נמוק הולד עד שלא יצא חתיכה דתנן המפלח יד חתוכה ורגל חתוכה אמו בבית הבית טמא ולא שהשליא ולד אלא שאין שליא בלא ולד ר"ש אומר הרוב ועשאום כודאי מקור שליא התיכה מקור הא דאמרן שליא דתנן שליא שנמצא בגג פרוזדור אמר רבי יוחנן בשלשה מקומות הלכו בו חכמים אחר ולפנים לימא פליגא דרבי הייא לא קשיא כאן כשנמצא בקרקע פרוזדור וכאן ולחוץ ספקו טהור מן הלול ולפנים ספקו טמא הני במאי מתוקמא מן הלול ולחוץ אלא לרמי בר שמואל ולרב יצחק בריה דרב יהודה דאמרי מן הלול

טהור ובנמצא הלך אחר הרוב טומאה דאשה קאמרינן טומאה בעלמא לא - של ארבע מיני דמים דברי הכל טמאה ושל שאר דמים דברי הכל טהורה לא בחתיכה של ארבע מיני דמים אבל שאר מיני דמים טהורה ורבי יוחנן אמר בין כך ובין כך טמאה ואמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא דתנן המפלח חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי יהודה אומר אמר אין זו חזקה ששורפין עליה את התרומה אלא למעוטי רובא דרבי יהודה לקיש משום רבי אושעיא זו היא חזקה ששורפין עליה את התרומה ורבי יוחנן רובא ורבנן מיעוטא כמאן דליתיה דמי ורובא וחזקה רובא עדיף ואמר ריש אין מטפחין ועיסה זו בחזקת טהורה עומדת סמוך מיעוטא לחזקה ואיתרע ליה של חינוק לטפח ואמרינן מאי טעמא דר"מ קסבר רוב חינוקות מטפחין ומיעוט תינוק הנמצא בצד העיסה ובצק בידו רבי מאיר מטהר וחכמים מטמאין שדרכו בהדיה דלא שרפינן עליה את התרומה והא אמרה ר' יוחנן חדא זימנא דתנן דלמא לא תיובתא ולא סייעתא למעוטי מאי אילימא למעוטי רובא דאיכא חזקה שנינא טועה ולא ידענא מאי היובחיה מאי לאו לא היובחא אלא סייעהא לא ופליגא דרב קטינא לרב הונא לא פליגי כאן מן הלול ולפנים כאן מן הלול - קאמרינן שמעתתא לא קאמרינן והא כי אתא רבין אמר מתיב רבי יוסי בר רבי

07 בעני

פרק ב כל היד 17

והני ממאין אמר רבי אבהו דאמר קרא (מלכים ב ג:כב) ויראו מואב את המים – הוא דלקי וב"ה מטהרין היינו תוא קמא איכא בינייהו לתלות – הירוק עקביא פרח בכולו טהור אלא הכא אי דם טהור ליכא במאי פליגי וממאי דהני טהורין – ואב"א אית להו מי לא א"ר חנינא שחור אדום הוא אלא שלקה ה"ג מלקא בבגדים ונאמר קרחת וגבחת באדם מה להלן פרח בכולו טהור אף כאן נמי - כמימי תלתן ולית להו לב"ש דמיה דמיה הרי כאן ארבעה אב"א לית להו אומר מנין לפריחת בגדים שהיא טהורה נאמר ויקרא י"ג:ל"ט קרחת וגבחת בגדים בפלוגתא דר' יונתן בן אבטולמוס ורבנן דתניא ר' יונתן בן אבטולמוס קיר וכתיב קירות איזהו קיר שהוא כשני קירות הוי אומר זה קרן זוית בנגעי בקרן זוית ארכו כשני גריסין ורחבו כגריס מ"ט דר"א בר"ש כתיב (ויקרא יד) לעולם אין הבית טמא עד שיראה כשני גריסין על שני אבנים בשני כותלים - אדומים כדם למימרא דדם אדום הוא אימא אדום ותו לא א"ר אבהו אמר

אלא כשנעקר הוא משחיר משל לדם מכה לכשנעקר הוא משחיר בש"א אף עמוק מכן טמא דיהה אפי' ככחול טהור ושחור זה לא מתחלתו הוא משחיר חנן אמר רבי חנינא שחור אדום הוא אלא שלקה חניא נמי הכי שחור כחרת קרא ויקרא יב, ז דמיה ויקרא כ, יח דמיה הרי כאן ארבעה והא אנן חמשה

אינו מטמא משום כתם משום דדם ירוק באשה לא שכיה א"ג לרבנן דהולין קמ"ל נהי דספיקא משויתו ליה גבי כתם דלקולא גבי רואה ממש תהא טמאה נדה לשרוף ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטימא וה"ק להו וכו", י"מ כל שמועה זו אחר דבריו של ר" יוחנן דהוא אמר ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטימא משום דקאמר אם

והיאך אתם מקילין על זה שלא לעשותו כדם גדה אפילו בדבר שמצינו שאר דברים דינן כך ורבנן בעינא דם הללים וכל שאינו דם הללים טהור הילכך זה שאינו דם שהוא משקה שנאמר ממקור דמיה ונאמר ביום ההוא יהי' מקור נפתח וכו' ואמאי לא שויתי' ליה מיהא כדם נדה להכשיר שהרי אף בשאר דמים דעלמא יש מכשירין קאמרי ליה אלא ה"ק להו וליהוי כמשקה להכשיר את הזרעים דדם נדה ודאי מכשיר את הזרעים ומטמאי' אותם כדתניא בתוספתא מסכת שבת פ"ה מנין לדם נדה ואַלשינן עליה דר' יוחנן א"ה אם אינו מטמא משום כתם וכו' משום רואה מיבעי לי' אלא ה"ק להו וכו' קושיא היא ומהדרינן לקיימא לדר' יוחנן א"ה שפיר והיינו כעקביא.

דעלה כתיב שלחיך ואמרי ליה רבנן אין אדם ג"ש מעצמו ואפילו לדברינו שתולין ואוסרין אותה לבעלה גבי הכשר לקולא ואין פי' זה אלא דברי נביאות. ואקשינן לר" יוחנן גמי שפיר קאמרי ליה ה"ק להו אלפוה בג"ש כתיב הכא שלחיך פרדס רמונים כלומר כיון שבדם זה אסורה לבעלה וקרינן בה גן נעול יכשיר הללים טהור הילכך זה שאינו דם נדה לדברינו כשאר דמים שאין בהם הלל נדון אותו.

אודו לי מיהת בוו הא איהו כעקביא ס"ל ומטמא בוו ובוו הילכך לכולהו לישני איתא לדר" יוחנן וכולהו נמי קאמר להו כלומר לדבריכם כדפרישית וגמרא הוא דר" יוחנן, ול"ג שלא אמר ר" יוחנן ירד ר"מ לשיטתו של עקביא אלא מפני שאמר במשנחינו אם אינו מטמא דמשמע דלדבריהם אמר להו כלומר נהי דמקילתו בזה ואחרים פירשו השמועה כפשטה אלא שאמרו שר" יוחגן הוא דפריש וה"ק נהי דלא מטמא משום כתם תטמא משום רואה וכי אפרי" לההיא לישגא איפריך ליה

ומיהו הא ק"ל היכי א"ר יוחנן ירד ר"מ לשיטתו של עקביא וטמא והא לקמן בפ' בנות כותים א"ר מאיר אם יושבת הן על כל דם תקנה גדולה היא להן אלא דפריש ואזיל וה"ק להו וכו".

דנקט אלא בדם גדה בלחוד הוא דקא מכשיר מדכתיב גן געול וכתיב פרדס מה פרדס הזה געול להשתמר כך בנות ישראל גועלות פתחיהן לבעליהן וא"כ ה"ק גהי והא דאמרינן **אלפוה בג"ש דכתיב הכא שלחיך פרדס רמונים.** ודאי קשיא דר"מ לאו בכל מה שאשה משלחת מטמא משום הכשר דא"כ מאי איריא דם ירוק שרואה דם אדום ומשלימתו לדם ירוק אלמא כרבנן ס"ל ואפשר דהתם לרבנן קאמר להו ונקט מראה טהור לדבריהם ולאו דוקא.

מכשיר מתחלתו אלא לדידכו אודו לי איהי מיהת דהיכא דחזיא דם אדום מעיקרא והויא פרדס אפילו ירוק יכשיר דקרינן ביה שלחיך ואמרו ליה ג"ש לא אמרינן ווו שאלה רבו"ל והשיב לר"מ כל היכא דחויא דם אדום והדר קא חזיא כל דם מכשיר שכל זמן שהיא כפרד" שלחיך קרינן ביה וה"ק להו לדידי דם טמא הוא דלא מטמיתו משום דם נדה מכשיר והלא אין לך מכשיר אלא דם נדה והוא דם טהור הוא לדבריהם.

נמי חד הוא כדאמרן, והא דאקשינן הרגה מאכולת הרי זה תולה בה מאי לאו דכוליה גופא ואקשינן נמי תולה בבנה ובבעלה בשלמא בנה משכחת לה משמע דלא שיעורא הוא אלא לועירי בלחוד דפריש הוא דמקשינן מינה הילכך אית לן לפרושי דכולהו לא פליגי אלא מר בקי בהאי חזותא ומר בקי באידך ודכולהו ודברייתא לשמואל דאמר **כדם שור שחוט ולעולא דאמר של צפור חיה ולרב נחמן דאמר של הקוה.** ל"ק הא דתון הרגה מאכולות תולה בה ובבנה ובבעלה דא"ל חד הילכך אפילו דם אדום עצמו אינו מכשיר.

ונמצא במקצת גליוני ראשונים דעכשיו בזמן הזה כיון שבטלו ראיית דמים ואין בקיאות במראיהן של ד' דמים אין תולין בכתמים ולא בבן ולא בבעל ולא במאכולת תלינן בכתמים אלא בדדמי ומקיפין ורואין ומכאן החמירו.

היכא דידעינן ודאי דלא דמו ליכא למיתלי ומ"ה קאמרינן הכא בשמעתין למ"ד כדם מאכולת של ראש הרגה ודאי מאכולת של גוף היאך תולה בשאינו דומה ודאי ורבינו בעל התוספות השיב דכי אמרינן עברה בשוק של טבחים תולה וכן במאכולת בכולן מעצמה קאמרינן דתולה ולא מגופא אתא אלא מעלמא אתא, אלא מיהו ושוק של טבחים ושאר כל מה ששנו חכמים בכתמים לחלות אלא בכולן אסורות לבעלה.

תולה כדתניא לקמן נתעסקה באדום אין תולה בו שהור ובשמעתין הכי אקשינן היאך אפשר לתלותו במכת בעלה ובדם מאכולת הגוף והלא דבר ברור הוא שאינו וכענין זה כתב הראב"ד ז"ל דתולין מן הסתם כל מיני אדום באדום וכל מיני שחור בשחור עד שיתברר לה ודאי שאין אודם הצבע דומה לאודם הכתם דהתם אינו וכן קושיא דבנה ובעלה אבל מסתמא תולין כתמים בכל מה שאמרו הכמים.

דמו לא חליא ואי דמו לא צריכי חלייה כלל, ולא בעי לחרוצי כשראחה ואבד ואינה יודעת מה ראחה דמסחמא ברואה ובאה לפני חכם תון וידע דאיכא טובא מחירין וכן יש לפרש זו שהקשו בשמעתין ממאכולת ובעלה דה"ק ודאי מדבעין תליה בהני אלמא בכתם טמא עסקינן ואלו הנך דדמו כתמים טהורים הם ומה נפשך אי לא שמא מכה יש בידך ומהרה והרי אשה זו לא הביאה הכתם בידה לפניו ומהרה מיד ולא הקיף ולא ידע כל זה שכתב הרב ז"ל. דומה, אבל מי שאינה יודעת בדמיונות או שהלך הצבע מנגד פניה ואינה יכולה לדמות תולה מן הסתם כדאמרינן באשה שבאת לפני ר' עקיבא ואמרה לו ראיתי כתם

בועלה בפרק קמא דנדה דלמא לטהרות היא. ושוב ראינו בכתמים שכתב הראב"ד ז"ל עיינתי בכל מילי דרבוואתא ולא אשכחית בהון דינא דכתמים אי נהיגי האידנא או לא, ואף על גב דאשכחן דמטמא את הלכך בזמן שאין בקיאין תולה במאכולת הגוף ובבעלה ובכל מיני אדמות עד שיתברר לפי הדעת שאינן דומין וכן נהגו ואין לחוש.

לן מביאה קרבן לאסרו לבעלה דאי לטהרות בלבד קרבן מאי עבידתיה דאפילו להכשיר בקדשים ליכא למיחש כיון דליתיה אלא דרבנן בעלמא לחוש בטהרות ולבעלה וזה אינו נכון, וכבר השיב הרב חתנו ז"ל מדאמרינן בכחמים פעמים שהן מביאים לידי זיבה ואיחמר עלה מהו דתימא כל כהאי גוונא מביאה קרבן ונאכל קמשמע

לדברי חבירי אין סוף שאין לך אשה שאינה מהורה לבעלה וכו' אלמא כתמים לבעל נאמרו ואין צריך להאריך שהרי הוחזקו בנות ישראל שנהגו איסור בכתמים ועוד השיב מדאמרינן בהדיא בפרק הרואה (דף נח ע"ב) לדברי אין קץ שאין לך אשה שטהורה לבעלה שאין לך כל מטה ומטה שאין עליה כמה טיפי דם מאכולת מתירין אותה לכתחלה.

77 בעני

אלא הכי קאמר להו אלפוה בג"ש כתיב הכא (שיר השירים ד':י"ג) שלחיך - ובעלה ר"נ אמר כדם הקוה מיתיבי מעשה ותלה ר"מ (במדבר כג:כד) דם הללים וליכא אי הכי שפיר קאמרי ליה רבנן לר' מאיר רבנן לר' מאיר אלא ה"ק להו להוי כמשקה להכשיר את הזרעים ורבנן בעי כל שמתעגל ויוצא לאפוקי האי דאין מתעגל ויוצא אי הכי שפיר קאמרי ליה מידי דהוה אמשקה זב וזבה ורבנן דומיא דרוק מה רוק שמתעגל ויוצא אף ירוק מעיקרא לא מטמאיתו היכא דחזיא דם אדום והדר חזיא דם ירוק תטמא משום משקה משום רואה מבעיא ליה אלא ה"ק להו נהי היכא דקא חזיא דם היכא דקחזיא דם ירוק מגופה תממא אי הכי אם אינו מטמא משום כתם מטמא וטימא וה"ק להו לרבנן נהי דהיכא דקא משכחת כתם ירוק אמנא לא מטמאיתו אם אינו מטמא משום כתם כו' א"ר יוחנן ירד ר"מ לשיטת עקביא בן מהללאל מלקא הוא דלקי - וחכמים מטהרין היינו ת"ק איכא בינייהו לתלות א"ר מאיר ליה ואב"א אית ליה מי לא א"ר חנינא שחור אדום הוא אלא שלקה הכא נמי בן מהללאל מטמא וליה ליה לעקביא דמיה דמיה הרי כאן ארבעה - אב"א ליח - פרדס רמונים וכחיב החם (איוב ה, י) ושולה מים על פני הוצות ורבנן אדם

לה אלא בעלה היכי משכחת לה אמר ר"נ בר יצחק כגון שנכנסה לחופה ולא ועד כמה עד בן עשרים מיחיבי תולה בבנה ובבעלה בשלמא בבנה משכחת יד שנגפה וחייתה וחזרה ונגפה ולא של כל אדם אלא של בחור שלא נשא אשה לאו דכוליה גופה לא דראשה אמי ורדינאה א"ר אבהו כדם אצבע קטנה של חנינא כדם מאכולת של ראש מיחיבי הרגה מאכולת הרי זה תולה בה מאי איבעיא להו חיה לאפוקי שחוט או דלמא לאפוקי כחוש תיקו זעירי אמר רבי שחיטה קמ"ל כדם המכה כתחילת הכאה של סכין עולא אמר כדם צפור חיה כדם שור שחוט ולימא כדם שחיטה אי אמר כדם שחיטה הוה אמינא ככולה לעולם איזהו אדום כדם המכה מאי כדם המכה אמר רב יהודה אמר שמואל ת"ק הא קמ"ל מאן ת"ק רבי יוסי וכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה דן ק"ר מעצמו ואין אדם דן ג"ש מעצמו רבי יוסי אומר לא כך וכו' היינו

ے باہ

שמא אזכה ואהיה כאבל בין החתנים לבנים שמא לא אזכה ואהיה כחתן בין רבי ינאי לבניו בני אל תקברוני לא בכלים שחורים ולא בכלים לבנים שחורים אלו כלים האוליירין הבאים ממדינת הים למימרא דאוכמי נינהו והאמר להו כי האי מרטו מיניה פורתא פורתא יהבו ביה ארבע מאה זוזי רבי יוחנן אמר לפומבדיתא חזייה לההוא טייעא דלבוש לבושא אוכמא אמר להו שחור דתנן מהור וווהי ששנינו דיהה מכן טהור עולא אמר כלבושא סיואה עולא אקלע ממאה וזוהי ששנינו עמוק מכן ממאה אמר רבי אלעזר כזית כופת וכעורב פלי קורטא דריותא ובדיק בה אמר רב יהודה אמר שמואל כקיר כדיו וכעוב קמ"ל כי הרוחא דדיוחא איבעיא להו בלחה או ביבשתא תא שמע דרבי אמי ושחור שאמרו דיו ולימא דיו אי אמר דיו הוה אמינא כי פכחותא דדיותא כחרת אמר רבה בר רב הונא חרת שאמרו דיו תניא נמי הכי שחור כחרת רב אשי כגון אנא דלא ידענא בין האי להאי לא מבעי לי למחזי דמא שחור חזייה אמר להו אדום דתנן כי האי שקלי ליה אחריתי אמר להו אשתני אמר ומר זוטרא ורב אשי הוו יחבי קמיה אומנא שקלי ליה קרנא קמייתא לאמימר בקילור ורבי תלה בשרף שקמה מאי לאו אאדום לא אשאר דמים אמימר

בודקין אלא על גבי מטלית לבנה אמר רב יצחק בר אבודימי ושחור על גבי - גנוסר וכיוצא בהן תניא אידך וכמימי אדמה מביא אדמה שמנה מבקעת בית לא קשיא הא בגלימא הא בפתורא אמר רב יהודה אמר שמואל וכולם אין - אומר מבקעת יודפת רבי יוסי אומר מבקעת סכני רבי שמעון אומר אף מבקעת האבלים אלא בכלים האוליירין הבאים ממדינת הים אלמא לאו אוכמי נינהו - אדמה שמנה מבקעת בית כרם ומציף עלים זברי רבי מאיר רבי עקיבא אבהו אמר להו בגושייהו שנינו וכמימי אדמה תנו רבנן כמימי אדמה מביא מרפן הויין נקוט דרא מציעאה וטרפא מציעתא בידך כי אתו לקמיה דרבי כתחתון ותניא אידך כתחתון וכל שכן כעליון אמר אביי תלתא דרי ותלתא ולא כעליון וחניא אידך כעליון ולא כתחתון וחניא אידך כעליון וכל שכן גברא דלביה כמשמעתיה וכקרן כרכום תנא לח ולא יבש תני חדא כתחתון טהור בר קפרא אדיהו ליה ודכי אעמיקו ליה ודכי אמר רבי חנינא כמה נפיש וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור חוץ ממזג שעמוק מכן טהור דיהה מכן טהור דיהה מכן טהור חוץ משחור ולהכי מהני שיעוריה דרבנן בר קפרא אמר דרבנן לאפוקי דיהה דדיהה ואיכא דאמרי רמי בר אבא אמר וכולן עמוק מכן וכולן עמוק מכן טמא דיהה מכן נמי טמא חוץ משחור אלא מאי אהני שיעוריה שלקה הילכך אפילו דיהה מכן נמי ליטמא קמשמע לן רבי אמי בר אבא אמר מאי שנא שחור דנקט סד"א הואיל ואמר רבי חנינא שחור אדום הוא אלא גופיה קמיפלגי אמר עולא כולן עמוק מכן טמא דיהה מכן טהור כשחור ואלא לה רב אשי אי הכי לימא שמואל חוץ משחור אלא אמר רב אשי בשחור

אדום אמר רב ירמיה מדפתי ולא פליגי הא בשחור הא בשאר דמים מתקיף

פרק ב כל היד 23

שדרה ליה שתין מיני דמא וכולהו אמרינהו ההוא בתרא דם כנים הוה ולא - בחמה ובצל ידו וכמווג שני חלקים כו' תנא אמרה ליה לבריה תא חזי כמה חכימי יהודאי א"ל דלמא כסומא בארובה הדר לקמיה דרבא הוה יתיב רב עובדיה קמיה ארחיה אמר לה האי דם חימוד הוא (תהלים כה, יד) סוד ה' ליראיו אפרא הורמיז אמיה דשבור מלכא שדרה דמא בתר דנפקה אטפל לה רבי אמי אמרה ליה בעלי היה בדרך וחמדתיו קרי עליה דרבי אלעזר הוה יתיב רבי אמי קמיה ארחיה אמר לה האי דם חימוד הוא אחזי ואמאי קרו ליה מרא דארעא דישראל דההיא אתתא דאייתא דמא לקמיה דמרא דארעא דישראל הוה כי מקלע לאתרא דר' יהודה לא חזי דמא אנא מולא אקלע לפומבדיחא אייחו לקמיה דמא ולא חוא אמר ומה רבי אלעור ולא ידע בדמא כל שכן קאמר ומה רבה דידע בטבעא לא הוא דמא ואנא אחזי ידענא בדמא ידענא למימרא דבטבעא חליא מלחא והא רבה הוא דידע בטבעא אטוי אמר רבי זירא טבעא דבבל גרמא לי דלא חואי דמא דאמינא בטבעא לא לי דחואי דמא ומה רבי חנינא דענותן הוא מחית נפשיה לספק וחזי אנא לא מטמינא מטהר מטהרנא מטמא אמר רבי אלעזר ענוותנותא דרבי הנינא גרמא לאו חכימי הכי אמר רבי יוחנן חכמתא דרבי חנינא גרמא לי דלא אחזי דמא לייט עליה רבי ישמעאל ברבי יוסי באסכרה רבי חנינא הוא דחכים כולי עלמא אבוה אמר להו במקומה שנינו רבי חנינא פלי קורטא דגרגשתא ובדיק ביה ועדיין חבעי לך בדיקה בכוס עכירה במאי תיקו כי אתו לקמיה דרבה בר דלא לעכרינהו בידיה אלא במנא ת"ש כשהוא בודקן אין בודקן אלא בכוס לרמיה בידיה ולעכרינהו אבל במנא כי עכר ליה בידיה שפיר דמי או דלמא אין עוכרן ביד אלא בכלי איבעיא להו אין עוכרין אותן ביד אלא בכלי דלא לעפר ואין בודקין אותן צלולין אלא עכורין צללו הוזר ועוכרן וכשהוא עוכרן כרם ומציף עליה מים כקליפת השום ואין שיעור למים משום דאין שיעור

שמואל וכולן אין בודקין אותן אלא בין חמה לצל רב נחמן אמר רבה בר אבוה עדר רבי ישמאאל ברבי יוסף בדיק ביום המעונן ביני עמודי אמר רב אמי בר דהדר אשתני אמר האי ממא הוא ומפכח הוא רקא מפכח ואזיל רבי בדיק לאור דאשתני אמר (ליה) ודאי טהור הוה ובלילה הוא דלא אתחזי שפיר כיון דחזא לו לדיין אלא מה שעיניו רואות מעיקרא אחוקיה בטמא כיון דחוא לצפרא ודאי טעה דתניא לא יאמר חכם אילו היה לח היה ודאי טמא אלא אמר אין וטיהר המתין שעה אחת חזר וטימא אמר אוי לי שמא טעיתי שמא טעיתי לה רב יצחק בר יהודה אגמריה סמך רבי ראה דם בלילה וטימא ראה ביום מדכי לה כי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה הדר דכי לה אלמא מהימנא רשאי לטהר וכו' ואמרינן טמויי הוה מטמי לה כיון דאמרה ליה דכל יומא בריה דרב יהודה ודכי לה והיכי עביד הכי והתניא חכם שטימא אין חבירו שמע דילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר בר חנה וטמי לה לקמיה דרב יצחק תא שמע נאמנת אשה לומר כזה ראיתי ואבדתיו שאני התם דליתיה לקמה תא אשה לומר כזה ראיתי ואבדתיו איבעיא להו כזה טיהר איש פלוני חכם מהו כי האי גונא והאידנא הוא דחש בעיניה דכי לה ומי מהימני אין והחניא נאמנת רשאי להתיר מעיקרא טמויי הוה מטמי לה כיון דא"ל דכל יומא הוה מדכי לי והיכי עביד הכי והתניא חכם שטימא אין חברו רשאי לטהר אסר אין חבירו בר חנה וטמי לה הדר אייתא לקמיה דרב יצחק בריה דרב יהודה ודכי לה לא חזינא בין טמאה לטהורה ודאי חזינא ילתא אייתא דמא לקמיה דרבה בר דיצחק ברי האי טיפתא קמייתא לא מייתינן לה קמייהו דרבנן משום דזהימא דלבא יתביתו אמר רב יהודה מרישא הוה חזינא דמא כיון דאמרה לי אמיה ידע אסחייע מילחא ושדר לה סריקותא דמקטלא כלמי אמרה יהודאי בתווני

דף כא

טבריא פשוט אפי" מחזיק שני לוגין עושין אוחו ממנה ואיידי דקליש ידיע ביה – דגים הגבים שקצים ורמשים אם יש עמהם דם טמאה ואם לאו טהורה המפלת העולם כולו מחזיק לוג עושין אוחו ממנה שני לוגין עושין אוחו ממאחים כוס וכולן אין בודקין אותן אלא בכוס טבריא פשוט מאי טעמא אמר אביי של כל השרוני נידון ככרמלי חי ולא מזוג חדש ולא ישן אמר רב יצחק בר אבודימי

מין בהמה חיה ועוף בין טמאין בין טהורין אם זכר תשב לזכר ואם נקבה תשב יבחושין אדומים תטיל למים אם נמוחו טמאה ואם לאו טהורה המפלח כמין אומר בין כך ובין כך טמאה המפלח כמין קליפה כמין שערה כמין עפר כמין מחני *המפרה* חתיכה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה ר' יהודה

לנקבה ואם אין ידוע תשב לזכר ולנקבה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים כל

דודרן עלך כל היד

۵G۲

מספק אלא משום האי טעמא הוא דהעמד אשה על חוקתה. ציא והוג הציב, כגלו ולא מצאו גם וכן ללשון הראשון שאמר רבנן סברי לא אמרי. רוב התיכות מד' מיני דמים הן קשיא ותהוי גמי מחצה על מחצה תהא טמאה א"ל התם משום דילדה ואינה יודעת מה ילדה וחוששין ללידה וחוששין גמי לזיבה שמא עם הנפל יצא דם אבל שילדה לידה יבישתא העמד אשה על חוקתה וטהורה באפשר לפתיחת קבר בלא דם פליגי ובפלוגתא דהני תואי וכר". ואי קשיא הא לת"ק דברייתא גופיה ספיקא משוי ליה ואלו ת"ק דמתני" קאמר ואי לאו טהורה

וי"מ דהתם ה"ק לא אמרינן רוב התיכות מד' מינין הן ולפיכך ממאה גמורה אלא שאין שורפין כדאיתא בפ"ק, ואין פירוש זה נכון.

LLL 77

כי אתא רב הושעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת התיכה הויין ורבנן סברי לא אמרינן רוב התיכות של ארבעת מיני דמים איני והא יהודה סבר זיל בתר רוב התיכות ורוב התיכות של (מיני) ארבעת מיני דמים דמים דברי הכל טהורה לא נחלקו אלא שהפילה ואינה יודעת מה הפילה רבי מהורה ור' יוחנן אמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל ממאה של שאר מיני רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת מיני דמים אבל של שאר מיני דמים

לשמואל בחדא דאמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה של ארבעת - הפילה

יהודה אומר בין כך ובין כך טמאה קשיא לשמואל בחדא ולרבי יוחנן בתרתי – ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה אדומה שהורה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי - ופליגי אלא אמר רב נחמן בר יצחק באפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי רבי יהודה השתא ירוקה ולבנה טמאה אדומה ושחורה מיבעיא אלא לאו רבנן ולבנה אבל אאדומה ושחורה לא אלא אדומה ושחורה למאן קחני לה אילימא ממאה הא קתני אדומה ושחורה ופליגי רבנן וכי תימא כי פליגי רבנן אירוקה לאו לרבי יהודה ופליג ותו לרבי יוחנן דאמר של ארבעת מיני דמים דברי הכל אילימא רבנן השתא אדומה ושחורה מטהרי רבנן ירוקה ולבנה מיבעיא אלא יהודה אאדומה ושחורה ואירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה למאן קתני לה שאין בו מצורת אדם אינו ולד 20% אמר רב יהודה אמר שמואל לא טימא - מיני דמים והא קתני ירוקה ולבנה ופליג רבי יהודה וכי תימא כי פליג רבי

פרק ג המפלת חתיכה

אמרי לה אמר רבי יהודה אמר שמואל לא טימא רבי יהודה אלא בחתיכה - ולבנה מיבעיא אלא לאו לר" יהודה ופליג אלא אמר רבי יהודה באפשר לפתיחת מביאה קרבן ונאכל שאי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם – לישנא אחרינא – מאן קתני לה אילימא לרבנן השתא אדומה ושחורה קא מטהרי רבנן ירוקה הרי זו Deg לידה Deg זיבה מביאה קרבן ואינו נאכל – רבי יהושע אומר – כי פליג ר^י יהודה אאדומה ושחורה אבל ירוקה ולבנה לא אלא ירוקה ולבנה

הרשעיא מנהרדעא אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה אדומה ושחורה - הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק לידה ספק זיבה מביאה קרבן של ארבעה מיני דמים אבל של שאר מיני דמים טהורה איני והא כי אתא רב 👚 הקבר בלא דם קמיפלגי ובפלוגתא דהני תנאי דתניא קשתה שנים ולשלישי

ובין כך טמאה קתני אדומה ושחורה ירוקה ולבנה ופליג ר' יהודה זכי תימא – הקבר בלא דם ת"ר המפלת חתיכה סומכוס אומר משום רבי מאיר וכן היה ירוקה ולבנה אם יש עמה דם ממאה ואם לאו טהורה ורבי יהודה אומר בין כך – ואינו נאכל רבי יהושע אומר מביאה קרבן ונאכל לפי שאי אפשר לפתיחת

סייעתא בהדייהו.

דם חתיכה.

הא דאקשינן **ת"ק נמי טהורי מטהר.** ומפרקי^י אלא לאו דפלאי פלויי איכא בנייהו. לאו דצריך להכי דהא מצי למימר אלא שפופרת א"ב דת"ק סבר בבשרה ולא

אשה לראות דם בחתיכה ומין במינו הוא ואינו חוצץ כדפרישית לעיל, א"ג א"ל דמתניתין לא סייעתא היא דקס"ד עמה לאפוקי תוכה משום שאין זה דם נדה אלא ואנ"ג דאמרן לעיל בגמרא דאלו רבנן סברי עמה אין חוכה לא ההיא מימרא דגמרא היא ולא קס"ד השתא ומ"ה פריק אפילו בדר" יוחנן דהתם משום דדרכה של

קס"ד השתא דמתני" לאו עמה לאפוקי תוכה אלא עמה לאפוקי חתיכה גופה דאפילו היא מארבע מינין טהורה ומדר" יוחנן מיפרשא ליה קושיא וממתני" לית ליה הא דמקשינן לר' זירא **והא אמר ר' יוחנן משום רשב"י המפלה וכו'.** וא"ל אדמקשי ליה מיניה ליסייעיה ממחני' דקחני אם יש עמה דם אין בחוכה לא. וא"ל

ומהדר אביי בשפופרת דכ"ע לא פליגי כי פליגי בחתיכה מר סבר דרכה של אשה לראות דם נדה בחתיכה. פירש רש"י ז"ל דבפלאי פלויי פליגי מר דהו רבי אפילו איפלאי נמי ודאי טהור' הילכך מפרש ואזיל כולה פלוגתייהו. בנייהו משום דקים ליה דבהא נמי פליגי לפום טעמייהו דכיון דר" אלעזר סבר דם אגור הוא א"א לטהר אלא בדלא אפלאי וכיון דרבנן סברי דם חתיכה גופה הוא בשפיר ולא בחתיכה וכ"ש בשפופרת ואתי רבנן למימר אין זה דם נדה אלא של חתיכה הא דם נדה טמאה ואפילו בשפופרת אלא הא דאמרינן דפלי פלויי איכא

ולא מחוור דא"ה לא דמי האי דרכה של אשה וכו" לאותו שאמרו למעלה בדר" יוחנן דהתם קאמרינן דכיון דדרכה אע"ג דלא אפלאי נמי לא חוצה דהיינו אורחא אין דרכה של אשה לראות דם נדה בחתיכה אלא האי דם חתיכה עצמה הוא. אלעזר סבר דרכה של אשה לראות דם נדה בחתיכה וכיון דאיפלאי וליכא חציצה טמאה וכי לא אפלאי רחמנא מיעטה מבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ורבנן סברי

אלא ה"פ מרדאינהו רבנן סברי דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ולא טהרו כאן אלא משום שאין זה דם נדה אלא דם חתיכה והיכא דהוי ודאי דם (חתיכה) ולישנא דגמרא נמי לא משמע הכי כלל.

ובודאי דה"מ אביי לתרוצי כדרבנן הא דם נדה ודאי טמאה בדאיפלאי ובשפופרת דכו"ע לא פליגי דטהורה אלא ניחא ליה לתרוצי בדידה ולא לעיולי בה פילי והאי דמדכרי' סברא דרבגן מקמי דר' אלעזרא"ל משום דאמרן לעיל דרכה של אשה כסברייהו א"ג לאו דוקא וכן בכמה דוכתי בהלמודא דלא קפדי. [נדה] כגון מצא בה דם אגור טמאה והיינו לר' יוחנן ומר דהוא ר"א סבר אין דרכה של אשה הילכך הוי ליה כשפופרת ורחמנא אמר בבשרה.

לברייתא כלל אלא מימר קאמרינן דלר"א בודאי פלאי טמאה ולא ניהא ליה לאוקומא פלוגתייהו אמאי דלא מתפרש בברייתא בהדיא.

לטהורי נמי אפלאי פלויי אלא כטעמא דפרישית עיקר. ולאו מילתא היא ור"א ורבנן תרווייהו מטהרין מר נסיב לה טעמא מבשרה ולא בחתיכה ולפום טעמיה איפלאי פלויי טמאה ומר נסיב לה טעמא אין זה דם נדה

ויש מפרשים דלא ניחא ליה לאביי לאוקומה פלוגתא דרבנן אפלאי פלויי בלחוד דהא לא מדכרא בהדיא במילחיה דר' אלעזר דאנן בגמרא לאו חסורי מחסרא

דהשתא לא מוספינן בפלוגתייהו איפלאי פלויי כלל אלא בדם אגור בחתיכה פליגי כדפרישית, ועוד לאוקמה כדר' יוחנן דלעיל דלא לתקום דלא כחד כנ"ל.

ולא בשפופרת דאי בבשרה מבעי ליה שמטמאה מבפנים כבחוץ א"כ נימא דטהורה בבשרה מיבעי ליה שמטמאה מבפנים כבחוץ אמר ליה בבשרה אמר רחמוא – ודאי טמא ואפילו בשפופרת ומי אמר אביי בשפופרת כולי עלמא לא פליגי שמעון בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם לאו לבנה קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה אמר רבי יוחנן משום רבי לבנה וכן כי אתא זוגא דמן חדייב אתא ואייתי מתניתא בידיה המפלת חתיכה בנימין אומר קורעה אם יש בה עצם אמו טמאה לידה אמר רב חסדא ובחתיכה ואם לאו טהורה כסומכוס ועדיפא מסומכוס וחניא אידך המפלח חתיכה רבי ותניא אידך המפלת התיכה ר' אהא אומר קורעה אם תוכה מאדים טמאה ועדיפא מדרבנן דאינהו סברי עמה אין בתוכה לא וסומכוס סבר אפילו בתוכה

בשפופרת מהו (ויקרא טו:ז) בבשרה אמר רחמנא ולא בשפופרת או דלמא האי 👚 רבנן למימר אף על גב דפלי פלויי אין זה דם נדה אלא דם חתיכה הא דם נדה מהורה כסומכוס וקילא מכולהו בעא מיניה רבי ירמיה מרבי זירא הרואה דם 👚 מילי היכא דשיעא אבל פלי פלויי טמאה מאי טעמיה בבשרה קרינא ביה ואתו תנא קמא סבר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה והוא הדין לשפופרת והני נדה אלא דם התיכה תנא קמא נמי טהורי מטהר אלא דפלי פלויי איכא בינייהו אליעזר אומר בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה וחכמים אומרים אין זה דם בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה ר' אליעזר היינו תנא קמא אימא שרבי פי שמלאה דם אם יש עמה דם טמאה ואם לאו טהורה רבי אליעזר אומר לראות דם בשפופרת לימא שפופרת תנאי היא דתניא המפלת התיכה אף על הכי השתא התם דרכה של אשה לראות דם בחתיכה הכא אין דרכה של אשה טהורה כרבון ועדיפא מדרבון כרבון דאמרי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם - בן יוחי המפלת חתיכה קורעה אם יש בה דם אגור טמאה ואם לאו טהורה רבי שמעון בן מנסיא אומר כדבריו קורעה אם יש דם בחוכה ממאה ואם לאו – קרא (בבשר) מאי בבשרה שמע מינה חרתי והא"ר יוחנן משום רבי שמעון

76 65

טהורה ומקור מקומו טהור בעא מיניה רבה מרב הונא הרואה קרי בקיסם אליעזר סבר אשה טהורה ודם טמא דהא אתי דרך מקור ורבנן סברי אשה אשה לראות דם בחתיכה והכא באשה טהורה ומקור מקומו טמא קמיפלגי דר" דרכה של אשה לראות דם בחתיכה - רבא אמר דכולי עלמא אין דרכה של

יסחור בזיבה אלמה חניא (ויקרא טו, לב) ואת תורת הזב ואשר תצא ממנו - אמר רחמנא עד דמידב דייב ליה לח אין יבש לא או דלמא האי כי יזוב זוב עצמו אינו מטמא אלא בחתימת פי האמה למימרא דנוגע הוי אלא מעתה אל 👚 יוסי ברבי חניגא מרבי אלעזר דם יבש מהו (ויקרא טו, כה) כי יווב זוב דמה ממנו עד שחצא טומאתו לחוץ ואפי? בקיסם נמי אמר ליה תיפוק ליה דהוא – צחצוחי זיבה דערבה בה שכבת זרע לא סותרת אלא יום אחד בעא מיניה ר" מהו ויקרא טו ממנו אמר רחמנא עד דנפיק מבשרו ולא בקיסם או דלמא האי - גזירת הכתוב היא זיבה גמורה דלא ערבה בה שכבת זרע סותרת כל שבעה לב) לטמאה בה אין לך בה אלא מה שאמור בה סותרת יום אחד אמר ליה אי מה זיבה סותרת כל ז' אף שכבת זרע נמי סותר כל ז' ת"ל (ויקרא מו, שבעה אלמה חניא זאת תורת הזב וגו' מה זיבה סותרת אף שכבת זרע סותר מעמא דסותר לפי שאי אפשר לה בלא צחצוחי זיבה אלא מעתה תסתור כל כי פליגי בחתיכה מר סבר דרכה של אשה לראות דם בחתיכה ומר סבר אין 👚 שכבת זרע מה זיבה סותרת אף שכבת זרע נמי סותר אמר ליה סתירה היינו

דוב וסבר לה נמי כר' שמעון דאמר בפ' ואלו דברים בפסחים דס"ל בוב כר' נתן דבעי פי האמה ואיתקש בעל קרי לוב ובעי נמי חתימת פי האמה כוב דהא קרא בחתימת פי האמה ואל תתמה (דהא שמואל) רביה (דרבה) [דרב הונא] הוא דאמר גמי כר' נתן כדאיתא בפרק יוצא דופן ולפום הכי גמר רב הונא בעל קרי מיניה **והלא עצמו הוא אינו מטמא אלא בהתימה פי האמה, למימרא דנוגע הוי.** פירש רב הוגא אליבא דנפשיה פשיט ליה דס"ל כר' נתן דאמר זב אינו מטמא אלא

ומפרקינן התם בשביל שא"א לה בלא צחצוחי זיבה ואם תאמר והלא אין בהם חתימת פי האמה ואין הזוב מטמא אלא כן י"ל כיון שיוצא עם שכבת זרע שהוא חותם בנוגע וטומאחו נמי טומאח מגע היא א"כ מה הנוגע בקרי אינו סוחר בזיבה אף הרואה לא יסחור שהרי שניהן טומאה אחח להן בכל ענינן ומדין מגע טימאן הכחוב, רואה הוי ואפילו במקום שאינו טמא משום נוגע טמא הוא משום רואה הרי דומה לוב מצד אחד שאף הוא יש לו טומאה בראיה שאינו מגין מגי אא^ילא אינו טמא אלא בחתימת פי האמה דליהוי גמי נוגע גזירת הכתוב הוא שלא יהא טמא טומאת שבעה עד שיראה זוב ונגע בו מגע חוץ דה"ל רואה ונוגע ומ"ה אקשי" אא"ב בעל קרי בוב ודאי אע"ג ענוגע הוי לענין שיעוריה מיהו הוי רואה לענין טומאה דיליה דאלו נוגע בוב טומאת ערב ואלו רואה טומאת עבעה והאי דאחמיר ד) עליה רחמנא והא דדאיק מינייהו למימרא דנוגע הוי דלהכי בעינן חתימת פי האמה דליהוי נגיעת חוץ כדפי "דש"י ז"ל, ק"ל אי הכי 1ב נמי נוגע הוי ולמה לא יספור בזיבה, א"ל בבעל קרי לא כתיב ובזב כתיב או החתים בשרו.

והיינו דלא אקשינן יטמא טומא" שבעה אלא תסתור ז" דטומאה בווב גמור ליה כיון דאינו רואה בשיעורו טומאת מגע זוב אית ליה וכיון דווב הוא מיהא פי האמה הרי הוא כנוגע ממש שמין במינו הוא ואינו חוצץ.

ומפרקי" גזרת הכתוב כך הוא מאחר שאין הזוב הזה כדי ראיה אין לו טומאת שבעה ואפילו לסתור ז" אלא סתירתו כטומאתו והא גמי רב הוגא אליבא דנפשיה ובראיה דין הוא לסתור הכל שאין כאן ז' נקיים דהא הוה ליה כאלו ראה זוב בנתיים שאין אחר אחר לכולן.

דוקא בנוגע הוא דמטמא ה"א ה"מ ברואה דאיכא תרתי מגע וראיה אבל בנוגע לחודיה לא קמ"ל. ואי קשיא לך לרב הוגא דאמר בעל קרי נוגע הוי חרי קראי למה לי דהא כחיב רואה וכחיב נוגע וכדורשינן בפרק יוצא דופן מדכחיב או איש, א"ל אע"ג דרואה פשט ליה דהא בפרק כיצד הרגל בב"ק איכא ר" אליעזר דסבר אפשר בלא צחצוחי זיבה כלל, ומיהו בהא כרבנן פריק ליה ורבים נינהו.

חוכיה א"ג גגמר מוייצר דבהמה למד מלמד א"ל מה לשניהם שכן מטמאין במגע ובמשא האמר בדגים שאינן מטמאין ואע"פ שמקבלין טומאה טומאה עצמן אין להם. ואי קשיא לך לר"מ מאי פירכא ליהדר דינא ותיתי מכאן דכיון דגמר יצורה ואתו בהמה חיה ועוף כי פרכת גבי תנין מה לאדם שכן מטמאו מחיים נימא בהמה בפרק כל היד שאין אדם ג"ש מעצמו, וכן פי' רש"י ז"ל.

יכולין אנו לגמור בריאה בריאה אנ"פ שאינה מופנה כל ניקר אלא שמשיבין ולפום הכי בעי" מאי פירכא ורבנן דפליגי עליה דר"מ במתני" לא גמירי כדאשכחן דמופנ" בדידיה שדינן ומיניה גמרינן בין לרבי ישמצאל בין לרבנן אבל ללישנא דרב אחא הויא דבעי" והאי מאי פירכא משום דאפילו כשאנו גומרין יצירה יצירה איהי עדיף ולהכי אפנויי רחמנא לבהמה משני צדדין דשדינן מופנ' דכולהו בגוה כי היכי דלא נימא באידך מופנה מצד אחד הוא דכל היכא דאיכא למישדי שני צדדין לגמרי ומיגמר מינה ולא לאפנויי תרווייהו ומיגמר מנייהו ופריק לרבנן הא עדיפא דהא אין משיבין ולר" ישמעאל נמי הא עדיפא דהיכא מופנה משני צדרין וא"ה וייצר האדם לגופי' ודבהמה מופנה ודגמרינן ויברא דתנין לגופיה ודאדם מופנה וגמרינן היינו דקאמרי ומאי נ"מ זה כלומר אמאי ניחא לך לאפנויי לחדא

נמי לגופיה ואין מופנה כל עיקר וכל ג"ש שאינו מופנה כל עיקר אין למידן הימנה.

ול"ג דהאי לישנא קמא לא צריך פירכא דלכ"ע מופנה משני צדרין עדיף ממופנה מצד א" וכיון דע"כ יצירה יצירה גמרינן ה"ל בריאה דאדם לגופיה וגבי תנינים צדדין ומשיבין ה"נ יש להשיב מה לאדם שכן מטמא מחיים.

והא דאמרינן **ויברא גבי הנינים לאו מופנה.** אי קשיא הא כחיב נמי ישרצו המים ההוא אין כחוב בעשייה אלא בצוויי, ופי" רש"י ז"ל דכיון שאין מופנה משני כל עיקר אי נמי השתא לא מסיק טעמיה אלא מפרש ואזיל הוא ואמסקנא ניחא דליכא למיגמר דבריאה כלל כדבעי למימר קמן.

ילפינן דאף על גב דוייצר מופנה גבי אדם ליכא למיגמר בריאה דחנין מיני" בדין מופנה מצד אחד דאפנויי דויצר דאדם לאו להך ג"ש הוא והוה ליה כשאינו מופנה

והדר אקשי' ועוד נגמר בריאה מבריאה (ומשני ויברא לגופיה) וייצר לאפנויי ודנין יצירה מיצירה דהשתא ודאי ליכא למיגמר אלא חד במופנה הילכך מדדמי אלא ודאי משום דלא אמרינן אלא היכא דסתרי אהדרי והכא תרווייהו דגמר.

כלל, והיינו דאקשינן מאי נ"מ הא חנא דבי רבי ישמעאל ולא מפרק הני מילי היכא דליכא דדמי ליה אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ישמעאל ולא מפרק הני מילי היכא דדמי ליה אבל היכא דאיכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפינן כדאחמר בעלמא הא דאמרינן מעיקרא **דנין יצירה מיצירה ואין דנין בריאה מיצירה.** לאו למימרא דסתרי אהדדי דהא אפשר לי^י למיגמרינא לתרווייהו אלא ה^{יי}ק זו אינה ג^{יי}ש

דף כג

לפלוג נמי ר" יהודה בהא מאן דמחני הך לישנא מחני הכי רבי יוחנן וריש - שבקינן מופנה מצד אחד שנויה ורבנן היא ורבי יוחנן אמר אפילו תימא רבי יהודה עד כאן לא קאמר המפלח כמין דגים וליפלוג נמי רבי יהודה בהא אמר ריש לקיש במחלוקת ונבלה דאקושי בעינן מעת לעת אבל דם דרכיך לא או דלמא לא שנא תיקו היא שרייחן בפושרין מעח לעת הכא מאי מי בעינא מעת לעת או לא שרץ מאי בינייהו אמר רבינא מעוך על ידי הדחק איכא בינייהו התם תנן כמה נמי הכי תטיל למים ובפושרין רשב"ג אומר ממעכתו ברוק על גבי הצפורן שערות אדומות תטיל למים אם נמוחו טמאה אמר ריש לקיש ובפושרין תניא וחכמים לרופאים ואמרו להם שומא יש לה בחוך מעיה שממנה מפלח כמין שהיתה מפלח כמין שערות אדומות ובאה ושאלה את אבא ואבא שאל לחכמים שממנה מפלח כמין קליפות תטיל למים אם נמוחו טמאה ושוב מעשה באשה לחכמים וחכמים שאלו לרופאים ואמרו להם אשה זו מכה יש לה בתוך מעיה באשה שהיתה מפלח כמין קליפות אדומות ובאו ושאלו את אבא ואבא שאל והתניא א"ר אלעור בר" צדוק שני מעשים העלה אבא מטבעין ליבנה - מעשה אמר רבה כי לא נמוחו בריה בפני עצמה היא - ומי איכא כי האי גוונא אין עפר כמין יבחושין אדומין תטיל למים אם נמוחו טמאה אי הכי בלא נמוחו נמי מיבעיא לי יבש מעיקרא הא נמי חניחוה המפלח כמין קליפה כמין שערה כמין המת מטמאין לחים ויבשים אמר ליה לח ונעשה יבש לא קא מיבעיא לי כי

לא הוי ולהך לישנא דא"ר יוחנן באי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמיפלגי – משני צדרין נפקא מינה דהיכא דאיכא מופנה מצד אחד ומופנה משני צדרין רבי יהודה החם אלא גבי חתיכה דעביד דם דקריש והוי חתיכה אבל בריה – הכל למדין ואין משיבין ורבי ישמעאל מאי איכא בין מופנה מצד אחד למופנה ישמעאל למדין ואין מושיבין לרבנן למדין ומשיבין מופנה משני צדדין דברי גורה שוה שאינה מופנה כל עיקר אין למדין הימנה מופנה מצד אחד לרבי משני צדרין נפקא מינה דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי ישמעאל כל רמש דכתיב התם דיבשה הוא ומאי נפקא מינה בין מופנה מצד אחד למופנה רמש האדמה וכחיב (בראשית א:כא) ויברא אלהים את התנינים הגדולים כל הית השדה גבי תנין נמי אפנויי מופנה דכתיב (בראשית א:כה) ואת כל ויעש אלהים את הית הארץ וכתיב בראשית ב- ויצר [ה'] אלהים מן האדמה חנינים אינו מופנה מאי מופנה גבי בהמה אילימא מדכתיב (בראשית א:כה) משני צדרין מופנה גבי אדם ומופנה גבי בהמה ויברא גבי אדם מופנה גבי אדרבה וייצר לגופיה ויברא לאפנויי ודנין בריאה מבריאה אלא וייצר מופנה אנו צאבם בצלמו אמרי ויברא לגופיה וייצר לאפנויי ודנין יצירה מיצירה היא ביאה ועוד נגמר בריאה מבריאה דכתיב (בראשית א:כז) ויברא אלהים ישמעאל (ויקרא יד:לט) ושב הכהן (ויקרא יד, מד) ובא הכהן זו היא שיבה זו דנין יצירה מיצירה ואין דנין בריאה מיצירה מאי נפקא מינה הא תנא דבי רבי כאדם שנאמר (בראשית א, כא) ויברא אלהים את התנינים הגדולים אמרי אלא מעתה המפלח דמוח תנין תהא אמו טמאה לידה הואיל ונאמר בו יצירה אמר רב יהודה אמר שמואל מ"ט דר" מאיר הואיל ונאמרה בו יצירה כאדם דמה אורהא דמילתא היא ולעולם אפילו יבש נמי א"ל תניתוה דם הנדה ובשר - לקיש דאמרי תרוייהו במחלוקת שנויה ורבנן היא המפלח כמין בהמה [וכו"]

97 LLL

תיבדק לאו לדברי ר"ימ דאמר קריא וקיפופא אין שאר עופות לא אמר רב אהא מין בהמה וחיה לדברי ר"מ ולד ולדברי חכמים אינו ולד ובעופות תיבדק למאן וליפופא אבל בשאר עופות מודי להו והתניא א"ר אלעזר בר" צדוק המפלת וקיפופא ודברי הכמים בשאר עופות שאף ר"מ לא נחלק עמהם אלא בקריא חנינא בן אנטיגנוס אומר נראין דברי ר"מ בבהמה וחיה והוא הדין לקריא בשאר עופות מכלל דר"מ פליג בשאר עופות חסורי מיחסרא והכי קתני ר" בהמה וחיה דעיניהן הולכות לפניהן כשל אדם קריא וקיפופא נמי אלא פשיטא בבהמה וחיה ודברי חכמים בעופות מאי עופות אילימא בקריא וקיפופא מ"ש ובשאר עופוח לא מיחיבי ר' חנינא בן (אנטיגנוס) אומר נראין דברי ר"מ עוף דאין עיניו הולכות לפניו וקאמר ר"מ דטמא אמר אביי בקריא וקיפופא ינאי אמר היינו טעמא דר"מ הואיל ועיניהם הולכות לפניהם כשל אדם והרי קחני לה את שגלגל עינו עגול כשל אדם לא קשיא הא באוכמא הא בציריא רבי כתיב ביה יצירה אבל בהמה וחיה לא פליגי דכתיבא ביה יצירה והא גבי מומין ליחני נחש אי חנא נחש הוה אמינא בנחש הוא דפליגי רבנן עליה דר"מ דלא חהא אמו טמאה לידה הואיל וגלגל עינו עגולה כשל אדם וכי חימא הכי נמי טעמא דר"מ הואיל ועיניהם דומוח כשל אדם אלא מעתה המפלת דמות נחש ואין דנין דברי תורה מדברי קבלה (אמר) רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן היינו הרים ורוח וכתיב ובורא רוח ש"מ לאפנויי א"ל דנין דברי תורה מדברי תורה כאדם דכתיב עמוס ד ובורא רוח וכי תימא לא מופנה מדהוה ליה למכתב יוצר איקרי אלא מעתה המפלת רוח תהא אמו טמאה לידה הואיל ונאמרה בו בריאה יוצר הרים ובורא רוח אמר ליה הר מי קא מפלח אבן היא דקא מפלח ההוא גוש אלא מעתה המפלח דמות הר אמו טמאה לידה שנאמר (עמוס ד:יג) כי הנה א"ר יוחנן היינו טעמא דר"מ הואיל ונאמרה בו יצירה כאדם א"ל רבי אמי משום דאיכא למיפרך מה לאדם שכן מטמא מחיים וכן א"ר חייא בר אבא שאינה מופנה כל עיקר וגמרינן ממופנה מצד אחד והכא מאי פירכא איכא מופנה כל עיקר ולאו להאי אית ליה פירכא ולאו להאי אית ליה פירכא שבקינן אחד לשאינה מופנה כל עיקר נ"מ היכא דמשכחת לה מופנה מצד אחד ושאינה משני צדרין דברי הכל למדין ואין משיבין ולרבנן מאי איכא בין מופנה מצד מצד אחד לרבי ישמעאל למדין ואין משיבין לרבנן למדין ומשיבין מופנה אלעזר לקולא כל גזרה שוה שאינה מופנה כל עיקר למדין ומשיבין מופנה דלא נגמר מן מופנה מצד אחד רב אחא בריה דרבא מתני לה משמיה דרבי

ואיזהו גוף אטום רבי אומר כדי שינטל מן החי וימות וכמה ינטל מן החי וימות טמאה ושטו אטום אמו טהורה ת"ר המפלח גוף אטום אין אמו טמאה לידה ובירך אחד מן הצד אמו טמאה באמצע אמו טהורה אמר רבא ושטו נקוב אמו אימא לעולם כמ"ר מצורת ומאי אחד אחד אחד אמר רבא נברא בעין אחת דמחד נמי סגי אמר אביי כי תניא ההיא לעכב תניא וכמ"ד כל צורת ואיבעית צורת פנים שאמרו אפילו פרצוף אחד מן הפרצופין חוץ מן האוזן למימרא שיהו כולם כאחת ולא פליגי הא כמ"ד כל צורת הא כמ"ד מצורת מיתיבי עד שיהו כולם כאחד רבא אמר חסא מצח והגבן והעין והלסת וגבת הזקן עד ר' ירמיה בר אבא אמר רבי יוחנן מצח והגבינים והעינים והלסתות וגבות הזקן איפכא תניא ר"מ אומר כל צורת וחכ"א מצורת אמר להו אי תניא תניא אמר אומר מצורת אדם וחכ"א כל צורת אדם אמר לו לרב ירמיה בר אבא והא ולא כלום לא נחלקו אלא שפניו אדם ונברא בעין אחת כבהמה שרבי מאיר בר אבא אמר רב הכל מודים גופו תייש ופניו אדם אדם גופו אדם ופניו תייש נהי דפרסות ליכא פרסה מיהא איכא וחכ"א כל שאין בו כו' אמר רב ירמיה יונה אסורה באכילה הכי העותא התם לא פרסות איכא ולא פרסה איכא הכא ותפשוט ליה מהא דר" יוחנן דא"ר יוחנן השוחט את הבהמה ומצא בה דמות ולד מעליא הוא אדם במעי בהמה מאי למאי נפקא מיניה לאשתרויי באכילה עליו בעא מיניה רב אדא בר אהבה מאביי לרבי מאיר דאמר בהמה במעי אשה דאמר קרא דברים כה ראשית אונו מי שלבו דוה עליו יצא זה שאין לבו דוה ס"ד דחיי הבא אחריו בכור לנחלה מי הוי אמר רבא לעולם דחיי ושאני התם שפיר מרוקם והיוצא מחותך הבא אחריו בכור לנחלה ואינו בכור לכהן ואי הוא) דברי ר"מ וחכ"א עד שיהא בו מצורת אדם והמפלת סנדל או שליא או ירמיה מדפתי אף אנן נמי תנינא המפלח כמין בהמה חיה ועוף (ולד מעליא רב יהודה אמר רב לא אמרה רבי מאיר אלא הואיל ובמינו מתקיים אמר רב בר יעקב עד כאן הביאו רבי ירמיה לר' זירא לידי גיחוך ולא גחיך גופא אמר רב יהודה אמר רב לא אמרה ר"מ אלא הואיל ובמינו מתקיים אמר רב אהא אביה קידושין מהו למאי נפקא מינה לאיתסורי באחותה למימרא דחיי והאמר רבי ירמיה מר' זירא לר"מ דאמר בהמה במעי אשה ולד מעליא הוא קבל בה ומ"ש קריא וקיפופא מבהמה וחיה הואיל ויש להן לסתות כאדם בעא מיניה וילפינן מופנה משני צדדין ולהכי אפניה רחמנא לבהמה משני צדדין כי היכי - בריה דרב איקא לא תיבדק לרבנן דאמרי קריא וקיפופא אין שאר עופות לא

רבי זכאי אומר

נפל שריא איהי נמי שרי.

דבחוץ לא צריך נפל הוא. ושמואל סבר בריה בעלמא איתא דחיי וכי אגמריה רחמנא בשיצא לאויר העולם דלא תימא כקלוט בן פרה הוא אבל במעי בהמה דאפילו אלא הכי משמע פירושא לכ"ע מינא בעלמא ליכא כי פליגי בבריה רב סבר אפילו בריה בעולם ליכא דלא חי הילכך כי אגמריה רחמנא למשה במעי בהמה אגמריה למימר` דחיי והאמר רב באשה אינו לד בבהמה אסור באכילה ולא מדכרין התם דשמואל בכלום בעולם.

ולא נהירא ועוד דהתם בפ' ואלו מומין (דף מג ע"ב) תנן לה למתני' גבי מומי כהן איזהו גבן ר' הנינא בן אנטיגנוס אומר כל שיש לו שני גבין ושדראות והוי ביה דפריך רב שימי ממתניתין ר' הנינא בן אנטיגנוס אומר וכו' לרב ה"ה לשמואל אלא גביה הוה קאי דבר בריה הוה.

נמי לישתרי דה"ל כקלוט בן פרה דשרי ונראה מדבריו דבין לרב בין לשמואל במעי טהורה לא חיי הלכך יצא לאויר העולם משום נפל אסור אפילו לשמואל והא הא דאמרינן **ושמואל סבר בריה בעלמא איתא וכי אגמריה רחמוא למשה בעלמא.** פירש"י ז"ל אותו המין אסר לו וק"ל א"כ לשמואל אפילו יוצא לאויר העול" דשכיח נמי ספי מגוף אטום.

אחר או שיש לו שני גבין ושתי שדראות וכמין אפיקותא דדיקלא וכן כיוצא בהן א"ל הנהו לא שכיחי ולא ה"ל למיתני. אבל פניו ממוסמסין ה"ל למיתני משום הא דאקשיי **ואם איהא ליהני שמא מגוף אטום (ופניו) (או ממי שפניו) המוסמסין באחה.** א"ל איבעי למיחני טובא ליחני שמא באח מפניו חיש או אפילו פרצוף גוף שאינו חתוך וכו'.

ומני שפי 'רש"י ז"ל אטום חסר אינו נראה אלא אטום כמשמני שאין לו חיתוך איברים ואין לו חלק שבהן אלא כמין גולם אטום ודמיא להא דחניא לקמן בריית כמה כדי שינטל מן החי אבל בולד שנטל ממנו לא נחלקו (במינו) [בו] ולא אמרו כאן אלא הולד כשהוא אטום.

[לכשינטל] ממנו ור' ינאי אמר עד לנקובה שבכך נעשה נבלה אבל טרפה אינה מתה ר' יהושע דאמר עד טבורו קסבר בין זו בין זו היות הן וכל זה אינו אלא בשיעור אבל נחלקו האמוראין כמה הוא כדי שינטל מן החי וימות ופי' ר' וכאי עד לארכובה ודקדקו ממנו שהוא סובר טרפה חיה דהא קאמר שבכך החי מת (לרש"י נטל) האי תנא דכל שנברא אטום בלא היתוך איברים עד מקום שאלו ינטל מן החי וימות אינו בכלל ולד ולא שיהא זה נקרא טרפה אלא זה אינו נולד הואיל ונברא אטום והא דאמרי" **קא מפלגי בטרפה חיה** שהזיקיקו לרש"י ז"ל לטהר ולד טרפה נ"ל שלא הקפידו אלא על לשון הברייתא שאמרו וכמה כדי שינטל מן החי וימות דקסבר

אמה שריא איתיביה רב שימי בר חייא לרב רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר כל 👚 אמו טמאה לידה ולד הוא אלא שיש לו כנפים חנ"ה א"ר יוסי מעשה בסימוני באשה ולד בבהמה מותר באכילה במאי קמיפלגי בדרב הנין בר אבא דאמר וב' שדראות אמר רב באשה אינו ולד בבהמה אסור באכילה ושמואל אמר קולא היא דקיהביתו לה ימי טוהר איתמר המפלח בריה שיש לה ב' גבים אמר להם צאו וטהרו מה שטמאתם מאי דעתייכו לחומרא חומרא דאתיא לידי אמר להם כלום בא מעשה לידכם אמרו לו פנים טוחות בא לידינו וטימאנוה אטום היינו מי שפניו טוחות בני רבי חייא נפיק לקרייתא אתו לקמיה דאבוהון אמר אמו טמאה ולוחביה ר"ל לרבי יוחנן מהא משום דשני ליה היינו גוף פליגי בפניו טוחות ואיפכא איתמר רבי יוחנן אמר אמו טהורה וריש לקיש שפניו מוסמטין אמר רב פפי בפניו מוסמסין כולי עלמא לא פליגי דטמאה כי חוששין שמא מגוף אטום באחה ואם איתא ליחני שמא מגוף אטום או ממי ר' יוחנן לריש לקיש המפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו טמאה לידה ואין מי שפניו מוסמסים רבי יוחנן אמר אמו טמאה ר"ל אמר אמו טהורה איתיביה גידל אמר רבי יוחנן המפלח כמין אפקתא דריקלא אמו טהורה איחמר המפלח רב גידל אמר רבי יוחנן המפלת את שגולגלתו אטומה אמו טהורה ואמר רב מחלוקת מלמטה למעלה אבל מלמעלה למטה אפי' כל דהו טהורה וכן אמר בינייהו דר"א דאמר רבי אלעזר ניטל ירך וחלל שלה נבלה אמר רב פפא מר סבר טרפה היה ומר סבר טרפה אינה היה – בין ר' ינאי לר' יוחנן איכא יהושע עד מקום טבורו – בין רבי זכאי לרבי ינאי איכא בינייהו טרפה חיה עד הארכובה רבי ינאי אומר עד לנקביו ר" יוחנן אומר משום רבי יוסי בן - שימי את ששדרתו עקומה מיחיבי יש בעוברין שהן אסורין בן ארבעה לדקה

שיש לו ב' גבין ושני שדראות פסול לעבודה אלמא דחיי (וקשיא לרב) א"ל – באחת שהפילה דמות לילית ובא מעשה לפני חכמים ואמרו ולד הוא אלא שיש בריה בעלמא איתא וכי אגמריה רחמנא למשה בעלמא אגמריה אבל במעי - כל בציר תרי ירחי חיי קמ"ל אמר רב יהודה אמר שמואל המפלת דמות לילית בעלמא ליתא וכי אגמריה רחמנא למשה במעי אמה אגמריה ושמואל אמר - אלא אי אמרת אדקה איחמר פשיטא בת חלתא ירחי מי קא חיי אצטריך סד"א רב חנין בר אבא השסועה בריה שיש לה ב' גבין וב' שדראות רב אמר בריה אצטריך סלקא דעתך אמינא הואיל ובאשה חיי בבהמה נמי חיי קמ"ל דלא חיי הימנו ולמטה אסור מאי לאו אגסה לא אדקה האי מאי אי אמרת בשלמא אגסה גסה יולדת לתשעה יולדת לשבעה או לא ילדה אמר רב נחמן בר יצחק ת''ש בין לחומרא אמר רבא הרי אמרו אשה יולדת לתשעה ויולדת לשבעה בהמה דמי טוהר עביד מיהא כותיה דרב דקיימא לן הלכתא כרב באיסורי בין לקולא ליה רב הונא מאי דעתיך לחומרא חומרא דאתי לידי קולא הוא דקיהבת לה ושני שדראות רבי ירמיה בר אבא סבר למעבד עובדא כוותיה דשמואל אמר אלו שאינן ראויין לברית שמנה א"ל רב וסיים בה הכי ושיש לו שני גבין תזריע וילדה זכר וגו' וביום השמיני ימול וגו' מי שראוי לברית שמנה יצאו ראש שאינו החוך יכול תהא אמו ממאה לידה ת"ל (ויקרא יב, ב) אשה כי במעי אמו שרי תני תנא קמיה דרב המפלח בריית גוף שאינו התוך ובריית לו ב' גבין וב' שדראות דאע"ג דכלו לו חדשיו אם יצא לאויר העולם אסור דברים אמורים בשלא כלו לו חדשיו אבל כלו לו חדשיו מותר יצא מי שיש מתרץ לטעמיה בן ארבעה לדקה בן שמנה לגסה הימנו ולמטה אסור במה יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות דאפילו במעי אמו נמי אסור ושמואל ולמטה אסור במה דברים אמורים כשיצא לאויר העולם אבל במעי אמו שרי ושמואל מתרץ לטעמיה רב מתרץ לטעמיה בן ארבעה לרקה בן ח' לגסה הימנו מאי יצא לאו יצא מכלל עוברין שאפילו במעי אמן אסורין רב מתרץ לטעמיה בן שמנה לגסה הימנו ולמטה אסור יצא מי שיש לו שני גבין ושני שדראות

בעני 87

שפיר אלא אי אמרת בעכור מחלוקת מכדי סברא הוא מאי שנא אשה ומאי שנא מפיר אלא אי אמרת בעכור מחלוקת מכדי סברא הוא מאי שנא אשה ומאי שנא בהמה מי סברת רבי יהושע מפשט פשיט ליה רבי יהושע ספוקי מספקא ליה ואזיל הכא לחומרא והכא לחומרא גבי אשה דממונא הוא ספק ממונא לקולא גבי אשה ספק מומאה לחומרא ומי מספקא ליה והא קרא קאמר מדרבנן וקרא אכיר אשה ספק מומאה לחומרא ומי מספקא ליה והא קרא קאמר מדרבנן וקרא ברי יוסי והא רבי אישעיא והא רבי יהושע בן לוי מר כמאן ס"ל א"ל אני אומר אחד זה ואחד זה ואחד זה אינה חוששת ושמואל אמר אחד זה ואחד זה חוששת ואזדא ברי יוסי והא רבי אוש לקמיה דשמואל אמר אחד זה ואחד זה ואחד זה חוששת ואזדא מההוא מהאי גיסא אמר אם איתא דולד הואי לא הוה זיג כולי האי ואם היה מהוא מהאי גיסא אמר אם איתא דולד הואי לא הה זיג כולי האי ואם היה מראשו ושתי עיניו כשתי מיפין של זבוב חני רבי חייא מקורבין זה לזה ופיו מחוח כחוט חוממין כשתי מיפים של זבוב חני רבי חייא ומקורבין זה לזה ופיו מחוח כחוט חוממין כשתי מיפים של זבוב חני רבי חייא ומקורבין זה לזה ופיו מחוח כחוט

יהודה מגיע לכתפו ורב יהודה ארוך בדורו הוה ואדא דיילא מגיע לכתפו

לכתפו ורבי הייא ארוך בדורו הוה ורב מגיע לכתפו רב ארוך בדורו הוה ורב

מאיר ארוך בדורו הוה ורבי מגיע לכתפו רבי ארוך בדורו הוה ורבי חייא מגיע

ורבי טרפון מגיע לכתפו ור' טרפון ארוך בדורו הוה ור"מ מגיע לכתפו רבי

אבשלום היתה ושמא תאמר אבא שאול ננס הוה אבא שאול ארוך בדורו הוה

תחתי ועמדתי בגלגל עינו של מת עד חוטמי כשחזרתי לאחורי אמרו עין של

הבשן היתה תניא אבא שאול אומר קובר מתים הייתי פעם אחת נפתחה מערה

וצבי לא הגעתי וקולית לא כלתה כשחזרתי לאחורי אמרו לי של עוג מלך

אחת רצתי אחר צבי ונכנסתי בקולית של מת ורצתי אחריו שלש פרסאות

משוחין תניא אבא שאול אומר ואיתימא רבי יוחנן קובר מתים הייתי פעם

עצמותיו שרופין אכילתו מרובה משתייתו עצמותיו סכויין כראוי עצמותיו

עצמותיו סכויין כראוי עצמותיו משוחין וכל מי ששתייתו מרובה מאכילתו

הייתי והייתי מסתכל בעצמות של מתים השותה יין הי עצמותיו שרופין מזוג

ופקודתך שמרה רוחי ואין בודקין אותו במים שהמים עזין וטורדין אותו אלא

תקפיאני עור ובשר חלבישני ועצמות וגידים תסוככני חיים וחסד עשית עמדי

ורגלים אין לו ועליו מפורש בקבלה (איוב י, י) הלא כחלב תתיכני וכגבינה

השערה וגויתו כעדשה ואם היתה נקבה נדונה כשעורה לארכה וחתוך ידים

برے دار

הכי אשה דרבי בה קרא פטר בה שפיר בבהמה דלא רבי קרא לא פטר בה - בודקין אותו בשמן שהשמן רך ומצחצחו ואין רואין אלא בחמה כיצד בודקין

מלא דם טמאה נדה מלא בשר טמאה לידה א"ל אילמלי דבר חדש אמרת לנו מהו אמר להם לא שמעתי אמר לפניו ר' ישמעאל בר' יוסי כך אמר אבא לפרשתבינא דפומבדיתא עד חרציה שאלו לפני רבי המפלת שפיר מלא בשר פרשחבינא דפומבדיחא קאי ליה לאדא דיילא עד פלגיה וכולי עלמא קאי דאחמוחי אחמח כולה בחד גוונא הוי קאי חניא אבא שאול אומר קובר מתים דאחמוחי אחמח מחסר חסר רב אדא בר אהבה אמר גוונים תנן ואם איתא שחת אמו של זה שנמוח עוברה בחוך מעיה רבא אמר מלא חנן ואם איתא לא כלום היא אלא גנונים ניחוש שמא ולד הוה ונימוח אמר אביי כמה יין חי לזכר ולנקבה המפלח סנדל או שליא תשב לזכר ולנקבה גמ' בשלמא דם ומים שפיר מלא מים מלא דם מלא גנונים אינה חוששת לולד ואם היה מרוקם תשב מרבנן דאמר מילתא לימא בה טעמא דכי מדכרו ליה מדכר מתני המפלת רבי יהושע שלה לו לרבן גמליאל מפי הורה חנינא אמר אביי ש"מ צורבא ואמר לה מאיזה טעם הואיל וגלגל עינו עגול כשל אדם מתוך דבריה נזכר מבו אמר לה אמו טהורה אמרה לו והלא משמך אמרה לי חמותי אמו טמאה ובא בהליכתן יצתה כלת (ר') הנינא לקראתו אמרה לו רבי המפלת כמין נחש לידה הלך ר' יוסף וספר דברים לפני ר"ג שלח לו רבי יהושע הנהג בן אחיך לו כנפים המפלת דמות נחש הורה חנינא בן אחיו של רבי יהושע אמו טמאה

ושליא ואילו שפיר בבהמה לא פטר אי אמרת בשלמא בצלול מחלוקת משום

רבא לר"ג אלא אמרו סימן ולד בבהמה דקה טינוף בגסה שליא באשה שפיר

אמר רבה בר אבוה מחלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו ולד איתיביה

סברא בעלמא הוא אלא שמע מינה בצלול מחלוקת שמע מינה וכן אמר ד"נ

מטגולע ניינו דאיצטריך קרא אלא אי אמרת בעכור מחלוקת למה לי קרא

אלמא בעור הליא מילהא לא שנא עכור וליש צלול אי אמרה בשלמא בצלול

כחנות עור וילבישם מלמד שאין הקב"ה עושה עור לאדם אלא א"כ נוצר

זו דרש ר' יהושע בן הנניא (בראשית ג, כא) ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו

בעכור דברי הכל ולד או דלמא בין בזה ובין בזה מחלוקת תיקו מיתיבי את

ור' יהושע בן לוי אמר בצלול מחלוקת איבעיא להו בצלול מחלוקת אבל

בן לקיש משום ר' אושעיא מחלוקת בעכור אבל בצלול דברי הכל אינו ולד

המפלת שפיר שאינו מרוקם ר' יהושע אומר ולד וחכ"א אינו ולד אמר ר"ש

משום ר"מ הא נמי שמא כרבי יהושע אמרה ואין הלכה כר" יהושע דתניא

משום אביך שמענוך עכשיו מדהא קמייתא כיהידאה קאמר כסומכוס שאמר

30 בעני

גובריה המפלח סנדל וכו' ת"ר סנדל דומה לדג של ים מתחלתו ולד הוא אלא אלא ארבעין יומין ואמר להו האי בנדה בעל כפתיה ואודי שאני שמואל דרב בר ארבעין וחד יומא וחשיב מיומא דאולא לטבילה עד ההוא יומא ולא הוה במספקא ליה לשמואל והא ההוא שפירא דאתאי לקמיה דמר שמואל אמר הא דמר שמואל לחוש חוששת ימי טהרה לא יהבינן לה עד שישעיר למימרא אחת זו ואחת זו חוששת אמר רב אמי בר שמואל לדידי מפרשא לי מיניה מינוא לא חעביד עובדא עד שישעיר ומי אמר שמואל הכי והאמר שמואל כב' חוטין של זהורית וא"ר עמרם עלה כשל שתי א"ל שמואל לרב יהודה ב' ירכותיו כב' חוטין של זהורית וא"ר עמרם עלה כשל ערב ושני זרועותיו אמר אביי השתא ביצים גופייהו לא ידיעי חוט של ביצים ידיע א"ר עמרם תנא היתה נקבה נדונה כשעורה סדוקה מתקיף לה ר"נ ודילמא חוט של ביצים נינהו אבל מן הצדדין אימא כוחלי בית הרחם נינהו א"ר אדא בר אהבה תנא אם בידוע שנקבה היא א"ר נחמן אמר רבה בר אבוה ל"ש אלא מלמטה למעלה קיסם שראשו הלק ומנענע באותו מקום אם מסכסך בידוע שזכר הוא ואם לאו אם נקבה היא אבא שאול בר נש ואמרי לה אבא שאול בר רמש אומר מביא אותו כיצד בודקין אותו כדאמרינן אלא במה בודקין אותו לידע אם זכר הוא

וסנדל לאחר שקיעת החמה מונה תחלת נדה לראשון ותחלת נדה לאחרון סנדל בבת אחת האי זכר והאי נקבה דבר אחר שאם חלד נקבה לפני שקיעת החמה מזריע תחלה יולדת נקבה מדהא זכר הא נמי זכר קמ"ל אימא שניהם הזריעו דתימא הואיל ואמר רב יצחק בר אמי אשה מזרעת תחילה יולדת זכר איש אי דאתילידא נקבה בהדיה ה"נ הכא במאי עסקינן דאתיליד זכר בהדיה מהר וקדם איהו ואמר וזכה בה למה הזכירו סנדל והלא אין סנדל שאין עמו ולד בשמעתיה דאנא והוא הוינא יחבינן קמיה דרבי יוחנן כי אמרה להא שמעתא יוחנן מעדותו של רבי נחוניא נשנית משנה זו אמר רבי זעירא זכה בה רב ביבי משום רבותינו העידו סנדל צריך צורת פנים אמר רב ביבי בר אביי אמר רבי הסנדל שאין לו צורת פנים אמר להם ר' ינאי טיהרתם את הוולדות והתניא לאדם שסטר את חבירו והחזיר פניו לאחוריו בימי רבי ינאי בקשו לטהר את ... א"ר אדא א"ר יוסף א"ר יצחק סנדל צריך צורת פנים ואפי" מאחוריו משל סנדל צריך צורת פנים א"ר יהודה אמר שמואל הלכה סנדל צריך צורת פנים שנרצף רשב"ג אומר סנדל דומה ללשון של שור הגדול משום רבותינו העידו

اے بال

TRL

לידה סנדל עד דנפיק רוביה ל*הוני*. שליא בבית הבית טמא לא שהשליא ולד – וחוצץ בפני הטומאה טפח קאמרינן טפח על טפח לא קאמרינן והא איכא אבן גבי כריתות שיצאו דרך ראשיהן ולד דאית ביה חיותא מדנפיק רישיה הויא ולד דאית ביה חיותא סריך ולא נפיק סנדל דלית ביה חיותא שריק ונפיק אפילו חימא מצומצמין ואיפוך שמעחתא גבי בכורות שיצאו דרך מרגלותיהם דרך מרגלותיהם דולד קדים ונפיק רב הונא בר תחליפא משמיה דרבא אמר גבי בכורות כגון שיצאו דרך ראשיהם דסנדל קדים ונפיק גבי כריתות שיצאו פפא שמע מינה מכרך כריך ליה ולד לסנדל אפלגיה ומשלחיף ליה כלפי רישיה איחנהו להני שינויי והא חניא כשהן יוצאין אין יוצאין אלא כרוכין אמר רב וסנדל לאחר שנתגיירה דמייתא קרבן אסנדל אמרוה רבנן קמיה דרב פפא ומי מאי איכא למימר אמר רבי ירמיה שאם חלד ולד בהיותה עובדת כוכבים דמייתא קרבן אסנדל ולרבי שמעון דאמר יוצא דרך דופן ולד מעליא הוא דתנן גבי כריתות למאי הלכתא שאם תלד ולד דרך דופן וסנדל דרך רחם גבי בכורות למאי הלכתא – לבא אחריו בכור לנחלה ואין בכור לכהן סנדל – אלא שאין שליא בלא ולד רבי שמעון אומר נימוק הולד עד שלא יצא גל?

מפח ותו ליכא והאיכא מפח על מפח על רום מפח מרובע מביא את הטומאה שמעתתא שיעורא טפה תרתי הדא היא אמר אביי אימא אמר רבי הייא אזוב אמר רבי חנינא בר פפא דריש שילא איש כפר תמרתא תלת מתניתא ותרתי דתניא שתים כהלכתן שלישית אפילו מפה אזוב דתני רבי הייא אזוב מפה אמר רבי יוחנן שדרו של לולב צריך שיהא יוצא מן ההדס מפח דופן סוכה גמליאל כדי שיאחזנו בידו ויראה לכאן ולכאן טפח שדרה מה היא דא^{יי}ר פרנך שליא הא דאמרן שופר דתניא כמה יהא שיעור שופר פירש רבי שמעון בן חבריא חמשה שיעורן טפח ואלו הן שליא שופר שדרה דופן סוכה והאזוב לקורקבן של תרגולין שהדקין יוצאין ממנה תניא רבי אושעיא זעירא דמן כחצוצרת ואין שליא פחותה מטפח רבי שמעון בן גמליאל אומר שליא דומה תנו רבנן שליא תחלתה דומה לחוט של ערב וסופה דומה כתורמוס וחלולה

ליה דר' חייא דשיעור אזוב טפח ומ"ה מקשינן אם כן [תרתי חדא היא, ועוד א"ל] תרווייהו כי הדדי נינהו וחדא נקט. הא דאמרי^י **הלה מתני^י והרתי שמעתא שיעורן טפה.** ואקשי^י חרתי חדא היא היינו טעמא דלא מקשינן חלת ד^י הוויין משום דהוה איכא למימר רבי שילא לית

עוברה סנדל אלא קסבר אין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת ולפיכך אין ולד מתעכב אחר חבירו כלום. שלשים יום ולית ליה נמי מעשה דיהודה וחזקיה ולית ליה נמי האי דאמרינן בכתובות וביבמות ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת מניקה מעוברת שמה תעשה הא דאמר רב **אין הולד מתעכב אחר חבירו כלום.** ראיתי מקצת בעלי פירושין שכחבו דלית ליה לרב הא דאמרינן לקמן מעשה ונשתהא ולד אחרונה אחר חבירו

מכאן ואילך חוששין לולד אחר אמר ליה ומי אמר רב הכי והאמר רב אין הולד – חוששין לולד אחר אין שליא קשורה עמהן חוששין לולד אחר הריני מטיל אמר רב יהודה אמר רב כל שלשה ימים הראשונים תולין את השליא בולד – המפלת מין בהמה חיה ועוף ושליא עמהן בזמן שהשליא קשורה עמהן אין בדבר שיש במינו שליא קשורה בו מהו אמר ליה דבר שאינו שאלת איתיביה יוסי בן שאול מרבי המפלח דמוח עורב ושליא מהו אמר ליה אין תולין אלא מפח בדכתיבן לא קא מיירי והאיכא כפורת טפח בקדשים לא קמיירי והאיכא – לכל תלמידי דרב ואמרי ליה הכי הדר חזייה לרב יהודה בישות בעא מיניה רבי בכי אמר רב אין תולין את השליא אלא בדבר של קיימא שיילינהו שמואל דחטתא ומרמי ומדחי אדהכי אתא אמר ליה שמואל מאי אמר רב בשליא א"ל דרב מנשיא מדויל לאפייהו באלי ואתי אמר אתי לן גברא דרמינן ליה בגילא לולד אחר שמואל ותלמידי דרב ורב יהודה הוו יתבי חליף ואזיל רב יוסף בריה לולד אחר ילדה ואח"כ הפילה שליא אפילו מכאן ועד עשרה ימים אין חוששין מטפח לא חזי אבל הכא כ"ש דבציר מטפח יד תנור הוא והאיכא תנורי בנות – כך הפילה שליא כל שלשה ימים תולין את השליא בולד מכאן ואילך חוששין היוצא מן התנור טפה ומן הכירה שלש אצבעות חבור כי קאמרינן היכא דבציר 👚 אמר ליה את אמרת לשמעתתיה דרב בפירוש אמר רב הכי הפילה נפל ואחר

717 51

מתעכב אחר חבירו כלום אישתיק אמר ליה דלמא כאן בנפל כאן בבן קיימא עליהן שיעורייהו יתיב רב יצחק בר שמואל בר מרתא קמיה דרב כהנא ויתיב וקאמר דיה לקורה שהיא רחבה טפח בדרבנן לא קמיירי אלא בדכתיבן ולא מפרשי סיפא אמר ר' יהודה לא אמרו טפח אלא מן התנור ולכותל והאיכא מסגרת טפה בפלוגתא לא קמיירי השתא דאתית להכי הא נמי פלוגתא היא דקתני ושיריו ברובו וכמה כל שהוא אמר רבי ינאי מפח שכן עושין הנורי בנות במה דברים אמורים בגדול אבל בקטן תחלתו כל שהוא משתגמר מלאכתו טפה דתניא תגור תחלתו ארבעה ושיריו ד' דברי רבי מאיר - וחכמים אומרים

למ"ד יולדה להשעה אינה יולדה למקוטעין מאי איכא למימר איפוך שמעתתא – אמר להן אבל ולמה לפי שאינו אמרו לו כשם שאינו בבית ההיצון כך אינו לה אחד נגמרה צורתו לסוף שבעה ואחד נגמרה צורתו לתחלת תשעה אלא – לו לרבי מאיר אי אתה מודה שאם הוציאוהו בספל לבית החיצון שהוא טהור ל"ד אמרת לן הניחא למאן דאמר יולדת לתשעה יולדת למקוטעין משכחת – שאין ולד עמה דברי רבי מאיר רבי יוסי ורבי יהודה ורבי שמעון מטהרין אמרו הבית טמא חנו רבנן שליא בבית הבית טמא לא שהשליא ולד אלא שאין שליא עד כ"ג ימים אמר ליה רב יוסף עד כ"ד אמרת לן אמר רב אחא בריה דרב - ונתחלקה לשתים אחד נגמרה צורתו בתחלת ז' ואחד בסוף ט' שליא בבית הולד אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן מעשה וחלו את השליא בולד - אמר מר אין אשה מתעברת וחוורת ומתעברת אמר אביי טיפה אחת היתה הם יושבים לפנינו בבית המדרש ומאן נינהו יהודה וחזקיה בני רבי חייא והא ואמרי לה בית שערים מעשה ונשתהה ולד אחד אחר חבירו ג' חדשים והרי חומר שני ולדות שאני אומר שמא נמוח שפיר של שליא ונמוח שליא של - ל"ג לשליא כ"ג לולד א"ר אבין בר רב אדא אמר רב מנחם איש כפר שערים

ואגדו מטוור גבו ליימ' לאפוקי כל נפל משמע וכראמרן דילמ' כאן בנפלי כאן בבן קיימא ולא ידעתי מי הזקיקו לענות פירושו אלא הא דתלמיד' דרב פליגא אדרב גברא בירך אחת או גוף אטו' ואח"כ הפילה שליא (פי') [אפי'] בתוך ג' חוששין לולד אחר, ופירוש חזייה לרב יהודה בישות משום דשמעה מרב ולא אמרה. אין תולין את השליה אלא בדבר של קיימא. פי' רש"י ז"ל שכיוצא בו מתקיים אם היי חדשיו כלין למעוטי שאם הפילה דבר שאינו ראוי לבריית נשמה כגון

נקבה כדפרישי' במשמשת במוך. ואיכא למימר אין ודאי דמצי למימר הכי אלא שמא תאמר היכא דבעל ופירש מדהאי זכר האי נמי זכר קמ"ל אפי' בכה"ג חיישינך והא דאמרינן לעיל סנדל מהו דתימא הואיל וא"ר יצחק עד קמ"ל שניהם הזריעו בבת אחת ודאי קשיא דהא איכא סנדל דמתעברת וחוזרת ומתעברת וזה זכר וזה

הפילה א' נפל וא' שליא אבל פעמים שנתחלקו לשתים וא' מהן נגמר לט' וא' לז' ובוה מודה רב שהול' משתהא אחר חבירו כדי שתגמור צורתו בזמנו. והיינו אחו ונדבק בו והיינו טעמא דמוך אבל כשהאשה מתעברת תאומים טפה אחת היא שמתחלקת וכשהן נגמרין לז' או לט' אין הולד מתעכב אחר חבירו כלום אלא א"כ אלא היינו טעמא דרב דקסבר אין אשה מתעברת וחוזרת ומתעברת בין נפל בין של קיימא אלא א"כ נעשה א" מהם סנדל וסנדל ברוך עם הולד הוא יוצא שחבור

ואין דבריהם גראין דג' נשים מתניתא הוא ונימאתהוי תיובתיה דרב. ועוד מעשה דיהודה וחזקיה בני חביביה דהוא יושב לפניו והן יושבין עמו בבה"מ היכי אפשר

אפילו יום א' אלא א"כ יצאה עמו אבל בבן קיימא חולין אותה אפילו מכאן ועד י' ימים. יהוד' דאמר לעיל משמיה דרב הפילה נפל ואח"כ הפילי שליא כל שלשה ימים תולין אותה בולד ושאר תלמידים דרב אומרי' משמי דאין תולין את השליא בנפל

ושמעתי שפירשו בירושלמי במס' זו (ג, ד) לפי שאין השליא פורשת עד שיגמר לפיכך אין תולין אותה בנפל.

מעשה דיהודה וחזקיה ומיהו לית ליה אפוכי שמעתא דלקמן (כ"ד) [כ"ג] לולד דבחד ירחא לא משתהא אלא ל"ג אית ליה.

מער.

שמא שניהם הזריעו כא' והאי זכר (נמי) והאי נקבה כנ"ל.

דלא חזי ליה ואם איהו אומר דלא היו דברים מעולם מאן מהימן לאסהודי עלייהו.

עוירא א"ר יצחק מעשה ונשתהה הולד אחר חבירו ל"ג יום א"ל רב יוסף

את השליא בולד עד עשרה ימים ולא אמרו תולין אלא בשליא הבאה אחר

שפיר תיובתא אמר רבה בר שילא אמר רב מתנה אמר שמואל מעשה ותלו

שמואל לרב יהודה בישות דשמעיה דאמר משמיה דרב דכל ג' תליא שליא בנפל וכיון דשמעינהו לכולהו תלמידי דרב דאמרי אין תולין כלל אמר ודאי רב יהודה ובשאלתות דרב אחא משבחא ז"ל כתב לכך תולין אותה בבן קיימא דאמרי" אגב חיותא דולד בזעא לשליא ונפיק. אבל נפל דלית ביה חיותא לא. ומ"ה חזייה א) לענין האם טמאה מ"מ. ואין זה לשון הגון מרקחני ברייתא אמו טמא' ואין חוששין ולא קתני מביאה קרבן ונאכל ואין חוששין.

והרב ר' אברהם בר דוד ז"ל מפרש שלא אמרו התוכה אלא לענין מביאה קרבן ונאכל דמדקתני ואין הוששין כלל במשמע ואלו בשאינה התוכה אינו נאכל. (אלא) חתיכה של בשר שנעשית כמין פיסת היד היא הילכך אמו מהורה תולין להקל שרגלים לדבר.

ואיכא למימר הכי ספיקא הוא ואם הפילה יד גמורה שאינה החוכה אומרי? מגוף אטום באת כשם שהיא משונה כך באת מגוף משונה ושמא לאו מגוף באת אלא ממאה לידה.

המפלה יד התוכה. פי' רש"י ז"ל התוכה שיש לה היתוך אצבעות. וק"ל בלאו הכי גמי ליהוש ללידה שהרי אפילו השפיר שאין לו אפילו התוך ידים עצמן אמו הלכה דהוא אמורא וקא פסיק הלכה כרבנן.

ויש לי עוד לומר דר" יוחגן הלכה קא מיבעי ליה, וה"ק ליה מגלן דטהור כרבגן דילמא ממא כר" אליעזר דמסחברא טעמיה. אילימא מדרבי שבתאי קא גמרת וזה הלשון לדברי מי שגורס שפיר שנטרפו מימיו דמשמע שנטרף לגמרי וחזר למים, אבל לפי גר"ו ז"ל שנטרפו במימיו. נראה דהיינו נתבלבלה צורתו בלחוד. כאפר שרופין הוא ומיהו במת שנתבלבל' צורתו דקא מתמה מנלן לד"ה אתיא.

מגלן אלמא ה"ק מגלן דטהור דגמרת מינה לשפיר לא הא ולא הא איתנהו. ועלה קאמר רבינא דר"י דמטמא שפיר שנטרפו מימיו לגמרי כר" אליעזר אמרה דהאי ויש לפרש דקסב' רבינא דר"ילא מודה לי" לר"ל בשפיר שטרפו מימיו דמדלא א"יל בשלמא שפיר שנטרפו מימיו דקאמר טהור להיי אלא נתבלבלה צורתו שלמה

והא דא"ר יוחנן **מת שנתבלבלה צורתו מנ"ל דטהור.** לאו דוקא דלא כרבנן אלא מדר" אליעזר שמע ליה ר" יוחנן דקסבר מודו ליה רבנן בשלא נעשה אפר באבריו צורח בשר ולא צורח עצם נפק ליה מדין כזיח ועצם כשעורה וטהורין לגמרי.

שפיר שטרפו במימיו. גרסי' וכן בפר"ה ז"ל, ופי' שטרף השפיר ונמוקה צורתו אבל עדיין הוא קיים נעשה כמת שנתבלבלה צורתו באור וטהורים דכיון שאין בדוכתא במס' בכורות (כג, א) מסיק טעמיה דר' הייא משום דה"ל טומאה סרוחה. וצ"ע.

וא"ר יוחנן ד**ר"ש וראב"י אמרו דבר א".** ואליבא דר' חייא דפריש למחניתן דתקבר לומר שנפטרה מן הבכורה ולא משום טומאה. והך סוגיא דר' יוחנן הוא דהתם

קטנים הא לאו הכי פתחים קטנים גמי טמאין דכל חד וחד חזי לאפוקי חד - אביי כגון ששרפו על גבי קטבלא רבא אמר כגון ששרפו על גבי אפודרים

אדרבה דוק מינה להאי גיסא שלדו קיימת הוא דטהרו לו פתחים - שרופין ר"א אומר שיעור' ברובע היכי דמי מת שנשרף ושלדו קיימת אמר ומצרו לו פתחים קטנים וקא דייקת מינה טעמא דשלדו קיימת הא לאו הכי - חד אבר א"ל רבינא לרב אשי ר" יוחנן דאמר כמאן כר" אליעזר דתנן אפר

חם יוד

רבנן משום דמכניף אבל נתפור אימא מודו לו לרבי שמעון דאין מאהיל וחוור – מעשה היה וטמאו לו פתחים גדולים הבית טמא ורבי שמעון מטהר וצריכא דאי אשמעינן קמייתא בההיא קאמרי לתוכו עפר כל שהוא ממא ור' שמעון מטהר מלא תרוד רקב שנתפור בבית ולא אמרו רקב אלא למת בלבד למעוטי הרוג דלא גופא מלא תרוז רקב שנפל נקבר בכסותו או בארון של עץ או ע"ג רצפה של לבנים זהו מת שאין לו רקב שיש או ע"ג רצפה של אבנים זהו מת שיש לו רקב - ואיזהו מת שאין לו רקב דתניא איזהו מת שיש לו רקב ואיזהו מת שאין לו רקב נקבר ערום בארון של נעשה לו דבר אחר גנגילון אף סופו נעשה לו דבר אחר גנגילון מאי היא שיעורא אלא אמר רבה היינו טעמא דרבי שמעון סופו כתחלתו מה תחלתו אדרבה א"א שלא ירבו שתי פרידות רקב על פרידה אחת עפר (ונפיל) ליה שלא ירבו שתי פרידות עפר על פרידה אחת של רקב וחסיר ליה ואמינא להו דרבי שמעון אמר רבה אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי אי אפשר מלא תרוד רקב שנפל לחוכו עפר כל שהו טמא ורבי שמעון מטהר מאי טעמא ל, לב) אם נבלת בהתנשא ואם זמות יד לפה ואזדא רבי שמעון לטעמיה דתניא אפילו כי הא מילתא לימא איניש ולא נשחוק קמיה רביה משום שנאמר (משלי מעמייהו דרבי יהודה ורבי יוסי אחיכו עליה מאי שנא פשיטא אמר רב פפא קסבר כל טומאה שנתערב בה ממין אחר בטלה אמר להו רב פפא היינו נמי פפא אחורי דרב ביבי קמיה דרב המנונא ויתיב וקאמר מאי טעמא דרבי שמעון

ואמרי לה א"ר יצחק מגדלאה א"ר שבתאי מת שנשרף ושלדו קיימת טמא צורתו מגלן דטהור אילימא מהא דאמר רבי שבתאי אמר ר' יצחק מגדלאה נעשה כמת שנתבלבלה צורתו אמר ליה רבי יוחנן לריש לקיש מת שנתבלבלה ילדה אלא כעין שהזריעה ממאה לידה ריש לקיש אמר שפיר שטרפוהו במימיו דרבי יוחנן דאמר קרא (ויקרא יב, ב) אשה כי תזריע וילדה זכר וגו' אפילו לא רבי שמעון שאמו טמאה לידה אמר ההוא סבא לרבי אמי אסברא לך טעמא אמר רבי יוחנן משום בטול ברוב נגעו בה א"ר אמי אמר רבי יוחנן ומודה אלמא ולד מעליא הוא ואמאי חני רבי חייא אינה מטמאה לא במגע ולא במשא לא במגע ולא במשא אמאי תקבר כדי לפרסמה שהיא פטורה מן הבכורה ותני רבי הייא עלה אינה מטמאה לא במגע ולא במשא ומאחר שאינה מטמאה בן יעקב אומר בהמה גסה ששפעה חררת דם הרי זו תקבר ופטורה מן הבכורה יעקב אמרו דבר אחד רבי שמעון הא דאמרן רבי אליעזר דתניא רבי אליעזר ברוב נגעו בה ואזדא רבי יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן רבי שמעון ור"א בן שמעון משום סופו כתחלתו גבי שליא מאי טעמא אמר רבי יוחנן משום בטול ועוד עפר בית הקברות שאין בו מלא תרוד רקב השתא דאמרת טעמא דרבי הקברות טמא ורבי שמעון מטהר מאי טעמייהו דרבנן לפי שא"א למלא תרוד אבל בהא אימא מודה להו לרבון צריכא תניא אידך מלא תרוד ועוד עפר בית בבית הפנימי אמר להן אינו דומה נמוק פעם אחת לנמוק ב" פעמים יחיב רב - ומאהיל ואי אשמעינן בהא בהא אמר רבי שמעון דאין מאהיל וחודר ומאהיל

エムビ 35

עליהם את התרומה ראו לובן ואודם כאחת אין חייבין על ביאת מקדש אבל – מוכר ונקבה לא ממעט ההוא מבעי ליה ואנדרוגינוס שראו לובן או אודם אין הייבין על ביאת מקדש ואין שורפין - ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס טעמא דכתיב הזכר ואם נקבה הא שורפין עליהם את התרומה ראו לובן ואודם כאחד אין חייבין על ביאת מקדש רב טומטום ואנדרוגינוס שראו לובן או אודם אין חייבין על ביאת מקדש ואין זכר קמ"ל אימא שניהם הזריעו בבת אחת זו זכר וזה נקבה אמר ר"נ אמר תחל' יולדת זכר איש מזריע תחלה יולדת נקבה אימא מדהאי זכר האי נמי אנדרוגינוס וזכר מיבעיא איצטריך מהו דתימ' הואיל וא"ר יצחק אשה מזרעת טומטום לחודיה ואנדרוגינוס לחודיה אמר תשב לזכר ולנקבה טומטום וזכר יצא כדרכו עד שיצא רוב ראשו ואיזהו רוב ראשו משיצא פדחתו גמ' השתא ונקבה תשב לנקבה בלבד יצא מחותך או מסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד טומטום וזכר אנדרוגינוס וזכר תשב לזכר ולנקבה טומטום ונקבה אנדרוגינוס אסמכתא בעלמא מותני המפלח טומטום ואנדרוגינוס תשב לזכר ולנקבה לכל דבר מדאורייתא אבל מדרבנן הוששת והא קרא קאמר מדרבנן וקרא דנפיק רוביה והא אין אמו חוששת לכל דבר קאמר אמר אביי אינה חוששת לדידי מיפרשא לי מיניה דרב הונא לחוש חוששת ימי טוהר לא יהבינן לה עד מתיב רב יהודה הוציא עובר את ידו אין אמו חוששת לכל דבר אמר רב נחמן והחזירה אמו טמאה לידה שנאמר (בראשית לח, כה) ויהי בלדתה ויתן יד מביאה קרבן ואינו נאכל קמ"ל דנאכל אמר רב הונא הוציא עובר את ידו גוונא אימא הרחיקה לידתה לתני ולנדה אמר אביי אי תנא לנדה הוה אמינא רב יוסף המפלת ואין ידוע מה הפילה תשב לזכר ולנקבה ואי ס"ד כל כהאי דאמרי תרוייהו אין נוחנין לה ימי טוהר מ"ט אימא הרחיקה לידתה מתיב ממאה לידה ואין הוששין שמא מגוף אטום באו רב הסדא ורבה בר רב הונא רבינא אמר כגון דאיחרכי אחרוכי ת"ר המפלת יד חתוכה ורגל חתוכה אמו

זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס . לימא מסייע ליה טומטום - לא יהא בערך איש אבל יהא בערך אשה תלמוד לומר הזכר ואם נקבה זכר אבל שורפין עליהם את התרומה שנאמר במדבר ה"ג' מזכר ועד נקבה תשלחו - גבי ערכין דכתיב ויקרא כז הזכר ותניא הזכר ולא טומטום ואנדרוגינוס יכול וכל היכא דכתיב מזכר עד נקבה למעוטי טומטום ואנדרוגינוס הוא דאתא והא איטמי בשאר טומאות לא לישלחו אמר קרא מזכר מטומאה הפורשת מן הזכר זכר ונקבה מאי מזכר ועד נקבה עד כל דבר שיש לו טהרה במקוה אי הכי כי נפקא זכר ונקבה למה לי לכדרב ואימא כוליה לכדרב הוא דאתא אם כן נכתוב אדם וכי חימא אי כתב רחמנא אדם הוה אמינא כלי מתכות לא מכל טמא לנפש שיש לו טהרה במקוה פרט לכלי חרס דברי רבי יוסי אם כן נכתוב רחמנא למעינותיו ולנקבה לרבות את המצורעת למעינותיה האי נמי מבעי ליה במי ההוא מבעי ליה לכדרבי יצחק דאמר רבי יצחק לזכר לרבות את המצורע והזב את זובו לזכר ולנקבה זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס מומטום ואנדרוגינוס אי הכי תרומה נמי לא נשרוף דכתיב (ויקרא טו, לג) ביאת מקדש דלא דכתיב מזכר ועד נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית ולא דאמר משום טומאה מיחייב הכא נמי משום טומאה מיחייב ורב מאי שנא בכא נמי בעינן דידע אי בלובן איטמי אי באודם איטמי אבל לרבי עקיבא לאו אמר רבי אליעזר החם בעינן דידע אי בערץ איטמי אי בנבלה איטמי בעינן עד דידע אי בערץ איטמי אי בנבילה איטמי ור' עקיבא סבר לא בעינן ואמרינן מאי בינייהו ואמר חזקיה שרץ ונבלה איכא בינייהו דרבי אליעזר סבר ונעלם ממנו והוא טמא על העלם טומאה הוא חייב ואינו חייב על העלם מקדש ממנו על העלם שרץ הוא חייב ואינו חייב על העלם מקדש רבי עקיבא אומר בא מני ר' אליעזר היא דתנן רבי אליעזר אומר השרץ (ויקרא ה, ב) ונעלם נקבה תשלחו זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס אמר עולא לא שורפין עליהם את התרומה מ"ט לאו משום שנאמר (במדבר ה, ג) מזכר ועד

דף כט

לחלק בין ערך איש לערך אשה 💎 יצא מחותך או מסורס וכו' א"ר אלעזר - להו דשמואל דאמר שמואל אין הראש פוטר בנפלים איכא דמחני לה להא

אחרינא טעמא דיצא מחותך או מסורס הא כתקנו הראש פוטר תרוייהו לית – ומסורס והא או קתני הכי קאמר יצא מחותך או שלם וזה וזה מסורס משיצא בשלם הוא רקחשיב במחותך לא קחשיב ומר סבר במחותך נמי חשיב לישנא – רובו הרי זה כילוד קשיא לרבי יוחנן אמר לך רבי יוחנן אימא יצא מחותך פוטר בנפלים בשלם דכולי עלמא לא פליגי כי פליגי במחותך דמר סבר - רובו הרי הוא כילוד מדקאמר מסורס מכלל דמחותך כתקנו וקאמר משיצא הראש עמהן הראש פוטר לימא בדשמואל קמיפלגי דאמר שמואל אין הראש - הראש כרוב אברים וקמיפלגי בדשמואל חנן יצא מחותך או מטורס משיצא אקנילו הראש עמהן ור" יוחנן אמר לא שנו אלא שאין הראש עמהן אבל. שמעחתא באפי נפשה א"ר אלעור אין הראש כרוב אברים ורבי יוחנן אמר

אלמא לכ"ע הלך אחר רוב נשים לא אמרינן אלא מחוקמא ההיא כדחרצינן למחני" בשלא הוחזקה עוברה לפנינו. ודמחני" עדיפא לן למירמי. הא ד**אמר ריב"ל עברה בנהר והפילה וכו**". בדין הוא דנירמי עליה מהא דחניא בריש פירקין ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה מביאה קרבן ואינו נאכל בעיני דב"ש דקא מפשי טבילות מהדרי לאפושי בהו טובא וב"ה דלא מפשי בהו טפי לא חשיב' לה.

וה"ר אב"ד ז"ל כתב דאיכא לתרוצי דכיון דלאו פסיקא להו דאי אתאי ביממי להא טבילה לא חשיבי ב"ה כי היכי דתרצינן בטועה בפ' בתרא. וזה הלשון נכון דשבוע א' אבל ב"ה לא מנו לה.

היום עצמו נמנה לנו תחל' שבוע ללידה וטבילות שאח"כ ואט"ג דב"ש מנו לה ולא חשבי הדא בשבוע אינהי דמפשי טבילו' מנו לה כיון דמצטרפא בטבילות דלילות ז' ובאור שביעי של שבוע המישי גמרה טבילותיה וטהורה ואפשר שאותה טבילה ראשונה חדא בשבוע השיבי לה ב"ה מפני שהיא נמנת לסוף שבוע שעבר ואותו בשבוע היא לא קחשיב ואינו יודע מהו שאם בא לומר דטבילה דסוף שבוע רביעי הויא חדא בשבוע לא משמע הכי דהא טבלה נמי בימים הסמוכים לה ששה עד סוף ל"ה טבילות דקאמרי ב"ה קשיא לן כיון דאוקים ב**באה לפנינו בין השמשות דיהיבוא לה טבילה בתריהן.** תלתין ושש הווין. וראיתי בפירושים דכיון דתדא שבוע שלהן לא חיישי בגמרא לפרושי הכא מידי.

ודבר ברור הוא אלא כיון דמנין לידה וויבה מיום א' בשבת הוא וכל טבילו' דעלמא הן דכל נדה ויולדת טבילתן בלילה של שבוע שני וטבילות דויבה ביום בסוף שבאת לפנינו הוא ממנין שלשה שבועים טהורין. כל זה עיינו בתוספות.

לפנינו שהרי אותו היום עילה הוא למנין שבועים ונמצאת ואת מותרת לשמש בלילי עשרין וחד שהרי אינה רואה כל אותה הליל ולא יום שלאחריו אלא ע"כ יום שני ואלו טבילו' דימים דמשום זיבה ראשונה באחד בשבת ואחרונה בשבת. וליכא למימר דברייתא הכי קתני שהביאה לפנינו ג' שבועין טהורין הוץ מיום שבאת כגון שבאת לפנינו בין השמשות של מוצאי שבת וכן שבאת לפנינו באחד בשבת ביום וטבילה ראשונה של לילה בליל שני בשבת ואחרונה במוצאי שבת וכן בשבוע הימים דהא למאי דס"ד מעיקרא שבאת לפנינו ביום וכן למאי דמתרצינן כגון שבאת לפנינו בין השמשות טבילות דלילותא מושכות עד לילה של שבוע שלאחריו שבוע קמא מטבילין לה בלילותא משום יולדת זכר ונקבה. עיינו בתוספות שאין השבועין הומצאין כאן בטבילות הלילו" שוים עם השבועין הומנים כאן בטביל ולא פריך ביה כלל.

אלא ע"כ ר' יוסי בר חנינא אגב חורפיה לא עיין בה ובגמ' ה"ל למימר ולטעמיך מ"ט דכל הני אלא אשכחן כמה דוכתי בתלמודא דהוה מצי למיפרך וליטעמיך ושבוע דטהור הוא מותרת אלא ע"כ משום הרחיקה לידת' וחוששין שמא כלו ימי טוהר בסוף שבוע רביעי ויום אחרון שבו היה לה התחלת גדה כדמפר' ואזיל בגמ'. מעליא אפי' בשבוע ד' נמי טהורה היא דדם טוהר הוא וכ"ש בה' דטהור' ואם לאו ולד מעליא הוה לספיקה דר' יוסי בר חנינא תחלת שבוע רביעי ה"ל תחלת ונדה טוהר וכ"ש בשבו" ד" דאיכא למימר כבר עברו וכן טבילות דב"ה נמי משום יולדת והרחיק" לידתה ז" או שבועים הן ועוד שבוע דטהור הוא תשמש דאי ילדה ולד וכי היאך סלקה על דעתו כן. והא אי לאו משום הך תשש לא היו מבטלין אותה בשבוע ג' בליליותא דמשום טבולת יום ארוך מטבילין אות' שמא כבר עברו לה ימי והא דפריך מינה ר' יוסי בר הנינא ורבין לא ידע מאי תיובתיה משום **אימר הרחיקה לידתה.** דמשמע דלית ליה לר' יוסי בר הנינא הרחיקה לידתה קשיא טובא מכדי ימי טהרה כמה הוו שתין ושיתא דל שבוע ג' דאטבלינן לה פשו להו - שתין נכי חדא שתין נכי חדא ותלתין וה' תשעין וד' הויין תשעין וחמש מאי

2 با2

דבר הפוטר מבכורה ומעוטן יולדות דבר שאינו פוטר מבכורה וכל היולדות – היא בלילותא ב"ש לטעמייהו דאמרי טבולת יום ארוך בעי טבילה חנן אין ידוע אם ולד היה תשב לזכר ולנקבה ולנדה אמאי תשב לנדה לימא היה אם לאו תשב לזכר ולנקבה ולנדה גלל' א"ר יהושע בן לוי עברה נהר כתקנו לחיים משיצא רוב ראשו ואיזהו רוב ראשו ר' יוסי אומר משיצאו זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר ר' יוסי אומר משיצא כתקנו לחיים ואיזהו משיצא כחקנו לחיים חניא נמי הכי יצא מחותך (או) מסורס משיצא רובו הרי ומסורס משיצא רובו הרי זה כילוד הא כתקנו הראש פוטר רבי יוסי אומר נמי לא פוטר הא קי"ל דרובו ככולו אלא אמר רב זביד הכי קאמר יצא מחותך רבי יוסי אומר משיצא רובו כחקנו מחקיף לה רב זביד מכלל דבמסורס רובו קאמר יצא מחותך ומסורס משיצא רובו הרי הוא כילוד הא כתקנו הראש פוטר הרי הוא כילוד רבי יוסי אומר משיצא כחקנו מאי קאמר אמר רב פפא הכי

ילדן והאי פשוט הוא אמר רבינא משום דאיכא למימר רוב בהמות יולדות - יולדת וכר בווב היא שבוע שלישי מטבילין לה ביממא אימר יולדת נקבה בווב הבא אחריו בכור מספק ואמאי הלך אחר רוב בהמות ורוב בהמות ולד מעליא – היא שבוע שני מטבילין אותה בלילותא אימר יולדת נקבה היא ביממא אימר וכי קאמר ריב"ל כשהוחזקה עוברה ח"ש בהמה שיצאה מלאה ובאה ריקנית - תשעים וחמש טבילות שבוע קמא מטבילין אותה בלילותא אימר יולדת זכר הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן מחני' בשלא הוחזקה עוברה - כן שמא חבא לידי ספק לאורתא תשמש כשראתה בערב ומטבילין אותה למיתב שבעה לנדתה בעשרים וחד תשמש רבי שמעון היא דאמר אסור לעשות והפילה מביאה קרבן ונאכל הלך אחר רוב נשים ורוב נשים ולד מעליא ילדן – בסוף לידה ובתחלת נדה ועשרין ותמניא גופיה אימר תחלת נדה היא ובעיא בד שבוע המישי דטהור הוא תשמש הך שבוע רביעי כל יומא ויומא מספקין באתו *בעוד*י, במפלת ואין ידוע מהו תשב לוכר ולנקבה אין ידוע אם ולד - דלא אולינן בתר רובא אלא מאי לא ידענא מאי תיובתא אימר הרחיקה לידתה צדעיו אבא חון משום ר" יהושע אומר משיצא פדחתו וי"א משיראו קרני - אלא שבוע רביעי אע"ג דקא חויא דם תשמש דהא דם טהור הוא לאו משום שבוע שני אימר יולדת נקבה היא שבוע שלישי אימר יולדת נקבה בזוב היא שתהא באחרונה בשלמא שבוע ראשון לא משמשת אימר יולדת זכר היא ב"ש וב"ה אומרים שלשים וחמש רבי יוסי בר' יהודה אומר דיה לטבילה משמשת לאור שלשים וחמש ומטבילין אותה תשעים וחמש טבילות דברי והביאה לפנינו שלשה שבועין מהורין ועשרה שבועות אחד ממא ואחד מהור ולא ידענא מאי חיובחא מאי היא דחניא אשה שיצחה מלאה ובאה ריקנית טנפה אתרע לה רובא כי אתא רבין אמר מתיב רבי יוסי ברבי הנינא טועה מדלא מטנפה בכור מעליא הוא אלא אימא רוב יולדות מטנפות וזו הואיל ולא רובו הרי זה כילוד אמר רב פפא כתנאי יצא מהותך או מסורס משיצא רובו - מטנפות וזו הואיל ולא טנפה אתרע לה רובא אי כל היולדות מטנפות הא

エムビ 75

לה טבילה יתירתא - ולב"ה דאמרי טבולת יום ארוך לא בעי טבילה ל"ה מאי עבידתייהו – אמר רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות דיהבינן – אומר טימא וטיהר בוכר וטימא וטיהר בנקבה מה כשטימא וטיהר בזכר יצירתו

וכן לענין נקבה שאם תראה יום ע"ד ותחזור ותראה יום פ"א תהא מקולקלת – ממה שאמו שותה ואינו מוציא רעי שמא יהרוג את אמו וכיון שיצא לאויר גדה שאם תראה יום ל"ד ותחזור ותראה יום מ' ואחד תהא מקולקלת עד מ"ח – מונח לו בין ברכיו ופיו סתום וטבורו פתוח ואוכל ממה שאמו אוכלת ושותה צמ, גמע עווכר זכר אי לימי טומאה הא קחני נקבה ואי לימי טהרה הא קחני למ"א והנקבה לפ"א וחכ"א אחד בריית הזכר ואחד בריית הנקבה זה וזה מ"א - דרש רבי שמלאי למה הולד דומה במעי אמו לפנקס שמקופל ומונח ידיו על יום מ"א תשב לזכר ולנדה יום פ"א תשב לזכר ולנקבה ולנדה שהזכר נגמר מ' אינה חוששת לולד ליום מ"א תשב לזכר ולנקבה ולנדה רבי ישמעאל אומר דיה לטבילה באחרונה ולא אמרינן טבילה בזמנה מצוה *מרוני*' המפלת ליום כן שמא תבא לידי ספק וש"מ טבילה בזמנה מצוה ורבי יוסי בר" יהודה אומר בעינן ספורים בפנינו וש"מ ר"ש היא דאמר אבל אמרו חכמים אסור לעשות בזבה גדולה קמיירי בזבה קטנה לא קמיירי ש"מ חלת ש"מ ר"ע היא דאמר לא קמיירי יומא קמא דאתיא לקמן ליטבלה דילמא שומרת יום כנגד יום היא ר"ע היא דאמר בעינן ספורים בפנינו סוף שבוע קמא ליטבלה חד בשבוע לקמן ליטבלה ביומא דילמא כל יומא ויומא שלימו לה ספורים דידה הא מני יולדת בזוב יולדת בזוב קחשיב זיבה גרידתא לא קחשיב שבועתא קמא דאתיא תשמיש ניחשוב גמי טבילת זבה בלידה קמיירי בזיבה לא קמיירי והאיכא זבה דלפני תשמיש קחשיב דלאחר תשמיש לא קחשיב ולב"ש דחשיב דלאחר דשבוע מסיק ליה ואיידי דתנא שבוע טמא תנא נמי שבוע טהור והאיכא טבילת אימר סוף נדה היא י' שבועין למה לי בחמניא ופלגא סגי איידי דחנא פלגא עבידתייהו עשרים ותמניא כדאמרן הך שבוע ה' מטבלינן כל ליליא וליליא

שתי צרעיו שתי אציליו על ב' ארכובותיו וב' עקביו על ב' עגבותיו וראשו פשיטא מהו דתימא מסחברא טעמא דרבי ישמעאל דקמסייע ליה קראי קמ"ל חכמים היינו ת"ק וכי תימא למסתמא רישא כרבנן ויחיד ורבים הלכה כרבים אמר אביי בסימניהון שוין וחכ"א אחד בריית זכר ואחד בריית נקבה וכו" בא עליה ודילמא אי קרעוהו להך דנקבה בארבעין וחד הוה משתכחא כזכר ישמעאל לשומר מסרינהו ורבנן אין אפוטרופוס לעריות אימא שומר גופיה מן השוטים מאי טעמא הך דנקבה אייתרה ארבעין יומין והדר איעבר ורבי ובדקן ומצאן זכר לארבעים ואחד ונקבה לפ"א אמרו לו אין מביאין ראיה ישמעאל מעשה בקלפטרא מלכת יוונית שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות סמא דנפצא אשקינהו ור' ישמעאל איכא גופא דלא מקבל סמא אמר להם ר' ומאי ראיה מן השוטים אימר נקבה קדים ואיעבור ארבעין יומין קמי זכר ורבנן אין דנין יצירה מטומאה אמר קרא חלד הוסיף לה הכחוב לידה אחרת בנקבה התורה אילימא טימא וטיהר בזכר וטימא וטיהר בנקבה כו' הא קאמרי ליה מביא לכם ראייה מן התורה ואתם מביאין לי ראייה מן השוטים מאי ראיה מן שנתחייבו שפחותיה הריגה למלכות ובדקן ומצאן זה וזה למ"א אמר להן אני יצירה מטומאה אמרו לו לר' ישמעאל מעשה בקליאופטרא מלכת אלכסנדרוס כיוצא בו אף כשטימא וטיהר בנקבה יצירתה כיוצא בה אמרו לו אין למדין

וה"ל ג' טבילות בשבוע זו ביום כיון שבאה בין השמשות וליחשוב ומפרקינן זבה גדולה קחשיב כלומר יולדת בזוב. א"נ זבה הוא קחשיב אי מיתרמיא ליה לפני לא קחשיבי. א"ג השתא דאתית להכי ליומא דחדא בשבוע לא קחשיב הדרי" מההוא טעמא דטבילת זבה חדא בשבוע נינהו ולפום הכי אקשי" ליחשוב דשומרת יום בווב בלחוד כדאמרן. אלא לב"ה בעינן דהא דמחרצינן זיבה גרידתא לא קחשיב לב"ה לא צרכינן למימר הכי אלא דמקמי תשמיש קחשיבי כולהו דלבתר תשמיש והא דאקשיי**ומא קמא דאתיא לקמן לטבילה דילמא שימרת יום כנג' יום היא** לאו לב"ש מקשינן דהא אינהו לא זיבה גדולה ולא זבה קטנה קחשיבי אלא יולדת בסמוך דלא מיירי ב"ש אלא בלידה. החלת נדה ונמצאת צריכה טבילה לג' ימים בשבוע עשירי. ותירצו עד סוף שמוני' קחשיב לאחר פ' לא תשיב דהא לא חננהו אלא אגב גררא. וכ"ש למאי דפרקינן והק' בתוספ' כיון דמנינו עשרה שבועי נפישי להו טבילות שהרי שבוע ט' דטמא הוא ג' ימים ראשונים שבו איכא לספוקינהו בסוף לידה ותחלת נדה ויום ד' משום דבעי למיתנא משמשת לאור ל"ה לא קודם לכן ולא לאחר כן משום חששות דאמרן תנא הכי. איידי **דפתח בשבוע מסיק לה איידי דתוא טמא תוא טהור.** פי' וה"ה דלעוץ צ"ה טבילות דב"ש ה"ג הוה קמ"ל בעשרה שבועים כולם טמאים או טהורים אלא הוא. ולכך ליתא לטבילה יתירתי" ועומק גדול הוא אלא תימה גדול הוא היכי שתיק מיניה תלמודא. זה לשון הרב ז"ל. ובשם הרב חתנו ז"ל תירץ דבין השמשות דר" יהודה אפליגי ב"ש וב"ה ב"ש סברי כר" יהודה דספיקא הוא וב"ה סברי כר" יוסי דבין השמשות דר" יהודה יממא עד פ"ה רבי ישמעאל אומר יום מ"א תשב לוכר ולנדה כו" תניא רבי ישמעאל – העולם נפתח הסתום ונסתם הפתוח שאלמלא כן אינו יכול לחיות אפילו שעה

וק"ל ולימא דילמא כשילדה ראתה יום א' בימי זיבה וצריכה לשמור יום כנגד יום ואין ספירת ימי לידתה עולין לה ודאי כשם שאינן עולין לםפירת זבה גדולה תשמיש אבל זבה קטנה לא חשיב.

לזיבה ואין ספירת ז' עולה בהן אף ימי לידתה כן, והא ליתא אלא לספירתן דובה גדולה אבל שימור דובה קטנה אף בימי נדה עולה דאפשר הוא כדאיתא בשלהי בא לפנינו בין לב"ש בין לב"ה מקשי" וכן נראה לי עיקר דימי לידה אין עולין גמירי לה לקמן בפ" בנות כותיים מדכתיב כימי נדת דותה תממא מה ימי נידתה אין ראיין ואיכא למימר דקסבר האומר שהימי לידה עולין לשמור דויבה קטנה ויולדת בזוב קטן דמקש" דלטבילה יומא קמא דילמא יולד" בזוב קטן היא והרי ספרה יום זה וליטבי" כל שבוע קמא ביממי משום שומרח יום כנג" יום זיבה שלפני לידתה ואמאי פריך יומא קמא בלחוד.

ור' שמעון היא. משום דלאביי דברי הכל אינן עולין הלכך לא פסיקא ליה. ורבא היא ורבה דאמר עולין קסבר הא מני ר' אליעור הוא דאמר מסתר נמי סתרא. ולפום הכי נמי לא אמרי' ש"מ ר' אלעור היא כדאמרינן ש"מ ר' עקיבא היא והא דאמרינן **ש"מ הלחא.** איכא למידק ולימא נמי ש"מ ד' דהא ש"מ ימי לידה שאינה רואה בהן אין עולין לה לימי זיבת' ואיכא למימר דההיא פלוגתא דאביי סימן (נג, א).

98 בעני

הטאת רובץ ואינו יוצא משם עד שמשביעין אותו שנאמר (ישעיהו מה, כג) מלאך וסטרו על פיו ומשכחו כל החורה כולה שנאמר (בראשית ד, ז) לפתח נביא הוא דקאמר ת"ש בסוד אלוה עלי אהלי וכיון שבא לאויר העולם בא מצוחי וחיה ואומר (איוב כט, ד) בסוד אלוה עלי אהלי מאי ואומר וכי חימא כל התורה כולה שנאמר (משלי ד ד) ויורני ויאמר לי יתמך דברי לבך שמור שיש בהם ירחים ואין בהם שנים הוי אומר אלו ירחי לידה ומלמדין אותו שנאמר (איוב כט, ב) מי יחנני כירחי קדם כימי אלוה ישמרני ואיזהו ימים ורואה חלום באספמיא ואין לך ימים שאדם שרוי בטובה יותר מאותן הימים כט, ג) בהלו גרו עלי ראשי לאורו אלך חשך ואל תתמה שהרי אדם ישן כאן אחת וגר דלוק לו על ראשו וצופה ומביט מסוף העולם ועד סופו שנאמר (איוב - כי לי תכרע כל ברך תשבע כל לשון כי לי תכרע כל ברך זה יום המיתה

לאו הריני שורפה לפניך א"ר אלעזר לכהן שמסר תרומה לעם הארץ ואמר לו אם אתה משמרה בטהרה מוטב ואם משמרה בטהרה מוטב ואם לאו הריני נוטלה ממך תנא דבי ר' ישמעאל משל יודע שהקב"ה טהור ומשרתיו טהורים ונשמה שנתן בך טהורה היא אם אתה רשע ואפילו כל העולם כולו אומרים לך צדיק אתה היה בעיניך כרשע והוי ולא נשבע למרמה ומה היא השבועה שמשביעין אותו תהי צדיק ואל תהי הלידה שנאמר (תהלים כד, ד) נקי כפים ובר לבב אשר לא נשא לשוא נפשו שנאמר (תהלים כב, ל) לפניו יכרעו כל יורדי עפר תשבע כל לשון זה יום

משתמר ואילו הקב"ה צר העובר במעי אשה פתוחה ופיה למטה ומשתמר דבר

76 48

ובינה והשכל וכיון שהגיע זמנו להפטר מן העולם הקב"ה נוטל חלקו וחלק ונשמה וקלסתר פנים וראיית העין ושמיעת האוזן ודבור פה והלוך רגלים מזרעת אודם שממנו עור ובשר ושערות ושחור שבעין והקב"ה נותן בו רוח מזריע הלובן שממנו עצמות וגידים וצפרנים ומוח שבראשו ולובן שבעין אמו ושומר פתאים ה' תנו רבנן שלשה שותפין יש באדם הקב"ה ואביו ואמו אביו כאילו שופך דמים מנא ידע אלא אמר אביי משמש והולך (תהלים קטז, ו) לולד שמתוך כך נמצא הולד מלובן ומזורז תנא המשמש מטתו ליום תשעים וגם קשה לולד אמצעיים קשה לאשה ויפה לולד אחרונים יפה לאשה ויפה וזה אין הופך פניו תנו רבנן שלשה חדשים הראשונים תשמיש קשה לאשה מרובין משל זכר זה בא כדרך תשמישו וזה בא כדרך תשמישו זו הופכת פניה רקמתי בתחתיות ארץ דרתי לא נאמר אלא רקמתי מאי שנא חבלי נקבה משל זכר ואמר רבי אלעזר מאי קרא (תהלים קלט, טו) אשר עשיתי בסתר זמנו לצאת מתהפך ויוצא וזהו חבלי אשה והיינו דתנן חבלי של נקבה מרובין אמצעיים ולד דר במדור האמצעי אחרונים ולד דר במדור העליון וכיון שהגיע שוקע לכאן ולכאן תנו רבנן שלשה חדשים הראשונים ולד דר במדור התחתון למה ולד דומה במעי אמו לאגוז מונה בספל של מים אדם נותן אצבעו עליו ראשתבועי הוא דכתיב (ירמיהו ז, כט) גזי נזרך והשליכי ואמר רבי אלעזר מאי קרא (תהלים עא, ו) ממעי אמי אתה גווי מאי משמע דהאי גווי לישנא

ודם מדת בשר ודם נותן הפץ בחמת צרורה ופיה למעלה ספק משתמר ספק אין 👚 נסמית עינו של בלעם הרשע אמר מי שהוא טהור וקדוש ומשרתיו טהורים עד אין חקר ונפלאות עד אין מספר בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר - רביעיותיהם של ישראל מתי תבא טיפה שהצדיק נוצר הימנה ועל דבר זה בשרא לכלבא דרש רב חינוא בר פפא מאי דכתיב (איוב ט, י) עושה גדולות – מי מנה עפר יעקב ומספר את רובע ישראל מלמד שהקב"ה יושב וסופר את אביו ואמו מניה לפניהם אמר רב פפא היינו דאמרי אינשי פוץ מלהא ושדי - הקב"ה רבש"ע זיריתני וזרותני דרש רבי אבהו מאי דכתיב (במדבר כג, י) כב, מ) ותזרני חיל וכחיב (תהלים יח, לג) האל המאזרני חיל אמר דוד לפני את האוכל ומניה את הפסולת כדרבי אבהו דרבי אבהו רמי כתיב (שמואל ב הברור שבה תנא דבי רבי ישמעאל משל לאדם שזורה בבית הגרנות נוטל ורבעי זרית וכל דרכי הסכנת מלמד שלא נוצר אדם מן כל הטפה אלא מן אינו מכיר בנסו דריש רבי הנינא בר פפא מאי דכתיב (תהלים קלט, ג) ארחי יח) עושה נפלאות (גדולות) לבדו וברוך שם כבודו לעולם אפילו בעל הנס נאמר ישוב אפך ותנחמני והיינו דאמר רבי אלעזר מאי דכתיב (תהלים עב, ומגדף לימים שמע שטבעה ספינתו של חבירו בים התחיל מודה ומשבח לכך מדבר בשני בני אדם שיצאו לסחורה ישב לו קוץ לאחד מהן התחיל מחרף דכחיב (ישעיהו יב, א) אודך ה' כי אנפת בי ישוב אפך ותנחמני במה הכתוב הקב"ה צר העובר במעי אשה כל אחת ואחת עולה למינו דרש רב יוסף מאי עולין למין אחד דבר אחר צבע נותן סמנין ליורה כולן עולין לצבע אחד ואילו בערוגה כל אחת ואחת עולה במינו ואילו הקב"ה צר העובר במעי אשה וכולם בא וראה שלא כמדת הקב"ה מדת בשר ודם מדת בשר ודם אדם נותן זרעונים לל"ט: "ד אודך (ה") על כי נוראות נפליתי נפלאים מעשיך ונפשי יודעת מאד כל זמן שמכביד הולד עולה למעלה דרש רבי יוסי הגלילי מאי דכתיב תהילים אחר אדם נותן חפציו לכף מאזנים כל זמן שמכביד יורד למטה ואילו הקב"ה

פרק ד בנות כותים LE

נקבה נקייה באה עד דאמרה מזוני לא יהבי לה דכתיב (בראשית ל, כח) נקבה זה כר דכתיב (מלכים ב ו, כג) ויכרה להם כירה גדולה נקבה אין עמה כלום ארץ זכר זה כר ואמר ר' יצחק דבי רבי אמי בא זכר בעולם בא ככרו ביזו זכר שבא זכר בעולם בא שלום בעולם שנאמר (ישעיהו טז, א) שלחו כר מושל (תהלים נא, ט) תחטאני באזוב ואטהר ואמר רבי יצחק אמר רבי אמי כיון יד, מט) וחטא את הבית ומתרגמינן וידכי ית ביתא ואי בעית אימא מהכא ובחטא יחמתני אמי מאי משמע דהאי חטא לישנא דדכויי הוא דכתיב (ויקרא נא, ז) הן בעון חוללתי ורבי יוחנן אמר סמוך לטבילה שנאמר (תהלים נא, ז) יצחק אמר רבי אמי אין אשה מתעברת אלא סמוך לוסתה שנאמר (תהלים בני זכרים אמר רבא הרוצה לעשות כל בניו זכרים יבעול וישנה ואמר רבי כאילו הם מרבים בנים ובני בנים והיינו דאמר רב קטינא יכולני לעשות כל בבטן כדי שיזריעו נשותיהן תחלה שיהו בניהם זכרים מעלה עליהן הכתוב בנים וכי בידו של אדם להרבות בנים ובני בנים אלא מתוך שמשהין עצמן א ה, מ) ויהיו בני אולם אנשים גבורי היל דורכי קשת ומרבים בנים ובני בפֿדן ארם ואת דינה בתו תלה הזכרים בנקבות ונקבות בזכרים (דברי הימים עד שבא רבי צדוק ופירשו (בראשית מו, טו) אלה בני לאה אשר ילדה ליעקב תחילה יולדת זכר איש מזריע תחלה יולדת נקבה ולא פירשו חכמים את הדבר כט) אשה כי תזריע וילדה זכר תנו רבנן בראשונה היו אומרים אשה מזרעת מורעת תחילה יולדת זכר איש מזריע תחילה יולדת נקבה שנאמר (ויקרא יג, יששכר חמור גרם חמור גרם לו ליששכר אמר רבי יצחק אמר רבי אמי אשה בלילה הוא מלמד שהקב"ה סייע באותו מעשה שנאמר (בראשית מט, יד) שתום העין והיינו דאמר רבי יוחנן מאי דכתיב (בראשית ל, טו) וישכב עמה וקדושים יציץ בדבר זה מיד נסמית עינו דכתיב (במדבר כד, ג) נאם הגבר שכרך עלי ואחנה שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחי מפני מה אמרה תורה

ד כי קולך ערב ומראך נאוה איש קולו ערב זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת שנאמר שיר השירים פיוס זה ממקום שנברא וזו ממקום שנבראת מפני מה אשה קולה ערב ואין שנברא וזו ממקום שנבראת ומפני מה האיש מקבל פיוס ואין אשה מקבלת אבידתו ומפני מה איש פניו למטה ואשה פניה למעלה כלפי האיש זה ממקום על איש משל לאדם שאבד לו אבידה מי מחזר על מי בעל אבידה מחזיר על את רבי דוסתאי ברבי ינאי מפני מה איש מחזר על אשה ואין אשה מחזרת שבעה ימים כדי שתהא חביבה על בעלה כשעת כניסתה לחופה שאלו תלמידיו מה אמרה תורה נדה לשבעה מפני שרגיל בה וקץ בה אמרה תורה תהא טמאה לשמונה שלא יהו כולם שמחים ואביו ואמו עצבים חניא היה ר"מ אומר מפני נקבה שהכל עצבים בה מתחרטת לארבעה עשר ומפני מה אמרה תורה מילה זכר לשבעה ונקבה לארבעה עשר זכר שהכל שמחים בו מתחרטת לשבעה ובחרטה תליא מילתא ועוד קרבן שבועה בעי איתויי ומפני מה אמרה תורה לבעלה לפיכך אמרה תורה תביא קרבן מתקיף לה רב יוסף והא מזידה היא יולדת מביאה קרבן אמר להן בשעה שכורעת לילד קופצת ונשבעת שלא תזקק

בר רב הונא אמר רב ששת הכא במאי עסקינן בסתמא דכיון דאיכא מיעוטא

חזיין אפילו דידן נמי ואי דלא קחזיין דידהו נמי לא אמר רבא בריה דרב אחא

מלרש ואין שורפין עליהם את התרומה מפני שטומאתן ספק גמ' ה"ד אי דקא

מפני שהן בועלי נדות והן יושבות על כל דם ודם ואין חייבין עליהן על ביאת

מחניי בנות כותים נדות מעריסתן והכותים מטמאים משכב תחתון כעליון

דחויין חיישינן ומאן תנא דחייש למיעוטא

עוגל עלך המפלת חתיכה

פרק ד בנות כותים

٢٤ ٤٣

ויחזרו ויטמאו הן תרומה שבא"י אבל בנגיעת אמה בה אין להקפיד לטומאות הנוגעים בה שהרי היא ראשון ואין מטמאה אדם. ואותה שבפומדיתא נמי משטבלה פשיטא ותא הזי מאן גברא רבה מסהיד עליה. א"ג אין דרכן של בני אדם להפרישה מאמה אלא לכך הטבילוה שלא הטמא את הנשים שגוגעות בה ומגפפות אותה בא ר' יוסי אלא להעיד על טומאת עצמה והכי קתני מעשה היה שפרשה נדה והטבילוה קודם לאמה. ולא אטבילה בלחוד אסהוד אלא אפרשה אסהיד דאי לאו הכי **האינה, איניות אמה בה הטבילוה לאיוא פוציואי אינייבי אירדעין היה בגמרא שלא**

ולא יהללו את קדשי בני ישראל לרבות את הסך ואת השותה. י"מ שהיא אסמכתא דרבנן דהא קי"ל גבי יום הכפורים דאכילה ושתיה דאוריית^י ובכרת ואין סיכה לטומא' גופה אינה צריכה להפרישה מאמה כדמפר' ואזיל.

ולקו עליו הוץ להומ' וכו'. ומייתי גמי התם והתני שוה סיכה לשתי' לאסור ולתשלומין לא לעונש יום הכפורים ומקשי והתני לא יהללו מ"מ להביא הסך והשותה. ומאחר שכחבתי סברות הללו מצאתי בפ"ב ממסכת מעשר שני שאמרו בירושלמי לענין מעש" יצהרך זו סיכה והתור" קראתו אכילה ואינו מחוור וא"ת מחוו" ההיא ודאי אסמכת` בעלמא היא מדברי קבלה ומיהו ודאי מכיון דאמרינן גבי תרומה גופה מולא יחללו ואיבעית אימא מוכשמן בעצמותיו משמע דכולה דרבנן היא. ויש לפרש אע"פ שנתרבה סיכה כשתייה לענין תרומה מריבוי הכתוב לשאר כל התורה כולה אינה כשתיה ואי משום וכשמן בעצמותיו דשייך נמי בכל התורה

エムビ 38

והא דחניא אשה אין לי אלא אשה בת י' ימים לזיבה מנין ת"ל ואשה למה לי – (ויקרא טו, י) וכל הנוגע בכל אשר יהיה תחתיו יטמא מאי תחתיו הלכתא בת יום אחד קרא ומאחר דהלכתא קרא לייל למעוטי איש מאודם נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי קרא והי הלכתא אילימא בת יום אחד הלכתא אשה תינוקת בת ג' שנים ויום אחד לביאה מנין ת"ל ואשה אמר רבא הלכתא ת"ל ואשה אלמא כי מרבי קרא בת יום אחד מרבי ורמינהו אשה אין לי אלא מאי אשה ואשה דחניא אשה אין לי אלא אשה חינוקת בת יום אחד לנדה מנין רבנן אינהו דלא דרשי אשה ואשה וכי חזיין לא מפרשי להו גזרו בהו רבנן אי הכי דידן נמי אנן דדרשינן אשה ואשה וכי חזיין מפרשי להו לא גזרו בהו ואיבעית אימא מהכא (תהלים קט, יה) ותבא כמים בקרבו וכשמן בעצמותיו השותה שותה למה לי קרא שתיה בכלל אכילה אלא לרבות את הסך כשותה מו) ולא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו לה' לרבות את הסך ואת אמר מר זוטרא לא נצרכה אלא לסוכה שמן של תרומה דתניא (ויקרא כב, אסורה אלא במי שטומאה יוצאה מגופו והני מילי באכילה אבל בנגיעה לא משום תרומת א"י אלא דרב יוסף למה לי והא אמר שמואל אין תרומת חו"ל וא"ר יוסף מעשה בפומבדיתא והטבילוה קודם לאמה בשלמא דר" יוסי ודרבי והטבילוה קודם לאמה ואמר רבי מעשה בבית שערים והטבילוה קודם לאמה שמעת ליה הא נמי מיעוטא דשכיה הוא דתניא א"ר יוסי מעשה בעין בול נינהו אימר דשמעת ליה לר"מ מיעוטא דשכיח אבל מיעוטא דלא שכיח מי קטנים לאו סריסים נינהו זיל בתר רובא דקטנות ורוב קטנות לאו אילונית ונמצאו פוגעין בערוה שלא במקום מצוה ורבנן זיל בתר רובא דקטנים ורוב מעם אין מיבמין אמר להן קטן שמא ימצא סריס קטנה שמא חמצא אילונית לר"מ יפה אמרת שאין חולצין איש כתוב בפרשה ומקשינן אשה לאיש ומה - ליגמר מנדה - צריכא דאי כתב רחמנא בנדה הוה אמינא נדה משום דכי חזאי

של בועל נדה אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין עליונו של זב מגלן דכתיב בת שלש שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא בת ג' שנים ויום אחד – כעליונו של זב מה עליונו של זב אינו מטמא אלא אוכלין ומשקין אף תחתונו עלייהו מטמו להו פשיטא דהא דרס להו אלא שיהא תחתונו של בועל נדה עחתון כעליון מאי משכב תחתון כעליון אילימא דאי איכא י' מצעות ויתיב באונס אבל זכרים דלא מטמאו באונס אימא לא צריכא הכוחים מטמאין משכב דלא מטמאו בראיות כבימים אימא לא ואי כתב רחמנא בנקבות משום דקמטמו צריכי דאי כתב רחמנא בזכרים משום דמטמאו בראיות כבימים אבל נקבות למה לי למעוטי אשה מלובן למה לי למכתב בזכרים ולמה לי למכתב בנקבות בן ט' שנים ויום אחד הלכתא ובן יום א' קרא וכי מאחר דהלכתא היא קרא אילימא בן יום אחד הלכתא ובן ט' שנים ויום אחד קרא קרא סתמא כתיב אלא טו ואיש אמר רבא הלכתא נינהו ואסמכינהו רבנן אקראי הי הלכתא והי קרא מרבי ורמינהו איש אין לי אלא איש בן תשע שנים ויום אחד מנין ת"ל ויקרא מה ת"ל איש איש דברה תורה כלשון בני אדם אלמא כי מרבי קרא בן יום אחד שהוא גדול בין שהוא קטן ולנקבה כל שהיא נקבה בין גדולה בין קטנה א"כ אין צריך הרי הוא אומר (ויקרא טו, לג) לזכר ולנקבה לזכר כל שהוא זכר בין מטמא בזיבה דברי רבי יהודה רבי ישמעאל בנו של ר' יוחנן בן ברוקה אומר (ויקרא טו, ב) איש איש מה ת"ל איש איש לרבות תינוק בן יום אחד שהוא חדא זימנא חד למעוטי משכבת זרע וחד למעוטי מדם וכן לענין זכרים דתניא זבה בלא נדה אין ה"נ ואלא קרא למה לי למעוטי איש מאודם הא מיעטתיה סגי לה אימא לא צריכא וליכתוב רחמנא בזבה ולא בעי בנדה ואנא ידענא דאין חד יומא בעיא למיחב ז' אבל זבה דאי חזאי חד יומא בעומרת יום כנגד יום

77 72

מטמא באודם מטמא בלובן אשה שמטמאה באודם אינו דין שתטמא בלובן ודם טהור באשה מיתוקם בירוק ודיהה כך השיב ר"ש לר" יהודה התנו ז"ל. **למעוטי אשה מלובן.** מצאתי בתוספות שמקשים למה לי מיעוטא והרי מצינו ה' דמים טמאי' באשה ותו לא. וי"ל דנהי דאינו דם הוה אתי בק"ו ומה איש שאינו א"ר יו**הנן ליה כאן לאסר וכו**". משמע דסיכה כשתיה דרבנן ואינה מחוורת מן התורה.

בלובן כיון דמתוקם דם טהור שפיר. ולא מחוור לי דאם לובן ממא משום נדה כ"ש ירוק ודיהה שכולן לא נמהרו אלא משום שאינן אלא לובן. והם הקשו בתוספות והא ק"ו פירכא הוא מה לנקבה שכן אינה מטמא בראיות כבימי' כדאמרינן בסמוך ואמרו גלוי מילתא בענמא היא דאחד איש ואשה מטמאין

ואמרו בתוספות שעוד שאלו בכל מקום ואוי"ן לרבות וכאן למעט השיב לו כ"ש כיון דלא אצטריכו לרבויא מפרשין להו לקרא דייתר ואיש ואשה לומר אשה מטמאין לטהרות ולא לבעלה ומיניה ממעט ליה. ומ"מ יפה הרב ז"ל מלמדנו דאי לא ילפי מהדדי מנא תיתי לובן באשה ואודם ודם באיש דאצטריכו קראי למעוטינהו. ונ"ל דמש"ה איצטריך יתורא דאי משום הא דה" דמי" לא הוה ממעטי. אלא מטומאת גדה ועדיין הינו מטמאי" באשה מדין שכבת זרע או זוב של איש היינו

יושב ומגע מניין לעשרה מושבות זה על גב זה ואפילו על גבי אבן מוסמה ת"ל והיושב על הכלי אשר ישב וכו". ומשום דמילתה רגילה היא בתלמודא הוא קאמרינן **פשיטה דהא קא דרס להו.** פי' לאו פשיטא מגופא דמילתא אלא פשיטא דכל דקא דרים להו רחמנא רבינהו למדרס דחניא בח"כ אשר ישב עליו הזב אין לי אלא דוקא אמרתי ולא איש איש דוק' אמרתי ולא אשה.

אמרינן דכי כחיב והנושא אותם יכבס בגדיו ארישא דקרא נמי קאי ולא בעי עיוליה נפשיה בספיקא דקושיי. איצטרך למיחת לה כולי האי. וקאמר סחם כל מומאה דמדרס מהתם היא כדכתיבוא ביה ולא מהכא ועוד דאי הוה נקיט טעמא מהך קושיא דכבוס בגדים דילמא הוה דוב דהיינו משכב ומושב מאיש אשר יגע במשכבו נפקא. ואי קשיא לך אדרבא הוא מטמא בגדים דכתיב ביה יכבס בגדיו והכא ליכא כבוס אה"ג אלא גמרא לא וכרעו הן טמאין מדרס כרע הזב זהו עליונו של זב ומטמאין אוכלין ומשקין. ואחינן למיבעי מנלן דחניא ובל הנוגע בכל אשר' יהיה תחתיו מאי תחתיו אלימא תחתיו ובפי' עליונו של זב שמעתי דברים רבים והנכון מהם מה שאמרו משם ר"ש ז"ל שהוא דבר הנשא עליו כגון הוא בכף מאזנים ומשכבות ומושבות בכף שניה פשיטא דלא ה"ל הכא למיחני אלא שמטמ' מדרס.

אשה הכל ממא.

אלא מקום רגלי הגובים ומה הן מטמאין אוכלין ומשקין וכלי חרס הפתוחין אבל משכבות ומושבות וכלי חרס המוקפין צמיד פתיל מהורי? ואם יש עמהם גכרי או ועוד הביאו ראיה ממשנת מסכת טהרות שאין עמי הארץ מטמאין בהסיטו ולא עושין נמי משכב ומושב דתנן בפרק קמא דטהרות הגנבים שנכנסו לבית אין טמא ותירץ ר"ת ז"ל שלא גזרו על עמי הארץ היםט שא"כ אין לך אדם מעביר לחבירו חבית ממקום למקום.

גבי חמרין ופועלין שהן טוענין מהרות דלא מטמאין משום הסיטן.

באנחותא וכשיבא עם הארץ ליטול גוטל את שתיהן ואינו חושש משום דלא גגע בהו ולא מטמאין בפשוטי כלי עץ ולא חשש להסיטו וכן נמי בפרק אין דורשין משמע ואי קשיא לך האי דאמרינן בפרק הניזקין (דף סא ע"ב) וליחוש שמא חסטנו אשתו נדה ולא חיישי' להיסט שלו, ועוד אמרו שם גבי חלה מניחה בכפישה או שאני מדרסות גזירה שמא תשב עליהם אשתו נדה אבגדי אוכלי תרומה מדרס לקודש קאמר והיינו נמי דמיטמי" צינורא דידהו מדבריהם משום משקה הזב והזבה. **ורמינהו על ספק בגדי עם הארץ.** פי' שהכמים גזרו עליהם שיהיו זבים לכל דבריהם ובגדיהם יהיו מדרס לפרושין, והא דאמרינן בפרק השוחט מדרסות קאמרת

אלמא אספיקא לא שרפינן הרומה. פי^י לאו אכל ספיקא קאמר דהא למסקנא נמי אספיקא ודאי שרפינן אלא ה"ק אלמא אהך ספיקא דעם הארץ ואפילו בכותי לא מפלינן קרא מימים.

בלילואתא תהי גדה ובפ"ק דהוריות גמי אמריגן גבי צדוקין דאמר דובה לא הויא אלא ביממא דכתיב כל ימי זובה הילכך אע"פ דמפקיגן מקראי אפילו לאנה א ויי"מ דלא בעיא לאוקמי ובה גדולה בלילואתא דוקא משום דקראי ביממא כחיבי דכחיב ימים רבים כל ימי זובה ולקמן בשלהי מכילחין ואימא ביממי חהוי זיבה

דמילתא איתמר דלא בעי לאחויי עלה התם קרא דמגלה דאמרינן כיון דבעי ספירה ספירה ביממא היא ואוקמוה בסוף היום ותחלתו דליכא שהות דספירה בין ראיה בטהרה ומתרצי איבעית אימא דקא שפעא ג' יומי בהדי הדדי ואיבעית אימא דחזאי תלתא יום סמוך לשקיעת התמה דלא הוה שהות סליק ליה למנינא. ההיא לרוחא ככולו זבה גמורה דמייתי קרבן היכי משכח' לה כגון דחואי פלגיה דיומא אידך פלגא דלמפרע סליק ליה שימור פי' דלמפרע היינו פלגא דיומא בתחלתו שעבר עליה וההיא דאמרינן מפ' כיצד צולין דמוקי לדר' יוסי לרואה בין השמשות וכן נמי איתא במס' נזיר (דף כז) וגרסי' בה הכי בנוסחי לדר' יוסי מכדי קסבר מקצת היום ותנן נמי במס' מגילה דאינה טובלת עד הנץ החמה.

ומיהו מקצת היום שעולה בספירה דובה דוקא ביום אבל לילה אינה עולה לספירה כלל כדאמרינן בפ" בתרא דמכילתן ושוין בטבילות לילה לובה שאינה טבילה למיספריה אבל לענין נדה אפילו כולו נמי כימא סופרתו כנ"ל.

אלא סתירה ולפי דעתי שאין זו הקושיא דמקצת יום טמא ככולו טמא ומקצת יום טהור סוף היום כתחלתו בין בתחלתה בין בסופה הילכך לענין זיבה ביום נקי ליכא עולה לה בתחלתה. וא"כ לר" יוסי נימא ק"ו ויהיה סוף היום עולה לה בתחלתה. וזה המקשה יכול להקשות כן בזבה גדולה לרבנן (ובין א) בקטנה דליכא בינייהו וראיתי מי שמקשה כאן מאותה שאמרו בפ"ק דר"ה (דף י) אמר רבא ק"ו ומה נדה שאין תחלת היום עולה לה בסופה סוף היום עולה לה בתחלת שנה שיום א, להו מקצ' היום ככולו אלא לכותאי.

דאמר אחר מעשה תטהר אלא לדידן סוחרת בכל היום ולר" יוסי לית ליה סתירה לאחר מקצת יום דהא שלימה היא טהרתה אבל בסוף יום ותחלת מנין דכ"ע לית לאו מילתא היא דבסוף מנין אית ליה לר" יוסי מקצת תחלת היום ככולו בין ובה גדולה ובין בקטנה דשני שלה סוף מנין הוא דתא אנן נמי בזבה גדולה קי"ל כר"יש בגון שראחה שני בין השמשו' אלמא אמרינן מקצת היום ככולו.

מלעשות פסח שני ומפרשינן טעמיה דקסבר מכאן ולהבא מיטמיא דמקצת היום ככולו ובעינן עלה אלא לר" יוסי זבה גמורה היכי משכחת לה בשופעת ואיבעית אימא ואי קשיא ההיא דגרסינן בפסחים פ' כיצד צולין (דף כא) ר' יוסי אומר שומרת יום כנגד יום ששחטו וזרקו עליה בשני שלה ואח"כ ראתה אינה אוכלת ופטורה בפ' בתרא דמכילתן א"ל רב ששת לרב ירמיה רב ככותאי אמרה לשמעתיה דאמרי' יום שפוסקת בו סופרת למנין ז'.

מתקיף לה רמי בר המא ותספרנו ואנן נמי ניספריה וכו". פי" רמי בר המא מעמא הוה בעי אבל ודאי ליכא דסליק אדעתיה דרינא הכי הני ספרה אנן כדמקשינן

אדם לטמויי בגדים אבל אדם ובגדים ליטמא אמר רב אסי יטמא טומאה קלה – לשקיעת החמה כתיבא אין על כרחך שבקיה לקרא דאיהו דחיק ומוקי אנפשיה ת"ל וכל המשכב אשר ישכב עליו יממא שאין ת"ל וכל המשכב אשר ישכב לטמא אדם לטמא בגדים אף הוא עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים אדם וכלי חרס אף הוא מטמא אדם וכלי חרס אי מה היא עושה משכב ומושב עליו שיכול לא יטמא אדם וכלי חרס ח"ל ותהי נדתה עליו מה היא מטמאה ותהי נדתה עליו יכול יעלה לרגלה ת"ל יטמא ז' ימים ומה ת"ל ותהי נדתה יטמא טומאה קלה משמע ותחתונו של בועל נדה מגלן דתניא (ויקרא טו, כד) חמורה דלא מטמא אדם לטמא בגדים אבל אדם או בגדים ליטמא אמר קרא קלה לומר לך שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין אימר נחקו הכתוב מטומאה ניהו נישא מ"ט והנשא כתיב נתקו הכתוב מטומאה חמורה והביאו לידי טומאה בכל אשר יהיה הזב תחתיו ומאי ניהו עליון של זב - והנושא נמי יטמא ומאי

אחאי אימא נחקו הכחוב מטומאה חמורה והביאו לטומאה קלה דלא ליטמא – עסקינן דחואי סמוך לשקיעת החמה וליקום ולימא ליה לקרא כי כחיבא סמוך והביאו לידי טומאה קלה לומר לך שאינו מטמא אלא אוכלין ומשקין פריך רב - משכחת לה והא מקצת היום ככולו אי דחואי בפלגא דיומא ה"ג הכא במאי עליו יטמא ומה ח"ל וכל המשכב אשר וגו" נחקו הכחוב מטומאה חמורה - דקיימא לן מקצת היום ככולו אמר רבא אם כן שכבת זרע דסתר בזיבה היכי בו סופרתו למנין שבעה מתקיף לה רמי בר המא ותספרנו ואנן נמי ניספריה להן אלא שרואות דם אדום ומשלימות אותו לדם ירוק דבר אחר יום שפוסקת יושבות על דם וכו' תניא אר"מ אם הן יושבות על כל דם ודם תקנה גדולה היא נדות וכו' אטו כולהו בועלי נדות נינהו א"ר יצחק מגדלאה בנשואות שנו והן אדם ולטמא בגדים לקולא אמר רבא עליו להטעינו משמע מפני שהן בועלי אדם ולטמא בגדים לחומרא אף הוא לא תחלוק בו בין מגעו למשכבו לטמא לה רבי יעקב אימא כהיא מה היא לא חלקת בה בין מגעה למשכבה לטמא מזה אין דנין אותו בכלל ופרט רבא אמר לעולם דנין וכל ריבויא הוא מתקיף מפסיק הענין הוי כלל ופרט המרוחקין זה מזה וכל כלל ופרט המרוחקין זה אלא מה שבפרט משכב ומושב אין מידי אחרינא לא אמר אביי יטמא ז' ימים אילימא תחתיו דוב ויקרא ט"ו:י' מואיש אשר יגע במשכבו נפקא אלא הנוגע - משמע אימא ותהי נדתה עליו כלל רכל המשכב פרט כלל ופרט אין בכלל

> פרק ד בנות כותים 68

סוגיות שבגמרא.

בארכתי לכתוב מן התוספת והן מגיהין ב) ולא רשות עם הארץ לחולין אלא אצל תרומה ודבריהם הללו כולן כתבתים מפני שדברים ברורים הם וצריכין הן לכמה או לכותי לתרומה ולחולין הכל טהור ואפילו ספק רשותו עד שיתברר לך שנכנסה אשתו לשם אי נמי בגדים שלו שאי אפשר שלא נגעה בהם אשתו במדרס, ע"כ ממא בחרומה היא ושמע מינה שלא עשו גופו של פרוש ולא של עם הארץ כזב לממא משכבות ומושבות והיסט אלא שהששו בזמן שאינו רואה את הנכנסים לאשה וברייתא היא אצל זו ששנויה בתוספתא דהגיגה דקתני ספק רשות עם הארץ מדרסו והצירו והיסטו טהורין להולין וטמאין לתרומה, אלמא מתניתין דקתני הכל רבי יוחנן שלא אמרו שיהא דבר חוצץ במדרסות ולא טהרו היסטות ולא חלקו בספק רשות היחיד ולא רשות עם הארץ אצל תרומה הא אצל חולין הכל טהורין.

וע,,כ גלא מלא. ל.ני רבי מודא לב,יי בן פוי דאוקמא למחני. בחולין דודאי בתרומה קיימי. מדקתוני סיפא הכל טמא ואי בחולין מדרסות והיסטות טהורין הן דאמר רשות היחיד ולא רשות עם הארץ אצל תרומה, ע"כ גמר".

אנן קיימן הדע לך שהוא כן דתנינן אפילו מובל ואפילו כפות הכל ממא כלום אמרו יהו הן ממאין אלא משום היסט לא כן אמר ר' יוחנן לאו חציצות ולא הסימו ולא הארץ אצל הפרוש לא עשאוהו כוב אלא שגזרו על בגדיו מדרס במגע אשתו כדאמרן ואקשי' אמר ר' מונא כן אמר ר' יוסי רבי כל מה דאנן קיימין הכא בתרומה ומושבות וכלי הרס מוקפין צמיד פתיל טהורים אין תימר עשו גופו כוב אצל תרומה אפילו מוקפין צמיד פתיל יהיו ממאין אמר רב ר' יהודה בר פזי תפתר בעם אצל תרומה מתיב ר" תנן והתנן המניח עם הארץ בתוך ביתו בזמן שהוא רואה את הנכנסים ואת היוצאים האוכלין והמשקין וכלי חרס הפתוחין ממאין אבל המשכבות זעירא כמה דתימר תמן אין היסט בחולין ויש היסט בחולין על ידי מגע ודכותה אין משא בחולין ויש משא בחולין על ידי מגע וכו^{*} גופו של פרוש מהו שיגשה כוב נטמא מדרס לא היה לנו לטמאן אלא מגע הזב פריק שאם נגעה בו אשתו בישיבה עשאוהו כמדרס אבל ישבה עליו בבגדיה לא גזרו עליו, שמואל בר בא בעי קומי ר" בעי קומי רבי יוסי מהיכן נטמא הבגד הזה מדרס א"ל תפתר שהיתה אשתו של עם הארץ יושבת עליה ערומה, פירוש ר" זעירא מקשי על רבי יוסי לדבריך מהיכן מחני רבי יוסי בשם רבי יוחנן במגעות שנינו, פירוש אלו העניין כאן אינן עושין מדרס בלא נגיעה אלא שאם נגעו בבגד עשאוהו כמדרס מדבריהם, רבי זעירא עם הארץ מדרס לפרושין וכו'.

ובמסכת הגיגה מצאתי בירושלמי סוגיא גדולה בענין זה ובתוס' נמי הזכירוה ומשמע מינה שלא גזרו על עם הארץ שיהיו כזבין וכך הסוגיא שם על מחניתין בגדי בתרא דובים והילכך מטמא את התרומה אלא בכותי ערום קודם שיגע בבגדיו עסקינן,

והא דמפרקינן ב**כוהי ערום** ולא אמרינן בשנגע ביד וברגל בלא בגד מפני ששנינו הנוגע במשכב ובמושב מטמא שנים ופוסל אחד פירש מטמא אחד ופוסל אחד בפרק להרחיקן אבל בכותי לאו חברים קרינן ביה ואין זה דומה לצדוקי שהם בכלל ישראל הם.

תו קשיא לי ולימא ליה ברגל דטומאת ע"ה ברגל כטהרה שוויה רבון מאי איכא בכותי משום בועל נדה תרי ספיקי נינהו, ול"ק דבשלמא ע"ה שוויה בטהרה שלא איכא למימר מפני שטומאתן ספק אפילו אגופייהו משמע ליה.

ואי קשיא ולימא ליה מאי ואין שורפין עליה את התרומה על התחתונת דעליונו קתני דאי משום טומאת ע"ה לא מטמא משכב ואי משום נדה תרי ספיקי נינהו, מדרס ואינו מטמא כלים לאחר שפירש מן המדרס כלל.

חבר ונגעו בתרומה שאפילו לא טבל אין לו מדרס ואפילו נגע בהן ממש ואצ"ל בעשר מצעות שהרי לא עשיתו אלא ראשון משום טומאת ע"ה דהיא משום נושא בא"ל מ"ט לא תשני ליה בכותי שטבל ועלה ה"ג לה שטבל ועלה (ואכל) [וגגע] בתרומה וכן כתבו בתוספות בנוסהאות ולא כגרסת רש"י שהוא גורס ודרס על בגדי בשפתי" דכלים מטמאין משקים מדבריהם בפ"ק דשבת אבל לא שיהיו כזבים מדבריהם ובגדיהם שהן מדרס לפרושין גמי משום תשש מדרס אשתו גדה הוא והא והא דמטמאינן צינורא דע"ה בשמעתין וכן במסכת הגיגה לאו משום משקה הזב והזבה אלא כיון שהחזיקו אותם הכמים בטמאי" משום משא מדרס טמאו המשקין

וי"מ שאין ע"ה טמא טומאת עצמן כלל אלא השש שמא גגעו בנשוחיהן ובמדרסן שהן אבות הטומאה והוא נעשה ראשון.

שיהיו כזבים למקצת היאך הטילו עליהם למחצה וטיהרו משכבות והיסט א"כ הקלת בשל תורה.

ואג"פ שיש לי לפקפק אף בראיה זו נקבל אותם מפני שלא הזהירו הכמים על ע"ה שיהיו כזבים ממש אלמא דין חדש יש להם אבל מ"מ תמה הוא אם גזרו עליהם של זב שהרי עשאום כזבים לכל דבריהם.

ועוד הביא ראיה מחוך שמעתן גופה שאין ע"ה מטמאין משכב ומושב דתון משכב התחחון כעליון ואם היו ע"ה עושין משכב ומושב מטמאין הן התחחון כתחחונו ויש לי לדחות דהתם כיון דלא נגעו ודאי הקלו באלו שטומאתן רחוקה וספק.

שורפין את התרומה על ספק בגדי עם הארץ אמר רב פפא יהא רעוא דלתאכיל – ר" יוסי אומר לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן מכלל שטומאחה ספק אלמא מספיקא לא שרפינן תרומה ורמינהי על ששה ספקות – הן כישראלית הא סתמא ככותיות אלא מהא ליכא למשמע מיניה ת"ש דתון תנן אין הייבין עליהן על ביאת מקדש ואין שורפין עליהן את התרומה מפני - ככותיות הא סתמא כישראלית אימא סיפא פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי בגוויה ש"מ ירא שמים הוא אזל לגביה רמא ליה תורא רמא ליה מחני' אהדדי – סתמא מאי ת"ש בנות צדוקין בזמן שנוהגות ללכת בדרכי אבותיהן הרי הן ווב שמואל שמיה וחני מחניתא יהא רעוא דתהוי כוותיה אמר מדקמברכי לי - לעולם הן כישראלית עד שיפרשו ללכת בדרכי אבותיהן גלל איבעיא להו מרבנן הכא איזיל אקבל אפיה אמרה ליה ההיא סבתא איכא הכא צורבא מרבנן – הן ככותיות פרשו ללכת בדרכי ישראל הרי הן כישראלית רבי יוסי אומר עליהן על ביאת מקדש וכו' רב פפא איקלע לתואך אמר אי איכא צורבא - ליה בכותי ערום *לותנ*" בנות צדוקין בזמן שנהגו ללכת בדרכי אבותיהן הרי מפסקת ביניהן הכא גמי שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהן ואין חייבין - ליה משום בגדי עם הארץ דאמר מר בגדי עם הארץ מדרס לפרושין אמר טומאה מפסקת ביניהן אלא מאי אית לך למימר שלא תהא טומאת זיבה וליטעמיך זב גופיה היכי סתר לטהרתו אמר רחמנא שלא תהא טו, כה) ואחר תטהר אמר רחמנא אחר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת - דאי משום טומאת עם הארץ הא טביל ליה ואי משום בועל נדה ספק בעל דסתרה כמה תסתור תסתור שבעה דיה כבועלה – תסתור יום אחד (ויקרא – ליה בכותי שטבל ועלה ודרס על בגדי חבר ואזלו בגדי חבר וגגעו בתרומה או דילמא נוגעת היתה ולא סתרה – אמר רבא לפום הורפא שבשתא נהי נמי – ליה שבקיה ואתא לקמיה דרב שימי בר אשי אמר ליה מאי טעמא לא משנית

ספק לא השלימתו והוי ספק ספיקא ואספק ספיקא לא שרפינן תרומה ותיפוק בקרוב ספק לא בעל בקרוב ואם תמצי לומר בעל בקרוב ספק השלימתו ירוק בעי רמי בר המא פולטת שכבת זרע מהו שתסתור בזיבה רואה היתה וסותרת – האי תורא לשלמא הכא במאי עסקינן בכותי חבר כותי חבר בועל נדה משוית

エムビ 04

פרק ד בנות כותים Ιb

הפרושים ומראות דם לחכמים אמר רבי יוסי בקיאין אנו בהן יותר מן הכל

כהן גדול וקדם אצל אשתו אמרה לו אף על פי שנשי צדוקים הן מתיראות מן – אמר רבא צדוקי חבר בועל נדה משוית ליה אלא אמר רבא גדול בשוק ונחזה צנורא מפיו ונפלה לכהן גדול על בגדיו והוריקו פניו של - לחכמים ומתה ותיפוק ליה משום צנורא דעם הארץ אמר אביי בצדוקי חבר דת"ק סבר סתמא ככותיות ש"מ חנו רבנן מעשה בצדוקי אחד שספר עם כהן – והן מראות דם לחכמים חוץ מאשה אחת שהיתה בשכונתינו שלא הראת דם

712 47

גרסת הספרים כך היא וכן בפירושי ר"ח ז"ל: **הא שמע זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא במאי אלימא בזב גרידא לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן** דלא חלי במעשה גזרו ביה רבנן קריו דחלי במעשה לא גזרו ביה רבנן לימא – וב"ה לכחוב רחמנא בנקבה ולא בעי זכר ואנא אמינא ומה נקבה שאינה טעונה רגל הוה וטומאת עם הארץ ברגל כטהרה שוינהו רבנן דכתיב (שופטים כ, - מסייע ליה עובדת כוכבים שפלטה שכבת זרע מישראל טמאה ובת ישראל

דלא לשרוף עליה תרומה וקדשים ולעביד היכרא בזובו ולטמויי לקריו זובו - לזכר שכן טעון פריעה ופרימה ואסור בתשמיש המטה תאמר בנקבה דלא למעבד היכרא בקריו קריו טהור אפי' לב"ה עבוד ביה רבנן היכרא כי היכי - לדמה לטמא דם טהרה שלה וב"ש נקבה מזכר לא אתיא דאיכא למיפרך מה ממא אפילו לב"ש קריו טהור אפילו לב"ה זובו ממא אפילו לב"ש דהא איכא – מצורעת למעינותיה מאי מעינותיה אילימא שאר מעינותיה מזכר נפקא אלא דשכיחי גורו בהו רבון דמה דלא שכיחא לא גזרו ביה רבון אמר רבא זובו - טעמא דב"ה אמר ר" יצחק לזכר לרבות מצורע למעינותיו ולנקבה לרבות דרבנן ולעביד היכרא ברוקה ומימי רגליה ולטמויי לדמה רוקה ומימי רגליה - ורמשים חביל גופייהו ומסריח תיקו דם טהרה של מצורעת ב"ש כו" מאי ומימי רגליה נמי כיון דעבדינן היכרא בדמה מידע ידיע דרוקה ומימי רגליה – דלא דייגי במצות לא חביל גופייהו ולא מסריח או דילמא כיון דאכלי שקצים משיחו כשל חורה ליטמי לה ולא ליטמי יבש הלקת בשל חורה אי הכי רוקה – ליה לאחר ג' מאי ישראל דדייגי במצות חביל גופייהו ומסריה עובדי כוכבים לך ב"ש (ההוא בזכרים איתמר דאי בנקבות) היכי לעביד ליטמא לח ויבש - במעי עובדת כוכבים מהו בתוך ג' לא קמיבעיא ליה לרב פפא כי קמיבעיא העובדי כוכבים מטמאין בזיבה אבל גזרו עליהן שיהו כזבין לכל דבריהם אמרי - עובדת כוכבים תפשוט דבעי רב פפא דבעי רב פפא שכבת זרע של ישראל ישראל ואמרת אליהם איש איש כי יהיה זב בני ישראל מממאין בזיבה ואין - אפילו מדרבון ש"מ אמר מר שכבת זרע של ישראל מממא בכ"מ אפי' במעי שהיא מטמאה לה ויבש גמ' ולית להו לב"ש (ויקרא טו, ב) דבר אל בני - אבל טמאה מדרבנן אטו מי רגליה מדאורייתא מי מטמאו אלא ש"מ טהורה כרוקה וכמימי רגליה וב"ה אומרים מטמא לח ויבש ומודים ביולדת בזוב - ואפי' במעי ישראלית חוץ ממי רגלים שבה - וכי תימא ה"ג טהור' מדאוריית" ובית הלל אומרים כרוקה וכמימי רגליה דם היולדת שלא טבלה ב"ש אומרים – בכל מקום ואפי" במעי עובדת כוכבים ושל עובד כוכבים טהור" בכל מקום חברים ל/תני דם עובדת כוכבים ודם טהרה של מצורעת ב"ש מטהרים - מדאורייתא טמאה מדרבון ת"ש נמצאת אומר שכבת זרע של ישראל טמאה יא) ויאסף כל איש ישראל אל העיר כאיש אחד חברים הכחוב עשאן כולן – שפלטה שכבת זרע מן העובד כוכבי' טהורה מאי לאו טהורה גמורה לא טהורה

ומיהו צריכין אנו לישב גרסת הספרים, ור"ש אומר פירוש שהיא בספרים והכי קאמר ומדאיצטריך לרבויי בשנייה שמע מינה דבראשונה לא מטמא במשא דלאו לטמא אדם ולטמא בגדים ולטמא נמי בהיסט שאין מצורע עושה כן אלא מדין משא גופיה פריך כדפרישית. גורם שיהיו מטמאין במשא לעצמו לא כל שכן שיטמא במשא ומדין משא למשא פריך דאי גרס טומאה בעלמא קאמר אף בזב מצורע גורס טומאה דמשכב ומושב

אחר אינו מטמא במשא אלא במגע (בקרי) [כקרי] וראיה שנייה מטמא אפילו במשא לקמן בפרק דם הנדה, והא דקאמר לאחרים גורם טומאה הכא קאמר לאחרים אלא פשינשא בזב ומצורע ומדאיצטריך לרבויי בראיה ראשונה שמע מינה מקום זיבה לאו מעין הוא. ובודאי יפה פירש רש"י ז"ל שראיה ראשונה שמע מינה מקום זיבה לאו מעין הוא. ובודאי יפה פירש רש"י ז"ל שראיה ראשונה של אדם

מעין הוא ואין וה הלשון גמרא.

יוסף דאי הכי לא איצטרך רחמנא לרבויי הכא דממעינות נפקא אלא דרחמנא רבייה לראיה ראשונה של מצורע כראיה שניה של זב גרידא. ומצורע ואי בשניה מי גרע מוב גרידא אלא בראשונה ולטמויי במשא וש"מ תרחי ש"מ ראיה ראשונה של מצורע מטמא במשא וש"מ לאו משום דמעיין הוא כדרב לא צריכא קרא דלא גרע משכבת זרע ולא עדיף מיניה אלא פשיטא בשנייה ואכתי למה לי קרא לאחרים גורס טומאה ואפילו למשא עצמו לא כ"ש אלא פשיטא בזב אבל יש לפרש שכך היא הצעה זו דאמר רבא תא שמע זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא במאי אלימא בזב גרידא ובראיה שניה דאלו בראשונה ולמגע ודאי

אי מעין הוא או לא ואיצטרך ליתורי קרא למיגמר מיניה דלאו מעין הוא, ועוד דכל היכא דקרא מרבה כגון זה דכתיב זובו טמא דרשינן ליה לרבויי כגון לרבו^י ראי^י ואי קשיא גימא קרא לראיה שניה והא קמ"ל דוקא בשניה אבל בראשונה אינה מטמא דלאו מעיין הוא, זו אינה חורה דמי איכא ספיקא קמי שמיא במקום זיבה

יוצא דופן דלמאן דאית ליה מנה הכתוב שתים וקרא טמא לית ליה זובו טמא לימד על הזוב שיהא טמא ותנאי היא. ומה שהקשה רש"י ז"ל מי איכא לאוקומי להאי קרא בראיה ראשונה והא מהכא נפקא לן בכל דוכתא מנה הכתוב שתים וקרא טמא, אינה קושיא דהאמרינן בפרק ראשונה למשא ולא מוקמינן ליה ליחורא למימר בשניה כחיב ולמעוטי ראשונה איצטרך כנ"ל.

איצטרך אלא דמ"מ מטמא במשא הוא. למשאות, ובמסקנא פשט אביי דמטמא במשא דהא אקשייה רחמנא למצורע אזב גמור, ולא פשט במעיין כלום משום דלא מרבוייא דקרא יתירא אתי דנימא למאי דאי לאו מצורע הוא נמי הות מטמי' איתא לק"ו מ"מ וכ"ש דאיכא לפרושי גרס טומאה בהיסט ומדרסות כדאמרן לעיל ומהסט למשא גמרינן ודאי דחד אורח הוא וכן זה שאמר הרב ז"ל דגבי מצורע איצטרך לרבוייה לטיפ" עצמה דלא אתי בק"ו משום דלא גרמה ליה טומא" שהרי מחמה נגעו הוא מטמא אין זה מחוור דכיון

エムビ 7.t

לקיש בוב בעי הכי ראייה ראשונה של זב קטן מהו שתטמא במגע (ויקרא מואח תורת הזב בין גדול בין קטן אמר רב יוסף כי פשיט רבי שמעון בן מיבעי ליה לזכר כל שהוא זכר (האי) בין גדול בין קטן ובית הלל נפקא להו מילי דוב וב"ש שום טומאה פרכי ואיבעית אימא אמרי לך ב"ש האי לזכר מה לנקבה שכן מטמאה מאונס תאמר בזכר דלא וב"ה קיימי במצורע ופרכי ענין לדמה לטמא דם טהרה שלה וב"ש זכר מנקבה לא אתיא דאיכא למיפרך כייש אם אינו ענין לזכר חנהו ענין לנקבה ואם אינו ענין למעינותיה חנהו

או דילמא לאו מעין הוא אמר רבא ת"ש (ויקרא טו, ב) זובו טמא הוא לימד ראייה ראשונה של מצורע מהו שתטמא במשא מקום זיבה מעין הוא ומטמא ראייה ראשונה שלו מטמא אף קטן ראייה ראשונה נמי מטמא בעי רב יוסף מצטרפא מטמיא אמר רבא ת"ש ואת תורת הזב בין גדול בין קטן מה גדול מטמאה ראייה ראשונה נמי לא תטמא או דילמא כיון דאילו איהו חזי תרחי זרע שלו מטמא ראייה ראשונה שלו מטמאה והאי כיון דשכבת זרע שלו לא פריעה ופרימה ואינה אסורה בתשמיש המטה רבי רחמנא מעינותיה זכר לא – טו, לב) זאת תורת הזב ואשר חצא ממנו שכבת זרע אמר רחמנא כל ששכבת

על הזוב שהוא טמא במאי אילימא בזב גרידא

712 717

לא דרשי אתים ורבי אליעור דריש אתים רבנן לא דרשי אתים הזב חדא זובו מפני הטומאה קאמר לא דכולי עלמא לקרבן והכא באתים קא מיפלגי רבנן רבי אליעור אומר אף בשלישי בודקין אותו מפני הקרבן מכלל דתנא קמא לטומאה רישא נמי לטומאה מידי איריא הא כדאיתא והא כדאיתא תא שמע לטומאה לא אקרי כאן מבשרו ולא מחמת אונסו אלא לאו לטומאה ומדסיפא לאו לטומאה לא לקרבן ת"ש בשניה בודקין אותו למאי אילימא לקרבן אבל ראשונה של זב מטמאה באונס תא שמע ראה ראייה ראשונה בודקין אותו מאי הזב ואשר חצא ממנו שכבח זרע מה שכבח זרע מטמא באונס אף ראייה הונא ראייה ראשונה של זב מטמאה באונס שנאמר (ויקרא טו, לב) זאת תורת מה זב גמור מטמא במשא אף ראייה ראשונה של מצורע מטמא במשא א"ר למעינותיו נקבה לרבות מצורעת למעינותיה ואקשיה רחמנא מצורע לזב גמור הזב בין גדול בין קטן וכיון דנפקא ליה מהתם אייתר ליה לזכר לרבות מצורע לאחרים והוא עצמו טהור אמר אביי מאי חבעי ליה והא הוא דאמר זאת תורת לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן שעיר המשתלח יוכיח שגורם טומאה יהודה מדסקרתא לרבא ממאי דילמא לעולם אימא לך בזב גרידא ודקאמרת קרא לרבויי בראייה שניה שמע מינה מקום זיבה לאו מעין הוא אמר ליה רב לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כל שכן אלא פשיטא בזב מצורע ומדאיצטריך

קמשמע לן.

תרתי לזכר בשלישי אקשיה רחמנא לנקבה ורבי אליעזר דריש אתים הזב – ספרה והתניא יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו בית שמאי לשיטתן ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה לח ויבש לא קשיא כאן שספרה כאן שלא טבלה וראתה טמאה אמרו להם הוא הדין והיא התשובה למימרא דפליגי והתנן אמרו להם יולדת בזוב תוכיה שאם טבלה וראתה לאחר ימי ספירה טהורה לא שאפילו טבלה וראתה טמאה תאמרו ביולדת שאם טבלה וראתה שהיא טהורה טבלה וראתה דם שהיא טמאה אמרו להם בית שמאי לא אם אמרתם בנדה טבלה וכו' חניא אמרו להן בית הלל לבית שמאי אי אתם מודים בנדה שלא המוזרת שכבת זרע קשורה ודומה ללובן ביצה שאינה מוזרת דם היולדת שלא זוב בא מבשר המת שכבת זרע בא מבשר החי זוב דיהה ודומה ללובן ביצה עליו שהוא עושה משכב ומושב אמר רב הוגא זוב דומה למי בצק של שעורים שנייה להקל עליו ולהחמיר עליו להקל עליו שאינו מטמא באונס ולהחמיר יצחק אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה בראייה ראשונה ולמה יצא בראייה משכב ומושב בראייה ראשונה בר משכב ומושב הוא אלא הכי קאמר רבי ולחני להקל עליו שאינו מטמא באונס ותסברא להחמיר עליו שהוא עושה אילימא בראייה שניה היכא הוה בכלל בעל קרי אלא פשיטא בראייה ראשונה עליו שאין מטמא באונס ולהחמיר עליו שהוא עושה משכב ומושב אומר והלא זב בכלל בעל קרי היה ולמה יצא להקל עליו ולהחמיר עליו להקל חדא את תרתי זובו תלת ברביעי אקשיה רחמנא לנקבה תא שמע רבי יצחק

טומאה וכדם הגדה הוא שמטמא לה ויבש ולא דמי לרואה בתוך ימי טוהר בלא זוב שאין ראייתה כלום אלא ללוי אמאי מטמא לה ויבש בין לבית שמאי בין לבית **בשלמט לרב דטמר מעין טה' הוט מ"ה מטמט לה ויבש.** פי' לבית הלל פשיטט ולבית שמטי נמי כיון שרטיה זו מטמטהה מלספור נקיים נמצא שהיט גורמת

בתרווייהו מכל מקום שמע מינה דהא ליה ליה לאוקמינהו אלא בהך פלוגתא ופריק אפילו הכי איכא למיטעי בה לבית שמאי דסד"א אף על פי שופעות לא תטמא עומא מתמוינו מתום בתנו מתיינות הן ובהא פליגי קמשמע לן ומודים ואי שני מעינות הן ביולדת בווב נמי מטהרו בית שמאי אלא ללוי אמאי איצטרך האי טעמא אי בשופעה למאי איצטרך וק"ל ולרב גופיה אמאי איצטרך ודאי לבית שמאי ללוי נמי לבית שמאי ואיכא למימר בשלמא לרב טעמיה לבית שמאי קמשמע לן דלא הלל, ופריק בשופעת.

עולין לספירת זיבתה כדלקמן וכן כחב הרמב"ם ז"ל שהיולדת בזמן הזה הרי היא כיולדת בזור וצריכה שבעה נקיים. עליה שבעה נקיים וקיימא לן אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם אם כן היולדות צריכות שבעה נקיים בתוך ימי טוהר שלהן אלא שימי לידה נמי אם אינה רואה בהן כיון דמפורש בשמעתין דלרב ימי טוהר שרואה בהן אין עולין לה לספירת זיבה, וקיימא לן בנות ישראל החמירו על עצמן שאפילו רואות טיפת דם כחרדל יושבות

ב"ש מעין אחד הוא בשלמא ללוי היינו דאיכא בין ב"ש וב"ה אלא לרב מאי ויבש אמר לך לוי הכא במאי עסקינן בשופעת אי בשופעת מ"ם דב"ש קסברי משום הכי מטמא לה ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לה אומרים מטמא לה ויבש קא ס"ר דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא מיתיבי דם היולדת שלא טבלה בית שמאי אומרים כרוקה וכמימי רגליה וב"ה שמנים לרב רישא לקולא וסיפא לחומרא ללוי רישא לחומרא וסיפא לקולא עשר לאחר ארבעה עשר ומתוך ארבעים לאחר ארבעים ומתוך שמנים לאחר מאי בינייהו איכא בינייהו שופעת מתוך שבעה לאחר שבעה ומתוך ארבעה ולוי אמר שני מעינות הם נסתם הממא נפתח המהור נסתם המהור נפתח הממא וב"ה לשיטתן איתמר רב אמר מעין אחד הוא התורה טמאתו והתורה טהרתו – בינייהו איכא בינייהו יומי וטבילה דבית שמאי סברי ביומי תלה רחמנא וב"ה

משום הכי בעיא שבעה ימים נקיים בזוב שצריכה שתשב שבעה ימים נקיים בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא לרבות את בועלה דותה תממא לרבות הלילות דותה תממא לרבות היולדת יומי אבל יולדת בזוב דבעי ספירה לא תא שמע (ויקרא יב, ב) דותה תממא שמאי מעין אחד הוא וביומי חלה רחמנא הני מילי ביולדת גרידתא דשלימו להו בשופעת אי בשופעת למאי איצטריך לב"ש איצטריך אף על גב דקאמרי בית ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לח ויבש אמר לך הכא נמי הכא נמי דפסקה בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח סברי ביומי וטבילה ת"ש ומודים ביולדת בזוב שהיא מטמאה לח ויבש ס"ד

543

اک تاک

בל שחל קישויה להיות בג' שלה וכו'. פירש רש"י ז"ל כל שקשתה אפילו שעה א' בליל כניסת ג' אפילו כל היום כולו בשופי ושעה א' מליל ד' להשלמה מעת לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר ליה רבינא לרב אשי נקבה בזוב עסקינן דשבוע קמא פסקה שבוע בתרא לא פסקה וקסבר ימי ויבש אלא ללוי דאמר שני מעינות הן אמאי מטמא לה ויבש אמר לך לוי אנא ובית הלל לשיטתן בשלמא לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי מטמא לח בה רבנן תא שמע יולדת בזוב שספרה ולא טבלה וראתה הלכו ב"ש לשיטתן וחטמא מפקידה לפקידה כיון דמעת לעת ליכא מפקידה לפקידה נמי לא גזרו לרב דאמר מעין אחד הוא אמאי דיה שעתה תטמא מעת לעת דליכא שהות שריה שעתה בשלמא ללוי דאמר שני מעינות הן משום הכי דיה שעתה אלא שתפסוק משהו כדי שיעלו לה לשלש עונות ת"ש ושוין ברואה אחר דם טוהר שני מעינות הן למה לי הפסק שלש עונות במשהו סגי הכי קאמר צריכה לרב דאמר מעין אחד הוא משום הכי בעי הפסק שלש עונות אלא ללוי דאמר ומחצה בימי עיבורה ואחת ומחצה בימי מניקותה עולין לה לג' עונות בשלמא עיבורה ואחת בימי מניקותה שתים בימי מניקותה ואחת בימי עיבורה אחת מניקותה וימי מניקותה עולים לה לימי עיבורה כיצד הפסיקה שתים בימי שתפסוק משהו שיעלו לה לשבעה נקיים ת"ש ימי עיבורה עולים לה לימי אלא ללוי דאמר שני מעינות הן למה לי שבעה במשהו סגיא הכי קאמר צריכה

לחומרא והלכתא כוותיה דלוי לחומרא רב אשי אמר הלכתא כוותיה דרב בין דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ומה ראית לטהר את הולד ולטמא באונס אמר לן רב שמן מסכרא אקלע מר זוטרא לאחרין ודרש הילכתא כוותיה דרב - (ויקרא טו, כה) ואשה כי יזוב זוב דמה הרי אונס אמור הא מה אני מקיים דמה ולא מחמת ולד אתה אומר מחמת ולד או אינו אלא מחמת אונס כשהוא אומר כללו של דבר לאחויי מאי לאחויי דחנניא מה"מ דת"ר דמה דמה מחמת עצמה דאמרי כתוא דשוין ואיבעית אימא בשופעת והא ספרה קתני הכא ביולדת – כל שחל קישויה בשלישי שלה אפילו כל היום כולו בשופי אין זו יולדת בזוב בזוב שופי סמוך ללידה הרי זו יולדת בזוב חנניא בן אחי ר' יהושע אומר וקשתה אין זו יולדת בזוב כללו של דבר קושי סמוך ללידה אין זו יולדת וקשתה שנים או ששפתה שנים וקשתה יום אחד או שקשתה ושפתה וחזרה אחד או ששפתה וקשתה וחזרה ושפתה הרי זו יולדת בזוב אבל שפתה יום אחד זיבה טהורה כיצד קשתה יום אחד ושפתה שנים או שקשתה שנים ושפתה יום אמר רבא בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה והתניא המקשה בימי נדה נדה בימי חיישינן שמא תשפה ור' יצחק אמר המקשה אינה כלום והקתני המקשה נדה משתי שבתוח גמ' אטו כל המקשה נדה היא אמר רב נדה ליומא ושמואל אמר יום רבי יהודה אומר דיה חדשה ר' יוסי ור' שמעון אומרים אין קישוי יותר בצער ולא מן הדם כמה היא קישויה ר' מאיר אומר אפילו ארבעים וחמשים עבי אליעור עבי יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו ששפתה מן שלשה ימים בתוך י"א יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בזוב דברי והלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא ללתנ" המקשה נדה קשתה לקולא בין לחומרא דריש מרימר הלכתא כוותיה דרב בין לקולא בין לחומרא

ר' יהושע ואלו לאפוקי מדר' יהושע בהדיא קחני לה אם שפתה מעת לעת ר' יהושע אומר כלילי שבת ויומו. (גב) [גם] (גם ב, לקבעה בזיבה והיינו דאמרי לקמן לעולם כדקתני והא קמשמע לן אף ע"ג דאמחיל קושי בל אם שפתה מעת לעת טמאה לאפוקי מדוזניא בן אחי בד' כלילי שבת ויומו אינה זבה שאין קושי שבג' קובע אותה זבה ובכה"ג לא הוה זבה עד דחזיא ג' אח"כ בשופי דקושי שבעלישי אינו קובע בזיבהולא מצטרף פי' לפי' לאו משום (דכפי) [דבעי] חנויא לילה ויום כלילי שבת ויומו דאם כן היינו דר' יהושע אלא משום דבעי כל יום ג' בשופי ואם קשתה בג' אפילו שפת לעת וילדה אין זו יולדת בזוב דבעינן שופי כל יום ג' המביא לידי זיבה.

てレビ カセ

ואיזו זו זו קושי בימי זיבה והשתא דכתיב וטמאה שבועים כנדתה דמה למה קרא (ויקרא יב, ה) וטמאה שבועים כנדתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה טהור – מהמימי נה נפשיה דרב אסי זו זו קושי בימי זיבה ואימא זו קושי בימי גדה אלא אמר אבוה דשמואל אמר – דנחשא חלש רב אסי עיילוה בחמימי אפקוה מקרירי עיילוה בקרירי אפקוה ולא מחמת ולד אמר ד"ל אמר קרא תשב יש לך ישיבה אחרת שהיא כזו ואיזו – שליט ביה רקבא א"ל ואנא שילא בר אבינא בוכנא דפרולא דמתבר אסיתא ואשה כי תהיה ובה הרי אונס אמור הא מה אני מקיים זובה זובה מחמת עצמה – גור אריה דהוא איסי בן גמליאל דהוא איסי בן מהללאל אסיתא דנחשא דלא מחמת ולד אתה אומר ולד או אינו אלא אונס כשהוא אומר (ויקרא טו, יט) - גדייה א"ל ולא מסתפי מר מדליקתא א"ל אנא איסי בן יהודה דהוא איסי בן בולד אין לך אונס גדול מזה אי הכי נדה נמי נימא זובה זובה מהמת עצמה ולא – הדר בך דהדר ביה רב איל אם איתא דהדר ביה לדידי הוה אמר לי לא ציית ואונס באשה לא אשכחן ואיבעית אימא מאי דעתיך לטהורי באונס ולטמויי – צנעיה ואי לא ציית גרייה הוא סבר גדייה א"ל בתר דנח נפשיה דרב א"ל אדרבה מטהר אני באונס שכן אונס בוב טהור השתא מיהא באשה קיימינן – בר אבינא עבד עובדא כוותיה דרב כי קא נה נפשיה דרב א"ל לרב אסי זיל מטהר אני בולד שיש טהרה אחריו ומטמא אני באונס שאין טהרה אחריו - לי אי לאו דמה הוה אמינא כנדתה ולא כזיבתה ואפילו בשופי קמ"ל שילא

712 71

לרבנן בין לר' אליעור אין עולין.

וסותר אמר ליה לאיי האי גמי גורם הוא דתנן ראה ראייה ראשונה בודקין - לסתירה אלא לר"א תפשוט דדבר שאינו גורם סותר לרבנן מאי ת"ש דתני הגורם סותר והאי לאו גורם הוא א"ל אביי אונס בויבה יוכיח שאינו גורם - אליעור אומר בודקין אותו ברביעית אין בודקין אותו לקרבן אמרתי ולא דבר המטמא סותר והאי נמי מטמא כימי נדה הוא או דילמא דבר - אותו מאי לאו לסתירה לא לטמויה לההיא טיפה במשא ת"ש בשלישית רבי להאי פוריא אמרי ש"מ עבדו רבון פייסא – בעי רבא קושי מהו שתסתור – ה"ג ת"ש רבי אליעור אומר אף בשלישית בודקין אותו ברביעית אין בודקין עילואי צביתה ליה ווודתא נה נפשיה דשילא הזו דפרהא אסא מהאי פוריא - בשלישי' בודקין אותו ה"ג כיון דלא גרים לא סתר אמר ליה לרבי אליעזר אול שילא אמר לדביתהו צבית לי ווודתא דלא ליויל ולימא ליה לרב מילי אותו שניה בודקין אותו שלישית אין בודקין אותו ולדבי אליעור דאמר אף

כשהימים הם ראויים לעלות כגון שאינה רואה דלכולי עלמא לעלות נקיים בעינן ואפילו בתוך ימי טוהר כדאמרן לעיל, והיינו ראמרן מ"ל נקיים מלידה כלומר נקיים כדפיר` רש"י זכרונו לברכה, והכי נמי מפרשינן בפלוגתא דאמוראי והכי נמי מחוקמא למר אינה סותרת לעולם ואינה עולה לעולם ולמר אינה סותרת לעונם ועולה אלא בראיה דהויא לה לטומאה זו כנגיעה וכנוגעת בטומאתה שאין לה סתירה כלל, ומיהו אם ראתה בלידה אין יומא עולה לדברי הכל אלא שאין זה נקרא סתירה בהוא בקושי הזיתיה ואין קושי סותר כר' מרינוס וכיון שאין דם הקושי שלפני הלידה ולא שלאחר הלידה ראוי להיות סותר אף הלידה אינה סותרת שאין סתירה והא דתניא **ד' מרינוס אומר אין לידה סותרת בזיבה,** אפילו ברואה קאמר לפי^י שאין דם ראיה זו גורם כלום ואי קסבר נמי דאי אפשר לפתיחת קבר בלא דם

ביה טומאה דכלום אלא א"א אינו עולה האיכא טומאת ז' ושבועיים דמפסקא, כן נ"ל לפי' שמוע' זו ובתוספת מאריכין בה בענינים הרבה שאינן עולין. מפסקת אלא יומו הוא דלא חזי לעלות דומיא דרואה קרי שסותר יומו ואינו מפסיק כדאמרן בריש פירקן וכ"ש הכא דהאי דם לאו כגורם הוא טומאה כלל ולא מוסיף והא דאמר רבא **א"א בשלמא עולה היינו דלא מפסקה טומאה.** ה"ק א"א בשלמא דינה לעלות בשאינה רואה אפילו ברואה נמי אינה סותרת שאין כאן טומאת ז' אף מלידה ורבא לא נקיים מדם לומר אעפ"י שאינו גורם נקיים בעינן ואף בימי טוהר וכדרב.

מלידתה קרא קא דייק והיינו דקאמר ליה אביי תני חדא כלומר לר" מרינוס דוקא חדא אבל ברייתא תרתי קתני והא דאמר אביי מנא אמינא לה לומר דכיון דמשכחת מרינוס עולה והא דאמר רבא מנא אמינא לה מואה' תטהר לומר דכיון דקרא קא דרשינן אפילו לר' מרינוס אית ליה, וכן הא דתניא מזובה ולא מנגעה מזובה ולא ש"מ עולין ש"מ, וי"מ דהכא אליבא דר" מרינוס איירינן דאביי דאיק מדקאמר אינה סותרת מכלל דאינה עולה דה"ל למיתנא רבותא דעולה ורבא אמר אפילו לר" ואיכא למידק אשמעתין דהא בשילהי בא סימן (דף כ"ד) איבעי להו ימי לידתה שאינה רואה בהן מהו שיעלה לה לספירת זיבתה, ואמר רב כהנא ת"ש ומסקנא

טועה וחולק דליכא למידק מלישנא דידיה הכי כלל כדפרישית, ועוד הא דפרישי בדרבא דאמר מנא אמינא לה דמקרא דייק ולא מצי רבי מרינוס למפלג עלה הא לאר בעיא אחת שתי פעמים ולא מצינו כן בשום מקום תלאוהו באילן גדול, ועדיין אינו מחוור לפי שאם היה אביי מודה לרבנן דעולין לא הוה משוי ליה לר" מרינוס ועכשיו מצאחי בתוספות בשמו של ר"ש ז"ל שכתבו בתשובותיו ואמר הרב ז"ל תדע דהא בעי לה לקמן בפרק בא סימן איבעי להו וכו", ואין דרך התלמוד לשאול תנא דאמר אינה עולה ר' מרינוס היא דהא לרבנן עולה, וזה הפי' שמעתי ולא נתקבל לי.

לה רב פפא א' שאני התם וכו'. מילתא היא דאי איכא למידק מקרא תיקשי לר" אלעזר דאמר דאינה עולה אלא היינו טעמא דאביי דאיהו סבר לתרוצא לההיא ברייתא דבשלהי בא סימן כדמתרץ

לכולהו בשמעתין כמה איכא בתלמודא דכוותייהו שדברי תורה עניים במקומן ועשירים במקום אחר ומה שאמרו שלא מצאו בתלמוד בעיא א' בשני מקומות כאן (דף ט"יר) דאיתותב מיניה התם בגמרא ת"ש מעובדא דרב וההיא דתניא בפרק המפלת אינן עולין לרבא אתיא כר" אליעזר דאמר מסתר נמי סתרא והא דלא מייתינן ומסקנא דעולין ודאי כרבא אתיא דקי"ל כוותיה ולא כדברי הרב ר' יעקב ז"ל שפי' שהלמ"ד לידה כהכא אלא כפי קבלת הגאונים שהוא להי במסכת עירובין

(דף מ ע"ב(איבעיא להו סתמא מאי קא מיבעי ליה מתרי לישני דרב יוסף דלעיל הי מינייהו הלכה וזו כן ופשטו מברייתא דעולין ואידתי ליה דאביי דסבר לכ"ע בין או לא עביד בעיא סחם בפלוגתא ברבי יהודה ורבון [ועוד בעיא בפלוגתא דמתני"] דמתני" בפרק המקבל (דף קי"ד) מהו שיסודו בבעל חוב וכן בפרק הזקת הבתים ועי"ל לו דהתם אמוראי בחראי אתו למיפשט אי כאביי או כרבא והלכה או אין הלכה מיבעיא להו וכן מצינו בפרק המגרש (דף פה ע"ב) דאיבעי להו מי בעינן ודן

שבעה עולה מהן אף ימי לידתה שאין ראוין לזיבה אין ספירת שבעה עולה דתניא כימי נדתה כך ימי לידתה מה ימי נדתה אין ראוין לזיבה ואין ספירת – הראויין לספירת זבה אמר רב אדא בר אהבה ולטעמיה דרב דותה תטמא לרבות את הלילות דותה תטמא לרבות את היולדת בזוב שצריכה אמר אביי מנא אמינא לה דחניא (ויקרא יב, ב) דותה תטמא לרבות את בועלה דלא מטמיא בראיות כבימים אבל זב דמטמא בראיות כבימים אימא לא צריכא באונס אבל זבה דמטמיא באונס אימא לא צריכא ואי כתב רחמנא בזבה משום מנגעו ואביי חד בזב וחד בזבה וצריכי דאי כתב רחמנא בזב משום דלא מטמא מזובה ולא מנגעה האי ויקרא ט"ו:י"ג מוכי יטהר הזב מזובו נפקא מזובו ולא ולא מלידתה איידי דאצטריך ליה לידה תנא נגעה אטר לידה אלא אי אמרת ולא מנגעה ולא תחני ולא מלידתה ורבא האי מאי אי אמרת בשלמא מזובה מזוכה מזוכה ולא מנגעה מזוכה ולא מלידתה ואביי אמר לך תני חדא מזוכה לך שלא תהא טומאת זיבה מפסקת ביניהם אמר רבא מנא אמינא לה דתניא דלא מפסקת טומאה אלא אי אמרת אינה עולה אפסיק ליה לידה ואביי אמר אחר לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהם אי אמרת בשלמא עולה היינו ועולה אמר רבא מנא אמינא לה דחניא (ויקרא טו, כה) ואחר תטהר אחר להו מהו שתעלה אביי אמר אינה סותרת ואינה עולה רבא אמר אינה סותרת סותר ההוא ר"א היא תניא רבי מרינוס אומר אין לידה סותרת בזיבה איבעיא סותר ש"מ אמר אביי נקטינן אין קושי סותר בזיבה ואי משכחת תנא דאמר זובו ממא שבעה מבעי ליה אלא לאו דבר הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו יום אחד לפיכך סותר יום אחד מאי שבעה אילימא דמטמא שבעה האי מה

שתשב שבעה נקיים מאי לאו נקיים מלידה לא מדם ואמר אביי מנא אמינא לה - לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן זבה ודב אמר אפי' בימים מקשיא ארבעים מיבעיא אמר רב חסדא ל"ק כאן לחולה כאן לבריאה א"ר טמאה לאפוקי מרבי הנינא כמה היא קשויה ר"מ אומר וכו" השתא חמשים כדקתני והא קא משמע לן דאע"ג דמתהיל קישוי בשלישי ושפתה מעת לעת לעת הרי זו יולדת בזוב ותיובתא דר^י חנינא אמר לך רבי חנינא לא לעולם הכי קאמר קשתה שלשה ושפתה מזה ומזה או שקשתה שנים ושפתה מעת ביכי דמי אילימא כדקתני למה לי שלש בתרי בקושי וחד בשופי סגי אלא לאו שלשה ימים בתוך אחד עשר יום ושפתה מעת לעת וילדה הרי זו יולדת בזוב פסקה מקושי נמי לא פסקה והא חונבא בעלמא הוא דנקט לה קמ"ל חנן קשתה דפסקי להו חיילות לגמרי אבל מן הצער ולא מן הדם אימר כי היכי דמדם לא טהורה תיובתא דרב הסדא אמר לך רב הסדא לא מבעיא מזה ומזה דטמאה משפחה מן הצער ולא מן הדם טעמא דמן הצער ולא מן הדם הא מזה ומזה שכן דבעי נפיש היילות טפי תנן רבי יהושע אומר לילה ויום כלילי שבת ויומו למלך שיצא וחיילותיו לפניו בידוע שחיילותיו של מלך הן ורב חסדא אמר כל מזה ומזה מהו רב חסדא אמר טמאה רבי הנינא אמר טהורה א"ר הנינא משל פפא אמר על כרחך הקישן הכתוב קשתה שלשה ימים וכו" איבעיא להו שפתה בר אמי אמר רב ששת רבי אליעור היא דאמר דנין אפשר משאי אפשר ורב אפשר ורב ששת אמר על כרחך הקישן הכתוב איכא דאמרי אמר רב אחדבוי משאי אפשר אמר רב אחדבוי בר אמי ר' אליעזר היא דאמר דנין אפשר משאי אבוה דרבי אבין מה גרם לו זובו שבעה לפיכך סוחר שבעה מה גרם לו קריו - מהן ורבא הא מני רבי אליעזר היא דאמר מסתר גמי סתרה וכי דגין אפשר

St

राव दार

נדה ושנים של אחר הנדה וחמשים שהולד מטהר ושמונים של נקבה ושבעה – זו יולדת בזוב אמר רב אדא בר אהבה ש"מ קסבר רבי יהודה שיפורא גרים ר"מ אומר יש מקשה ק"ג יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה - יום אחד בסוף שמיני ושתים בתחלת תשיעי ואפילו בסוף תשיעי ילדה אין מי קחני טהורה בכולן קשתה בימי נדתה נדה בימי זיבתה טהורה תניא היה - בתחלת תשיעי ואפילו בתחלת תשיעי ילדה הרי זו יולדת בווב אבל קשתה תון כמה הוא קשויה ר"מ אומר אפי" ארבעים וחמשים יום קשיא לתרוייהו – דיה חדשה ויש בדבר להקל ולהחמיר כיצד קשתה שנים בסוף שמיני ואחד אמר אפילו ימים הראויין להיות בהן ובה קטנה מ"ט ימי וכל ימי התם כתיבי 🗈 בלא דם ר" יהודה אומר דיה וכו" תניא רבי יהודה אומר משום רבי טרפון זבה גדולה מ"ט (ויקרא טו, כה) דמה ימים רבים כתיב אבא שאול משמיה דרב לישנא אחרינא אמרי א"ר לוי אין הולד מטהר אלא ימים הראויין להיות בהן - אחר הנדה ושמונים של נקבה ושבעה נדה ושנים של אחר הנדה מאי קמ"ל קשיא אמר לך לוי מי קתני טהורה בכולן בימי נדה נדה בימי זיבה טהורה. מאה יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים בלא עת ושבעה נדה ושנים של ארבעים וחמשים יום בשלמא לרב משכחת לה כרב אדא בר אהבה אלא ללוי - בהן אמר להן מאי דעתייכו משום נפלים אין קושי לנפלים ת"ר יש רואה אפי' ימים הראויין לספירת סתירת זבה תנן כמה הוא קשויה ר"מ אומר - נדה ושנים של אחר הנדה אמרו לו א"כ יש מקשה כל ימיה ואין זיבה עולה

לאפוקי ממ"ד אי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם קמ"ל דאפשר לפתיחת הקבר

94 בעני

זבה מ"ט אין קושי לנפלים *לותני*' המקשה בתוך שמונים של נקבה כל דמים שיש ולד ולא תהא יולדת בזוב ובמקום שאין ולד אלא נפל בתלתא נמי הויא קחני אלא אמר רבא הכי קאמר אי אפשר שתתקשה עשרים וששה יום במקום – טהורה אמר קרא תשב ישיבה אחת לכולן ל*ולונ*י כל אחד עשר יום בחזקת נמי סגי אמר רב ששת אימא במקום שיש ולד אמר ליה רבא והא בלא ולד שתתקשה עשרים וששה יום בלא ולד ולא תהא יולדת בזוב בלא ולד בתלתא בלא עת ושבעה נדה וב' שלאחר נדה וארבעה עשר שהולד מטהר ואי אפשר שבועים ת"ר יש מקשה עשרים וחמשה יום ואין זיבה עולה בהן כיצד שנים ה) וטמאה שבועים כנדתה כנדתה ולא כזיבתה מכלל דזיבתה טהורה וכמה קושי יותר מב' שבתות אמר שמואל מאי טעמייהו דרבנן דכתיב (ויקרא יב, ותלד בן מיעוט תקופות שנים מיעוט ימים שנים רבי יוסי ור"ש אומרים אין יולדת למקוטעים שנאמר (שמואל א א, כ) ויהי לתקופות הימים ותהר חנה מר זוטרא אפי' למ"ר יולדת לתשעה אינה יולדת למקוטעים יולדת לשבעה רות די:י"ג ויתן [ה'] לה הריון הריון בגימטריא מאתן ושבעים וחד הוו אמר מרביעי ואיקך אמר מר זוטרא מאי טעמייהו דחסידים הראשונים דכתיב ברביעי בשבת שלא יבואו נשותיהן לידי חלול שבת ברביעי ותו לא אימא כחסידים הראשונים דתניא חסידים הראשונים לא היו משמשין מטותיהן אלא יום או למאחים ושבעים ושנים יום או למאחים ושבעים ושלשה הוא דאמר איני והא אמר שמואל אין אשה מתעברת ויולדת אלא למאתים ושבעים ואחד

ממקור דמיה דמיה מחמת עצמה ולא מחמת ולד אימא בימי נדה נדה בימי זיבה או אמריתו דמה דמה מחמת עצמה ולא מחמת ולד ה"נ (ויקרא יב, ז) וטהרה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמר רבא בהא זכינהו ר"א לרבנן אתם משיבין כל היום כולו דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עליה שהיקל בשופי שלאחר הולד אינו דין שנקל בקושי שעמו אמר להם אפילו לשון אחר ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד היקל בקושי שעמו מקום עליה מטומאת זיבה אבל מטמאה טומאת נדה אמרו לו הרי אנו משיבין לך בקושי שלאחר הולד אמר להם דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה היקל עיקל בשופי שלאחר הולד מקום שהיקל בקושי שלפני הולד אינו דין שנקל הולד ור"א מטמא אמרו לו לר"א ומה במקום שהחמיר בשופי שלפני הולד המקשה בתוך שמונים של נקבה שכל דמים שהיא רואה טהורין עד שיצא היקל עליה מטומאת זיבה אבל טמאה טומאת נדה גמ' תנו רבנן תשב לרבות אינו דין שנקל בדם הקושי אמר להן דיו לבא מן הדין להיות כנדון ממה ומה במקום שהחמיר בדם השופי היקל בדם הקושי מקום שהיקל בדם השופי שהיא רואה טהורין עד שיצא הולד ורבי אליעזר מטמא אמרו לו לרבי אליעזר

76 70

artr

ולא בעיא בדיקה אבל בימי נדתה בעיא בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה – בדיקה ישבה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה ולא בדקה מהורה הגיע שעת דלכתחלה בעיא בדיקה סיפא אתאך לימי גדה וה"ק כל י"א בחזקת מהרה - ובימי גדה אסורה בד"א באשה שאין לה וסת אבל יש לה וסת מותרת וצריכה יהודה לומר שאינה צריכה בדיקה והא מדקתני סיפא ישבה ולא בדקה מכלל ושומרת יום כנגד יום הרי אלו בחוקת טומאה גמ' למאי הלכתא אמר רב ברקה הרי זו טהורה מפני שחרדה מסלקת את הדמים אבל ימי הזב והזבה ולא בדקה הרי זו טמאה ר"מ אומר אם היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא ישבה לה ולא בדקה שגגה נאנסה הזידה ולא בדקה מהורה – הגיע שעת וסתה

לה וסת עסקינן חסורי מחסרא והכי קתני כל י"א בחוקת מהרה ושריא לבעלה בימי נדה הא מדקתני סיפא הגיע שעת וסתה ולא בדקה מכלל דבאשה שיש קיימא א"ה אמאי א"ר מאיר יוציא ולא יחזיר עולמית דלמא אתיא לקלקולא שאין לה וסת אסורה לשמש ה"מ בימי נדתה אבל בימי זיבתה בחזקת מהרה הזידה ולא בדקה טהורה רב חסדא אמר לא צריכא אלא לר"מ דאמר אשה

והא ד**אמר רבא בהא זכוהו ר' אליעזר.** טעמייהו קא מפרש דודאי ר' אליעזר אפילו פרכיה לק"ו אינו בדין עד שיטמא ימי טוהר שהתורה טהרתם סתם, ועוד שאין

הויא, ולהאי פירושא אמאי לא תיחוש להו בכל זמן שיבא לה וסתה כיון שהוקבע הוסת כראוי בזמן נדה. שמא חראה ואינו יודע היכי אחינן למיפשט הא מילחא מדשמואל החס לר" פפא נמי ראית עשרין וחרין קמייאתא בימי נדה הוו וראית עשרין וו" דהאידג" בימי נדה מקבע לא קבעה. פרש"י ז"ל דתיבעי ג"פ לעקרן, מיחש מהו דניחוש לה אם היתה רנילה מט"ו לט"ו דהיינו ימי זוב מיבעי" למיחש ולא תשמ' ליום ט"ו קודם ראיה לך טעם להחמיר עליו יותר מן השופי ורבנן נמי לא צריכי לק"ו אלא למיפרך טעמיה דר"א.

בהדיא מדשמואל לפירושיה דרב פפא. שתחוש שמא בימים הללו תראה ולא תשמש או דילמא כשם שאינה קובעת וסת בתוך י"א כך אינה חוששת לוסת הראשון שלה בימי י"א והא מילתא מיפשמא אלא אפשר לפרש מקבע לא קבעה מיחש מהו דתיחוש לה אם היה לה וסת בין קבוע בין שאינו קבוע בימים הראוים לוסת ואירע לה אותו היום בימי זיבה מהו

ראיה שהן רואות הוששין לה בכל זמן שהוא בתוך נדה הן. מדשמואל אמרה והא אידהי, אבל הרב רבי אברהם בר דוד ז"ל פסק בספרו כר' פפא ואף אנו עליו נסמוך וכ"ש מאחר שכתבנו שאין הנשים יודעת פתחי נדה שכל דוסתות דרבנן אע"ג דלא איפשטא ליה לרב הונא לקולא אנן לקול' נקיטו בה ואע"ג דאמר רב פפא בשלהי האשה דלק' דחיישא, רב פפא לא מהימן בה דאיהו ולענין גמר" ודאי מסתברא דלית הלכתא כרב פפא אלא כרב הונא ברי" דר" יהושע ואיהו כיון דאידחיא לראיה דרב פפא מרשמואל ודאי מיפלג פליג עלי" וכיון

דאוקי בהגך פסולי דחזו לצבור ולא אמר משום דכשרין בבמה דבהא פשיטא ליה דליכא למילף מינה שזה ודאי דבר שעקר הכשרו כן הוא ולית להו הכשר בכשרין ואיכא למימר נשחטה בלילה ויוצא דמה ליכא לאכשורי (בשרן) דאי הכי מיעוטין מאי אהנו לי ומסחבר" ליה לאוקמי בהני דבעיקר הכשרן נפסלו מאינך והא לימא הואיל וכשר בבמה, ועוד דקאמר ושקבלו פסולין וזרקו את דמו בהוך פסולין דחזו לעבודת צבור אפילו זר גמור נמי יהא כשר שהרי כשר בבמת יחיד.

אלא הא קשיא יצא דמה חוץ לקלעים נימא דכשר שהרי כשר בבמה שאין יוצא בבמה לא בבשר ולא בדם וכן חוץ למקומו גמי דקאמר הואיל ואתקוש לחוץ לזמנו ק"כ), איכא למימר אתיא כמ"ד התם שחיטת לילה פסולה בבמת יחיד.

הדין גמרא דהחם (ובתכפה) [וכתבנוה] מפני שהיא (תמה) [סתומה] ויש לדקדק בה דא"כ נשחטה בלילה גמי כשרה שהרי כשר בבמת יחיד כדאי" בזבחים (דף לחוץ לומנו ושקבלו פסולין וזרקו את דמו בהגך פסולין דחזו לעבוד' צבור וכי דנין דבר שלא בהכשרו מדבר שהוא בהכשרו מנא אזאת תורת העולה ריבה קא סמיך באימורין כשר שהרי לן כשר בבשר, יוצא הואיל וכשר בבמה, טמא הואיל ואשתרי לגבי צבור, ונשחט הוץ לזמנו הואיל ומרצה לפיגול, חוץ למקומו הואיל ואתקו" מ"מ כל הגך פסולי דמכשיר ר" שמעון מודה בהו ר" יהודה וטעמא מפרש במסכת ובחים (דף פ"ד) מפני מה אמרו לן בדם כשר שהרי לן כשר באימורין לך

אלא בשני מיעוטן מיעוט אחר מיעוט.

ולא ישראל מפני שכולן צריכין לכחב לומר דעשרה בעינן ד) אבל בשאר דוכחי ג' מיעוטין או יוחר נדרשין הן כולן למיעוט כמשמען ולא נאמרה מדה זו בחורה אחר מיעוט לרבו" וכאן את אמרת מיעוט אתר מיעוט למעט א"ר מתניא שניה היא דכתיב מיעוט אחר מיעוט לאחר מיעוטי ולדעת זו ההיא דאמרי" בסנהדרין כהן אבל במס' הוריות מצאתי בפרק ראשון בירושלמי (ה"א) גבי נפש כי תחמא אחת תחמא בעשותה [תחמא] הרי אלו מיעוטין דמקשי בכל אתר את אמרת מיעוט

ממעטי הני חלתא פסולי כדפרישית. וכיוצא בוו בב"ק (מד, ב) שור שור ז' פעמים להוציא שור האשה ושור היחומין ושור האפוטרופסין וכו' ולא היו מיעוט אחר מיעוט והני חלתא מיעוטי ומי

אבל כאן כל מיעוט הוא צריך למעט את שלו.

אחר מיעוט לרבו" אלא כשהן ממעט" דבר אחד כגון שאמרו (סנהדרין טו, א) עשרה כהנים כחובים בפרשה כהן ולא ישראל ואין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות והא דאמרינן הרי אלו [ג'] מיעוטין ולא אמרינן אין מיעוט אחר מיעוט אלא לרבות משום דכיון דכל אחד ממעט את שלו אין כאן מיעוט אחר מיעוט שאין מיעוט בקדש כאן שאין פיסולו בקדש.

ושארא כדבעינן למימר צריכי מעוטא לכל חד וחד אבל לר" שמעון כיון דקרא א" מרבה וקרא א" ממעט הריבוי ריבה הכל והמיעוט מיעט הכל, ול"ק כאן שפיסולו **ואת תורת העולה היא העולה הרי אלו ג' מעוטין פרט לנשחטה בלילה וכו**". פירש לר' יהודה כיון דממעט הני אף על פי שפסולן בקדש ומכשר הלן והיוצ'

אלא חדא מטעמיה דג"ש נקט : מאמו לא דהיא ג"ש אלא מסתברא לידה לידה דאדם גמר כן משום דדמי מדמי הוא דהכא כתיב אמו והכא כתיב אמו והא דאמריגון לקמן מאמו אמו נפקא לאו דוקא

מוני. לאין דופן אין יושבין עלין גמש פיון שנחרבה יוצא דופן בכלל לידה גבי ארם א"א למעטו מכי יולד ולהכי צריך גיש דלידה להה דהמ דאמרינו שנאמר

71- 2

GLY I LIEN TIEF

קיימא לה בתוך ימי זיבתה וקתני זה וזה אסורין אלמא דחיישינן לה וקסבר לטבילתה שהן כ"ב לראייתה ושינתה ליום כ"ז דכי הדרי ואתו עשרין ותרתי ושינתה ליום כ' זה וזה אסורין ואמר רב יהודה אמר שמואל ל"ש אלא ט"ו ולא א"ל ולא מידי אמר רב פפא נחזי אנן היתה למודה להיות רואה ליום ט"ו קמיה רב יהודה מדסקרתא מקבע לא קבעה מיחש מהו דניחוש לה אישתיק מ"ו לראיתה דבימי זיבתה קאי לא קבעה אמר רב פפא אמריתא לשמעתא ל"ש אלא ט"ר לטבילתה שהן כ"ב לראיתה דהתם בימי נדתה קאי לה אבל פעמים ליום כ' זה וזה אסורין ואמרת לן עלה אמר רב יהודה אמר שמואל להיות רואה יום ט"ו (יום) ושינתה ליום כ" זה וזה אסורין לשמש שינתה לי הא שמעחתא א"ל אביי את אמרת ניהלן ואהא אמרת לן היתה למודה שמואל לומר שאינה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה אמר רב יוסף לא שמיע כנגד יום והיולדת כולן מטמאות מעת לעת תיובתא רב הונא בר הייא אמר רבא אמר לומר שאינה מטמאה מעת לעת מיתיבי הנדה והזבה והשומרת יום היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טהורה שחרדה מסלקת את הדמים אם לא היתה במחבא והגיע שעת וסתה ולא בדקה טמאה שר"מ אומר אם

ציבעל עלך בנות כותים

בריה דרב יהושע

יתירי הוא דאתוספו בה וכן כי אתא רבין וכל נחותי ימא אמרוה כרב הונא דחזאי ריש ירחא וריש ירחא ועשרין וחמשה בירחא וריש ירחא דאמרינן דמי וסת בתוך ימי נדותה אלמא מריש ירחא מנינא א"ל לא הכי א"ר יוחנן כגון והשתא הואי בחמשא בירחא ובריש ירחא לא הואי וקאמר אשה קובעת לה ה"ד לאו כגון דחואי ריש ירחא וחמשא בירחא וריש ירחא וחמשא בירחא וסת בתוך ימי נדותה ורבי יוחנן אמר אשה קובעת לה וסת בתוך ימי נדותה אלא הא דאמר ר"ל אשה קובעת לה וסת בתוך ימי זיבתה ואין אשה קובעת לה כדלקמיה נקטה או כדמעיקרא נקטה על כרחך כדלקמיה נקטה א^{ייל} רב פפא ורמיא יומא וכבשה יומא וכבשה תרי יומי ורמיא חד יומא כי הדרה נקטה וה"נ מסחברא דאי לא חימא הכי האי חרנגולתא דרמיא יומא וכבשה יומא מעשרין וז' מנינן דכי הדרי ואתו עשרין ותרתין קיימא לה בתוך ימי נדותה א"ל רב הונא בריה דרב יהושע לרב פפא ממאי דלמא עשרין ותרתין נמי וסחה ולא בדקה ממאה הא מדסיפא ר"מ רישא לאו ר"מ כולה ר"מ היא וה"ק – רב פפא עשרין ותרתין מעשרין ותרתין מנינן נדה ופתחה מעשרין וו` מנינן

> פרק ה יוצא דופן Lt

מבילת משמשת אלא מפני פליטתה שאלו מפני שמוש" טהורה היא דהא מגע הוא ואותו מקום בית הסתרים הוא למגע אבל כשהיא חוזרת ופולטת עשאה הכתוב הא דאקשי' לר' שמעון **פולטת תיפוק לי' דהא שמשה.** ה"ק למה לי טומאה פולטת בחוץ הא שמשה ונטמאת אפילו בפנים, ואלו לרבנן י"ל שלא הצריכה התורה דנסיב ליה קרא מפורש קאמרינן הכי לימא דאין אשה טמאה קרא מפורש הוא ובאי דם עצמו טמא פליגי מר גמר לדם מאשה ומר לא גמר.

והא דאמרינן **ואזדא ר' יותן לטעמיה שאמר משום רשב"י וכו'.** אף ע"ג דר"י להא משום רשב"י נמי אמרה ור"ל נמי לר"ש הוא מודה דאשה טהורה היא משום

ובחוספות מאריכין בע"א, וניתנין למעלה שנתנן למטה וכן בחוץ ובפנים ופסח וחטאת כולהו כיון דבפנים נמי אשכחן בהו הכשרא לא צריכא ליה למימר" דודאי מפי מפסולין לעולם ודקאמרת חוץ למקומו הואיל ואתקיש משום דכל היכא דמשכח הואיל בפנים לא מייתי ליה מבמה, כנ"ל.

מדקתני הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד והכלאים הני מהכא נפקא מהתם - ורבנן לטעמייהו אלא סיפא במאי פליגי אמר רבינא כגון שיצא ולד דרך דופן בהוייתן הן קדושים אלא אי אמרת דבכור מפטר רחם נפקא הכי נמי מסתברא – ודם היוצא משם טמא ורבי שמעון מטהר בשלמא ריישא רבי שמעון לטעמיה דופן ואקדשה והד לבהמת קדשים דאוליד דרך דופן וקסבר ולדות קדשים - ויצא ולד דרך דופן הרי זו יולדת בזוב ורבי שמעון אומר אין זו יולדת בזוב בשלמא דקדשים היינו דאצריכי תרי קראי חד לבהמת חולין דאוליד דרך בכור מפטר רחם נפקא אלא מאי דקרשים מאמו אמו נפקא האי מאי אי אמרת לאו יוצא דופן דקדשים אמר רב הונא בריה דרב נתן לא יוצא דופן דבכור ומוציא אני את אלו שלא היה פסולן בקדש קתני מיהת יוצא דופן דלא מאי אחר שריבה הכחוב ומיעט אמרת מרבה אני את אלו שהיה פסולן בקדש - נפקא (ויקרא א, ב) מן הבהמה להוציא הרובע והנרבע מן הבקר להוציא

וחד לבהמת קדשים הכא נמי איצטריך תרי קראי ת"ר המקשה שלשה ימים פרט לכלאים או עז פרט לנדמה אלא אצטריכו תרי קראי חד לבהמת חולין כלאים מהכא נפקא מהתם נפקא (ויקרא כב, כז) שור או כשב או עז שור את הנעבר מן הצאן להוציא את המוקצה ומן הצאן להוציא את הנוגח ותו

TP CN

למטה והנתנין למטה שנתנן למעלה והנתנין בחוץ שנתנן בפנים והנתנין בפנים חוץ לומנו וחוץ למקומו ושקבלו פסולין וזרקו את דמן והנתנין למעלה שנתנן – דופן ת"ל ואת ומה ראית לרבות את אלו ולהוציא את אלו ושנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים והלן והיוצא והטמא והנותר ושנשחט – את הרובע והנרבע והמוקצה והנעבד ואתנן והמחיר והכלאים והטרפה ויוצא רבי שמעון אומר עולה אין לי אלא עולה כשרה מנין לרבות שנשחטה בלילה – תורת העולה ריבה חורה אחת לכל העולין שאם עלו לא ירדו יכול שאני מרבה פרט לגשחטה בלילה ושנשפך דמה ושיצא דמה חוץ לקלעים שאם עלתה תרד – שנתנן בחוץ והפסח והחטאת ששחטן שלא לשמן מנין ת"ל (ויקרא ו, ב) זאת

GLY I LEX TIEF

תורת היולדת מלמד שמביאה קרבן אחד על ולדות הרבה יכול תביא על לידה (ויקרא ו, ב) ואת תורת העולה היא העולה הרי אלו ג' מיעוטין קמ"ל ורבי שמעון נפקא ליה מדחני בר ליואי דחני בר ליואי לבן לבן מכל דעתך אמינא זכר ונקבה כתיב זכר ודאי נקבה ודאית ולא טומטום ואנדרוגינוס לרבות יוצא דופן ורבנן האי מבעי ליה לרבות טומטום ואנדרוגינוס דסלקא כעין שהזריעה אמו טמאה לידה ור"ש מאי טעמיה אמר ר"ל אמר קרא חלד וילדה זכר עד שתלד במקום שהיא מזרעת ור"ש ההיא דאפילו לא ילדה אלא איר מני בר פטיש מאי טעמייהו דרבנן אמר קרא (ויקרא יב, ב) אשה כי תזריע ובולע את התרומה ומטמאין בכל שהוא אפילו כעין החרדל ובפחות מכן גמ' שתצא טומאתן לחוץ היה אוכל בתרומה והרגיש שנזדעזעו אבריו אוחז באמה (ויקרא טו, יט) דם יהיה זובה בבשרה אבל הזב ובעל קרי אינן מטמאין עד – ועל זיבה כאחת אלא יולדת דאכלה דם ויולדת דאכלה חלב בחד קרבן תסגי

בת ובת ורבי שמעון נפקא ליה מדתני תנא קמיה דרב ששת (ויקרא יב, ז) זאת - בריה דרב הונא משמיה דרבא תניא דמסייע ליה לר' יוחנן ר' יהודה אומר מקום לבת לבת מ"מ ורבנן האי מבעי ליה לחייב על כל בן ובן ולחייב על כל – מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט זכר קדוש במתנה הגך נפישן אמר רב חייא אלא מבכור הוה ליה למילף שכן אם בהמת קדשים פגול נותר וטמא אדרבה ליה למילף שכן אמו מאמו אדרבה מאדם הוה ליה למילף שכן פשוט מפשוט לידה לידה מאדם מה התם יוצא דופן אף כאן יוצא דופן מסתברא מבכור הוה טעמא גמר לידה לידה מבכור מה התם פטר רחם אף כאן פטר רחם ולגמר קרבן סגי לה קמ"ל א"ר יוחנן ומודה רבי שמעון בקדשים שאינו קדוש מאי (דחד הוי נפי) אבי בחד עבורא כגון יהודה וחזקיה בני ר' חייא אימר בחד ת"ל זאת ורבנן אע"ג דכתיב זאת איצטריך לבן או לבת סד"א בתרי עיבורי לה אלא יכול חביא על לידה שלפני מלאת ועל לידה שלאחר מלאת כאחת

בעני 84

אלא מהא דאמרינן בשלהי בא סימן יום א' טמא ויום א' טהור משמשות שמיני ולילו וד' לילות מתוך י"ה ימים והא הכא המשמשת ליל ט' והתשיעי טמא וסופרת אמרו חכמים וכו'.

תמהר לתרומה וקדשים ואסרו הכמים לעשות כן שמא תבא לםפק ראיה. והכי תניא בהדיא בספרי אחר מעש" תמהר כיון שמבלה טהורה להתעסק בטהרו" אבל דאסר לה לשמש בכל ענין ואע"פ שלא תתהפך כל היום וכ"ש למאן דסבר נוגעת הויא דצרכינין לאוקומא כר" שמעון וחכמים אף לזה חששו ואסרוה לשמש, א"נ ווו אינה ראיה, די"ל התורה לא חששה לפולטת שאפשר לה שלא להתהפך, וכן זו שהקשו בפ' המפלת בעשרין וחד תשמש לרוחא דמילתא מתרצי משום דמשמע דראיה משמשת והולכת ואמאי והא יש לחוש לפולטת שסותרת.

והרב ז"ל הביא ראיה לדבריו מדתנא ד"ש אומר ואחר תמהר אחר מעשה תמהר אבל אמרו חכמים אסור לעשות כן שמא חבא לידי הספק דאלמא אי לאו חששה ידים ולא קבלו אותה כלל.

בזיבה מפני שאינו גורם עכשיו כל שכן פולטת שאינה גורמת טומאה לבעלה שאינה סותרת לעולם ועולה. ומצאתי בתוס' שהוזכרה ביניהם סברא זו ודחוה בשתי דבר הגורם סותר דבר שאינו גורם אינו סותר. וכדתניא מה גורם לו זובו ז' לפיכך סותר ז' מה גרם לו קריו יום א' לפיכך סותר יום א' ואפילו קושי אינו סותר והרב ר' אברהם בר דוד ז"ל נשאל בהוראה זו ואמר שלא אמרו פולטת סותרת אלא בענין תרומה וקדשים ולענין טהרות אבל לבעלה אינה סותר" שהרי אמרו שמא נשחייר אבל אם האשה הרגישה בעצמה שפלטה בשני שלה או בג' או בעומדת על מטחה ומתהפכת בכאן יש מקום להורא' זו.

ויש לדקדק אחר דבריהם שאפילו הדבר כן שהפולטת סותרת לבעלה אין לחוש כן במהלכ" שכבר נתפרשה לנו שאם הלכה מותרת בתרומה לערב ואין חוששין שלימות מטמאה בפולטת והלכה למעשה הורו והנהיגו הדור בחומרא זו אלא שמתירין בכבוד הבית יפה.

ופסקה טהרה בו ביום או למחרתו אינ' מתחלת ספירתה עד יום ד' בשבת שהוא ג' ימים לאחר שמושה מ"ט דכל ג' ימים פולטת היא וסותר' וקי"ל נמי דשש עונות ויש מחכמי הצרפתים ז"ל שחדשו בה ואמרו כיון שהיא רואה וסותרת יומה בזמן הזה שכל הנשים ספק זבות משוינן להו אשה ששמשה בלילי שבת וראתה בשב" וי"מ דבמשהו דקאמרינן כעדשה דשרץ קאמרינן מ"מ מסקי השתא דרואה הויא.

משום דלא אפשר.

דומיא דוב וכדפרישית בפ' המפלת. ומיהו גבי אשה דליכא למימר תחימת פי הרחם דשיעורא אחרינא הויא במשהו כרוא' דם בזיבה ולא אמרינן בהא דייה כבעלה לוב וצריך נמי התימת פי האמה כדאיתא בפ" אלו דברים. וי"ל קסבר אביי דבעל קרי אע"פ דצריך התימת פי האמה רואה הוי ושעורא בעלמא הוא דאצרכיה רחמנא וא,,ע אי הכי קשיא לאביי היכי פשיטא לר"ש לסתור ולטמא במשהו הויא דהא שמעינן ליה לר"ש דס"ל כר" נתן דאמר זב צריך התימת פי האמה ואיתקוש ב"ק

האמה אלמא נוגע הוי וכ"ש בפולטת דלא מגופ" הויא ואינה מטמאה אלא בחוץ דאית לן למימר למימר נוגעת הויא ולא סתרה דהא אין בפליטה דאשה צחצוחי דם שהוא רואה הויא משמע לי דפשטין ודאי דלא כרב הווא דאמר בפ' המפלת דאפילו בעל קרי לא סתר אלא משום דא"א לו משום צחצוחי זיבה דמדבעי חתימת פי הא ד**בעא מיניה רב שמואל בר ביזוא מאביי.** פולטה ש"ז אי רואה הויא או נוגעה. ואסיקוא דלרבנן רואה הויא לכל מילי ואפילו לר"ש נמי לסתור ולטמא במה דאזלא בכרעא מותרת בתרומה דודאי שדתיה לכוליה ודרבא בשלא הלכה הוא דקאמר והתם לא הוה צריך למימר חיישינן אלא א"א הוא.

ואקשינן **מכלל וכו".** וכי חימא דילמא אשתייר ומספיק" אסרינן לה בטומא" אי הכי חיישינן שמא נשתיי" מיבעי ליה אלא ודאי מדלא קאמר הכי ש"מ דכל היכא ואח"כ פלטה טומאת' לבית החיצון ולא יצא לחוץ שלא הלכה ולא נתהפכ".

שאינה טמאה עד שתצא טומאתה לחוץ והך קושיא לרבנן נמי היא אלא כיון דאיירי בדר"ש מפרש ואזיל בהדי" ומהדרי" בשהטבילוה במטה כלומר וטהורה לשמושה לאקינייליאינא**יא לימשאשילי בטרגאול עוים לאיילילילי פופלה יהואמרוליבא וכרי.** ואנ"ג דרבא משום פליטה קאמר ואפשר לך לומר שבזה בא ר"ש ללמד כרואה מדכתיב יהיה וההוא גלי אורחצו במים דמשום פליטה הוא דטמאים אלא לר"ש קשיא. ומהדרינן בטבלה לשמושה.

1년 없도

בבית החיצון הי גיהו בית החיצון אמר ריש לקיש כל שתינוקת יושבת ונראת – דאולה איהי בכרעה וטבלה דילמא בהדי דקאולה שדיתא נשיאה מקור שנעקר ונפל לארץ טמאה שנאמר (יחזקאל טז, לו) יען השפך אשה ממאה עד שיצא מדוה דרך ערותה אמר ריש לקיש משום רבי יהודה יוחי מנין שאין אשה טמאה עד שיצא מדוה דרך ערותה שנאמר (ויקרא כ, יח) בדם מטהר באשה ואזדא ר' יוחנן לטעמיה דאמר רבי יוחנן משום ר"ש בן באשה לדברי המטהר בדם מטהר באשה ור' יוחנן אמר אף לדברי המטמא מקומו טמא ומ"ס מקור מקומו טהור אמר ר"ל לדברי המטמא בדם מטמא

לטומאת ערב ודווקא תרתי אבל הדא אימא מעלמא אתיא כל הנשים מטמאין – לה שלא תפלוט הכא במאי עסקינן שהטבילוה במטה מכלל דכי קאמר רבא טמאה למאי אילימא לטומאת שבעה המשה דמים טמאין באשה ותו לא אלא – והא אמר רבא משמשת כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה שאי אפשר חתיכה אלא לטומאת ערב אמר רבי יוחנן מקור שהזיע כשתי טיפי מרגליות – ליה דהא שמשה בשטבלה לשמושה למימרא דמשמשת בטומאת ערב סגי לה נהושתך ותגלי ערותך למאי אילימא לטומאת שבעה דם אמר רחמנא ולא - אלא שגזרת הכתוב הוא לא קשיא כאן במשמשת כאן בפולטת פולטת תיפוק איש אלא מפני שטומאת בית הסתרים היא וטומאת בית הסתרים אינה מטמאה וכי מה בא זה ללמדנו אם לענין נוגע בשכבת זרע הרי כבר נאמר למטה או ואיש אשר ישכב את אשה דוה וגלה את ערותה את מקורה הערה מלמד שאין – כבועלה והתניא (ויקרא טו, יה) ורחצו במים וטמאו עד הערב אמר ר' שמעון לחוץ אף היא אינה מטמאה עד שתצא טומאתה לחוץ וסבר רבי שמעון דיה יהיה ור' שמעון אומר דיה כבועלה מה בועלה אינו מטמא עד שתצא טומאה כבחוץ ואין לי אלא נדה זבה מנין ת"ל זובה בבשרה פולטת ש"ז מנין ת"ל אמר רב יהודה מקום שהשמש דש תנו רבנן בבשרה מלמד שמטמאה בפנים כגון שיצא ולד ודם דרך דופן 👚 ובמקור מקומו ממא קמיפלגי מר סבר מקור 👚 השינים בין השינים עצמן כלפנים במחניתא תוא מקום דישה מאי מקום דישה יוסף חדא דהיינו רישא ועוד משם מקום ולד משמע – אלא אמר רב יוסף - השינים איבעיא להו בין השינים כלפנים או כלחוץ ת"ש דחני רבי זכאי עד בין ודם דרך רחם ואזדא ר' שמעון לטעמיה ורבנן לטעמייהו – מתקיף לה רב - א"ל רבי יוחנן אותו מקום גלוי הוא אצל שרץ אלא אמר רבי יוחנן עד בין

> פרק ה יוצא דופן 6t

90 エムビ

שאלמלא שמצינו טומאה בלועה מטמאה בדאורייתא לא הוו גוזרין בהו שמטמא. **עשאוה כובלה עוף טהור.** ויש לפרש דה"ק הכמים גזרו על טומאה זו מפני שדרכה לצאת ועשאו' כובל. עוף טהור ולמיסמך גזירה דרבון אכעין דאורייתא קאמר

לבהמה טומאה בבית הבליעה ולא משמע להו לדחוקה בסוף הבליעה בלחוד דכתיב בה ולא באחרת. לעוף אין לך מקום בושט ואפילו בלועה דלא ליטמיה ביה דלא יאכל לטמאה אמר רחמנ' כל דאכיל מטמא וברייתא דמסתייע אביי מינ' משום דמשמע דלעולם אין דלאביי ליכא מקום דתטמא בית הבליעה בנבלת בהמה במשא ועוף במגע ולרבא [איכא] היכא נמי דמטמא עוף בבית הבליעה מטמאה נמי בהמה משום משא הא ולשון שלי הראשון מחוור ממנו לפי שנבלת עוף טהור מטמא בכל מקום מבית הבליעה ואפילו פנים דהוי טומאה בלועה וכי פליגי לקמי בתחלת בית הבליעה

ERIOGIR.

דאי התם בית הסתרים הוי מאי דומיא הכא בבית הסתרים ודאי מטמיא במשא ובטומא' בלועה לא מטמיא כלל דלא דמיא נמי לנבלת עוף טהור. וזה הדרך ראיתי

וי"מ פירכא אליבא דאביי ופירוקה גמי לאביי דאמרינן עשאוה כגבלת עוף טהור שמטמאה בגדים בבית הבליעה ומדמי לה אלמא התם גמי טומא^י בלועה הוי למיקם אפירושה א"נ דהוה ליה למימר מידי אידיא לטמויי בפנים כבחוץ הן שוין. אבל בשיעור מקומן הא כדאיתא והא כדאיתא.

דקתני כולן מטמאו" בפני" כבחוץ כי הא דר" זירא מצינן למידק עלה והא דומיא דנדה וזבה קתני והתם בבית החיצון והכא אפילו בפנים אלא אעיקר מילתא דייקינן טומאה דהיינו בבית החיצון. אי נמי ניחא לן לתרוצה אליבא דכ"ע דלא תיקשי לן הניחא לרבא אלא לאביי מאי איכא למימר. ומיהו כי מתרצינן מעיקרא ברייתא למיתני עקירה ממקומו טומאה בבית החיצון ולא קתני ברייתא הכי אלא אי ברייתא כדר" זירא משמע מינה דלא הויא עקירה דלא להני לה טבילה עד דהוי במקום לאו מילתא היא דהאמרינן דאפילו נעקר קצת מטמא לכשיוצא ולא מהני ליה טבילה ואי לאשמועינן דמעכשיו נמי היא טמאה בבית החיצון כמו שיצא הוה ליה

ומטמ' התם במשא.

וא"ה כי מוקמינן לדר" זירא בשיצא לחוץ נמי אמאי קשיא לן אלא יולדת אי בימי נדה נדה אי בימי זיבה נתריץ נמי ברייתא כגון שנעקר דם לבית החיצון

דע"כ לא אמר רבא בית הסתרים הוי אלא בבית החיצון דהיינו בין השינים לר" יוחנן אבל לפנים בלוע הוי.

ואיכא לפרושי דנעקר לאו לבית החיצון משמע אלא רגישה בעלמא שנעקר מן המקור אע"פ שהוא בין השניים ולפנים טמאה ולכך אקשינן טומאה בלועה הוא

דטומאת בית הסתרים הוה ומטמא במשא שהרי דם נדה מטמא במגע ובמשא.

יולדת שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה דם. פי^י רש"י ז"ל לבית החיצון. וק"ל דא"כ היכי אקשי אמאי טומאה בלועה היא דהא אמר רבא לקמן

לכתוב הדבר ובעל נפש יחוש לעצמו.

זו יש שטהורה בשביעי לביתה ובה" (עראי) [היא] סופרת ודברי הרמב"ם ז"ל מטין כן שהפולטת סותרת יומא לכל דבר אבל רבינו הגדול והגאונים ז"ל לא תששו דבריה לשעורן וכיון דסתרה לטהרת סותרת לבעלה דנקיים מכל ראיה דטומאה בעינן וקראי נמי דייקי דכתיב ואתר תטהר וביום השמיני תקה לה וכו". ולפי מדה

ובודאי שדברי הרב ר" אברהם ז"ל מכריען בטעמן שכל שאינו גורם אינו סותר ולא מצינו לובן באשה לבעלה. אלא שיש לבעל דין לחלוק ולומר שלא נחנה עשירי ואין הוששין לה ג' ימים משום פליטה. גם זו אינה ראיה למה שכחבנו דמהלכת אינה הוששת לשייר. א"ג במקנחת ומכבדת את הבית.

זיבה לא צריכא שירדה לטבול מטומאה לטהרה וכי הא דאמר רבי זירא א"ר בית הסתרים הוי אמר רבא מנא אמינא לה דתניא אלא מפני שטומאת בית בפנים כבחוץ בשלמא כולהו לחיי אלא יולדת אי בימי נדה גדה איבומי זיבה – הוי נהי דבמגע לא מטמיא במשא מיהא מטמיא אביי אמר בלוע הוי רבא אמר רואה הויא ת"ר הגדה והזבה והשומרת יום כנגד יום והיולדת כולן מטמאות – מקום אי אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמאה ואי אמרת בית הסתרים ר"ש דיה כבועלה אלא לטמא בפנים כבחוץ אבל לסתור ולטמא בכל שהוא - הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון שתחבה לה חבירתה כזית נבלה באותו א"ל כולכו ברוקא חדא תפיתו אמר ליה שפיר אמרי לך עד כאן לא קאמר - מחללין עליה את השבת איבעיא להו אותו מקום של אשה בלוע הוי או בית א"ל רואה הויא אתא לקמיה דרב יוסף א"ל רואה הויא הדר אתא לקמיה דאביי ראשו חוץ לפרוזדור הוא והוי מילה שלא בזמנה וכל מילה שלא בזמנה אין ומצורעים דחמירי ולא אחמיר בהו רחמנא א"ל רואה הויא אתא שייליה לרבא ולד דצויץ אפניא דמעלי שבתא ולא אתיליד עד שבתא אמר ליה האי הוציא קריין בסיני רואה הויא או דילמא לא גמרינן מסיני דחדוש הוא דהא זבין אול בתריה אמר ליה אימא לי איזי גופא דעובדא היכי הוה אמר ליה שמעית לעולם לא שמיע ליה מתניתא והכי קמיבעיא ליה מדאחמיר רחמנא אבעלי דמי בתר דנפק אמר רבא ס"ד דההוא גברא לא ידע דשרי לממהל בשבתא אבל לסתור ולטמא בכל שהוא רואה הויא או דילמא לא שנא איכא דאמרי וכי ההוא דאתא לקמיה דרבא אמר ליה מהו לממהל בשבתא אמר ליה שפיר שהוא מאי כי קאמר רבי שמעון דיה כבועלה הני מילי לטמויי בפנים כבחוץ וכדרב אושעיא דאמר רב אושעיא גזרה שמא יוציא הולד ראשו חוץ לפרוזדור יבשתא מאי מטמא בפנים כבחוץ איכא כגון שהוציא ולד ראשו חוץ לפרוזדור ולטמא בפנים כבחוץ לא קמיבעיא ליה כי קמיבעיא ליה לסתור ולטמא בכל מחניתין ואליבא דרבנן לא קמיבעיא ליה כי קא מיבעיא ליה אליבא דר"ש אי בימי נדה נדה אי בימי זיבה זיבה הכא במאי עסקינן בלידה יבשתא לידה נוגעת הויא ואי לא שמיע ליה מתניתין מסתברא נוגעת הויא לעולם שמיע ליה טבילה לדם דאיכא גואי תהני נמי להאי קמ"ל שמעתין איפריק אלא יולדת בפנים כבחוץ מה נפשך אי שמיע ליה מחניתין לרבנן רואה הויא ולר' שמעון ליטמי הכא נמי כשיצא לחוץ אי יצא לחוץ מאי למימרא מהו דתימא מגו דמהני שכבת זרע רואה הויא או נוגעת הויא נפקא מינה לסתור ולטמא במשהו ולטמא בגדים בבית הבליעה מי דמי התם אין לה טומאה בחוץ הכא כי נפיק לבראי שאי אפשר לה שלא תפלוט – בעא מיניה רב שמואל בר ביסנא מאביי פולטת לי ברישיה בי מדרשא אול שייליה א"ל עשאוה כנבלת עוף טהור שמטמאה בשאינה מתהפכת אבל במתהפכת כל שלשה ימים אסורה לאכול בתרומה טומאה בלועה היא א"ל זיל שייליה לרבי אבין דאסברית ניהליה וכרכיש ורבא אקרא קאי והכי קאמר כי כתב רחמנא ורחצו במים וטמאו עד הערב 👚 בירידה טמאה בעלייה טהורה א"ל רבי ירמיה לר" זירא בירידה אמאי טמאה

לרבא נמי שהטבילוה במטה ולא קשיא כאן במתהפכת כאן בשאינה מתהפכת – חייא בר אשי אמר רב יולדת שירדה לטבול מטומאה לטהרה ונעקר ממנה דם

פרק ה יוצא דופן ΙÇ

כב, ח) גבלה וטרפה לא יאכל לטמאה בה מי שאין לה טומאה אלא אכילתה לה דחניא יכול תהא נבלת בהמה מטמאה בגדים אבית הבליעה ת"ל (ויקרא מטמא אביי אמר בלוע הוי ורבא אמר בית הסתרים הוי אמר אביי מנא אמינא (אלא אי) אמרת בית הסתרים הוי נהי נמי דבמגע לא מטמא במשא מיהא לו חבירו כזית נבלה לתוך פיו אי אמרת בלוע הוי טומאה בלועה לא מטמיא נבלת עוף טהור בלוע הוי או בית הסתרים הוי למאי נפקא מינה כגון שתחב בית הסתרים היא אינה מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא איבעיא להו מקום חדא ועוד קאמר חדא דטומאה בלועה היא ועוד אפילו אם תמצי לומר טומאת הסתרים היא וטומאת בית הסתרים לא מטמאה אלא שגזרת הכתוב היא ואביי

לאויר התוור טמא פשיטא מהו דתימא תוכו אמר רחמוא בקומטו טמא נהי דבמגע לא מטמא במשא מיהא מטמא שרץ בקומטו והכניסו בקומטו טהור שרץ בנגיעה הוא דמטמא ובית הסתרים לאו בר מגע הוא נבלה אף נוגע ונושא בכזית אמר רבא שרץ בקומטו טהור נבלה בקומטו טמא שרץ לומר ויקרא יא והאוכל ליחן שיעור לנוגע ולנושא כאוכל מה אוכל בכזית אינו דין שיש לה טומאה בפנים אמר קרא בה בה ולא באחרת אם כן מה תלמוד טהור שאין לה טומאה בחוץ יש לה טומאה בפנים זו שיש לה טומאה בחוץ יצתה זו שטמאה קודם שיאכלנה ותיתי בק"ו מנבלת עוף טהור ומה נבלת עוף

TP EX

רבא נעקרה בהרגשה ויצתה שלא בהרגשה מהו ת"ש בעל קרי שטבל ולא ויצאה שלא בהרגשה מילחא דפשימא ליה לשמואל מיבעיא ליה לרבא דבעי מטמאה מאי איכא בין האי לישנא להאי לישנא איכא בינייהו נעקרה בהרגשה הרגשה לישנא אחרינא אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה חם טמא תרגמא רב הונא במשמש מטתו בחלומו דאי אפשר לשמש בלא זרע אמר רחמנא בראויה להזריע מיתיבי היה מהרהר בלילה ועמד ומצא בשרו אמר שמואל כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש בה אינה מטמאה מ"ט שכבת מדמעת וחוזרת ומדמעת ורבא כל אחמומי והדר אחמומי בשעתא לא שכיח לא חייש והתניא למה זה דומה לנותן אצבע בעין שכל זמן שאצבע בעין במטלית רכה כיון דעקר עקר ואביי חייש דילמא אתי לאוסופי ורבא לאוסופי כאילו מביא מבול לעולם אמר אביי במטלית עבה רבא אמר אפילו תימא אוכל בתרומה והרגיש וכו' אוחז והתניא ר"א אומר כל האוחז באמה ומשתין מבשרו בעל קרי דכתיב (ויקרא טו, טו) ואיש כי תצא ממנו שכבת זרע היה אינן מטמאין וכו' זב דכתיב (ויקרא טו, ב) כי יהיה זב מבשרו עד שיצא זובו דהיסט ונגיעה כידיו מה התם מאבראי אף הכא מאבראי אבל הזב ובעל קרי שלא מצינו לו טומאה בכל התורה כולה ואפקיה רחמנא בלשון נגיעה למימרא (ויקרא טו, יא) וכל אשר יגע בו הזב וידיו לא שטף במים זהו הסיטו של זב טהור קנה בקומטו של טהור והסיט בו את הזב טמא מאי טעמא דאמר קרא ולא תוך תוכו קמ"ל – אמר ר"ל קנה בקומטו של זב והסיט בו את הטהור

המיל מים לכשיטיל מים טמא שאני התם דרובה בהרגשה נפק לישנא אחרינא – טמא שלש וקראו טמא הא כיצד שתים לטומאה ושלש לקרבן ולמאן דנפקא ליה נפקא ליה מדרבי סימאי דתניא רבי סימאי אומר מנה הכתוב שתים וקראו לימד על זב בעל שתי ראיות שמטמא משכב ומושב ורבי ישמעאל מנינא מנא בעל שלש ראיות שחייב בקרבן או החתים בשרו מזובו טמא מקצת זובו טמא בהוא למנינא הוא דאתא זובו חדא רר בשרו תרי את זובו תלת לימד על זב מבעי ליה לה מטמא ואינו מטמא יבש ורבי ישמעאל ההוא מרר נפקא ורבון הודו לו מ"ט דרבי ישמעאל דאמר קרא או החתים בשרו מזובו ורבנן ההוא נתן דתניא רבי נתן אומר משום רבי ישמעאל זב צריך כחתימת פי האמה ולא מו, ג) או החתים בשרו מזובו והאנן חנן מטמאין בכל שהן הוא דאמר כרבי ומטמאין בכל שהן אמר שמואל זב צריך כחתימת פי האמה שנאמר (ויקרא דאורייתא אבל עובדת כוכבים זבה דטמאה דרבנן לא או דילמא לא שנא תיקו חמצי לומר בתר עקירה אזלינן אע"ג דמצי נקיט להו ה"מ ישראלית דטמאה תיקו בעי רבא עובדת כוכבים זבה שנעקרו מימי רגליה וירדה וטבלה מהו אם זרע דלא מצי נקיט לה אבל מימי רגליה דמצי נקיט לה לא או דילמא לא שנא רגליה וירדה וטבלה מהו אם תמצא לומר בתר עקירה אזלינן הני מילי שכבת הכא דלקולא לא אמרינן או דילמא לא שנא תיקו בעי רבא זבה שנעקרו מימי וירד וטבל מהו אם תמצי לומר בתר עקירה אזלינן הני מילי לחומרא אבל אשר לא יהיה טהור מקרה אפילו קרי בעולם בעי רבא עובד כוכבים שהרהר הוא דלא מזרעא הא טמויי מטמיא שנאמר (דברים כג, יא) כי יהיה בך איש אמרי לה אמר שמואל כל שכבת זרע שאינו יורה כחץ אינה מזרעת אזרועי

בתר עקירה אזלינן קשיא. משום ספיקא דבחר עקירה אזלינן בלחוד מספקא ליה אלא משום דשמואל דכיון דאינו יורה כחץ בשעת טומאתו אינו מטמא אבל הא דאמרינן גבי ירד וטבל את"ל הא דאמרינן **את"ל בתר עקירה אזלינן להומרא.** ק"ל אמאי לא פשטה להא מילחא מהא דאמרן ונעקר ממנה דם בירידה טמאה בשלמא בעייא דרבא ל"ק דאיהו לא

את"ל סרכא נקט. ואיכא למימר משום דכיון שטבל בנתיים א"א שלא בטלה הרגשתו ומיהו ובה שנעקרו מימי רגליה דמיא לההיא אלא דהתם מצי נקיט להו והא דקאמרינן ביה

25 בעני

קאי דהא אילו חסר פורתא אבר מי קמטמיא שכבת זרע דחלוקה טומאתו מאי – ליבום ופוטר מן היבום ומאכיל בתרומה ופוסל (את) [מן] התרומה מכזית בשר נבלה ופחות מכעדשה מן השרץ שאני אבר דכוליה במקום עדשה במשהו והא אנן תנן האברים אין להם שיעור פחות מכזית בשר המת ופחות רב אדא בר אהבה שום שרץ קתני ושום שכבת זרע קתני ושרץ לא מטמא לרואה והא דומיא דשרץ קתני מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה אמר זרע שהשכבת זרע מטמא בכל שהוא מה שאין כן בשרץ מאי לאו לנוגע לא בשרץ שהשרץ אין חלוקה טומאתו מה שאין כן בשכבת זרע חומר בשכבת לא לרואה ת"ש הומר בשכבת זרע מבשרץ וחומר בשרץ מבשכבת זרע חומר לרואה במשהו לנוגע בכערשה והאנן מטמאין בכל שהן חנן מאי לאו לנוגע לי לימד על הזוב שהוא ממא אמר רב הנילאי משום ר"יא בר"ש שכבת זרע כי יהיה זב מבשרו מאי עביד ליה מבעי ליה עד שיצא מבשרו זובו טמא למה ליה תרוייהו ויקרא טו מזאת תהיה טומאתו בזובו (ויקרא טו, ב) איש איש

בזיבה תנוק בן יום אחד מטמא בזיבה ומטמא בנגעים ומטמא בטמא מת וזוקק בריה דרב נתן מתני" תנוקת בת יום אחד מטמאה בנדה בת י" ימים מטמאה דון מינה ומינה שיילינהו לחנאי איכא דחני כרב פפא ואיכא דחני כרב הונא קמרבי ליה דילמא מאו איש אשר חצא ממנו שכבת זרע קמרבי ליה ודכ"ע לנוגע במשהו א"ל רב הונא בריה דרב נחן לרב פפא ממאי דמאו איש דשרץ מה שרץ בנגיעה אף ש"ו בנגיעה ואוקי באחרא מה ש"ו לרואה במשהו אף ומינה מה שרץ בכערשה אף ש"ז בכערשה ולמ"ד דון מינה ואוקי באחרא ואוקי באתרא למ"ד דון מינה ומינה מה שרץ בנגיעה אף שכבת זרע בנגיעה איש ופליגי תנאי בעלמא דאיכא דאמרי דון מינה ומינה ואיכא דאמרי דון מינה למן לגדול אמר רב פפא כתנאי מנין לרבות נוגע בש"ו ת"ל (ויקרא כב, ד) או היא אילימא בין ישראל לדנכרים ה"נ איכא עכבר דים ועכבר דיבשה אלא בין

712 51

(ויקרא כב, יג) וזרע אין לה אמר רחמנא והא אית לה מאי איריא זרע אפילו יא) ויליד ביתו הם יאכלו בלחמו קרי ביה יאכילו בלחמו ופוסל מן התרומה ובן אין לו אמר רחמנא והא אית ליה ומאכיל בתרומה דכתיב (ויקרא כב, יחדיו אחים שהיה להם ישיבה אחת בעולם ופוטר מן היבום (דברים כה, ה) אשר היו שם נפש כל דהו וזוקק ליבום דכתיב (דברים כה, ה) כי ישבו אחים בשרו אדם כל שהו ומטמא בטמא מת דכתיב (במדבר יט, יח) ועל הנפשות תורה כלשון בני אדם ומטמא בנגעים דכתיב (ויקרא יג, ב) אדם כי יהיה בעור בין קטן לנקבה כל שהיא בין גדולה בין קטנה אם כן מה ת"ל איש איש דברה אומר (ויקרא טו, לג) והזב את זובו לזכר ולנקבה לזכר כל שהוא בין גדול יהודה רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר אינו צריך הרי הוא ב) איש איש מה ת"ל איש איש לרבות בן יום אחד שמטמא בזיבה דברי רבי לזיבה מנין ת"ל ואשה תינוק בן יום אחד כו' מנא הני מילי דת"ר (ויקרא טו, ואשה בתי" ימים לזיבה מנא ה"מ דת"ר אשה אין לי אלא אשה בתי" ימים גמ' מנהני מילי דת"ר אשה אין לי אלא אשה בת יום אחד לנדה מנין ת"ל ונוחל ומנחיל וההורגו חייב והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם

והשתא חד גופא אימא תיכול כתב רחמנא כנעוריה ואי כתב רחמנא כנעוריה – יו) ואיש כי יכה כל נפש מ"מ והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כחתן שלם לה משום דמעיקרא חד גופא והשתא תרי גופי אבל הכא דמעיקרא חד גופא - לישני דמר בריה דרב יוסף משמיה דרבא וההורגו חייב דכחיב (ויקרא כד, עובר גמי דכתיב כגעוריה פרט למעוברת צריכי דאי כתב רחמגא וזרע אין - פי שנים מאי טעמא דברים כ"א:י"ז יכיר בעינן והא ליכא והלכתא ככל הני מר בריה דרב יוסף משמיה דרבא בכור שנולד לאחר מיתת אביו אינו נוטל (דברים כא, טו) וילדו לו בעינן בסורא מתנו הכי בפומבדיתא מתנו הכי אמר משמיה דרבא בן שנולד אחר מיחת האב אינו ממעט בחלק בכורה מאי טעמא משמיה דרבא אמר לומר שממעט בחלק בכורה ואמר מר בריה דרב יוסף מר בריה דרב אשי מידי דהוה אזנב הלטאה דמפרכסת מר בריה דרב יוסף להנחיל לאחיו מן האב איני והא הוה עובדא ופרכס עד חלת פרכוסי אמר אחד אבל עובר לא מ"ט דהוא מיית ברישא ואין הבן יורש את אמו בקבר לירתי אמר רב ששת נוחל בנכסי האם להנחיל לאחיו מן האב ודוקא בן יום ממאן מאביו ומנחיל למאן לאחיו מאביו אי בעי מאבוה לירחי ואי בעי מיניה יוסי דאמר עובר גמי פוסל קמ"ל בן יום אחד אין עובר לא נוחל ומנחיל נוחל בן יום אחד מן הגרושה דפוסל בעבדי אביו מלאכול בתרומה ולאפוקי מדר" נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה ויש לו בנים משאינה גרושה ויש לו מאי אריא בן יום אחד אפי" עובר נמי אמר רב ששת הב"ע בכהן שיש לו שתי סריקא והשתא גופה סריקא אימא תיכול צריכא קראי אתרוץ אלא מתניתין משום דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה מליא אבל הכא דמעיקרא גופה

א"ג למ"ד הכי מקשי מברייתא דקתני מכין אותה כנגד בית הריון ולאו למימרא דהכי הוא בודאי. לה לסימנים אבל נהרגה איהי מתה ברישא ואנ"ג דהאי תירוצא לאוקומי יש זכייה לעובר אתמר בפ" מי שמת מיהו קושטא הוא ולהכי הוינן מינה ומפרקי לה התם. למימרא דאיהי מתה ברישא והא קי"ל דאיהו מאית ברישא דתנן בן יום א' וכו'. ומפרקינן ה"מ מתה דאגב דולד זוטר חיותיה עולה ביה טיפה דמלאך המות ותתיך מ"ש **דאיהו מייה ברישא.** פיר" ודוקא מתה דקאמרינן בערכין פ"ק (דף ז) אשה היוצאת ליהרג מכין אותה כנגד בית הריון שלה כדי שימות הולד תחלה והוינן בה

פסלה מן הכהונה בא עליה אחד מכל העריות האמורות בתורה מומתין עליה משכב תחתון כעליון נשאת לכהן תאכל בתרומה בא עליה אחד מן הפסולין בא עליה יבם קנאה וחייבין עליה משום אשת איש ומטמאה את בועלה לטמא ליה שכלו לו חדשיו מתני" בת שלש שנים ויום אחד מתקדשת בביאה ואם שלשים יום באדם אינו נפל הא לא שהה ספק הוי הכא במאי עסקינן דקים למאי הלכתא אמר רב פפא לענין אבלות כמאן דלא כרשב"ג דאמר כל ששהה

בביאה דברי רבי מאיר וחכמים אומרים בת שלשה שנים ויום אחד שנה איכא בינייהו מיתיבי בת ג' שנים ואפי' בת שתי שנים ויום אחד מתקדשת רבי ינאי ערב ראש השנה איכא בינייהו ור' יוחנן אמר ל' יום בשנה חשובין בביאה דברי רבי מאיר וחכ"א בת ג' שנים ויום אחד מאי בינייהו אמרי דבי והיא פטורה פחוח מכן כנותן אצבע בעין גמ" ח"ר בת ג" שנים מתקדשת

712 217

ה' איבעית אימא (יחזקאל כג, כ) אשר בשר חמורים בשרם ואיבעית אימא כדרכה והולכת ומן השמים ירחמו שנאמר (תהלים קטז, ו) שומר פתאים או יתר על כן משמשת והולכת דברי ר"מ וחכ"א אחת זו ואחת זו משמשת ואיזוהי קטנה מבת י"א שנה ויום אחד ועד י"ב שנה ויום אחד פחות מכאן ותמות מעוברת שמא תעשה עוברה סנדל מניקה שמא תגמול את בנה וימות דרב נחמן ג' נשים משמשות במוך קטנה מעוברת ומניקה קטנה שמא תתעבר בשבע אוי לשלש שנים שאבדתי בבית אבא ומי מעברה והתני רב ביבי קמיה מתעברת אמר לה בת י"ב שנה ויום אחד אמרה לו אני נשאתי בשש וילדתי רבי אמרה לו רבי אשה בכמה ניסת אמר לה בת ג' שנים ויום אחד ובכמה אולי ואתי ת"ר מעשה ביוסטני בתו של אסוירוס בן אנטנינוס שבאת לפני ולא כלום מאי לאו הא קמ"ל מה עין מדמעת וחוזרת ומדמעת אף בתולין מיזל מכאל כוועל אגבע בעין למה לי למחני כנותן אצבע בעין לתני פחות מכאן מחצדי אלא עד לאחר ג' האי דם נדה הוא מאי אמר רב חסדא ת"ש פחות אמרת מיזל אזלי ואתו האי דם בתולין הוא אלא אי אמרת אתצודי הוא דלא אלא נפקא מינה כגון שבעל בחוך ג' ומצא דם ובעל לאחר ג' ומצא דם אי דמכה שבתוך ג' אינה חוזרת לאלתר שמא חוזרת לאלתר והא אחר בא עליה ג' הא אחר בא עליה מאי מחקיף לה רב חייא בריה דרב איקא ומאן לימא לן שהרות הוא דלא הויא להו אלא אי אמרת אתצודי הוא דלא מתצדי עד לאחר בתוך ג' ומצא דם ובעל לאחר שלש ולא מצא דם אי אמרת מיזל אזלי ואתו או בלמא אנוגורי הוא דלא מחצרי עד לאחר ג' למאי נפקא מינה כגון שבעל קשיא פחות מכאן כנותן אצבע בעין איבעיא להו הני בתולין מיזל אזלי ואתו הכי נמי איכא תנא דאמר ל' יום בשנה חשובין שנה - אלא לר' ינאי קשיא בשלמא לר' יוחנן כי היכי דאיכא תנא דקאמר יום אחד בשנה חשוב שנה

(תהלים קמד, ה) אשר פיהם דבר שוא וימינם ימין שקר ת"ר מעשה באשה - קמ"ל ולחני הני תרתי בבי בת י"ב שנה ויום א" נדריה קיימין ובודקין כל י"ב בשנה חשובים שנה היכא דבדקנא ל' ולא ידעה להפלות אימא תו לא ליבדוק בודקין כל שתים עשרה למה לי סלקא דעתך אמינא הואיל ואמר מר ל' יום לי סד"א בודקין לעולם קמ"ל וכיון דתני בת י"ב שנה ויום אחד נדריה קיימין אחת עשרה שנה ויום א' נדריה נבדקין בת י"ב שנה ויום א' נדריה קיימין למה לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו נדרן נדר והקדשן הקדש *גם*' וכיון דתנא בת נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש לאחר הזמן הזה אע"פ שאמרו אין אנו יודעין קודם לומן הוה אע"פ שאמרו יודעין אנו לשם מי נדרנו לשם מי הקדשנו אין אחד נדריו נבדקין בן י"ג שנה ויום אחד נדריו קיימין ובודקין כל שלש עשרה ויום א' נדריה קיימין ובודקין כל שתים עשרה בן שתים עשרה שנה ויום גט *לורו*ני, בת אחת עשרה שנה ויום א' נדריה נבדקין בת שתים עשרה שנה צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו אמר רב הכי קאמר לכשיגדיל יבעול ויתן בגדול מה מאמר בגדול צריך גט למאמרו וחליצה לזיקתו אף ביאת בן ט' ידו והוא פטור גמ' ולכשיגדיל בגט סגי לה והחניא עשו ביאח בן ט' כמאמר ונסקלת על ידו ואם בא על אחת מכל העריות האמורות בתורה מומתין על תחתון כעליון ופוסל ואינו מאכיל בתרומה ופוסל את הבהמה מע"ג המזבח אחד שבא על יבמתו קנאה ואין נותן גט עד שיגדיל ומטמא בנדה לטמא משכב עקיבא לא אמרה אלא לחדר בה את החלמידים מתנ" בן תשע שנים ויום מסיני כך פחותה מבת שלש שנים כשרה לכהונה הלכה למשה מסיני ואף רבי להם למה הדבר קשה בעיניכם [אמרו ליה] כשם שכל התורה הלכה למשה אמר לה אם כן פסולה את לכהונה ראה התלמידים מסתכלים זה בזה אמר לחינוק שטמנו לו אצבעו ברבש פעם ראשונה ושניה גוער בה שלישית מצצה אמר לה כשרה את לכהונה אמרה לו רבי אמשול לך משל למה הדבר דומה אחת שבאת לפני ר"ע אמרה לו ר" נבעלתי בתוך שלש שנים מה אני לכהונה

ואע"פ שאין לו דעת הא רבי רחמנא ביבמה ביאת שוגג כדמזיד וכבר פירשתי בפ' האשה רבה (יבמות צו, ב). לה והתניא עשו ביאת בן ט' כמאמר משמע דמדאורייתא קנאה לגמרי ובגט סגי לה אלא שהם גרעו כת ביאתו ועשאוה כמאמר וכן בדין שהרי ביאתו ביאה לכל דבר מדחנן **בן ט' שנים ויום א' שבא על יבמחו קואה.** משמע קואה לגמרי ליורשה וליטמא לה אלא שאינו נוחן גט עד שיגדיל וכן נמי מדהוינן בה ולכשיגדיל בגט סגי

75 בעני

רב יצחק מתוך שהתינוק מצוי בבית רבו נכנסת בו ערמומית תחלה איבעיא בכרכי הים קורין לקלעיתא בנייתא ור"ש בן אלעזר מ"ט אמר רב שמואל בר ויביאה אל האדם מלמד שקלעה הקב"ה לחוה והביאה אצל אדם הראשון שכן משום ר"ש בן מנסיא ויבן ה" [אלהים] את הצלע אשר לקח מן האדם לאשה באשה יותר מבאיש ואידך ההוא מבעי ליה לכדריש לקיש דאמר ריש לקיש בראשית בי:כ"ב ויבן ה' [אלהים] את הצלע מלמד שנתן הקב"ה בינה יתירה אמורים דברים האמורים בתנוק בתנוקת אמורים א"ר חסדא מ"ט דרבי דכתיב ת"ר אלו דברי רבי ר"ש בן אלעזר אומר דברים האמורים בתינוקת בתינוק ענימ היכא דלא קאמרי אינהו אבל היכא דקאמרי אינהו נסמוך עלייהו קמ"ל טפי מיבדקה באחת עשרה קמ"ל קודם הזמן הזה ואחר הזמן הזה למה לי סד"א עשרה בעיא בדיקה באחת עשרה לא בעיא בדיקה והיכא דחזינן לה דחריפא בת אחת עשרה ויום א' נדריה נבדקין למה לי איצטריך סד"א סתמא בשתים

מרישא ולא היא רב המנונא מגופא דמתניתין קא דייק הא לאחר זמן היכי דמי רבא קטעי הוא סבר רב המנונא ממשנה יתירה קדייק ואדדייק מסיפא לידוק הקדשנו אין נדריהם נדר ואין הקדשן הקדש הא תוך זמן כלאחר זמן ולא היא אימא רישא קודם הזמן הזה אע"פ שאמרו יודעים אנו לשם מי נדרנו לשם מי מי הקדשנו נדריהם נדר והקדשן הקדש הא תוך זמן כלפני זמן אמר ליה רבא רב המנונא אחר זמן הזה אע"פ שאמרו אין אנו יודעים לשם מי נדרנו לשם זמן אמר רב נחמן בר יצחק וסימניך (רות ד, ז) וזאת לפנים בישראל מתיב תוך זמן כלפני זמן ר' יוחנן ור' יהושע בן לוי דאמרי תרווייהו תוך זמן כלאחר

דמיא ולאו כלאחר זמן דמיא אלא לעונשין מאי רב ור' חנינא דאמרי תרווייהו

להו תוך זמן כלפני זמן או כלאחר זמן למאי הלכתא אי לנדרים לאו כלפני זמן

אי דלא אייתי שתי שערות קטן הוא אלא לאו דאייתי שתי שערות

712 21

בתינוק הא בתינוקת ואב"א הא והא ר"ש בן אלעזר הא בתינוק הא בתינוקת והא בתינוק ורישא ר"ש בן אלעזר וסיפא רבי ואיבעית אימא הא והא רבי הא זמן ואידי ואידי בתינוקת ורישא רבי וסיפא ר"ש בן אלעזר ואיבעית אימא הא סבר תוך זמן כלאחר זמן ומר סבר תוך זמן כלפני זמן לא דכ"ע תוך זמן כלפני בן י"ג שנה ויום אחד סימן הא י"ג שנה גופא שומא מאי לאו תנאי היא דמר אמרת מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד שומא הא י"ג שנה גופא סימן והדר תני ברבי יהודה אומר סימן בן י"ג שנה ויום אחד דברי הכל סימן הא גופא קשיא שנים שהביא ב' שערות שומא מבן ט' ועד י"ב שנה ויום אחד שומא רבי יוסי הוא דהוה ליה איש הא תוך זמן כלפני זמן תיובתא אמר ר"נ כתנאי בן ט' שתי שערות קטן הוא אלא לאו דאייתי שתי שערות וטעמא דבן י"ג ויום אחד שנה ויום אחד שאע"פ שאינו יודע להפליא נדריו קיימין ה"ד אי דלא אייתי מעיב רבי זירא במדבר ו איש כי יפליא לנדור נדר מה ת"ל איש לרבות בן י"ג וטעמא דלאחר זמן הוא דגמר' לה למילתיה הא תוך זמן כלפני זמן – ועוד – ט' ועד י"ב שנה ויום אחד ועודן בו שומא ר' יוסי בר' יהודה אומר סימן אמר

שעודן בו חניא גמי הכי בן ט' שנים ויום אחד שהביא ב' שערות שומא מבן ביובי איש כי יפליא לגדור (במדבר ל, ג) ולא יחל דברו כל שישנו בהפלאה רבי יוסי ברבי יהודה אומר סימן א"ר כרוספדאי בריה דרבי שבתאי והוא – דאורייתא אבל מעיקרא לא אמר רב הוגא הקדיש ואכל לוקה שנאמר במדבר שמא נשרו והני מילי היכא דקדשה בחוך זמן ובעל לאחר זמן דאיכא ספיקא למיאון אבל לחליצה בעיא בדיקה אמר רב דימי מנהרדעא הלכתא חוששין קאמר אלא לעולם דלא בדקה ולענין חליצה חיישינן וכי קאמר רבא חזקה אבל לענין מיאון הוששין מכלל דמ"ד הוששין הולצת והא הוששין בעלמא פפא אמר אין הוששין שמא נשרו רב פפי אמר הוששין הני מילי לענין הליצה הניחא למ"ד חוששין אלא למ"ד אין חוששין מאי איכא למימר דאיתמר רב בסתמא אבל הכא דבדקו ולא אשכחו לא אי הכי תמאן חוששין שמא נשרו קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חוקה הביאה סימנין ה"מ היא אי גדולה היא תחלוץ וכי תימא מספקא ליה ומי מספקא ליה והאמר רבא אינה ממאנת ואינה חולצת הא גופא קשיא אמרת אינה ממאנת אלמא גדולה דרבא בהאי לישנא אמר רבא קטנה כל י"ב שנה ממאנת והולכת מכאן ואילך רבא הילכתא תוך זמן כלפני זמן רב שמואל בר זוטרא מתני לה לשמעתא

ולא בעל אתר זמן דהוה דרבנן. והראשונים שאלו א"כ הא דאמרינן התם בודקין לה לחליצה ולמיאונין היכי משכחת לה ורבי" הגדול השיב נפקא מינה להגיעה לכלל שנותיה וקדש בתוך זמן למיאון לאו דחזקה אצטריכא ליה להכי אלא לומר דלא ממאנה וחזקה נמי היא ומהניא חזקה לנשים בודקת אותן כדלקמן בפ" בא סימן. שערות. איכא למימר כי קאמר רבא חזקה לומר שאין ב"ד מטריחין עצמן לבדוק שלא תמאן ואם חששו היינו בודקין. א"ג אע"ג דאמרינן כי קאמר רבא חזקה

וכי קאמר רבא הזקה למיאון. אי קשיי למיאון למה לי הזקה בהששא בעלמא סגי והוה ליה למימר קטנה שהגיע לכלל שנותי' אינה ממאנת שמא הביאה שתי

סימנין אינ' ממאנת ואע"פ שלא בעל אלא קוד' זמן ולא תלינן בשומא לקולא וה"ג לשאר הדברים מטילין אותה כחומרא כדין הספקות. בחזקה אינה ממאנת וקטנה שלא נודע אם הגיעה לכלל שנותיה והביאה סימנין לא מצינו בגמ' דינה מפורש ויש שכוללין אף בזו בכלל בודקין למיאונין ואם הביאה שירבה שחור על הלבן קמ"ל בודקין ומכי אתיא שערות לא ממאנה ולאו למימרא דבדיקה צריך אלא בדיקה זו היינו שערות לומר דמשהביאה אותן בין בבדיקה בין ואלמלא שזה דבר ברור יכולין אנו לפטור עצמינו משאלה זו במה שאמרו מקצת המחברים בודקין למיאונין היינו כדאיחמר עלה לאפוקי מדר" יהודה דאמר עד

פרק ה יוצא דופן ςς

דרבנן אלא אי אמרת דאורייתא אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא דאורייתא אמרת בשלמא מופלא סמוך לאיש דרבנן אתו נשואין דרבנן ומבטלי נדרא מופלא סמוך לאיש מדרבנן מחיב רב ירמיה יחומה שנדרה בעלה מפר לה אי תרוייהו לוקין במאי קמיפלגי מר סבר מופלא סמוך לאיש דאורייתא ומר סבר גופא הקדיש ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין לוקין רבי יוחנן ור"ל דאמרי לוקין רבי יוחנן ור"ל דאמרי תרוויהו לוקין מדרבנן וקרא אסמכתא בעלמא לוקין מאי איכא למימר דאיחמר הקדיש הוא ואכלו אחרים רב כהנא אמר אין הוא ואכלו אחרים הניחא למ"ד הקדיש הוא ואכלו אחרים לוקין אלא למ"ד אין קטן אוכל גבלות ב"ד מצווין עליו להפרישו הכא במאי עסקינן כגון שהקדיש סמוך לאיש לאו דאורייתא איסור נמי ליכא לאותן המוזהרים עליו שמע מינה יחל מה נפשך אי מופלא סמוך לאיש דאורייתא מילקא נמי לילקי ואי מופלא זה הדבר קתני מיהת לאיסר ולבל יחל חייב אימא לאיסור בל יחל איסור בל שבועה ולאיסר ולבל יחל יכול יהא חייב על הקדשו קרבן ת"ל (במדבר ל, ב) (לרבא) לסיועי לרב הונא לפי שמצינו שהשוה הכתוב הקטן כגדול לזדון ישנו בבל יחל וכל שאינו בהפלאה אינו בבל יחל מתיב רב הונא בר יהודה - אמר רב יהודה אמר שמואל בעלה מפר לה ממה נפשך אי דרבנן דרבנן הוא

של תרומה לה ולא סבר לה ה"נ מסתברא דתניא עיסה שנדמעה או שנתחמצה בשאור יש להן שלישית אין להן וא"ר יוחנן מאן תנא סדר עולם ר" יוסי ר" יוסי תני בסדר עולם (דברים ל, ה) אשר ירשו אבותיך וירשתה ירושה ראשונה ושניה יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן וסבר ר' יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן והתניא אלא אי אמרת דרבנן אתי גברא דרבנן ומתקן טבלא דאורייתא לא קסבר רבי מופלא סמוך לאיש דאורייתא אתי גברא דאורייתא ומתקן טבלא דאורייתא תרומה סברוה קסבר ר' יוסי תרומה בזמן הזה דאורייתא אי אמרת בשלמא עד שלא בא לעונת נדרים אין תרומתו תרומה משבא לעונת נדרים תרומתו שלא הביא ב' שערות רבי יהודה אומר אין תרומתו תרומה רבי יוסי אומר פנחס משמיה דרבא כל הנודרת על דעת בעלה היא נודרת אמר אביי ת"ש קטן והוא שבעל והא אין בעל מפר בקודמין כדרב פינחס משמיה דרבא דאמר רב גדלה אכלה בהפרה קמייתא אמר רבה בר ליואי בעלה מפר לה כל שעה ושעה אי דאורייתא קטן אוכל נבלות הוא ואין ב"ד מצווין עליו להפרישו והא כי

717 57

במציאתה ובמעשה ידיה ובהפרת נדריה צמל כיון שבגרה שוב אין לאביה בוחל וצמל פגה עודה תנוקת בוחל אלו ימי נעוריה בזו ובזו אמרו אביה זכאי וכי אסקינהו עזרא לא כולהו סלוק ל*ותני*' משל משלו הכמים באשה פגה ושלשה מרגלים ת"ל בבואכם בביאת כולכם אמרתי ולא בביאת מקצתכם בזמן הזה דאורייתא חלה דרבנן דתניא אי בבואכם יכול משנכנסו לה שנים נתחייבו בחלה ולא נתחייבו במעשר ואמינא להו אנא אפילו למ"ד תרומה תרומה בזמן הזה דרבנן חלה דאורייתא שהרי שבע שכבשו ושבע שחלקו צונא דריה דרב יהושע אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי אפילו למ"ד הזה דאורייתא וחלה דרבנן וכדאהדר רב הונא בריה דרב יהושע דאמר רב אתי דמוע דרבנן ומפקע חלה דאורייתא ודלמא קסבר רבי יוסי תרומה בזמן הזה דרבנן אתי דמוע דרבנן ומפקע חלה דרבנן אלא אי אמרת חלה דאורייתא דאמר תרומה דרבנן חלה דרבנן אי אמרת בשלמא קסבר רבי יוסי חלה בזמן פוטרין מן החלה סברוה מאן דאמר תרומה דאורייתא חלה דאורייתא מאן הייבת בחלה ואינה נפסלת בטבול יום דברי ר"מ ור' יהודה ר' יוסי ור"ש

שיהא נותן ידו על העוקץ והוא שוקע ושוהא לחזור 20. פגה עודה תנוקת - מתמעך והולך שאלו את רבי הלכה כדברי מי שלח להו כדברי כולן להחמיר אומר משיטו הדדים בן עואי אומר משישהיר הפיטומת רבי יוסי אומר כדי הברף מאי כף אמר רב הווא מקום תפוח יש למעלה מאותו מקום כיון שמגדלת רשות בה איוהו סימנין ר" יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט תחת הדד ר"ג - בוחל מלמעלה בידוע שהביאה שתי שערות צמל מלמעלה בידוע שנתמעך באשה מלמטה וכנגדן מלמעלה פגה מלמעלה בידוע שלא הביאה שתי שערות משנחמעך הכף וכן היה רבי שמעון (בן יוחי) אומר שלשה סימנין נתנו חכמים א"ר אשי משיפציל ראש החוטם ר' יוסי אומר משתקיף העטרה ר"ש אומר ר' יוחנן בן ברוקה אומר משיכסיף ראש החוטם משיכסיף אזקונה לה אלא של דד ת"ר אלו הן סימני בגרות ר"א בר" צדוק אומר משיתקשקשו הדדין ואמר להן אזדהרו מישראל רבי יוסי אומר כו' מאי עוקץ אמר שמואל עוקצו ולא לבושה שמואל מייחד להן רב נחמן מחליף להן רב ששת מסר להן לערבי לטעמיה דאמר שמואל (ויקרא כה, מו) לעולם בהם תעבודו לעבודה נתתים הקמט תחת הדד שמואל בדק באמתיה ויהב לה ד' זווי דמי בושתה שמואל לא משיעלה הקמט ממש אלא כדי שתחזיר ידיה לאחוריה ונראית כמי שיעלה יצחה מלאה ואיזהו סימנים ר' יוסי הגלילי אומר משיעלה הקמט אמר שמואל אימא מהכא (זכריה יא, ח) ותקצר נפשי בהם וגם נפשם בחלה בי צמל כמ"ד התאנים משיבחלו ואמר רבה בר בר חנה אמר רב משילבין ראשיהן ואיבעית כדכתיב שיר השירים בי:י"ג התאנה חנטה פגיה בוחל אלו ימי הנעורים כדתנן $\zeta \in MLX\zeta$

מחניי שא סימן התחתון עד שלא בא העליון או חולצת או מתיבמת בא העליון

LILL ALL LIEN LIGI

שני חבואות ימכר לך פעמים שאחה מוכר שלשה חבואות בשתי שנים שש שנה שבעבד עברי מנלן אמר קרא (שמות כא, ב) שש שנים יעבוד ובשביעית ובשביעית נמי יעבוד שבבן ושבבת למאי הלכתא אמר רב גידל אמר רב לענין ממר חדא ואנא אמינא חדא ולא פליגינן והכי נמי מסתברא דאי ס"ד פליגי מאן דאמר לערכין לא אמר ליוצא דופן והאמר רב הלכתא בכולה פרקין מעת לעת הני נמי דכתיבן ואידך האי שבבן ושבבת שבוכר ושבנקבה מבעי ליה אמר רב הני נמי דכתיבן ואידך האי שבבן ושבבת שבוכר ושבנקבה מבעי ליה אמר רב יצחק בר נחמני א"ר אלעזר הלכה כר" יוסי בן כיפר שאמר משום ר' אליעזר א"ר זירא אזכה ואיסק ואגמר לשמעתא מפומיה דמרא כי סליק אשכחיה לר' אלעזר אמר ליה אמרת הלכה כרבי יוסי בן כיפר אמר ליה מסתברא אמרי אלעזר אמר ליה אמרת הלכה כרבי יוסי בן כיפר אמר ליה מסתברא כותיה:

रान दात

אַטווי מנלן אַמר קראַ ויקראַ כה במספר

עד שלא בא התחחון אף על פי שאי אפשר ר" מאיר אומר לא חולצת לבא עד שלא בא התחחון אף על פי שאי אפשר ר" מאיר אומר לא חולצת או מחיבמת מפני שאמרו אפשר לתחחון לבא עד שלא בא העליון אבל אי אפשר לעליון לבא עד שלא בא התחחון למ" אע"פ שאי אפשר והלא בא בא לר" מאיר אע"פ שאי אפשר לרבנן ולחני בא העליון ר"מ אומר לא חולצת ולא מחיבמת וחכ"א או חולצת או מחיבמת ואנא ידענא משום דאי אפשר הוא אי לא חנא אע"פ שאי אפשר הוה אמינא רוב נשים תחחון אתי ברישא ומיעום עליון אתי ברישא ורבי מאיר לטעמיה דחייש למיעוטא ורבנן לטעמייהו דלא חיישי למיעוטא והני מילי בסתמא אבל היכא דבוקן ולא אשכחן אימר מודו ליה רבנן לר"מ דעליון קדים קמ"ל דאי אפשר דרוקן ולא אשכחן אימר מודו ליה רבנן לר"מ דעליון קדים קמ"ל דאי אפשר דבוקן ולא אשכחן אימר מודו ליה רבנן לר"מ היינו דכחיב (יחזקאל טו, ז) שדים נכונו ושערך צמח בעלמא לר"מ היינו דכחיב (יחזקאל כג, כא) בעשות ממצרים דדיר למען שדי נעוריך אלא לרבנן איפכא מבעי ליה ה"ק כיון שבאו דדיך דירך למען שדי נעוריך אלא לרבנן איפטא מאי שדי כולה בדדי כחיב וה"ק הקב"ה הידוע שבאו נעוריך ואיבעית אימא מאי שדי כולה בדדי כחיב וה"ק הקב"ה

עד חום שנת ממכרו ממכרו שלו ולא שנת של מנין עולם שתי שנים שבשדה

של מנין עולם שנה האמורה בבתי ערי חומה מנלן אמר קרא (ויקרא כה, כט)

רב אחא בר יעקב אמר קרא (ויקרא יב, ו) כבש בן שנתו שנתו שלו ולא שנה

עברי וכן שבבן ושבבת כולן מעת לעת שנה האמורה בקדשים מנא לן אמר

שנה האמורה בבתי ערי חומה שתי שנים שבשדה אחוזה שש שנים שבעבד

שמאי הא כבית הילל אלא לרב קשיא תנאי היא דתניא שנה האמורה בקדשים

9¢ [Tr

פרק ו בא סימן LS

מיהא אתחתון סמכינן מגלן אמר רב יהודה אמר רב וכן תגא דבי ר' ישמעאל

איכרפו דדיך לא הדרת בך אישתדו דדיך גמי לא הדרת בך - דכולי עלמא - אותן תוך הפרק אין גשים בודקות אותן שאין משיאין ספקות על פי גשים

7년 점합

ישמעאל מוסר לאמו רבי יהודה אומר לפני הפרק ולאחר הפרק נשים בודקות ת"ר כל הנבדקות נבדקות על פי נשים וכן היה רבי אליעזר מוסר לאשתו ורבי מים עליהן ואיבעית אימא מפני שנושאין אחיהן על גססיהן ח"ר צד שמאל שנישוף באפקריסותן בנות עניים צד שמאל ממהר לבא מפני ששואבות כדי מפני שטוחנות ברחים ר"יש בן אלעזר אומר בנות עשירים צד ימין ממהר לבא תחתון ממהר לבא מפני שרגילות במרחצאות בנות כפרים עליון ממהר לבא כיון שבא תחתון שוב אין משגיחין על עליון תניא רשב"ג אומר בנות כרכים ולא עליון חניא נמי הכי א"ר אליעזר בר" צדוק כך היו מפרשין ביבנה ואמרו אחד ואימא או האי או האי כאיש מה איש תחתון ולא עליון אף אשה תחתון הכחוב אשה לאיש לכל עונשין שבחורה מה איש בסימן אחד אף אשה בסימן אמר קרא (במדבר ה, ו) איש או אשה כי יעשו מכל חטאות האדם השוה

יהודה ואתוך הפרק לצד ימין הוץ מאחת שהיתה בשכונתי שקדם צד שמאל לצד ימין וחור לאיתנו – ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל האי מאן קתני לה איבעית אימא רבי קודם לצד ימין רבי הנינא בן אחי ר" יהושע אומר מעולם לא קדם צד שמאל – תוך הפרק כלפני הפרק ובעיא בדיקה דאי משחכחי לאחר הפרק שומא נינהו אנשים ולא בדקי נשים ר"ש אומר אף חוך הפרק נשים בודקות אותן קסבר חזקה דרבא סמכינן אנשים ובדקי תוך הפרק דליכא חזקה דרבא לא סמכינן בודקות אותן קסבר תוך הפרק כלאחר הפרק (דמי) ולאחר הפרק דאיכא כי אמר רבא חוקה למיאון אבל לחליצה בעיא בדיקה תוך הפרק אין נעים רבא קטנה שהגיעה לכלל שנותיה אינה צריכה בדיקה חזקה הביאה סימנין משתכחי לאחר הפרק שומא נינהו אלא לאחר הפרק למה לי בדיקה והאמר הפרק ולאחר הפרק נשים בודקות אותן בשלמא לפני הפרק בעי בדיקה דאי לומר קטנה היא שתמאן וגדולה היא שתחלוץ אמר מר רבי יהודה אומר לפני להקל כיצד גדולה היא שלא תמאן קטנה היא שלא תחלוץ אבל אין נאמנת ר"ש אומר אף תוך הפרק נשים בודקות אותן ונאמנת אשה להחמיר אבל לא

חוששין שמא הביאה שערות לאתר זמן ונשרו ולעולם אינה ממאנת. ואפילו לומר קטנה היא שתמאן אינו נאמנות מ"ט כיון דקידש בתוך ומן ובעל לאחר ומן ה"ל ספיקא דאורייתא אפילו היו שם ק" עדים ששערות הללו שומא הך שאורה בומנו בא. וה"ה אפי" לתוך ומן שאין הוששין שמא לפני ומן הביא" אותן למ"ד כלאחר ומן דמי וחולצת היא ועכשיו הנשים נאמנות וקטנה היא שלא תחלוץ בשלמא לפני הפרק בעיא בדיק' דאי משחכחי לאחר הפרק שומא נינהו. שאלמלא שברקו הנשים בחוך הזמן היינו אומרים לאחר זמן הביאו ולא קודם לכן

מהניא ודאי דלא עבדין עובדא בהנך שערות אלא בדיקה דלאחר הפרק גופיה קשיא למה לי ומשום דלא בעינן לאקשויי אדיוקא מאי דקתני בהדיא קאמרינן הכי לאו קושיא האון מחוא חזינא בהדיא בבריית דאית ליה בדיק' בלאחר הפרק ולפום הכי קאמרינן בשלמא בדיקה דלפני הפרק לפום מאי דקאמרת בברייתא הוא לאחר הפרק אפילו תאמר שאלו שומא הן מ"מ גדולה היא דחזקה הביאה שתי שערות.

ואי קשיא היכי ניהא לן השתא בדיקה דלפני הפרק משום דאי משתכחי לאחר הפרק שומא נינהו והא למאי דקס"ד השתא דתוקה דרבא בין למיאון בין לחליצה

רסיפט דקתני ונאמנת אשה להחמיר. אוקימנא אב"א ר" יהודה ואתוך הפרק. וק"ל בשלמא נאמנת לומר גדולה היא שלא תמאן ואינה נאמנת לומר גדולה היא שנמצא לאחר זמן שמא הביאו אותן קודם זמן ושומא הן כדאמרי' בפ' מי שמת (דף קנד) דמעשה דבני ברק בתינוקות וכו' ובאו ושאלי לר"ע מהו שיבדקו וכו'. מהניא בדיקה דנשים להכי. וכן ברייתא דקתני נשים בודקות לאו דוקא אלא לומר שהן נאמנות אם בדקו וה"ג משמע בכל מקום בתלמוד שאין הוששין לשערות בקטנה כשלא נמצאו בה שערות אלא פירש ברייתא כמסקנא דלעיל הכא ולישנא דקאמר בעיא בדיקה לאו דוקא דאנן לא צרכינן למיבדק קודם זמן שומא הן. אלא ומחרצינן לכ"ע כדמחרץ במסקנא לעיל באידך פירקין ולפרושא לברייתא בעלמא אחינן השתא דאי דייקי בנשירה הוה יכול למימר בדיקה דלאחר הפרק להחזיקה והשתא לא נחתינן למידק בנשרו כלום דקתני וסתמא פרכינן.

צריכה והא אמרת צריכה לומר גדולה היא שלא תמאן. שתחלוץ ניחא אלא קטנה שלא תחלוץ פשיטא דנאמנות דאפילו שתקא א"נ אמרה גדולה היא אינה חולצת וקטנה היא שתמאן אמאי אינה נאמנת ואפילו נאמנת אמאי

שלה שאלמלא עדות אשה זו ממאנת היא שבחוקת קטנה עומדת ואפילו בדקו עדים עכשיו ולא ראו בה שערו" נאמנת אשה זו לומר הביאה אותן ואינה ממאנת שמא ואיכא למימר כולה ברייתא נאמנת ואינה נאמנ^י במקום שהוצרכנו לעדותה היא והכי קתני נאמנת לומר גדולה היא שלא תמאן במקום שאנו צריכין לעדות (גדול)

בדיקה דלפני הפרק ואגב אחרינא נקט להא. א"נ שלא תאמר כשהיא עדיין לפני הפרק נאמנת דעדיין בחזקת קטנה היא אבל לאחר שהביאה שערות והיא בומנה וכן נאמנ' לומר קטנה היא שלא תחלוץ במקום שאנו צריכין לעדות קטנותה כגון שבדקנו אותה ומצינו בה שערות אם אמרה אשה לפני זמן הביאתן נאמנת והיינו

ליכא למימר שמא נשרו דהא אכתי תוך זמן זה הוא מיהו כיון שהיא גדולה בפנינו אין האשה נאמנת להקל בשל תורה לומר שומא הן וכן אינה נאמנת לומר גדולה אבל אין אשה נאמנת לומר תוך זמן קטנה היא שתמאן אם הוצרכנו לעדות זו כגו" שנמצאו בה שערות והוא שבעל בתוך זמן דה"ל ספק דאורייתא ואע"ג דהכא והוחזקה גדולה בפנינו שמא תאמר אינה נאמנת לומר קטנה הוא שתוך זמן היו בה. וקמ"ל.

ולהך לישנא דאמרינן ואב"א ר' שמעון ולאחר הפרק ולית ליה חוקה דרבא וה"נ קתני נאמנת לומר גדול' היא שלא תמאן ואפילו אין בה עכשיו שערות וקטנה היא שתחלוץ.

להחמיר חליצה היינו להקל. היא ופירושא גאמנת להחמיר לומר גדולה היא לענין מיאון ואינה גאמנת להקל לומר גדולה היא לענין חליצה כלומר מיאון וחליצה היינו להחמיר ולהקל מיאון היינו ומצינו נוסחא אחרת. "ונאמנת אשה להחמיר אבל לא להקל כיצד גדולה היא שתמאן גדולה היא שתחלוץ". וכן גרסת רבינו הגדול ז"ל בהלכות. ונוסתא ישרה היא שלא תחלוץ אפילו היו בה אבל אין נאמנת לומר קטנה היא שתמאן כשהיו בה ובעל כדפרישית ולא לומר גדולה היא שתחלוץ.

רבי מאיר היא דחניא היה רבי מאיר אומר מה ת"ל (דברים כא, ה) על פיהם יהיה כל ריב וכל נגע וכי מה ענין ריבים אצל נגעים מקיש ריבים לנגעים מה נגעים ביום דכחיב (ויקרא יג, יד) וביום הראות בו אף ריבים ביום ומה נגעים שלא בסומא דכחיב (ויקרא יג, יב) לכל מראה עיני הכהן אף ריבים שלא בסומא ומקיש נגעים לריבים מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא בסומא ומקיש נגעים להיבים מה ריבים שלא בקרובים אף נגעים שלא בקרובים אי מה ריבים בשלשה אף נגעים בשלשה ודין הוא ממונו בשלשה גופו לא כ"ש ת"ל (ויקרא יג, ב) והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים הא למדת שאפילו כהן אחד רואה את הנגעים ההוא ממיא דהוה בעבותיה דרבי יוחנן דהוה קדיין דינא ולא קאמר ליה ולא מידי היכי עביד בעבותיה דרבי יוחנן הלכה כסתם משנה וחנן כל הכשר לדון כשר להעיד ויש כשר להעיד ואין כשר לדון ואמרינן לאחיי מאי ואמר רבי יוחנן לאחויי סומא באחת מעיניו רבי יוחנן סתמא אחרינא אשכח דחנן דיני ממונות דנין פיום וגומרין בלילה ומאי אולמיה דהאי סתמא מהאי סתמא איבעית אימא

כל שחיים במעשרות מממא טומאת אוכלין ויש שמטמא טומאת אוכלין ואינו היים במעשרות מממא טומאת אוכלין ויש שמטמא טומאת אוכלין וישינו במעשרות מממא טומאת אוכלין וישינו היים במעשרות נאחר למעוטי האנה ומכניסו לקיום לא קתני אם היי בהם שומים ובצלין ואילו גבי מעשר תנן כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ היים במעשרות ואילו במעשרות ואילו במעשרות ואינו היים במאשרות ואינו היים במאה אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ למעוטי ירק ואילו גבי מעשר תנן כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ היים במאה אוכל וואילו גבי מעשר תנן כל שהוא אוכל ונשמר וגידולו מן הארץ למעוטי ירק ואילו לקיום היים במאה אוכל ונשמר למעוטי הפקר וגידולו מן הארץ למעוטי ואינו ויים במאה אוכל וואילו אמרו במאה גלי למעוטי ואנה ומכניסו לקיום היים במאה אוכל וואילו במים מומאת אוכלין ואינו היים במאה אוכל וואילו אמרו מעוטי אוכלין ואינו היים במאה אוכל וואינו היים במאה גלי שהיים במעשרות ואינו היים במאה אוכל וואילו אמרו מעוטי מומא מומאת אוכלין ואינו היים במאה גלי שהיים במעשר היים במאה גלי שהיים במעשר האור המבניסו לקיום היים במאה גלי שהיים במעשר היים במאה גלי משוח אל הגיו האור במעים האור המכו האור היים במאה גלי מחוים במעשר היים במעשר היים במעשר היים במא אוכל וואינו היים במאה גליום היים במאה אוכל וואינו היים במאה גליום היים במאה אוכל וואינו היים במאה גליום היים במאה אוכל וואינו היים במאה אוכל וואינו היים במעשר היים במאה אוכל וואינו היים במאה אוכל וואינו היים במעשר היים במעשר היים במעשר היים במעשר היים במאה אוכל וואינו במער היים במאה אוכל וואינו היים במעשר היים במאה היים במאה היים במאה אוכל וואינו במים במעשר היים במעשר אוכל וואינו במער היים במאה היים במאה היים במעונו היים במעונו היים במעונו היים במעשר היים במאה היים במער היים במעשר היים במעונו היים במער היים במעשר היים במער ה

14 5

מיפה אחר מיפה בידוע שכונס משקה מאי איכא בין ת"ק לר" יהודה אמר רמץ מעמידה בידוע שמוציא משקה ואם לאו בידוע שכונס משקה היה טורד שופחה על גבי האור מפני שהאור מעמידה אלא שופחה על גבי הרמץ אם בידוע שמוציא משקה ואם לאו בידוע שמכניס משקה ר' יוסי אומר אף לא ואם לאו בידוע שמוציא משקה או שופתה על גבי האור אם האור מעמידה אומר כופף אזני קדרה לתוכה ומציף עליה מים ואם כונס בידוע שכונס משקה אם כנסה בידוע שכונס משקה ואם לאו בידוע שמוציא משקה רבי יהודה אם ניקב בכונס משקה אם לאו יביא עריבה מלאה מים ונותן קדרה לתוכה לפי שאין אומרים הבא גסטרא לגסטרא חנו רבנן כיצד בודקין כלי חרס לידע משקה אלא לענין גסטרא בלבד מאי טעמא אמר מר זוטרא בריה דרב נחמן גסטרא אמר רב אסי שונין כלי חרס שיעורו בכונס משקה ולא אמרו מוציא פסול למי הטאת ופסול משום גסטרא מוציא כשר למי הטאת ופסול משום מדרס מטמא טמא מח ויש שמטמא טמא מח ואינו מטמא מדרס גמ' מכניס כל אבר שיש בו צפורן יש בו עצם ויש שיש בו עצם ואין בו צפורן כל המטמא מוזגי בו כל כלי חרס שהוא מכניס מוציא ויש שמוציא ואינו מכניס בלא מסייע ליה קראי קמ"ל ואיבעית אימא משום דקא בעי למחני כיוצא בו כרבנן פשיטא יחיד ורבים הלכה כרבים מהו דתימא מסתברא טעמא דר"מ אפשר כו' הא תו למה לי הא תנא ליה רישא וכי תימא משום דקא בעי למסתמה ואיבעית אימא רבי שמעון ולאחר הפרק ולית ליה חזקה דרבא מפני שאמרו

כל הכשר לדון כשר להציד ויש שכשר להציד ואינו כשר לדון גמ' לאחויי דקאתי מטפה כשרה אבל גר דקאתי מטפה פסולה אימא לא צריכא *לחני* בקהל אבל ממזר דאין ראוי לבא בקהל אימא לא ואי אשמעינן ממזר משום חדא לאחויי גר וחדא לאחויי ממזר וצריכי דאי אשמעינן גר משום דראוי לבא כשרין לדון דיני נפשות והיינן בה לאחויי מאי ואמר רב יהודה לאחויי ממזר יהודה לאחויי ממזר חנינא חדא זימנא הכל כשרין לדון דיני ממונות ואין הכל ממונוט ו λ ה הבאו λ בון ב λ ני ממונוט וא λ נו באו λ בון ב λ ני נפהוט $\gamma \gamma$, אמב בד לו עמוד ונעשה מלאכחנו *לותני* כל הראוי לדון דיני נפשות ראוי לדון דיני ת"ל (ויקרא טו, ו) אשר ישב עליו הוב מי שמיוחד לישיבה יצא זה שאומרים והיושב על הכלי יכול כפה סאה וישב עליה או תרקב וישב עליו יהא טמא מת ואין מטמא מדרס לאחויי מאי לאחויי סאה ותרקב דתניא (ויקרא טו, ו) היד כל המטמא מדרס וכו' כל דחזי למדרס מטמא טמא מת ויש שמטמא טמא ואינו מטמא באהל אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן וכשאינה נספרת על גב יהיה בעזרו אצבע יתרה שיש בו עצם ואין בו צפורן מטמא במגע ובמשא ובמשא ואינו מטמא באהל אמר רב חסדא דבר זה רבינו הגדול אמרו המקום אפורן מטמא במגע ובמשא ובאהל יש בו עצם ואין בו צפורן מטמא במגע

עולא כינוס על ידי הדחק איכא בינייהו כל אבר שיש בו צפורן וכו' יש בו

מאי א"ר יוחנן לאתויי סומא באחת מעיניו ומני

86

פרק ו בא סימן 69

טומאה קלה שלא במחשבה אמרו לו לא אם אמרת בטומאה חמורה שכן אינה

טמא א"ר יוחנן בן נורי ק"ו אם מטמא טומאה חמורה שלא במחשבה לא יטמא וחשב עליו להעלותו לכותי טמא לכלב טהור ר' יוחנן בן נורי אומר אף לכלב דאגמא אסירא הזיוה רבנן דדרסה ואכלה והיינו גירותא ת"ר גוזל שנפל לגת ערנגולתא דאגמא שריא וסימניך עמוני ולא עמונית דרש מרימר תרנגולתא תרנגולתא דאגמא הואי רב פפא לטעמיה דאמר רב פפא תרנגול דאגמא אסור לא תחיכו עליה בתרנגולת שמרדה ומאי ברא דאיבראי ממרה רב פפא אמר עוף טמא הוא ועוף טמא מי קמטמא אמר להו אביי גברא רבה אמר מילתא שביבנה מאי איכא למימר א"ל תרנגול ברא הוה אחיכו עליה תרנגול ברא בגוזל שנפל מן הרום עסקינן דלא הוה קמן דלחשוב עליה א"ל אביי תרנגולת לא שמה מחשבה הכא נמי מחשבת חבור לא שמה מחשבה רבי זירא אמר הכא טהור וזה אחד מהן צריכה מחשבה ואינה צריכה הכשר אלמא מחשבת חיים לא שמה מחשבה אמר רבא אף אנן נמי תנינא י"ג דברים נאמרו בנבלת עוף

שכן אינה יורדת לכך מאי אינה יורדת לכך אמר רבא הכי קאמרי ליה לא אם תטמא טומאה קלה שלא במחשבה אמרו לו לא אם אמרת בטומאה חמורה א"ר יוחנן בן נורי קל וחומר אם מטמאה טומאה חמורה שלא במחשבה לא צריכה הכשר א"ר זעירא בר חנינא לעולם בכרך וגתו מאסתו ועשאתו ככפר נבלת בהמה טמאה בכל מקום ונבלת עוף טהור בכפרים צריכה מחשבה ואינה לא מחשבה ולא הכשר אלא בכפרים ומי איכא למ"ד דלא בעיא מחשבה והתנן גבלת בהמה טהורה בכל מקום ונבלת עוף טהור והחלב בכרכים אין צריכין וחשבו עליה לאכילה במאי עסקינן אילימא בכרכים למה לה מחשבה והחנן תוכיה שיורדת לכך וטמאוה שלא במחשבה אמרו לו משם ראיה כותים היו שם יורדת לכך תאמר בטומאה קלה שכן יורדת לכך אמר להן תרנגולת שביבנה

אז קד

הא דאמרי^י לבני מערבא דמברכין בתר דסליקו תפילייהו לשמור חקיו. פי^י ר"ת ז"ל בספר הישר שלו שלא אמרו אלא בתפילין אבל בציצית ושאר מצות אין לטמא טומאה חמורה צריכין הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה ישמעאל (ויקרא יא, לו) על כל ורע ורוע אשר יורע מה ורעים שאין סופן ישמעאל הכשר מים נמי לא תבעי כדתנא דבי רבי ישמעאל דתנא דבי רבי בעיא הכשר מים בעיא מאי שנא הכשר שרץ דלא בעיא כדתנא דבי רבי ואינה מטמאה אלא בבית הבליעה ואינה צריכה הכשר נהי דהכשר שרץ לא צריכה הכשר והתנן שלשה דברים נאמרו בנבלת עוף מהור צריכה מחשבה חמורה שכן אינה צריכה הכשר תאמר בטומאה קלה שצריכה הכשר ומי שמטמאה שלא במחשבה אלא אמר רב ששת הכי קאמר לא אם אמרת בטומאה בה מטמאה שלא במחשבה טומאה קלה דחמירא דעושה כיוצא בה אינו דין בה אמר ליה אביי כל דכן הוא ומה טומאה חמורה דקילא דאינה עושה כיוצא בטומאה חמורה שכן אינה עושה כיוצא בה תאמר בטומאה קלה שעושה כיוצא

מברכין לאחר עשייתן.

טומאה קלה בעולם אמר רבא ומודה רבי יוחנן לענין מעשר דמחשבת חיבור – לאו שמע מינה מין קחני שמע מינה תנן התם מודים הכמים לר" עקיבא בזורע הכשר אלא אמר רבא ואיתימא רב פפא שום טומאה חמורה בעולם שום - ובפאה ופטור מן המעשר והא אנן חנן כל שחייב בפאה חייב במעשרות אלא צריכין הכשר יצתה נבלת עוף טהור שסופה לטמא טומאה חמורה שאין צריך – שמע המפקיר את כרמו והשכים בבקר ובצרו חייב בפרט ובעוללות ובשכחה היא דתנן ר"ש פוטר את הטרפה מראשית הגו אמר רב שימי בר אשי תא דחייבת בראשית הגו ואינה חייבת במתנות אמר רבינא הא מני רבי שמעון במתנות ויש שחייב במתנות ואין חייב בראשית הגו ואם איתא האיכא טרפה טומאת אוכלין ה"ג מסתברא מדקתני סיפא כל שחייב בראשית הגו חייב ואין מטמאין טומאת אוכלין אמר רבא הכי קאמר כל מין שחייב במעשר מטמא במעשרות מטמאין טומאת אוכלין ואם איתא הא איכא הני דקחייבין במעשר אם החצר משמרת פירותיה חייבין ואם לאו פטורין מתיב רב אשי כל שחייבין רב אשי הכא בחצר שעלו מאיליהן עסקינן וסחמא לאדם קיימי והכי קאמר למימר אלא לאו דזרעינהו מתחלה לבהמה וקתני אם היו נשמרין חייבין אמר אם היו נשמרין חייבין היכי דמי אילימא דורעינהו מתחלה לאדם צריכא

שמה מחשבה אמר רבא מנא אמינא לה דתנן הסיאה והאזוב והקורנית שבחצר

שכבר נגמרה מצותן דקסברי לילה לאו זמן תפילין הוא וא"כ סלקו אותן בע"ש ובערבי י"ט לד"ה מברכין היו אבל אם היו מסלקין ביום היאך יברך הלא מצוה כל המצות אין מברכין אלא לשמור מצותיו ובודאי נראה לומר שאין בני מערבא מברכין אלא כשהן מסלקין אותן בזמן ערבית ולא משום עשה שבהן אלא משום אלא נראה לבני מערבא ה"ה לכל מצות שטעונו' ברכה לאחריהן וז"ש בירושלמי אתיא כמ"ד בחוקי התפילין לא הקפידו אלא על הלשון דלשמור חקיו אבל שאר כל שאר המצוח. ועוד יש נסחאות שכחוב בהן ולבני מערבא דמברכי אמצות וכו^י.

ועדיין אינו מחוור, דא"כ הא דאמרינן בשמעתין לאחיי מצות ומקשי ולבני מערבא דמברכין בתר דמסלקי תפילייה איכא למימר מאי קושי לאחיי

ברם כמ"ד בחוקת הפסח הכתוב מדבר לא כר"א (לפנינו שם "לא בדא ואם הגירסא נכונה כר"א קאי על למטה ע"ש) והטעם לזה מפני שמניח תפילין לאחר מצות תפילין וכשהוא נותן לראש מהו אומר אקב"ו על הנחת תפילין. וכשהוא חולצן מהו אומר ברוך וכו' לשמור חקיו ואתיא כמ"ד בחוקת תפילין הכתוב מדבר והביא ראיה ממה שאמרו בירושלמי בפ" היה קורא בתורה כיצד הוא מברך עליהן ר" זירקן בשם ר" יעקב בר אידי כשהוא נותן של יד מהו אומר בא"י אמ"ה על

שקיעת התמה עובר בעשה הילכך מברך בשעת סילוקן בלילה שהוא מקיים עשה ואין לך כן בכל המצוות, כך פי? הכמי הצרפתים בשמו ז"ל.

פליגי רבנן עליה דר"ש בהאי.

אע"ג דקיימא לן כרבנן **עד שיהו שתי שערות במקום אחד.** מיהו שתים על גבי קשרי אצבעותי' של יד ושתים ע"ג קשרי אצבעותיה של רגל גדולה היא דלא וכבר פירשתיה ביבמות בפרק ב"ש.

שנתקדשה או מפני שלא מיחת בקידושי דרבנן שעה ראשונה שוב אינה יכולה למחות מדבריהם. וכן משמע בפרק נושאין על האנוסה (יבמות ק, ב) כלשון הזה בעל כך בקטנה שהגדילה ונמנו וגמרו שאפילו לר" ישמעאל בקדושי קטנות אינה ממאנת אלא עד שתביא שתי שערות ומיהו דרבנן הוא מפני שנראית כגדולה מגאנל אלא מעשה כשהיה בבחו שנכנסה למאן היו סבורין לומר כשם שלר" ישמעאל ממאנת בקדושי חנאי ולא אמרינן אין אדם עושה בעילתו זנות ולשום קדושין וי"מ דוקא קידושי טעות אבל בממאנת בקדושי קטנות לא א"ר ישמעאל ופי' ממאנת והולכת לה לומר שאם לא רצתה בבעל הולכת לה ולא שתהא צריכה גט וכו" דאלמא משהביאה שתי שערות אינה ממאנת ההיא דלא כר" ישמעאל. אי משום דהא דיריה והא דרביה. אי משום דאמוראי נינהו אליבא דשמואל.

וההיא דאמרינן בפרק מי שמת (דף קנ"ו ע"א) אמר ר" נחמן אמר שמואל בודקין לקידושין ולגיטין ולחליצ" ולמיאונין ואיתמר עלה למיאוניו לאפוקי מדר" יהודה לאמר.

ליה כרביה ההוא דאיתמר בכתובות (דף ע"ג) קטנה שלא מיאנה והגדילה ועמדה ונשאת רב אמר אינה צריכה גט משני ושמואל אמר צריכה גט משני ולא מראשון וכגון קטנה שאין מעשיה כלום והכי ודאי פשטה דשמעתא דאמרי? דבר שאמר אותו צדיק יכשל בו זרעו. וא"כ לר' ישמעאל מצינו חמות ממאנת ושמואל אי סבר והא ד**אמר ר' ישמעאל ויש לך אחרת שאפילו לא נתפסה מותרת ואיזו זו שקידושי קידושי טעות.** פירש רש"י ז"ל כגון ע"מ שאני כהן והרי הוא ישראל עבדינן או שענין הירושלמי במניח א' מהן ולא במניח שחיהן.

אלא שיש לנו פתחון פה לומר דגמרא ירושלמי ס"ל כדקס"ד מעיקרא בגמרא דילן אבל במסקנא אסיקו אביי ורבא לא שת מברך א' ואנן כמסקנא דגמ' דילן תפילין בכל מקום מוכירין כן אע"פ שלא שה ולא כדברי רבי' הגדול ז"ל שפירש לא שה מברך א' בלבד על שתיהן.

הרואה ואמרו העישה תפילין לעצמו אומר בא"י אמ"ה לעשות תפילין לשמו כשהוא לובשן אומר בא"י אמ"ה על מצות תפילין וכשהוא מניחן אומר אקב"ו על הנחת ולשון הירושלמי שכחבנו נראה שמכריע כדברי בעל הלכות ז"ל שהצריך לברך א" של יד וא" של ראש אף על פי שלא שח. וכן החזירו שם הענין הזה בפרק וראינו לרבינו האי גאון ז"ל שכתב בהא דבני מערבא לא נהגינן הכי במתיבתא ומיהו אי בעי אינש למיעבד כבני מערבא שפיר דמי.

ובצבור מפני שהוא מצוה לגמור כדי שיהיו ג' או ז' קוראים כחקנת חכמים. אבל בגמר מצוה בכל מצוה נגמרת מברכין היו ודמיא להו להלל ומגלה ותורה בצבור וזה הלשון נכון הוא שאין הדין נותן לברך לאחרי? במצוה שעדיין הוא חייב בה והוא מסלקה ממנו שא"כ מצינו חושא ומברך ואין לך כן אלא בקורא בתורה טעונות ברכה מפני שאין לשין לאחריו אלא לאחר שנגמר המעשה.

אבל בלילה מברכין על ציצית וכן לאחר שופר ולולב וכל כיוצא בהן שעשייתן גמר מלאכתן מברכין וזה שלא העמידו משנתינו דיש טעון במצות כיוצא באלו שאינן בעשה מה טעם ושמרת וכוי. אבל נאמר לפי"ו הענין ולפ"ו הפי' שאין מברכין על כל מצוה שאין סילוקה גמר עשייתה כגון פושט ציצית ביום והיוצא מן הסוכה אלעזר הנותן תפילין בלילה עובר

להניחן ולא לסלקן. ולפיכך אמרו בירושלמי דאחיא כמ"ד בחוקת תפילין הכתוב מדבר וכתיב מימים ימימה ולא לילות וכך סמכו שם בירושלמי ר' אבהו בשם ר' ביחני (לחלג) תינוקת שהביאה שתי שערות או חולצת או מתיבמת וחייבת - בכל מצות האמורות בתורה - וכן תינוק שהביא שתי שערות חייב בכל מצות

ᄔᅜᇎ

לו שביעית ואין לו ביעור גמ' כגון עלה הלוף שוטה והדנדנה יש שיש לו במחנות ואינו חייב בראשית הגו כל שיש לו ביעור יש לו שביעית ויש שיש - תפילייהו אשר קדשנו במצותיו וצונו לשמור חוקיו לאחויי מאי לאחויי לכמך עשויה ש"מ *לוזנ*" כל שחייב בראשית הגו חייב במחנות ויש שחייב - דמברך אמיא לאחויי מאי לאחויי מצות ולבני מערבא דמברכי בתר דסליקו ואי ס"ד סתמא לקדרה כי לא נתנה נמי סתמא לקדרה אלא לאו ש"מ סתמא הא עד שלא נחנה טעם בקדרה יש בה משום תרומה ומטמאה טומאת אוכלין משנחנה טעם בקדרה אין בה משום תרומה ואינה מטמאה טומאת אוכלין העשויה לכמך הא סתמא לקדרה אלא סתם שבת לכמך עשויה דתנן השבת אמר רב אשי אמריחה לשמעתי' קמיה דרב כהנא (אמר) לא תימא בשבת מטמאין טומאת אוכלין אמר רב חסדא כי חניא ההיא בשבת העשויה לכמך בכסף מעשר וא"ר יוחנן בן נורי נמנו וגמרו שאין נקחין בכסף מעשר ואין מעשר מפני מה אין מטמאין טומאת אוכלין ואם אינן מטמאין אף הם לא ילקחו מומאת אוכלין דברי רבי עקיבא אמר לו רבי יוחנן בן נורי אם נקחין בכסף והתיאה והחלתית והפלפלים וחלת חריע נקחין בכסף מעשר ואין מטמאין אוכלין דהאי שבת לטעמא עבידא ורמינהי הקושט והחימום וראשי בשמים במעשר מטמא טומאת אוכלין אלמא כל מילי דעביד לטעמא מטמא טומאת דמיחייב בפאה ומיחייב במעשר דתנן כל שחייב בפאה חייב במעשר ומדחייב

מאי לאחויי ירק ולרבי יצחק דמברך אירק לאחויי מאי לאחויי מיא ולרב פפא ברכה לפניו ויש שטעון ברכה לפניו ואין טעון ברכה לאחריו גלל' לאחויי (ישעיהו מב, כא) יגדיל חורה ויאדיר *מ'חנל*" כל הטעון ברכה לאחריו טעון ולכחוב רחמנא קשקשת ולא בעי סנפיר א"ר אבהו וכן תנא דבי רבי ישמעאל דקשקשת לבושא הוא דכתיב (שמואל א יז, ה) ושריון קשקשים הוא לבוש ממא כתב רחמנא סנפיר וקשקשת והשתא דכתב רחמנא סנפיר וקשקשת מנלן אי לא כתב רחמנא סנפיר הוה אמינא מאי קשקשת דכתיב סנפיר ואפילו דג קשקשת דג ממא מכדי אנן אקשקשת סמכינן סנפיר דכתב רחמנא למה לי נאגל לו קרנים גמ" כל שיש לו קשקשת דג טהור יש שיש לו סנפיר ואין לו לו סנפיר ואין לו קשקשת כל שיש לו קרנים יש לו מלפים ויש שיש לו מלפים שבבית והני לא כלו להו *בותני* כל שיש לו קשקשת יש לו סנפיר ויש שיש מן השדה אתה מאכיל לבהמתך בבית כלה לחיה מן השדה כלה לבהמתך ולבהמתך ולחיה אשר בארצך תהיה כל תבואתה לאכול כל זמן שחיה אוכלת שבת או חרדל בשנים ושלשה מקומות שנותן פאה מכל אחד ואחד והא שבת – שביעית ואין לו ביעור עיקר הלוף שוטה ועיקר הדנדנה דכתיב (ויקרא כה, ז)

エムビ 09

לא לישתמים תנא ואשמועי' גומות אי אשמועינן גומות ה"א עד שיהו שתי בינייהו שפחות אמר רב אשי אמר לי מר זוטרא קשה בה רבי חנינא מסורא רב מלכיא שמעחתא רב מלכיו וסימנא מחניתא מלכתא מאי בינייהו איכא מלכיו בלורית אפר מקלה וגבינה רב מלכיא רב פפא אמר מתני' ומתניתא אע"פ שאין שערות אמר רב חנינא בריה דרב איקא שפוד שפחות וגומות רב שאמרו צריך שיהא בעיקרן גומות רב מלכיו אמר רב אדא בר אהבה גומות שתי שערות המקיפות משפה לשפה א"ר חלבו אמר רב הווא שתי שערות שיהיו שתי שערות שוכבות ונראות כמי שירבה השחור על הלבן רבא אמר ואפקוה אמר רב הסדא אמר מר עוקבא לא שירבה השחור ממש אלא כדי קמיה דר' יוחנן אול רבי יוחנן אמרה קמיה דרבי יהודה נשיאה שדר בלשא חנינא עבוד עובדא כרבי יהודה ואע"ג דנבעלה אזל רב שמן בר אבא אמרה עד שתביא שתי שערות פרוש ולא עבוד עובדא רבי יצחק ותלמידי דרבי שבנה מורכב על כתפה ממאנת והולכת לה ונמנו וגמרו עד מתי הבת ממאנת אחרת שאע"פ שלא נתפשה מותרת ואיזו זו שקרושיה קדושי מעות שאע"פ ישמעאל (במדבר ה, יג) והיא לא נתפשה אסורה הא נתפשה מותרת ויש לך שאמר אותו צדיק יכשל בו זרעו דאמר רב יהודה אמר שמואל משום רבי רבי ישמעאל בבית המדרש ובכתה בכייה גדולה בבית המדרש אמרו דבר לבית המדרש למאן ובנה מורכב לה על כתפה ואותו היום הוזכרו דבריו של דנבעלה אמר להו רב כהנא לא כך היה מעשה בבתו של רבי ישמעאל שבאת אינה יכולה למאן חברוהי דרב כהנא סבור למעבד עובדא כרבי יהודה ואע"ג כרבי יהודה ומודה רבי יהודה שאם נבעלה לאחר שהביאה שתי שערות שוב קמפרש נמי מילי דתינוק תינוקת שהביאה כו' א"ר אבהו א"ר אלעזר הלכה אלא שדברו חכמים בלשון נקיה אין ה"נ אלא איידי דפריש מילי דתינוקת הוא בן סורר ומורה משיביא שתי שערות ועד שיקיף זקן התחתון ולא העליון משום דקבעי למחני וראוי להיות בן סורר ומורה תנינא חדא זימנא אימתי התינוק שהביא ב' שערות הייב בכל המצות האמורות בתורה ל"ל וכי תימא דאי אייחי שתי שערות אין אי לא לא מאי טעמא אשה כאיש וכיון דתנא וכן מדרבי יוסי דאמר איש כתוב בפרשה אבל אשה בין גדולה ובין קטנה קמ"ל שייבת בכל מצות האמורות בתורה או חולצת או מתיבמת למה לי לאפוקי שערות אינה יכולה למאן רבי יהודה אומר עד שירבה השחור *גמי* וכיון דתנן זקן התחתון ולא העליון אלא שדברו חכמים בלשון נקיה תינוקת שהביאה שתי האמורות בתורה וראוי להיות בן סורר ומורה משיביא שתי שערות עד שיקיף – והכתיב (איוב ט, יו) אשר בשערה ישופני והרבה פצעי חום ואמר רבא איוב

שערות בשתי גומות קמ"ל דאפילו שתי שערות בגומא אחת ומי איכא כה"ג - יומא לא תלינן ור"ח בן אנטיגנוס ג' גריסין במקום א' הוא דלא חיישינן הא ואידך אגב זוהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומי הזיחיה שלשה גריסין במקום אחד נמי נימא תרחי ופלגא מגופה הזיחיה לרבנן מאי שנא פחוח מג' גריסין במקום אחד דלא חיישינן דאמרי' בחרי מביאה קרבן ונאכל קא משמע לן אמר רבא בהא זכנהו ר' חנינא בן אנטיגנוס קחזיא חיישינן ב' ימים וחלוק אחד מיבעיא מהו דתימא כל כי האי גוונא אחד הן הן הכתמים המביאין לידי זיבה השתא שלשה חלוקות דלאו מגופה לבשה ג' חלוקות הבדוקות לה ומצאה עליהם כתם או שראתה ב' ימים וחלוק אומר כתמים אין בהן משום זוב ופעמים שהכתמים מביאין לידי זיבה כיצד זוב גמ' מאן חכמים ר' חנינא בן אנטיגנוס היא דחניא ר"ח בן אנטיגנוס זו מקולקלת וחוששת משום זוב דברי רבי מאיר וחכ"א אין בכתמים משום חסדא אמר מר עוקבא הלכה כדברי כולן להחמיר מתני הרואה כתם הרי כני לקרוץ בציפורן ר' עקיבא אומר כזי שיהו ניטלות בזוג גם, אמר רב והאמורות בכל מקום כדי לכוף ראשן לעיקרן דברי רבי ישמעאל ר"א אומר ממאנע גד שתביא ב' שערות *לונני*' שתי שערות האמורות בפרה ובנגעים רבי עקיבא אמר לי כלכול זה איני יודע מהו בן שלקות איני מכיר עד מתי הבת העיד במעמד כולכם ביבנה עד שתכלכל ולא אמרתם לו דבר כשבאתי אצל הבת ממאנת אם יאמר לך עד שתביא שתי שערות אמור לו והלא בן שלקות מצאני חנינא בן חכינאי בצידן ואמר כשאחה מגיע אצל ר"ע אמור לו עד מחי יוסי אומר עד שחקיף העטרה בן שלקות אומר עד שתכלכל ואמר רבי שמעון שתביא שתי שערות דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר עד שירבה השחור רבי אמר רב חסדא עד שיהו ב' שערות במקום אחד ת"ר עד מתי הבת ממאנת עד רגל דברי ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר משום רבי שמעון ורבון בכריסה אחת ע"ג קשרי אצבעותיה של יד ואחת ע"ג קשרי אצבעותיה של ואחת על הביצים תניא נמי הכי שתי שערות שאמרו אפילו אחת בגבה ואחת ברישא אמר רב יהודה אמר שמואל שתי שערות שאמרו אפילו אחת על הכף אדם גומא בגומא לא נתחלף לי איוב באויב נתחלף לי לא קשיא הא בגופא הא יונקות מגומא אחת שאלמלא שתים יונקות מגומא אחת מכחיש מאור עיניו של בראשו של אדם ולכל נימא ונימא בראתי לו גומא בפני עצמה שלא יהיו שתים ויען ה' את איוב מן הסערה ויאמר אליו שוטה שבעולם הרבה נימין בראתי סערה עברה לפניך ונתחלפה לך בין איוב לאויב בסערה השיבוהו איוב לח בסערה חירף בסערה השיבוהו בסערה חירף אמר לפניו רבש"ע שמא רוח

ערוה וכריסה למעלה עד מקום ערוה וכן שמעתי בשם ר"ת מיהו ביד ורגל סגי. ותמהני על הרב רמב"ם פאסי ז"ל שכתב ב' שערות אלו צריכים שיהיו במקום הערוה ובשמעתין משמע אפילו על יד ורגל או בגבה. וי"מ גבה וכריסה במקום

79 エムビ

דרבנן קאמר להו לדידי בג' הלוקות אין בג' מקומות לא אלא לדידכו אודו לי – ועוד הוששת ואם לאו אינה הוששת ר' יהודה בן אגרא אומר משום רבי יוסי בג' מקומות חיישינן הא אמרת בג' חלוקות אין בג' מקומות לא לדבריהם - יומא לא תלינן ת"ר הרואה כתם אם יש בו כדי לחלק ג' גריסין שהן כגריס

יוסי אבל היכא דלא בדקה כלל מודו ליה ורמינהו הרואה כתם לראיה מרובה

ואידך אגב זוהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל מיהת דהיכא דחואי ג' גריסין במקום אחד דאמרינן תרי ופלגא מגופה חזיתיה – אחת זו ואחת זו חוששת

בבין השמשות דרבי יוסי לילא הוא והא בדקה בבין השמשות דרבי יהודה - אמר לי ומה אילו נדה שלא הפרישה במהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא

ור` יוסי לטעמיה דאמר בין השמשות ספיקא הוי ואמינא להו אנא אילמלי ידיה

בעיניה כל בין השמשות יפה אתם אומרים עכשיו שמא עם סלוק ידיה ראתה

WG'L.

אלא בין השמשות דרבי יהודה ובבין השמשות דר" יוסי לא בדקה דרבנן סברי – רבי יוסי אמר רבי אני שמעתי ממנו שאחת זו ואחת זו וחוששת ומן הטעם הזה

מאי בדקה ומאי לא בדקה אמר רבא אשכחתינהו לרבנן דבי רב דיתבי וקאמרי

הכא במאי עסקינן כגון שבוקה עצמה ולא בוקה חלוקה ואף עצמה לא בוקה – חוששת לראיה מועמת אינה חוששת זו דברי רבי יהודה בן אגרא שאמר משום

אמר רבי נראין דברי רבי יהודה בן אגרא בשלא בדקה ודברי הכמים בשבדקה – יוסי שאף הכמים לא נחלקו עליו אלא דבדקה בדר" יהודה ולא בדקה בדר"

7 P EX

חיישא הא בדקה אלא פשיטא דלא בדקה לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי – יהודה בן אגרא ליליא הוא קשיא דרבי יהודה בן אגרא אדר" יהודה בן אגרא יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה סבר אע"ג דבדקה בתרוייהו - יהודה ולא בדקה בדר" יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות דרבי יוסי לר" דברי רבי יהודה בן אגרא כשלא בדקה מאי לא בדקה אילימא דבדקה בדרבי בדר" יהודה ובין בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר" ואמרו לי כי קאמרינן כענתנה ידיה בעיניה כל בין השמשות אמר רבי נראין – בדר" יהודה ולא בדר" יוסי לא חיישא והא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר אע"ג דלא בדקה לא בחזקת טמאה ונראין דבריו כשבדקה מאי בדקה אילימא דבדקה בדר" יהודה

אלמא בין השמשות דרבי יוסי לרבי ספקא הוי קשיא דרבי אדרבי ה"ק נראין – ר"ש בן אלעזר אומר קדשים מטמאה עצמה אינה מטמאה שלא יהא כתמה

דברי רבי יהודה בן אגרא לרבנן דלא בדקה כלל לא בדרבי יהודה ולא בדרבי - חמור מראייתה והא מצינו כתמה חמור מראייתה לענין קדשים אלא תני הכי

שהוא מתקן הלבותיה לידי זיבה. פ" רש"י ז"ל לענין זיבה הוא מיקל לדידיה היכא דלא הזאי ביום לא תלינן כתמה בראיתה ומונה ימי נדה מיום ראיתה ואין ימי

מחמיר לענין זיבה דכי חזיא בח' לכתמה אמרינן יום זיבה הוא וצריכה לשמור יום כנגד יום ולרשב"א סוף נדה הוא ואין צריך שימור ולא נראה דהא רשב"א כיון זיבה מתחילין עד יום ח" לראיתה ולרבי מונה מיום מציאת כתמה ואף להקל ולטבול לילי ז" לכתמה אם פסקה ומיום ח" לכתמה אמרינן יום זוב הוא ונמצא רבי

יהודה ובין בדרבי יוסי אבל בדקה בדר" יהודה ולא בדקה בדר" יוסי חיישינן - בדר" יהודה - מ"ר הרואה כתם מטמאה עצמה וקדשים למפרע דברי רבי

דלא בדקה בתרוייהו לא היישינן הא לא בדקה אלא פשיטא דבדקה בין בדר" – בין השמשות דר" יוסי והאי תנא סבר בין השמשות דר" יוסי מישך שייך

אילימא דבדקה בדרבי יהודה ולא בדקה בדרבי יוסי מכלל דרבנן סברי אע"ג. דרבי יהודה בן אגרא האי תנא סבר שלים בין השמשות דר" יהודה והדר חייל

דר' יוסי לרבי ליליא הוא אימא סיפא ודברי הכמים כשבוקה מאי בדקה. הכא דבדקה נמי בדר' יהודה ובדר' יוסי אלא בדרבי קשיא תרי תנאי ואליבא

אבל בדקה בדר" יהודה ולא בדקה בדר" יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות – בשלמא בלא רבי לא קשיא התם דבדקה בדר" יהודה ולא בדקה בדר" יהוד ולא בדקה בדר" יוסי

שלשה רצופים שתראה הויששת לזיבה וצריכה נקיים נמצא שהוא מתקנה ומוציאה מכל ספק זיבה ואני מעותה שאיני מוציאה מידי ספק כלומר נראין ומטין כדברי ול"א פי' בה שהוא מתקן הלכותיה לידי זיבה שהוא מחמיר וחושש לכתם משום זוב בג' גריסין ועוד אי נמי שאם ראתה שנים והוא צריכה שימור. וכן בכל דלא תלינן כתמה בראיתה מקולקל' היא לכתמה אמרינן.

דרבנן ובראית כתמה אינה מטמאה היאך רבי מונה לה משעת כתמה והלא ביום ראיתה היא תחלת נדה וממנו ראוי למנו' דבר תורה. וכדאמרינן בפרק קמא (ו, א) ואף לשון זה אינו עולה דלמה לידי זיבה לכל דבר הוא מחמי" שהרי רבי מטהר" ליום ששי לראי" ולרשב"א ליום שביעי. ועוד ק"ל כיון דקי"ל (נט, א) כתמים המחמיר.

לפיכך נ"ל שלא תלה רבי אלא כתמה בראיתה אבל ראיתה בכתמה לא, כתמה בראיתה לומר שאינה מטמאה עצמה וקדשים למפרע ואינה מקלקלת למנינה מיום ברואה כתם ומקולקל' למנינה ואינה מונה אלא משעת שראתה.

לפיכך אמרו שהוא מתקן הלכותיה לידי ניבה כלומר שאינה תולה כתם בראיה אלא במקום שאין חילוק ספיר" זיבה ביניהם כך דהיינו אותו יום שמנין ימי נדה לבישת החלוק אבל מכל מקום עיקר מנין נדה וזיבה מיום ראיה בדין תורה וחוששת נמי ליום. מציאת כתמה כדין דבריהם.

לזיבה בודאי נמצא לרבי שאפילו בשעת תקונה כלומר שהוא תולה הוא מעותה שתולה כתמה בראיתה ואינו תולה ראיתה בכתמה ולא השוה מדותיו כנ"ל וסליק אבל רבי אפי' בשעה שהוא תולה כתמה בראיתה הוא מעותה לידי זיבה שהרי אסורה לשמש עד יום ז' לראיה שהוא ה' לכתמה. ואם ראתה בו ביום חוששת משעת ראיה נמצא כשהוא אומר תולה מתוקנת לגמרי. וכשהוא אומר אינו תולה היא מקולקל' לגמרי. וזבה אחד הוא בין לכתם בין לראיה ונמצאו כל הספירו" ראויו" כדין תורה משעת ראיה וכשהוא מעת לעת הוא רואה אינו תולה ונמצא" מקולקל" לכתם ומונה בין במפוזרין. וזה טעות מתפרש כאן ובכמה מקומות דרצופין בעינן ולא מפוזרין ועל כיוצא בדברים הללו ידוו כל הימים שהתורה משתכחת מלומדיה ואין אדם וכן יש שבושין בחבורי הראשונים בקצתם כגון רב סעדיה שכתב שכל אחד עשר יום שבין גדה לגדה בשלשה ראיית בשלשה ימים נעשית זבה גדולה בין ברצופין לי להאריך.

החם גמי המשה וארבעים ימים טמאים ראיחי וכן כולם אשחמע בהדיא דמשעה שנעשית ובה גדולה אינה נעשית נדה לעולם עד שתספור שבעה נקיים שלה. ואין הרב ז"ל א"א זהא איכא למימר שאותו יום בתוך אחד עשר היום וכשעמדה אחריו שבעה עשר נמצא עומדת בימי הזיבה למנין הראוי וכן כל השמועה ומדאמרינן השלימה עליו ששה ועוד י"א אחריהן נמצאת חוזרת לתחלת נדה וכל שכן אם היה בימי זיבה שכבר עברו ימי זיבתה וימים שהיתה ראוייה להיות נדה ואלו לדברי ותמהיני עליו אם העביר עיניו בפתחי נדה במס" ערכין דתנא רבנן טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי פתחה שבעה עשר פירש שאפילו היו תחלת ימי נדות הרי אלא בשלשה הפלגו" כדבעינן לפרושי קמן וכל שכן לרב הונא בריה דר" יהושע דקשיא דאמר אינה חוששת בתוך אחד עשר וכל זה במס" זו.

שראחה זו כי הדרי אותו כ"ב תליתאי בימי זיבה קיימי והיאך קבעה וסת בכך שאין האשה קובעת וסת בי"א כדאיתה התם בשלהי בנות כותיים ואין הוסת נקבע ועוד מהא דתנן היתה למודה לראות יום כו"ו ואוקמה שמואל כו"ו לטבילתה שהן כו"ב לראייתה וכו" ואם אתה מונה כל ימי גדת זובם לתחלת ראיה ראשונה ועוד דהא בפ' בנות כותיים אמרי' דלכולי עלמא נדה ופתחה מכ"ז מנינן ואם היינו מונין משעת ראיה ראשונה כ"ז בימי זיבה קאי לה.

נשים שאפילו כשאינן רואות הן מונות ימי נדה וזיבה כאלו הן רואות.

והרב ז"ל הורה ביולדת שמפסק" ומתחלת למנות מתחל" ראיה שלאחר מלאת ולדבריו צריך הוא להביא ראיה מן התורה לשנוי זה שהוא משנה היולדת משאר וכן שנויה בכמה מקומות במסכתא זו שהרואה יום מ"א לזכר ופ"א לנקבה הרי היא תחלת נדה ואין מונין לימים שמקודם לכן והטעם לפי שכבר נשלם המניין. אחד מסוף ימי נדה יושבת עליו ששה ימים מימי הזיבה ואין לנדה ספירה אלא בימיה.

שלשה וכן למאה וכן לאלף למה מנה הכמים שבעה לנדה והשאר לזיבות והלא נעשה , היא נדה אף על פי שלא ספרה לזיבה. ועוד לדבריו מצינו אשה רואה יום בשניה בשמונה ימים טהורים נשלמו ימי זיבה ראשונה והתחילו ימי נדה נמצא שבעשרה ימים טמאים השניים חמשה ימים מימי זיבה ואין ימי חמישה בטהורים אלא וכן האשה שראתה עשרה ימים ממאים ועשרה ימים מהורים אין זיבתה ושימושה שוים אלא פעם אחת בלבד לפי דברי הרב ז"ל שהרי כשהיא חוזרת ורואה כן של זו מ"ח ומכאן ואילך חוזרת חלילה.

משמשת אלא שלושה ימים וכיון שלא אמרו משמשת ארבע עשר יום מתוך שנים ושלשים או משמשת שמונה עשר מתוך ל"ו וכן כיוצא במנינן הללו ש"מ שפתחה וכן לדבריו בשמונה ימים טמאים ושמונה טהורים אינה משמשת תמשה עשר יום אלא מחוך שמונה וארבעים ראשונים אבל בשמונה וארבעים שניים אינה אמרו רביע ימיה ולא קיים אלא בתוך כ"ה הא".

שתשמש אלא שבוע שני ולסוף תשעה שבועות משמשת ששה ימים בשבוע העשירי וחמשה ימים בשבוע שנים עשר ופתחה של זו לסוף אחד עשר שבועות ובגמרא עוד שבש וכתב שאפילו ראתה ט' וי' ואחד עשר ושנים עשר הרי זו זבה ותחלת נדה וכל אלו דברי הבאי שלדבריו לא תמצא לרואה שבעה טמאים ושבעה טהורים פי שלא ראתה ואם ראתה אחריהן באחד עשר זבה היא.

בהן ואחריהן אחד עשר ואם ראתה בהן הרי היא זבה וכן כל ימיה ואם קבעה לה וסת תחל" הוס" הוא יום נדו" וממנו מונה ששר ומונה שבעה לגדותה אף על ובואו ונצווח על הרמב"ם פאסי ז"ל שכתב בחבורו שהאשה שראתה תחלה מונה שבעה לנידתה וסמוך להן אחד עשר ואח"כ מונה ז" לנדות אעפ"י שאינה רואה אבל דבר שהכל מודים בו שאין ימי נדה מתחילין עד שתספור נקיים.

נוחין בזה.

לימי זיבתה כלומר של זוב קטן. ולפיכך יום א' של ח' רביעיים שהשלימה בהן ימי נדתה עולה לה לספיר' שמיר' של יום עשירי שאמרנו. ואין דברי רש"י ז"ל עשירי ואחד עשר של ימי זיבה שראתה בהן בשמונה השלישיים וכדאמרן ברישא דהיינו שימור בעו ופריק רב אדא זאת אומרת ימי נדה שאינה רואה בהן עולה לה והא דאקשינן **הני ארביס' הוו.** מפורש בדברי הר"ר אב"ד ז"ל דהכי מקשה בשמנה ימים הרביעיי' למה תשמש שבעה והלא צריכה היא לשמור יום א, לספיר' זיבה בימי נדה למ"ש וכן פי' שם רש"י ז"ל.

וז"ש בפרק בנות כותיים מה ימי נדתה אין ראויין לזיבה ואין ספירת שבעה עולה בהן כלומר לפי שא"א ושם אמרו וכי דנין אפשר משא"א לומר שא"א לספירת ימי שמושה כימי זיבתה אלמא כולן ימי זיבה הן שמשנעש" ובה גדולה עד שתספור שבעה נקיים איו ראייתה אלא סתירה לספירתה ואינה מהם ימי נדה.

וכן סיפא דקתני וכן למאה וכן לאלף כלומר דמאה טהורין שבעה הראשונים תחלת נדה והשאר כולן ימי זיבה הן ומאה טהורין ז' לספירה וכולן לתשמיש והיינו כלין בשבעה של שמוגה ימים השביעיים ואנו אומרים תחל' נדתה של זו שחוזרת חלילה.

וכן גמי מדקחני סיפא משמשת חמשה עשר יום מתוך מ"ח ש"מ כה"ג דאי לא חימא הכי הרי שמנה חמישי' ארבעה האחרונים מתחל' ימי נדה נמצאו ימי זיבתך ובשבועו" משמרת נקיים ובשבעי שהוא טמא ששה ימים שבו ימי זיבה הן. ואינה משמש" בשמיני נמצאת שלא שמשה בכ"ה שניים כלום.

בשבוע המישי" שהוא טמא זבה גדולה וצריכה שבעה נקיים ואם כן היאך פתחה של זו בתחלת כ"ח והרי כל אותו שבוע ה" בימי זיבה הוא ונעשת בו זבה גדולה שחספור נקיים שלה שהרי בשבוע שלישי שהוא ממא כל שבעה אין בו מימי זיבה אלא ארבע ימים הראשונים ואם תאמר בג' האחרונים נעשי' תחלת נדה נמצאת שוטות נינהן טועות גינהן אלא חני טועות דחניא יום אחד טמא ויום אחד, טהור מעעשת שמיני ולילו עמו וארבעה לילות מחוך שמונה עשר יום ואם מרואמרינן משמש רביע ימיה מחוך שמונה ועשרים יום. דלפי זה פתחה של זו מכ"ח לכ"ח. שמע מינה שאין האשה נעשי חחלת נדה משנעשי ובה גדולה עד

11 11

רבי אמר ר"ל והוא שבדקה ורבי יוחנן אמר אע"פ שלא בדקה א"ל מכלל - ותחלת זיבה א"ר יהושע עד שאתם מתקנין את השוטות כו' הני לא תיפוך שהוא מתקן הלכותיה לידי זיבה ואני מעוות הלכותיה לידי זיבה בעי

ולא מידי זימנין אשכחיה דיתיב וקאמר תולה כתמה בראייתה מעת לעת דברי – הרואה יום י"א בין השמשות תחילת נדה וכוף זיבה ובשביעי לגדתה סוף נדה מיניה ר' זירא מר' אסי כתמים צריכין הפסק מהרה או לא אשתיק ולא א"ל - גל\ תחלת נדה וסוף נדה תחלת נדה וסוף זיבה היא אמר רב חסדא הכי קאמר טועות א"ר יהושע עד שאתם מתקנים את השוטות באו ותקנו את הפקחות ואני מעוותה מתקנה עוותי מעוית לה אמר רבינא איפוך רב נחמן אמר לעולם – זיבה יום ארבעים לזכר ויום שמונים לנקבה בין השמשות לכולן הרי אלו דברי רבי ר"ש בן אלעזר אומר יומו א"ר נראין דבריו מדברי שהוא מתקנה – מתנ" הרואה יום י"א בין השמשות תחלת נדה וסוף נדה תחלת זיבה וסוף לכל דבר ת"ר ראתה כתם ואחר כך ראתה דם תולה כתמה בראייתה מעת לעת - אמרת ולא מידי דלמא אגב שיטפך אתיא לך א"ל אין אגב שיטפאי אתיא לי ר"ש בן אלעזר אומר אף קדשים אינה מטמאה שלא יהא כחמה חמור מראייתה – דכתמים צריכין הפסקת מהרה א"ל אין והא זימנין סגיאין בעא מינך ולא

> פרק ו בא סימן 63

לא שמע אותה והשיב לתרץ דאיצטרך זובו ממא והיה קשה עליו בק"ו והוצרך לומר שמדין ק"ו גמי לא אתי בך מפרש בתוספת.

ויש לומר שזו הברייתא השגויה למעלה שעיר המשתלה יוכיה לא היתה שנויה בבה"מ ורבא לא היה יודע אותה כמ"ש בפרק בנות כותיים וכן ר' יהודה מדסקרתא כן לפי שאלחנו זובו ממא למה לי.

אמר ד' יהודה מדסקרתא סלקא דעתך אמינא שעיר המשחלה יוכיה וכו". תימא הוא למה חזר והזכיר הטעם שדוחה סברייתא קל וחומר שלו ולמה הוצרך לומר שמא יעשה עור אביו ואמו שטיחין. מפורש במסכת הולין בפרק העור והרוטב (קכב, א). מוציא הלכה ברורה במקום אחד.

ממנו רבי יוחנן אמר (במדבר יט, טו) או בעצם אדם או בקבר אדם דומיא מנגן אמר ר"ל אמר קרא (ויקרא כב, ה) לכל טומאתו לכל טומאות הפורשות אשי אמר קרא (ויקרא טו, י) והנושא אותם אותם מיעוטא הוא ובשר המת

דעצם מה עצם יבש אף כאן יבש מאי בינייהו איכא בינייהו דאפריך אפרוכי - עצם שנברא עמו ואין גועו מחליף אף כל שנברא עמו ואין גועו מחליף יצאו וצפורן שנבראו עמו וטהורין אלא אמר רב אדא בר אהבה דומיא דעצם מה בר אהבה דומיא דעצם מה עצם שנברא עמו אף כל שנברא עמו והאיכא שער מטמא חוץ מן השינים והשער והצפורן ובשעת חבורן הכל טמא אמר רב אדא אי מה היא מטמאה באבן מסמא אף מדוה גמי מטמאה באבן מסמא - אמר רב - מיחיבי בשר המת שהופרך טהור התם דאקמה והוי עפרא מיחיבי כל שבמת

712 575

erg i to nitr

שמונה ימים מתוך שמונה עשר עשרה ימים טמאין ועשרה ימים טהורים ימי שמע מינה עולין שמע מינה תשעה ימים טמאין ותשעה ימים טהורין משמשת לרב פפא ביולדת זכר איכא לספוקי ביולדת נקבה ליכא לספוקי אלא לאו דקיהבינן לה סלקי לה לספירת זיבתה אמר ליה רב הונא בריה דרב יהושע רב פפא שאני התם כיון דאיכא למימר יולדת זכר היא וכל הני שבעה יתירי קרבן ואינו נאכל וימי לידתה שאין רואה בהן עולין לה לספירת זיבתה אמר ולשלישי הפילה ואינה יודעת מה הפילה הרי זו ספק זיבה ספק לידה מביאה שאינה רואה בהן מהו שיעלו לספירת זיבתה אמר רב כהנא ת''ש ראתה שנים אומרת ימי נדתה שאין רואה בהן עולין לספירת זיבתה דאיבעיא להו ימי לידה עשר יום מתוך ארבעים ושמונה הרי ארביסר הוו אמר רב אדא בר יצחק זאת מתוך כ"ה ימים שמונה ימים טמאין ושמונה ימים טהורין משמשת המשה משמשת לעולם שבעה ימים טמאין ושבעה ימים טהורין משמשת רביע ימיה לעולם ששה ימים טמאין וששה ימים טהורין משמשת חמשה ימים ושוב אינה ימים טמאים וחמשה ימים טהורין משמשת שלשה ימים ושוב אינה משמשת וארבעה ימים טהורין משמשת יום אחד ושוב אינה משמשת לעולם חמשה טהורין משמשת שני ימים ושוב אינה משמשת לעולם ארבעה ימים טמאים אשר לא בעי שימור עשירי מיהא בעי שימור שלשה ימים ממאין ושלשה ימים בתשסר אמר רב ששת זאת אומרת גרגרן דתנן אסור רב אשי אמר נהי דחד ימים טהורין משמשת שמיני ושנים צשר וששה צשר וצשרים ותשמש נמי היחה רואה מבערב אינה משמשת אלא שמיני בלבד שני ימים טמאין ושני – שמושה כימי זיבתה וכן למאה וכן לאלף

היא יושבת עליו היא ולא דמה

הכי מטמאה ומינה לאו מי אמרת הזב ולא אבן מנוגעת ה"ג אמר קרא אשר אדם לטמא בגדים ח"ל הזב הזב ולא אבן מנוגעת טעמא דמעטיה קרא הא לאו בגדים אבן מנוגעת שמטמאה בביאה אינו דין שמטמאה משכב ומושב לטמא ודין הוא ומה זב שאינו מטמא בביאה עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא דחניא יכול חהא אבן מנוגעת עושה משכב ומושב לטמא אדם לטמא בגדים הוא ולטעמיך אבן מנוגעת בת משכב ומושב היא דאיצטריך קרא למעוטי נמי עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אטו דמה בר משכב ומושב רבויא הוא אי מה היא עושה משכב ומושב לטמא אדם ולטמא בגדים אף דמה עפר כמין שערה כמין יבחושין אדומים תמיל למים אם נמוחו טמא מגלן יהיה מילי בלח ונעשה יבש יבש מעיקרו מגלן וחו הא דחגן המפלח כמין קליפה כמין לח יבש מנקן אמר רבי יצחק אמר קרא ויקרא טר יהיה בהויתו יהא ואימא הני טו, לג) והדוה בנדתה מדוה כמותה מה היא מטמאה אף מדוה מטמאה אשכחן ולחזור לכמות שהיה טהור גמ' מנא הני מילי אמר חוקיה דאמר קרא (ויקרא שרייתן בפושרין מעת לעת רבי יוסי אומר בשר המת יבש ואינו יכול להשרות יכולין להשרות ולחזור לכמות שהן מטמאין לחין ומטמאין יבשין וכמה היא והרוק והשרץ והנבלה והשכבת זרע מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין ואם מחניי 70 הנדה ובשר המת מטמאין לחין ומטמאין יבשין אבל הזוב והניע

עערן עלך בא סימן

エムビ 79

פרק ז דם הנדה ς9

בוא דרוש ביה נמי האי והרוק רוק מנלן דתניא ויקרא טו וכי ירוק יכול מימי רגליו הבאין אקשיה רחמנא לנקבה כתב רחמנא זובו טמא והשתא דאמר רחמנא זובו טמא - לרבות מימי רגליו לטומאה והלא דין הוא ומה רוק הבא ממקום טהרה טמא טהור ואי משום הזב את זובו למניינא הוא דאתא זוב חד זובו תרתי ובשלישי – ד, יט) ותפתה את נאד החלב ותשקהו מימי רגליו מנלן דתניא זובו טמא וואת איצטריך סד"א שעיר המשחלה יוכיה שגורם טומאה לאחרים והוא עצמו והשתא דנפקא לן מהזב את זובו זובו ממא למה לי אמר רב יהודה מדסקרתא לו מה הוא לא חלקת בין מגעו למשאו לטמא אדם ולטמא בגדים אף זובו כן דתניא אחרים אומרים (ויקרא טו, לג) הוב את זובו לזכר ולנקבה מקיש זובו ובגדים במגע אדם מטמא בגדים לא לטמא מידי דהוה אמגע נבלה לא ס"ד קרא דלא גרע משכבת זרע כי איצטריך קרא למשא ואימא במשא מטמא אדם אבל במשא לא מידי דהוה אשרץ אמר רב ביבי בר אביי במגע לא איצטריך צוא מאמו סבור ת"ל זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא ואימא ה"מ במגע והוא עצמו טהור אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ שגורם טומאה לאחרים גורם טומאה לעצמו לא כ"ש שעיר המשתלה יוכיה שגורם טומאה לאחרים (ויקרא טו, ב) זובו טמא לימד על הזוב שהוא טמא והלא דין הוא לאחרים וממא אמר מר בר רב אשי בשר נעשה מקומו צלקת אבל הזוב זוב מגלן דתניא ממא גורה שמא יעשה אדם עור אביו ואמו שטיחין והרי בשר דגועו מחליף מעור אדם ואמר עולא דבר תורה עור אדם כי עבדו טהור ומה טעם אמרו דעולא אסיפא איתמר וכולן שעבדן או שהילך בהן כדי עבודה טהורין חוץ ולעולם אין גזעו מחליף ואמר עולא דבר חורה עור אדם טהור כי איתמר וענן וחכמים פוסלין ואפי. רבי מאיר לא קא מכשר אלא דקריר בשרא וחייא עורות אביו ואמו שטיחין לחמור ואיכא דאמרי הרי עור דאין גועו מחליף עולא דבר תורה עור אדם טהור ומאי טעמא אמרו טמא גזרה שמא יעשה אדם גזעו מחליף ותנינן אלו שעורותיהם כבשרן עור האדם הא איתמר עלה אמר נאפגלו רבנן לא קפסלי אלא דאדהכי והכי שליט בה אוירא ומתה ולעולם מחליף והרי עור דגזעו מחליף וחנן הגלודה רבי מאיר מכשיר וחכמים פוסלין השינים שלא נבראו עמו יצאו שער וצפורן שאף על פי שנבראו עמו גועו - אע"פ שלא נגע ת"ל בטהור עד שיגע בטהור אין לי אלא רוקו כיחו וניעו

ב) זובו טמא הוא הוא טמא ואין דם היוצא מפיו ומפי האמה טמא אלא טהור

דטהור דחניא יכול יהא דם היוצא מפיו ומפי האמה טמאין ת"ל (ויקרא טו,

ת"ל זובו טמא וזאת לרבות מימי רגליו לטומאה דם היוצא מפי האמה מנלן

ממא וטהור אף אתה אל תתמה על זה שאע"פ שבא ממקום טומאה יהיה טהור

ממקום טמא אינו דין שיהו טמאין דם היוצא מפי האמה יוכיח שבא ממקום

ואיפוך אנא אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי דומיא דרוק מה רוק – אינו חוזר ונבלע ונילף מזובו מה זובו שאין מתעגל ויוצא מטמא אף כל אמר ונבלע יצא דם שאינו מתעגל ויוצא יצא חלב שבאשה שאע"פ שמתעגל ויוצא יוחי דומיא דרוק מה רוק מתעגל ויוצא וחוזר ונבלע אף כל מתעגל ויוצא וחוזר משקין אין אבל לא טומאה חמורה אלא אמר ר' יוחנן משום רבי שמעון בן שבאשה שמתעגל ויוצא ואמר מר חלב שבאשה מטמא טומאת משקין טומאת שמחעגל ויוצא אף כל שמחעגל ויוצא יצא דם שאין מחעגל ויוצא והרי חלב

ישתה מה לי קטליה כוליה מה לי קטליה פלגיה חלב האשה דכתיב (שופטים

ו) ותשקמו בדמעות שליש ודם מגפתו דכתיב (במדבר כג, כד) ודם חללים

מרבויא הכא נמי תנא רוקו וכל דאתא מרבויא דמעת עינו דכתיב (תהלים פ,

אלא לר" יוחנן ליתני ולטעמיך כיחו וניעו מי קתני אלא תנא רוק וכל דאתא

קתני דלא פסיקא ליה למתני זימנין דאתי דרך הפה וזימנין דאתי דרך החוטם

ומימי רגליו מטמאין טומאה חמורה ואילו מי האף לא קתני בשלמא לרב לא

עינו ודם מגפתו וחלב האשה מטמאין טומאת משקין ברביעית אבל זובו רוקו

תשעה משקין הוב הן הזיעה והליחה סרוחה והריעי טהורין מכלום דמעת

לגוררן ולהוציאן דרך הפה ורב נהי דויהרא נפיק דמעתא גופא לא נפיק ת"ש

רב הייא בר גוריא מייט דרב דלא אמר האי מאן דבעי דלימות הואיל ויכול

מעובד כוכבים ולוי אמר האי מאן דבעי דלימות ליכחול מעובד כוכבים ואמר

נחשוב נמי דמעת עינו דאמר רב האי מאן דבעי דלסתמיה לעיניה ליכחול

אמר אפילו בנגררין דרך החוטם אלמא קסבר מעיין הוא ורחמנא רבייה ורב

רב בנגררין דרך הפה לפי שאי אפשר למי האף בלא צחצוחי הרוק ור' יוחנן

א"כ נכחוב קרא באדם מאי בטהור ש"מ תרתי ומי האף מאי מי האף אמר

לך במקום אחר טמאתי לך כאן ואיזה זה זה מגע נבלה ואימא כמשא דשרץ

אמר ריש לקיש וכן תנא דבי רבי ישמעאל אמר קרא בטהור טהרה שטהרתי

מטמא אדם ובגדים במגע אדם לטמא בגדים לא לטמא מידי דהוה אמגע נבלה

דבי רבי ישמעאל אמר קרא בטהור מה שביד טהור טמאתי לך ואימא במשא

ואימר הני מילי במגע אבל במשא לא מידי דהוה אשרץ אמר ריש לקיש תנא

סד"א נילף רוק רוק מיבמה מה התם אע"פ דלא נגע אף ה"נ דלא נגע קמ"ל

ומי האף שלו מנין ת"ל וכי ירוק אמר מר יכול אע"פ שלא נגע מהיכא תיתי

11 tl

בסטרא אי אמרת הזקתו בדוק מאן דבדק בסטרא נמי בדיק אי אמרת הזקתו אין נאמנין עליי גב". בדוק הא לא בדק אי אמרת חזקתו מתכבס הא מתכבס אי נמי דאשתכחה דלמא הזקתו מתכבס למאי נפקא מינה דאמר כיבס ולא בדק אי אמרת הזקתו – על הבהמה אם בכרה אם לא בכרה נאמנים על ציון קברות ואין נאמנין לא גומא לא מתכבדא וכן הכתם וכו' איבעיא להו עד שעת כבוס חזקתו בדוק או אי אמרת הזקתו בדוק מאן דבדק בגומא נמי בדיק אי אמרת הזקתו מתכבד בדוק הא לא בדק אי אמרת חזקתו מתכבד הא מתכבד אי נמי דאשתכה בגומא דלמא הזקתו מתכבד ומאי נפקא מינה דאמר כביד ולא בדיק אי אמרת הזקתו α יכול לחזור ולהיות לח $\lambda \Delta'$ איבעיא להו עד שעת כבוד חזקתו בדוק או בין לח בין יבש ר"ש אומר היבש מטמא למפרע והלח אינו מטמא אלא עד שעת עד שיאמר בדקתי את החלוק הזה ולא היה בו כתם או עד שעת הכבוס ומטמא הזה ולא היה בו שרץ או עד שעת כבוד וכן כתם שנמצא בחלוק מטמא למפרע רקב מוזני השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי ואין יכול לשרות ולחזור כמות שהיה טהור מלטמא בכזית אבל טמא טומאת בכזית אבל מטמא טומאת רקב תניא נמי הכי רבי יוסי אומר בשר המת שיבש פושרין מעת לעת רבי יוסי אומר בשר המת כו' אמר שמואל טהור מלטמא נקוסא אומר מעת לעת תחילתו אף על פי שאין סופו רשב"ג אומר צריכין שיהו תחילתו אף על פי שאין סופו ת"ש דתניא כמה היא שרייתן בפושרין יהודה בן מיתה אם יכולין להשרות בעי רבי ירמיה תחילתו וסופו בפושרין או דלמא מיחה שכבת זרע הראויה להזריע נבלה דכתיב (ויקרא יא, לט) כי ימות כעין (ויקרא טו, ח) כי ירוק הזב כעין רוק שרץ ויקרא יא במותם אמר רחמנא כעין שרוף מטמאין לחין זב דכתיב (ויקרא טו, ג) רר בשרו כיחו וניעו ורוקו דכתיב ת"ל מהם אי מהם יכול במקצתן ת"ל בהם הא כיצד כאן בשרוף כאן בשאינו במקצתן דתניא אמר רבי יצחק בר' ביסנא משום ר"ש בן יוחי בהם יכול בכולן טהורין שכל הטמאות כשעת מציאתן א"ר זירא לא קשיא הא בכולן הא קיימת טמא מיתיבי נמצא שרץ שרוף על גבי הזיתים וכן מטלית המהוהא זבוגי דמחוזא כי שלהן קיימת טמאין ואמר ריש לקיש שרץ שנשרף ושלדו יכול במקצתן תלמוד לומר בהם הא כיצד כאן בלח כאן ביבש אמר רבא הני אמר רבי שמעון בן יוחי ויקרא י"א:כ"ו בהם יכול בכולן ת"ל מהם אי מהם אמר רבי זירא לא קשיא הא בכולן הא במקצתן דתניא א"ר יצחק ברבי ביסנא שרץ שיבש ושלדו קיימת טמא והאנן תנן מטמאין לחין ואין מטמאין יבשין

על הסככות ולא על הפרעות ולא על בית הפרס זה הכלל דבר שחשודים בו וחיה גוררתו נאמנים לומר קברנו שם את הנפלים או לא קברנו נאמנים לומר שהם קוברין שם את הנפלים ר' יהודה אומר לא היו קוברין אלא משליכין בחדרים ובסביבות בית הממאות בית הממאות של כותים מטמאין באהל מפני כתמיהן מתני' כל הכתמים הנמצאים בכל מקום טהורין חוץ מן הנמצאים כותים רבי מאיר מטמא דנחשדו על כתמיהם וחכמים מטהרין שלא נחשדו על ישראל טהורין שלא נחשדו על כתמיהם ואצנועי מצנעי להו הנמצאין בערי קאמר מבין ישראל ומבין הכוחים טמאין דכוחים גרי אמת הן הנמצאין בערי צרי אריות הן אי הכי שלא נחשדו על כתמיהן גרי אריות מבעי ליה אלא הכי מבין הכותים רבי מאיר מטמא דכותים גרי אמת הן וחכמים מטהרין דכותים אי דישראל מטהרי דמאן מטמו חסורי מחסרא והכי קתני מבין ישראל טמא הלכה כסתם משנה אמוראי נינהו ואליבא דרבי יוחנן מבין ישראל וכו' ורבנן אין מקבלין גרים מתרמוד וכי תימא זאת ולא סבירא ליה והאמר רבי יוחנן זאת אומרת מקבלין גרים מתרמוד איני והא רבי יוחנן וסביא דאמרי תרוייהו מפני שלא נחשדו על כחמיהן גמ' קפסיק וחני אפילו מתרמוד א"ר יוחנן כוכבים טהורין מבין ישראל ומבין הכותים רבי מאיר מטמא וחכמים מטהרים מרקם טהורין רבי יהודה מטמא מפני שהם גרים וטועין הבאין מבין העובדי נפיל עליה אם איתא דהכי הוא אמרטוטי אימרטט לותני' כל הכתמין הבאין מטמא למפרע אימר יבש היה ומיא נפיל עליה שרץ נמי אימר יבש היה ומיא ש"מ ומטמא בין לה וכו" א"ר אלעזר לא שנו אלא שרץ אבל כתם לה נמי שלאחר הכבוס לכתם שלפני הכבוס שזה מקדיר וזה מגליד ש"מ חזקתו בדוק בידוע שלאחר כבוס ואם לאו בידוע שלפני הכבוס רבי אומר אינו דומה כתם לא בדקו הפסידו למפרע ר' אחא אמר תחזור ותכבסנו אם נדחה מראיתו שעת הכבוס מפני שהזקת בנות ישראל בודקות הלוקיהן בשעת כבוסיהן ואם בחלוק מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את החלוק ולא היה בו כתם או עד בשעת כבודיהם ואם לא בדקו הפסידוהו למפרע ומפני מה אמרו כתם שנמצא היה בו שרץ או עד שעת כיבוד מפני שהזקת בני ישראל בודקין מבואותיהן השרץ שנמצא במבוי מטמא למפרע עד שיאמר בדקתי את המבוי הזה ולא רבא מזובו ליכא למילף שכן גורם טומאה לאחרים והשרץ אמר ריש לקיש - מחכבס בסטרא לא מחכבס מאי הא שמע דתניא א"ר מאיר מפני מה אמרו

99 בעני

פרק ה הרואה כתם **L9**

דכתיב (יחוקאל לט, טו) וראה עצם אדם ובנה אצלו ציון אבל אין נאמנין לא – זה הכלל לאתויי מאי לאתויי תחומין ויין נסך אבא איר יוחנן בגווו ועובד אי הכי מאי למימרא מהו דחימא לא בקיאי בטינוף נאמנין על הבהמה וכו' והא לית להו ולפני עור לא תתן מכשול א"ר הייא בר היא דקאכיל מינה אי הכי מאי למימרא מהו דתימא לא בקיאי ביצירה קמ"ל עומד שם - ודיילמא כהן טמא הוא דנקיט תרומה בידיה ודיילמא תרומה טמאה לברנו והא לית להו (ויקרא יט, יד) ולפני עור לא תתן מכשול א"ר אבהו בכהן מאי דרוש (דברים יט, יד) לא תסיג גבול רעך אשר גבלו ראשונים בנחלתך - דתנן אבנים פרעות היוצאות מן הגדר בית הפרס א"ר יהודה א"ר שמואל

על הסככות וכו' סככות דתנן אלו הן סככות אילן המיסך על הארץ פרעות

קמ"ל גאמנין על ציון וכו' ואע"ג דמדרבנן הוא כיון דכתיבא מוהר והירי ביה – פני כולה אי הכי מאי למימרא מהו דתימא רצועה נפקא קמ"ל וה הכלל כו' תחתיו קבר לפי שאינו מעיד אלא על גופו של קבר א"ר יוחנן במהלך ובא על שאינו מעיד אלא על גופו של קבר אילן שהוא מיסך על הארץ נאמן לומר אין ולא מהימני והתניא שדה שאבד בה קבר נאמן כותי לומר אין שם קבר לפי כמה הוא עושה מלא מענה מאה אמה בית ארבעת סאין רבי יוסי אומר חמש הפרס שנידש מהור ותנא החורש בית הקברות הרי זה עושה בית הפרס ועד כל שיש לו נחלה יש לו גבול כל שאין לו נחלה אין לו גבול – נאמנים לומר – מנפח אדם בית הפרס והולך רב יהודה בר אמי משמיה דרב יהודה אמר בית

עבון עלך דם הנדה

פרק ה הרואה כתם

מיבעי ליה שמטמאה בפנים כבחוץ א"כ לימא קרא בבשר מאי בבשרה שמע - מגופה אתא עגול טהור תא שמע נמצא על שלו טמאין וחייבין בקרבן נמצא טהורה שנאמר (ויקרא טו, יט) בבשרה עד שתרגיש בבשרה האי בבשרה - וקתני משוך טמא לא לעולם דארגישה ואימור הרגשת עד הואי משוך ודאי בפוליוס גלו' אמר שמואל בדקה קרקע עולם וישבה עליה ומצאה דם עליה - משוך טמא היכי דמי אי דארגישה עגול אמאי טהור אלא לאו דלא ארגישה ומתכסה בו בלילה כל מקום שנמצא בו כתם טמאה מפני שהוא חוזר וכן - טהורה ת"ש עד שהיה נתון תחת הכר ונמצא עליו דם אם עגול טהור ואם של הלוק אם מגיע כנגד בית התורפה טמאה ואם לאו טהורה היתה פושטתו - הרגשת מי רגלים הואי עומדת הדור מי רגלים למקור ואייתי דם ויושבת חלוקה מן החגור ולמטה טמאה מן החגור ולמעלה טהורה ראתה על בית יד - טהורה אלא לאו דלא ארגשה וקתני עומדת טמאה לעולם דארגשה ואימור מבפנים טמאה מבחוץ טהורה ועל הצדוץ מכאן ומכאן מהורה ראתה על - אומר אם עומדת טמאה ואם יושבת טהורה היכי דמי אי דארגשה יושבת אמאי התורפה טהורה על עקבה ועל ראש גודלה טמאה על שוקה ועל פרסותיה. תרתי שמע מינה תא שמע האשה שהיא עושה צרכיה וראתה דם רבי מאיר מחני' ההראה. כתם על בשרה כנגד בית התורפה טמאה ושלא כנגד בית - מינה עד שתרגיש בבשרה ואכתי מיבעי ליה בבשרה ולא בשפיר ולא בחתיכה

הסכנות. פירש רש"י ז"ל אילן המיסך על הארץ והוא סמוך לדרך בית הקברות וזימנין דמיתרמי בין השמשות וקברי התם והיינו ספיקייהו.

הפרעות. אבנים גדולות ובולטות מן הגדר וקבר תחת אחת מהן ואינן יודעין תחת אזו מהן.

נמי ומאי שנא אבנים דנקט. פני כולה דנאמן שמא תולה הוא בספק טומאה ברשות הרבים דספיקו טהור וגזרו דרבנן לית להו עוד השיב הרב ר" אברהם בר דוד ז"ל דאם כן כל זיזין וגזוטראות ותימה הוא, אם כן ספק טומאה הוא, ואם הוא ברשות היהיד ספקו טמא ואם היה ברשות הרבים וגזרו עליהן מפני שהוחזקה שם טומאה למה אמרו בכותי מהלך על

פי שאין העליונות כדין התחתונות אלא שעדין נשאר שם אויר מועט נעשה כולו (אויר) [אהל] שלם וכן הפרעות אבנים שיוצאות מן הגדר ואינן נוגעות זו בזו אלא ופירש הרב ז"ל שהסככות אילן שענפיו אחת למעלה ואחת לממה ואין שם אוהל אלא שרואין את העליונה כאלו הן למטה והתחתונות כאלו הן למעלה ואף על

מהרות ומיהו דוקא שאין בין העופים של סככות פותח טפח שאם היה ביניהם בודאי פותח טפח מפסיקין. ביניהם טהור אלמא לא כסתום דמי. שאני הבא דכיון שהכל מאילן אחד ומכוחל אחד הוי חבור ומשלים אהל שלהן. כך כתב הרב הנז' ז"ל וכענין הזה שנוי בתוספות ואף על גב דאמרינן בסוכה שאין אומרים גוד אחית וגוד אסיק אלא בתוך שלשה משום לבוד וגבי קורות הבית תנן שאפילו אין ביניהם טפח טומאה תחתיהן שראויו' לקבל מעזיבה נעשה אהל שלם ומביא טומאה מדבריהם. ועשאום כספק טומאה וזהו ספקן שאין אהל שלהם שלם ובשקברו שם בודאי מיירי.

מקצר ועולה. אמר ד' יו**חון במהלך ובא על פוי כולה.** ה"ג איכא למיחש דלמא ממא הוא אלא באוכל (טומאה) [תרומה] הוא דמתוקמא דומיא דמתוחין ומשום דרישא

אוכל תרומה שם כך נמי נאמנים על הסככות במהלך שם ואוכל. וחמה הרב רבי שמואל ז"ל אלא מחניתין דקחני נאמנין לומר קברנו שם את הנפלים ואינן נאמנין על הסככות הא ודאי כשם שנאמנין על הנפלים בכהן שלהם

למיחש לבקיאות דיצירה כן נראה לי. של קבר הא על טומאות הסככות כגון שמיסך תחת אחד מן האילנות אינו נאמן עליו דלית להו דין אהל בסככות ופרעות אבל בנפלים נאמנין הן ואף על גב דאיכא ווו אינה קושיא שהמהלך ובא על פני כולה היכי שעובר בכל השדה שאפילו לא היה הכותי חושש לאהל הסככות נטמא בקבר עצמו אם היה שם ונאמן על גופו

וליכא לפרושי מהלך ובא על פני כולה שהולך תחת הסככות אורך ורוחב שהרי פירשנו שאהל הסככות עצמו מדבריהם והם אינן גוזרין כן והלכך ודאי אינן

נאמנים עליהם אפילו עושין בהם מעשה.

89 בעני

חלוקה אמאי טהור והא חנן מן החגור ולמטה טמא ואי מחגור ולמעלה על – מדפתי מודה שמואל שהיא טמאה חזיא טמאה דאימור ארגשה ולאו אדעתה אמר מר על בשרה ספק טמא ספק אם רוב ימיה טמאין טמאה ואע"ג דלא ארגשה לא אם רוב ימיה בהרגשה ספק מהור מהור ובמגעות ובהיסטות הלך אחר הרוב מאי הלך אחר הרוב לאו ג' ספקות באשה על בשרה ספק ממא ספק מהור ממא על חלוקה ספק ממא לא לעולם דארגישה ואימא הרגשת שמש הוה תא שמע נמצאת אתה אומר אלא לאו דלא ארגישה וקחני נמצא על שלה אחיום טמאין וחייבין בקרבן ופטורין מן הקרבן היכי דמי אי דארגישה לאחר זמן אמאי פטורין מן הקרבן על שלה אתיום טמאין וחייבין בקרבן נמצא על שלה לאחר זמן טמאים מספק

טהור טמא על הלוקה ספק טמא ספק טהור טהור ה"ד אי מהגור ולמטה על - כתם על בשרה כנגד בית התורפה טמאה ואע"ג דלא הרגישה אמר רב ירמיה על בשרה ספק ממא ספק מהור ממא ואע"ג דלא הרגישה ועוד תנן הרואה מעלמא אחאי דאי מגופה אחאי על בשרה איבעי ליה אשתכוחי קחני מיהת מגופה אחאי דאי מעלמא אחאי על חלוקה איבעי ליה אשתכוחי על חלוקה ליה אשתכוחי ואיבעית אימא מחגור ולמעלה כגון דאזדקרה על בשרה ודאי מיבעי ליה אשתכוחי על חלוקה מעלמא אתא דאי מגופה אתא על בשרה מיבעי שעברה בשוק של טבחים על בשרה מגופה אתאי דאי מעלמא אתאי על חלוקה אב"א מחגור ולמטה ואב"א מחגור ולמעלה אי בעית אימא מחגור ולמטה כגון

בשרה אמאי טמא והתנן ראתה דם על בשרה שלא כנגד בית התורפה טהורה

פרק ה הרואה כתם

דף בח

אמר לה תיזיל ותיתי והתניא אין שונין בטהרות כי אמרינן אין שונין לקולא כרצועה ההיא איתתא דאשתכה לה דמא במשתיתא אתאי לקמיה דרבי ינאי ספק ממא ספק מהור ממא על בעורה מאי לאו כי האי גוונא לא דלמא דעביד כשיר מהו כשורה מהו טיפין טיפין מהו לרוחב ירכה מהו ת"ש על בשרה בהדיא אמרי דבי רבי ינאי עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים בעי רבי ירמיה רב קטינא עד מקום חבק וחבק עצמו כלפנים רב חייא בריה דרב אויא מתני לה רבי ינאי עד מקום חבק איבעיא להו מקום חבק כלפנים או כלחוץ ת'יש דתני עבידא דנגעה על שוקה ועל פרסותיה מבפנים וכו' מבפנים עד היכא אמרי דבי לאו משום דאמרינן ברקה בחד ידא ונגעה באידך ידא לא שאני ידה דכולה והתניא נמצאת על קשרי אצבעותיה טמאה מפני שידים עסקניות הן מאי טעמא ראש גודלה דבהדי דפסעה עביד דמתרמי ולא מחזקינן טומאה ממקום למקום לתלות אינה תולה ואין אומרים שמא בידה נטלתו והביאתו לשם אלא שאני והתניא היתה לה מכה בצוארה שתוכל לתלות תולה על כתפה שאינה יכולה מאי טעמא וכי תימא זימנין דנגע בעקבה ומי מחזקינן טומאה ממקום למקום גודלה טמאה וכו" בשלמא עקבה עביד דנגע באותו מקום אלא ראש גודלה קרקע דמבדק שפיר דאיכא למימר מגופה אתיא טהור על עקבה ועל ראש לא מיבעיא גלימא דלא מבדק שפיר ואיכא למימר מעלמא אתא אלא אפילו לובלת אלא לוב יובמיה מאי איריא קוקע אפילו גלימא נמי לא מיבעיא קאמר דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כחמים בשלמא לרב אשי היינו דקאמר מדרבנן רב אשי אמר שמואל הוא דאמר כר" נחמיה דתנן ר" נחמיה אומר כל - אבל לחומרא שונין היתה פושטתו וכו" תניא אר"א בר" יוסי דבר זה הוריתי

להקל שנאמר (ויקרא טו, יט) ואשה כי תהיה זבה דם יהיה זובה בבשרה דם אמר להם מה הדבר קשה בעיניכם שלא אמרו חכמים הדבר להחמיר אלא להגלע ולהוציא דם אמרה לו הן ומהרה ר"ע ראה תלמידיו מסתכלין זה בזה כתם אמר לה שמא מכה היתה ביך אמרה לו הן וחיתה אמר לה שמא יכולה ולהוציא דם הרי זו תולה מעשה באשה אחת שבאת לפני ר"יע אמרה לו ראיתי ע"פ שלא הרגה ותולה בבנה או בבעלה אם יש בה מכה והיא יכולה להגלע תולה בה עד כמה תולה רבי הנינא בן אנטיגנוס אומר עד כגריס של פול ואף ועוף נחעסקה בכחמים או שישבה בצד העסוקין בהן הרגה מאכולת הרי זו אינה תולה בלתני ותולה בכל דבר שהיא יכולה לתלות שחטה בהמה חיה בשוק של טבחים תולה אפילו בתחתון לא עברה בשוק של טבחים אף בעליון תולה ואפילו בתחתון אין יכולה לתלות אינה תולה ואפי' בעליון כיצד עברה דאיכא סלע יתירה ת"ר לבשה שלשה חלוקות הבדוקין לה אם יכולה לחלות בו אלא כסלע דם ונמצא כסלע על זו וכסלע על זו שתיהן טמאות שאני התם וחבירתה טמאה מאי שנא מהא דתניא שתי נשים שנתעסקו בצפור אחד ואין תולה בה אמר רב ששת ולענין דינא תנן אבל לענין טומאה היא טהורה טמאה תניא אידך בדקה חלוקה והשאילתו לחבירתה היא טהורה וחבירתה כנגד בית התורפה של ארוכה שתיהן טמאות ואם לאו ארוכה טהורה וקצרה ארוכה שלבשה חלוקה של קצרה וקצרה שלבשה חלוקה של ארוכה אם מגיע בעיר רומי לאיסור וכשבאתי אצל חכמים שבדרום אמרו לי יפה הוריתה ת"ר

76 10 ועד כתורמוס ת"ר פשפש זה ארכו כרחבו ומעמו כריחו בריח כרותה לו שכל 👚 בעד ועד דהכא כדאמרינן מיתיבי אנו מוזים ולרבנן דאמרי תולה עד כמה אמר ר"נ בר יצחק תולה בפשפש מדברי ומדבריהם שהיה אומר עד כמה היא תולה עד כגריס של פול ולדבריו כל סדין וסדין שאין בו כמה טיפי דם אבל נראין דברי ר' הנינא בן אנטיגנוס מאכולת לדברי חברי אין סוף שאין לך אשה שאינה מהורה לבעלה שאין לך לך אשה שטהורה לבעלה שאין לך כל מטה ומטה שאין בה כמה טיפי דם תולה אמר רשב"ג לדברי אין קץ ולדברי חברי אין סוף לדברי אין קץ שאין דתניא הרגה תולה לא הרגה אינה תולה דברי רשב"ג וחכ"א בין כך ובין כך עברה טמאה: הרגה מאכולת: הרגה אין לא הרגה לא מתני' מני רשב"ג היא בשוק של טבחים ספק ניתז עליה ספק לא ניתז עליה תולה ספק עברה ספק לא תלה בשרף שקמה או שישבה ישבה אין לא ישבה לא תנינא להא דת"ר עברה דברי ר"א ברבי צדוק גמ' תנינא להא דת"ר מעשה ותלה ר"מ בקילור ורבי

שרי בי מצעי זיל הכא ליכא שיעורא זיל הכא ליכא שיעורא קמ"ל אמר רבא

עליה שני גריסין ועוד אי הכי מאי למימרא מהו דחימא שקול כגריס צפור

תולה בו מרובה היכי דמי לאו כי האי גוונא לא כגון דנתעסקה בכגריס ונמצא

מאכולת לא תליא תא שמע נתעסקה באדום אין תולה בה שחור במועט אין

דאמר טהורה הני מילי היכא דרצופה בו מאכולת אבל היכא דאין רצופה בו

טמאה אלא דלא נתעסקה אבל הכא דנתעסקה תליא או דלמא אפילו לרבי ינאי

לר' הנינא חבעי לר' ינאי חבעי לר' הנינא עד כאן לא קאמר ר' הנינא החם

תליא בעי רבי ירמיה נתעסקה בכגריס ונמצא עליה בכגריס ועוד מהו חבעי

מילחא דהאי ועוד דם מאכולת הוא פש ליה כגריס כיון דבעלמא חליא הכא נמי

הגי מילי היכא דלא רצופה בו מאכולת אבל היכא דרצופה בו מאכולת מוכחא

אומר טמאה כי תליא בכגריס בכגריס ועוד לא תליא רבי ינאי אומר טהורה

עוד רצופה בו מאכולת ר' הנינא אומר טמאה ר' ינאי אומר טהורה רבי הנינא

לאו כגריס מלמטה לא כגריס מלמעלה איתמר נמצא עליה כגריס ועוד ואותו

היו עליה טיפי דמים למטה וטיפי דמים למעלה תולה בעליון עד כגריס מאי

פרק נו האשה שהיא עושה

הלך אחר הזקתך שהזקת דמים מן האשה ולא מן האיש דל"ש עומדת ול"ש יושבת. א"ג איכא למימר דפשטה דברייתא משמע ליה טפי ועדיף מדייקא דמתניתין. למימר מעיקרא קס"ד שאין הוקת דמים שוים מי רגלים מן האשה אלא בעומדת. והשתא דאשמועינן ברייתא דר"ש אפילו ביושבת אפשר דאתי דם ממקור א"כ הא דאיבעי לן **יושבת מה לי א"ר שמעון.** קשיא ותיפשוט ליה ממתני^י כדאמרי^י בסמוך כיון דאמר ר"ש הוקת דמים מן האשה ל"ש עומדת ול"ש יושבת. ואיכא מחני האשה שהיא עושה צרכיה וראתה דם רבי מאיר אומר אם עומדת - ממאה ואם יושבת טהורה ר' יוסי אומר בין כך ובין כך טהורה איש ואשה

עגבל עלך הרואה כתם

יהודה אמר שמואל הלכה כרבי אליעזר ברבי צדוק הלכה מכלל דפליגי שמע צדוק וכי אמר רבי אליעזר ברבי צדוק בעד אבל בכתם לא ת"ש דאמר רב כל שהוא ממא אלא לאו רבנן שמע מינה פליגי לא לעולם ר' אליעור ברבי מפין אין מצטרפין מני אי רבי אליעזר בר' צדוק למה לי צירוף האמר משוך מי פליגי רבנן עליה דר"א ברבי צדוק או לא תא שמע כתם ארוך מצטרף טפין אלא להחמיר על דברי תורה וכתמים עצמן דרבנן עד שהוא נתון איבעיא להו חכמים את הדבר להקל אלא להחמיר אמר רבינא לא להקל על דברי תורה בתרנגולת דאית בה כמה מיני דמא מעשה באשה [וכו'] והתניא לא אמרו מינין מיחיבי נתעסקה באדום אין תולה בו שחור כי קאמר רבא דאתעסקה שחור נתעסקה שאני איכא דאמרי אמר רבא נתעסקה במין אחד תולה בו כמה נמצא עליה מין אחד תולה בו כמה מינין מיתיבי נתעסקה באדום אין תולה בו

אמר כגריס כיתר מכגריס ורב חסדא אמר כגריס כפחות מכגריס וקמיפלגי מכגריס של כתמים להקל איכא דאמרי לה להא שמעתא באפי נפשה רב הונא לא אמרינן והכא כדרבי אבהו דא"ר אבהו כל שיעורי חכמים להחמיר חוץ נהכא לחומרא ורב חסדא אמר לך בעלמא אימא לך לחומרא אמרינן לקולא אמר לך רב הונא איכא עד ועד בכלל ואיכא עד ולא עד בכלל והכא לחומרא קא מיפלגי דרב הונא סבר עד ולא עד בכלל ורב חסדא סבר עד ועד בכלל ורב חסדא אמר כגריס תולה יתר מכגריס אינה תולה לימא בעד ועד בכלל עד כמה היא תולה וכו' אמר רב הונא כגריס אינה תולה פחות מכגריס תולה חוששין לכתמים אמר ר"ג בר יצחק והא דדוקרת כעיר שיש בה חזירים דמיא ברית כרותה לו שכל המוללו מריח בו אמר רב אשי עיר שיש בה חזירים אין או שטעם טעם פשפש בפיו ה"ז יפלוט מנא ידע טעמו כריחו ואכחי מנא ידע ולא כתם עד שהוא נתון תחת הכר ונמצא עליו דם עגול טהור משוך טמא – המוללו מריח בו ארכו כרחבו לענין כתמים טעמו כריחו לענין תרומה דתנן

LLL 04

ספלא אבל בספק ספקא לא אמר אם כן ליחני ר"מ ור' יוסי מטהרין אין הכי כחו דר' מאיר כח דהיתרא עדיף ליה ור' יוחנן אמר כי קאמר רבי מאיר בחד וארמיפלגי בחד ספק להודיעך כחו דר' יוסי ליפלגו בספק ספקא להודיעך מטמא בחד ספקא מיבעיא להודיעך כחו דרבי יוסי דאפילו בחד ספקא מטהר מדלא קחני ר' מאיר ורבי יוסי מטהרין א"ה השתא רבי מאיר בספק ספקא בספק ספקא לא מטמא או דלמא לא שנא אמר ריש לקיש היא היא ממאי להו איש ואשה עומדין מה לי א"ר מאיר כי אמר רבי מאיר בחד ספקא אבל יוסי וכן אורי ליה רבי אבא לקלא הלכה כרבי יוסי איש ואשה [כו'] איבעיא ליה לאשתכוחי אמר שמואל ואמרי לה אמר רב יהודה אמר שמואל הלכה כר' ונמצא דם בחוך הספל דאם איתא דבתר דתמו מיא אתא על שפת הספל איבעי דחמו מיא אתא דם אמר ד' אבא ביושבת על שפת הספל ומזנקת בתוך הספל רגלים הדור למקור ואייתי דם אמר שמואל במזנקת מזנקת נמי דלמא בתר שנא עומדת דאמרינן מי רגלים הדור למקור ואייתי דם יושבת נמי נימא מי מטמא שאין דרך האיש להוציא דם אלא שחוקת דמים מן האשה גמ' מאי שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם על המים רבי יוסי מטהר ורבי שמעון - נמי ואיידי דסליק מרבי יוסי פתח בדרבי יוסי ורבי יוסי בחד ספקא מטהר

שהיה רבי נחמיה אומר כל דבר שאינו מקבל טומאה אינו מקבל כתמים גמ' ממאות ישבו על ספסל של אבן או על האיצטבא של מרחץ רבי נחמיה מטהר ג' נשים שלבשו חלוק אחד או שישבו על ספסל אחד ונמצא עליו דם כולן ולא שנא יושבין ל*ותני*' השאילה חלוקה לנכרית או לנדה הרי זו תולה בה או דלמא לא שנה ת"ש כיון דא"ר שמעון הזקת דמים מן האשה ל"ש עומדין שמעון עומדת דדחיק לה עלמא ויושבת דחד ספק אבל בספק ספקא לא אמר אונה תולה איבעיא להו איש ואשה יושבין מה לי א"ר שמעון כי אמר רבי דברי ר"מ רבי יוסי אומר בין כך ובין כך תולה ר"ש אומר בין כך ובין כך אבל יושבת לא או דלמא לא שנא ת"ש דתניא יושבת תולה עומדת אינה תולה יושבת מה לי אמר רבי שמעון כי אמר רבי שמעון בעומדת דוחיק לה עלמא על המים רבי מאיר ורבי יוסי מטהרין ור' שמעון מטמא איבעיא להו אשה לן תניא כוותיה דרבי יוחנן איש ואשה שעשו צרכיהן לתוך הספל ונמצא דם בספל ספלא מיבעיא מהו דחימא הני מילי דיעבד אבל לכתחלה לא קא משמע

و باد

פרק ט האשה שהיא עושה

אמר רב בנכרית

ממא באנו למחלוקת רבי ורשב"ג מחקיף לה רב אדא עד כאן לא קאמר רבי – אמר רבינא לא קשיא הכי קאמר השאילה חלוקה לנכרית בעלת כתם הרי זו קמשמע לן אמר רב חסדא טמא וטהור שהלכו בשני שבילין אחד טהור ואחד – אשי אמר הא רשב"ג ולא קשיא כאן למפרע כאן להבא מכל מקום קשיא דרבי למה לי מהו דתימא ההיא דאשתכה כתם גבה תחקלקל אידך לא תתקלקל דם טוהר ובבתולה שדמיה טהורין לפיכך דרשב"ג למה לי משום דרבי לפיכך מקולקלות ושוין שתולה בשומרת יום כנגד יום בראשון שלה וביושבת על מתוקנת וחברתה מקולקלת דברי רשב"ג רבי אומר אינה תולה לפיכך שתיהן בשומרת יום כנגד יום בשני שלה ובסופרת שבעה שלא טבלה לפיכך היא והיא שרואה ר' מאיר אומר בראויה לראות ואף ע"פ שאינה רואה ת"ר תולה - אמרת אינה תולה הכא דמעלמא קא אתי לא כל שכן כי תבעי לך אליבא דחניא אינה תולה בנכרית רבי מאיר אומר תולה ואלא קשיא הך תריץ הכי - כתם בכתם אליבא דרבי לא תבעי לך השתא ומה התם דקא חזיא מגופה אבל רואה לא איצטריך אמר רבא ותסברא ר"מ לחומרא רבי מאיר לקולא - בטהור לדברי הכל בעא מיניה ר" יוחנן מרבי יהודה בר ליואי מהו לתלות אומר בנכרית הראויה לראות ואפילו ר"מ לא קאמר אלא בראויה לראות - ותלוי שהלכו בשני שבילין אחד טמא ואחד טהור תולה טמא בתלוי וטהור ששת כי ניים ושכיב רב אמרה להא שמעתא דתניא תולה בנכרית רבי מאיר - סוף איהי טבילה בעיא איתמר א"ר יוסי בר" הניגא ממא ומהור ואפילו מהור הרואה ממאי דומיא דנדה מה נדה נקחויא אף נכרית דקא חזיא אמר רב - התם אלא דתרוייהו כי הדדי נינהו הכא מאי נפקא לן מינה ורב חסדא סוף

והא רשב"ג איכא דאמרי הא והא רבי הא בראשון שלה הא בשני שלה רב גופה קשיא רישא אמרת אין תולין סיפא אמרת תולין הא לא קשיא הא רבי כתם בכתם השאילה חלוקה לנכרית או ליושבת על הכתם הרי זו תולה בה הא דלמא לא שנא א"ל אין תולין מה טעם לפי שאין תולין איתיביה אין תולין דרשב"ג התם הוא דקא חזיא מגופה חליא הכא דמעלמא קאתי לא חליא או

הגמרא מוכיח אבל הפי' שפירש ר"ש אינו נכון כלל. א' בחלוק שלה אין תולין כתם בכתם אבל היתה אחת מהן כבר בעל' כתם ולבשו חלוק זה ונמצא בו כתם תולין בבעלת הכתם שהיתה כבר וזה הפי' נכון ולשון הא דאמרינן **רב אשי אמר הא והא רשב"ג. ול"ק כאן למפרע כאן להבא.** כך פירש שאם לבשו הן שתיהן החלוק הזה ואחר שפשטו אותו מצאה אחת מהן כתם

ברקה אחת מהן ונמצאת טמאה היא טמאה ושתיהן טהורות ותולות זו בזו ואם שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם תחת אחת מהן כולן טמאות דתניא ר' יעקב מטמא ורבי נחמיה מטהר והורו חכמים כרבי נחמיה מתני. של זית בשעה שמסיקות את התנור ובא מעשה לפני חכמים וטמאום תנאי היא בינתים שתיהן טמאות היה מעשה ונמצא דם על שפתה של אמבטי ועל עלה תחת הפנימית שתיהן טמאות תחת החיצונה החיצונה טמאה והפנימית טהורה נחמיה מאי היא דתניא שתי נשים שהיו טוחנות ברחיים של יד ונמצא דם ליה רב נחמן אבא תני מעשה בא לפני חכמים וטמאום ואת אמרת הלכה כרבי לעשירים דרש רב חייא בר רב מחנה משמיה דרב הלכה כר' נחמיה אמר היה ר' נחמיה במטלניות שאין בהן שלש על שלש דלא חזיין לא לעניים ולא כלי חרס פשיטא מהו דתימא ליגזור גבו אטו תוכו קמ"ל אמר אביי מטהר נקתה אמר רב הונא אמר רבי חנינא מטהר היה רבי נחמיה אפילו באחורי מ"ט דר" נחמיה דכתיב (ישעיהו ג, כו) ונקתה לארץ תשב כיון שישבה לארץ בעלת כתם תולה בה שלש שלבשו כו' שהיה ר' נחמיה כו' אמר רב מתנה עולה בה והא או ליושבת על הכתם קתני הכי קאמר או ליושבת על דם טוהר

ושאינה מניקה תולה מניקה בשאינה מניקה זקנה ושאינה זקנה תולה זקנה כיצד תולות זו בזו עוברה ושאינה עוברה תולה עוברה בשאינה עוברה מניקה בעין דמעה שוהא לבא נטל האצבע דמעה ממהרת לבא ותולות זו בזו ת"ר משל דר' אושעיא למה הדבר דומה לאדם שנותן אצבע בעין כל זמן שאצבע כל זמן שהיו בדרך ילד שוהא לבא נכנסו לעיר ילד ממהר לבא ואמר אביי ירמיה משל דר' אושעיא למה הדבר דומה לילד וזקן שהיו מהלכין בדרך התם אימר שמש עכביה לדם [אבל] הכא אם איתא דהוי דם מאן עכביה א"ר טהורות ורבי אושעיא אמר אפילו בעלה בחטאת טהרותיה תלויות בשלמא טהרותיה טמאות בעלה באשם תלוי טהרותיה תלויות בעלה פטור טהרותיה והוא שבדקה עצמה בשיעור וסת סבר לה כבר פדא דאמר כל שבעלה בחטאת

. לא היו ראוין לראות רואין אותן כאילו הן ראויות *גמ'* אמר רב יהודה אמר רב

עוברות שתיהן מניקות שתיהן וקנות שתיהן בתולות זו היא ששנינו לא היו

בשאינה זקנה בתולה ושאינה בתולה תולה בתולה בשאינה בתולה היו שתיהן

אס קד

ראויות לראות רואין

ומ"ש בגל דפליגיחו ורבנן בשלמא החם אימא עורב נטלה אלא הכא האי דם למחני למה זה דומה הכי קאמר להו ר' מאיר לרבנן מ"ש בדם דלא פליגיתו שנא סיפא דקמפליג אמר רבי אמי במשולבות בדקה אחת [וכוי] למה ליה בודק עד שמגיע לסלע או לבתולה גמ' מאי שנא רישא דלא מפליג ומאי טומאה לעולם הוא בטומאתו עד שיודע לך טומאה היכן היא וחכמים אומרים ומצאו טהורין כולן טמאים דברי ר"מ שר"מ אומר כל דבר שהוא בחזקת טהור ושנים ממאים שנים ומצאו טהורין הם טהורין ושלישי ממא שלשתן לגל טמא שנתערב בין שני גלים טהורים ובדקו אחת מהן ומצאו טהור הוא טהורות ושלישית טמאה שלשתן ומצאו טהורות כולן טמאות למה הדבר דומה מהן ונמצאת טהורה היא טהורה ושתים טמאות ברקו שתים ומצאו טהורות הן שעברו דרך מרגלות המטה אבל אם עברו דרך עליה כולן טמאות בדקה אחת טהורה תחת החיצונה שתים החיצונות טמאות והפנימית טהורה אימתי בזמן תחת האמצעית כולן טמאות תחת הפנימית שתים הפנימיות טמאות והחיצונה כאילו הן ראויות מתני' שלש נשים שהיו ישנות במטה אחת ונמצא דם

תחובה לו בעיקרו אמרו לו משם ראיה אימר לא בדקו כל צרכו חניא א"ר יוסי – דאמר מר סיחון ועוג בני אחיה בר שמחזאי הוו מאי שנא מעוג דקמסחפי טומאה ובדקו ולא מצאו לימים נשבה בו הרוח ועקרתו ונמצא גולגולת של מת - (במדבר כא, לד) ויאמר ה" אל משה אל תירא מכדי סיחון ועוג אחי הוו מהיכא אתא חניא אמר ר"מ מעשה בשקמה של כפר סבא שהיו מחזיקין בה בישא אע"ג דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי וילו אתון ממרו נפשייכו היכי נעביד אי לא אטמרינכו חזו יחייכו אטמרינכו הא אמור רבנן האי לישנא קלא דקטול נפשא אתו לקמיה דרבי טרפון אמרו ליה לטמרינן מר אמר להו בישא אע"פ דלקבולי לא מבעי מיחש ליה מבעי הנהו בני גלילא דנפק עלייהו יוחנן בן קרח ולא חש מעלה עליו הכתוב כאילו הרגן אמר רבא האי לישנא גדליה וכי גדליה הרגן והלא ישמעאל הרגן אלא מתוך שהיה לו לחוש לעצת מא, ט) והבור אשר השליך שם ישמעאל את כל פגרי אנשים אשר הכה ביד מלא עצמות תנא הוא הבור שמילא ישמעאל בן נתניה חללים דכתיב (ירמיהו במים ופרסן עליהם מקום טהרה יבש מקום טומאה לח ובדקו ומצאו בור גדול ורבי יהושע בן הנניא שמו אמר להן הביאו לי סדינים הביאו לו סדינים ושראן בה טומאה ולא יכלו חכמים לבדוק מפני שהיתה מרובה והיה שם זקן אחד בדקו כל צרכו חניא אבא שאול אומר מעשה בסלע בית חורון שהיו מחזיקין בקרדומותיהן ומצאו מכתשת מלאה עצמות אמרו לו משם ראיה אימר לא שהיתה חלקה כצפורן ולא מצאו לימים נכנסו בה פועלים מפני הגשמים ונתזו מעשה במערה של שיחין שהיו מחזיקין בה טומאה ובדקו עד שהגיעו לקרקע

7LLLL

רב הסדא בגד שאבד בו כלאים צובעו ומותר א"ל רבא לרפרם בר פפא מנא – מעבירין על הכתם רוק תפל ומי גריסין ומי הגלים ונתר ובורית במתים הפשי כיון שמת אדם נעשה הפשי מן המצות אמר רפרם בר פפא אמר יוחנן אפילו לקוברו ור' יוחנן לטעמיה דא"ר יוחנן מאי דכתיב (תהלים פח, ו) אַיר ינאי לא שנו אלא לספדו אבל לקוברו אסור אַיל לאו איתמר עלה אַיר אנמבע מאנע במלות לעתיד לבא א"ל אביי ואי תימא רב דימי והא א"ר מני ולא יעשנו מרדעת לחמור אבל עושה ממנו תכריכין למת אמר רב יוסף זאת משלש אצבעות ת"ר בגד שאבד בו כלאים הרי זה לא ימכרנו לעובד כוכבים בו שכבת זרע חדש בודקו במחט שחוק בודקו בחמה תנא אין שכונה פחותה סממנין ומבטלו רבי שמעון בן אלעזר אומר בודקו שכונות שכונות אבדה זה עוג שפלט מדור המבול חנו רבנן בגד שאבד בו כתם מעביר עליו שבעה שנאמר (בראשית יד, יג) ויבא הפליט ויגד לאברם העברי ואמר רבי יוחנן צדיק אתה יודע מה היה בלבו אמר שמא תעמוד לו זכות של אברהם אבינו ומאי שנא מסיחון דלא קמסתפי א"ר יוחנן אר"ש בן יוחי מתשובתו של אותו – ליה לסבא הא א"ל מתני" היא דתנן בודק עד שמגיע לסלע ואי ליכא אימר

אל בגדי צבעונין אמרי הא עדיפא כדי להקל על כתמיהן *לותני*' שבעה סמנין דתנן בפולמוס של אספסינוס גזרו על עטרות חתנים ועל האירוס בקשו לגזור הותרו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן הותרו מכלל דאסירי אין תקנו בגדי צבעונין לאשה אלא להקל על כתמיהן תקנו מאי תקנינהו אלא שלא צבוע מטמא משום כתם רבי נתן בר יוסף אומר אינו מטמא משום כתם שלא טווי או נוז והלכתא כמר זוטרא מדאפקינהו רחמנא בחדא לישנא ת"ר בגד דגזרו ביה וכיון דלא ידע אי נתקיה שרי מתקיף לה רב אשי אימר או שוע או שפיר דמי מ"ט מדאורייתא שעטנו כתיב עד שיהיה שוע טווי ונוז ורבנן הוא דרמי חוטא דכיחנא בגלימיה דעמרא ונחקיה ולא ידע אי נחיק אי לא נחיק אימר מנתר נתר אמר רב אחא בריה דרב ייבא משמיה דמר זוטרא האי מאן עורב נטלה הכי נמי עמרא וכיחנא בהדדי לא סליק להו צבעא וכיון דלא ידיע

דף סב

ומפקי לה ברמצא דפרולא הטבילו ועשה [כוי] חנו רבנן העביר עליו שבעה - רבי יוחנן לריש לקיש הטבילו ועשה על גביו טהרות והעביר עליו ז' סמנין שאלחינהו לנחותי ימא ואמרו אשלגא שמיה ומשתכה ביני נקבי מרגניתא והאהל תרי גווני אהלא קמוניא אמר רב יהודה שלוף דוץ ואשלג אמר שמואל וכל שאין לו עיקר אין לו שביעית אלא מאי בורית אהלא והתניא הבורית כבריתא מי אית ליה שביעית והתנן זה הכלל כל שיש לו עיקר יש לו שביעית כבריתא ורמינהי הוסיפו עליהן הלביצין והלעונין הבורית והאהל ואי בורית בורית אמר רב יהודה זה אהלא והתניא הבורית והאהל אלא מאי בורית כאחת לא עשה ולא כלום גמ' תנא נתר אלכסנדרית ולא נתר אנטפטרית שלש פעמים לכל אחד ואחד העבירן שלא כסדרן או שהעביר שבעה סמנין גריסין לעיסת גריסין של פול חלוקת נפש מי רגלים שהחמיצו וצריך לכסכס כתם והטהרות טמאות וצריך להטביל איזהו רוק תפל כל שלא טעם כלום מי עבר הרי זה צבע הטהרות טהורות ואינו צריך להטביל עבר או שדיהה הרי זה למוניא ואשלג - הטבילו ועשה על גביו מהרות העביר עליו שבעה סמנין ולא

אחד משקין קלין ואחד משקין חמורין אם הוסק התנור אין אי לא לא איתיביה משקין קלים אבל משקין חמורין טמא אע"פ שלא הוסק התנור רבי יוחנן אמר התנור והוסק התנור התנור טמא שסוף משקה לצאת אמר ר"ל לא שנו אלא חליא מילחא חנן החם חרסין שנשחמש בהן זב שבלעו משקין ונפלו לאויר סמנין ומבטלו ואמאי הא דם נדה הוא אלמא בקפידא תליא מילתא ה"נ בקפידא עליא מילחא א"ל אין דחניא רבי חייא אומר דם הנדה ודאי מעביר עליו ז' ממאות שהרי הקפיד עליו ועבר אמר ליה רבי אבא לרב אשי מידי בקפידא בין תכבוסת ראשונה לשניה אבל מהרות שנעשו אחר תכבוסת שניה מהרותיו עבר שנאן ועבר מהרותיו מהורות א"ר זירא לא שנו אלא המהרות שנעשו העביר שביעי מחחילה שמא עבר חניא אידך העביר עליו שבעה סמנין ולא עליו ששה סמנין ולא עבר העביר עליו צפון ועבר טהרוחיו טמאות שאם סמנין ולא עבר צפון ועבר טהרותיו טמאות צפון צבע נמי מעבר אלא העביר

חולין אוחו להקל ונאמר שהוא צבע שכן דרך הצבע שלא לעבור בסימנין ואף על פי שאפשר שהוא דם כיון דבלוע כ"כ שאינו יכול לצאח על ידי סמנין הללו מומאה הא דתון **שבעה סממוין מעבירין על הכחם.** לטהרות קאמר ותני והדר מפרש הטבילו ועשה על גבי טהרו^י העביר עליו שבעה סממוין ולא עבר הרי זה צבע. כלומר

ומיהו אם לא הטבילו תחלה טהרותיו תלויות שהרי יש לו לחוש לדם ואף על פי שאין סופו לצאת מכל מקום הבגד טמא שכבר נטמא בשעת נפילה ומטמא אותך בלועה היא ואינה מטמאה.

הא דאמריגן **ל"ש אלא טהרות שנעשו בין תכבוסת ראשונה וכו'.** פי' רש"י ז"ל תכבוסת העברת סממנין שהרי הקפיד עליו כשהחזירן והעבירן עליו וגלה דעתו ראשונה עד שיעבירם ויבטלנו. והיינו דקתני הטבילו ומיהו אם דם נדה ודאי הוא אף על פי שלא עבר טמא לפי שדרך בני אדם להקפיד בו ולהעביר עליו סימנין אלו הילכך לא עלתה לו טבילה

אלא כך נראה פי' דכי מטהרינן כחם בטבילה ראשונה כשלא עבר בסמנין מפני שאין סופו לצאח בדרך כבוסו וכדפרישית וזה כיון שגלה דעתו שהוא רוצה

שמקפיד עליו בספק דם ועבר ע"י העברה זו ונעשה בו מעשה דם שכן דרך דם לעבור ע"י סמנין ואין פי' מחוור לי שאין קפידה זו דומה להא דחני ר' חייא.

להוציאו מ"מ אין זו טומאה בלועה אלא סופו לצאת היא וצריך טבילה לאחר שתצא לגמרי.

ולא עבר הרי זה צבע וטהרותיו טהורות ואין צריך להטביל אמר ליה הנח לכתמים דרבנן והתני רבי חייא דם הנדה ודאי מעביר עליו ז' סמנין ומבטלו אמר ליה רבי לא שנה רבי חייא מנא ליה איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש רביעית דם שנבלע בבית הבית טמא ואמרי לה הבית טהור ולא פליגי הא בכלים דמעיקרא הא בכלים דבסוף נבלעה בכסות אם מתכבסת ויוצא ממנה רביעית דם טמאה ואם לאו טהורה אמר רב כהנא מקולי רביעיות שנו כאן

שאני דם חבוסה דרבנן איתיביה ר"ל לרבי יוחנן כל הבלוע שאינו יכול לצאת טהור הא יכול לצאת טמא ואף ע"ג דלא נפיק א"ר פפא כל היכא דאין יכול לצאת ולא הקפיד עליו דברי הכל טהור יכול לצאת והקפיד עליו דברי הכל טמא כי פליגי דיכול לצאת ולא הקפיד עליו מר סבר כיון דיכול לצאת אף על גב דלא הקפיד עליו ומר סבר אע"ג דיכול לצאת

דף סג

שקבעה לה שלשה פעמים הרי זה וסת גמ' תנינא חדא זימנא כל אשה שיש ובשפולי מעיה ושופעת וכמין צמרמורות אוחזין אותה וכן כיוצא בהן וכל לה וסת דיה שעתה ואלו הן הוסתות מפהקת ומעטשת וחוששת בפי כריסה ומאי ראשונים ראשונים לכסדרן ושניים להעברתן מהני' כל אשה שיש מגו גו שניים לא עלו לו אמר אביי אידי ואידי שניים עלו לו ולא ראשונים לראשונים תני הדא שניים עלו לו ראשונים לא עלו לו ותניא אידך ראשונים דלמא אמטויי ואחויי תרחי מאי חיקו העבירן שלא כסדרן ח"ר הקדים שניים בגשמים וצריך לכסכס שלש פעמים בעי רבי ירמיה אמטויי ואחויי חד או דילד או דוקן דאיש או דאשה מכוסים או מגולים בימות החמה או בימות שלשה ימים א"ר יוחנן כל שיעורי חכמים בכתמים צריך שיעור לשיעורן ג ויעבור מלכם לפניהם וה' בראשם מי רגלים שהחמיצו תנא כמה חימוצן אמר מהכא (בראשית לג, ג) והוא עבר לפניהם ואיבעית אימא מהכא מיכה קרא (שמואל ב יה, כג) וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבור את הכושי אביי מלח מאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדומי הוא אמר ד"נ בר יצחק דאמר דלא כרבי יהודה דתניא ר' יהודה אומר מי גריסין רותה ועובר שיתן לתוכו רוק תפל צריך שיהא עם כל אחד ואחד דלמא הבלא דפומא מעלי מתניתין גריסין לעיסת גריסין של פול וכו' לימא מסייע ליה לריש לקיש דאמר ר"ל מילא אמר רב אשי אמר רבי אלעזר כל שיצא רוב דבורו של שלש שעות מי מדכר תנא השכים ושנה פרקו אין זה רוק תפל ועד כמה אמר רב יהודה בר ולא נים תיר ולא תיר דקרו ליה ועני ולא ידע לאהדורי סברא וכי מדכרו ליה הלילה הרי זה רוק תפל התם במתנמנם היכי דמי מתנמנם אמר רב אשי נים למימרא דבשינה חליא מילחא והחנן ישן כל היום אין זה רוק תפל ניעור כל בר חנה אמר רבי יוחנן איזהו רוק תפל כל שעבר עליו חצות לילה ובשינה רבא מי קתני בערב מבערב קתני לאפוקי היכא דקדים ואכיל אמר רבה בר סבר רב פפא קמיה דרבא למימר כמאן דאמר לא טעם מידי באורתא אמר ליה אם הקפיד עליו אין אי לא לא איזהו רוק תפל תנא כל שלא טעם כלום מבערב

שעות עברו שש שעות ולא ראתה אסורה לשמש כל היום כולו דברי ר' יהודה שעות ראשונות דברי רבי יהודה ורבי יוסי מתיר עד שש שעות וחוששת בשש ומשש שעות לשש שעות הגיע יום עשרים ולא ראתה אסורה לשמש כל שש יוסי ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה מיום עשרים ליום עשרים אסורה אלא עם הנץ החמה רבי יהודה אומר כל היום שלה גמ' תנא כיצד א"ר אומר אף ימים ושעות וסתות היתה למודה להיות רואה עם הנץ החמה אינה ממאות בסוף הוסתות כל המהרות שעשתה בתוך הוסתות מהורות רבי יוסי היתה למודה להיות רואה בתחלת הוסתות כל המהרות שעשתה בתוך הוסתות זו דברי רשב"ג הא קמ"ל שמואל דר"ג ברבי כרשב"ג סבירא ליה מחני לשנות אמרת לן לשלש מיבעיא ואמרת לן לשנות בוסתות לשלש בימים ונימא אבל הכמים אומרים ראתה אינה צריכה לא לשנות ולא לשלש ואמרינן לך עלה אמר רב יהודה אמר שמואל זו דברי ר"ג בר רבי שאמר משום רשב"ג עשרים שאין אשה קובעת לה וסת עד שתקבענה שלש פעמים ואמרת לן וזה אסורין שלש פעמים ליום עשרים הותר יום חמשה עשר וקבעה לה יום ניהלן היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה לא שמיע לי הא שמעתא אמר ליה אביי את אמריתה ניהלן ואהא אמריתה אכלה שום וראתה ואכלה בצלים וראתה כססה פלפלים וראתה אמר רב יוסף א משמע לן מחני' היא דהא פרשה רבה בר עולא אלא אמר אביי לאחויי לאחויי ראשה כבד עליה ואבריה כבדין עליה ורותתת וגוסה א"ל אביי מאי למה שלא מנו הכמים שלשה למה שלא מנו הכמים לאחויי מאי אמר רב יוסף אמר רב הונא בר הייא אמר שמואל הרי אמרו לימים שנים לוסתות אחת עולא לאתויי אשה שראשה כבד עליה ואבריה כבדים עליה ורותתת וגוסה דם טהור וכמין צמרמורות וכו' וכן כיוצא בהן לאתויי מאי אמר רבה בר שופעת הא שפעה ואזלא אמר עולא בריה דרב עלאי בשופעת דם טמא מתוך וסתות היתה מפהקת מעטשת וחוששת בפי כריסה ובשפולי מעיה ושופעת לה וסת דיה שעתה התם בוסתות דיומי הכא בוסתות דגופא כדקתני אלו הן

LLL t/L

מכאן א"ר ירמיה אזהרה לבני ישראל שיפרשו מנשותיהן סמוך לוסתן וכמה ומי אמר רבא הכי והחניא (ויקרא טו, לא) והזרחם את בני ישראל מטומאתם בסוף ליליא הא דרגילה למחזי בתחלת יממא אמר רבא הלכה כרבי יהודה אידך אוסרה לאחר וסתה ומתירה לפני וסתה ולא קשיא הא דרגילה למחזי בסוף ליליא תני הדא רבי יהודה אוסרה לפני וסתה ומתירה לאחר וסתה ותניא הלילה שלה לא קשיא הא דרגילה לראות בתחלת יממא והא דרגילה לראות ורבי יוסי מתיר מן המנחה ולמעלה היתה למודה והתניא רבי יהודה אומר כל 👚 אמר רבא עונה מאי לאו עונה אחריתי לא אותה עונה ותרתי למה לי צריכא

יום כ' שאין אשה קובעת לה וסת עד שתקבענה ג' פעמים ואינה מטהרת מן פעמים ליום כ' זה וזה אסורין שינתה ג' פעמים ליום כ' הותר ט"ו וקבעה לה להיות רואה יום ט"ו ושינתה להיות רואה ליום כ" זה וזה אסורין שינתה הוה אמינא סמוך לוסתה עונה אחריתי קמ"ל אותה עונה ללתנ", היתה למודה דאי אשמועינן הא הוה אמינא ה"מ לטהרות אבל לבעלה לא קמ"ל ואי מההיא

70 01

הוסת עד שתעקר ממנה ג' פעמים

וזה אסורין אי מהתם ה"א ה"מ היכא דקיימא בתוך ימי נדתה אבל היכא דלא תנינא היתה למודה להיות רואה יום חמשה עשר ושינתה ליום עשרים זה פפא לא אמרן אלא למקבעה אבל למיחש לה בחדא זימנא חיישא מאי קמ"ל ליום עשרים ואחד ש"מ שאין האשה קובעת לה וסת עד שתקבענה וכו' א"ר ביום עשרים ושינתה ליום עשרים ואחד דיקא נמי דשבקינן ליום עשרים ונקט וסת חיובתא דשמואל אמר לך שמואל הכא במאי עסקינן כגון דרגילה למחזי ושלשה בחדש זה קבעה לה וסת סירגה ליום עשרים וארבעה לא קבעה לה ראתה יום עשרים ואחד בחדש זה יום עשרים ושנים בחדש זה יום עשרים ליה מהו דתימא כיון דלמודה ועקרתיה בתרי זימני עקרה ליה קמ"ל מיתיבי לרב אמר לך רב למודה שאני ודקארי לה מאי קארי לה למודה אצטריכא ליום שמונה עשר הותרו כולן ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך קשיא ליום שבעה עשר הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבעה עשר שינתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה ליום ששה עשר זה וזה אסורין שינתה ממנינא ושמואל סבר כיון דלאו בדילוג חזיתיה לאו ממנינא הוא איתיביה היתה לד' לא חנשא - לא דכ"ע כרשב"ג והכא בהא קמיפלגי רב סבר חמשה עשר לראשון ומת לשני ומת לשלישי לא תנשא דברי רבי רשב"ג אומר לג' תנשא נימא רב ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי דתניא ניסת LTYTIX עשר לחדש זה רב אמר קבעה לה וסת לדילוג ושמואל אמר עד שתשלש גמ' איתמר ראתה יום חמשה עשר לחדש זה ויום ט"ז לחדש זה ויום שבעה

ראתה ועודה בבית אביה ב"ש אומרים נותנין לה בעילת מצוה וב"ה אומרים לילות בית הלל אומרים עד שתחיה המכה הגיע זמנה לראות וניסת ב"ש מחניי *הינוקה* שלא הגיע ומנה לראות וניסת ב"ש אומרים נותנין לה ארבעה עגגל עגל האשה לאשה תנא משום ר"מ כל אשה שדמיה מרובין בניה מרובין למ' תנא דור קטוע תני רבי הייא כשם שהשאור יפה לעיסה כך דמים יפין

גפן שיינה מועט ר' יהודה אומר כל גפן יש בה יין ושאין בה יין ה"ו דורקטי

כגפנים יש גפן שיינה אדום ויש גפן שיינה שחור ויש גפן שיינה מרובה ויש

שלשים ונאסר יום עשרים מפני שאורה בזמנו בא ל*ורוני*, נשים בבתוליהם

ולא ראחה והגיע יום שלשים ולא ראחה והגיע יום עשרים וראחה הוחר יום

יום שלשים וחוששת ליום שלשים הגיע יום שלשים וראתה הגיע יום עשרים

ליום שלשים זה וזה אסורין הגיע יום עשרים ולא ראתה מותרת לשמש עד

משמע לן תניא כותיה דרב פפא היתה למודה להיות רואה יום עשרים ושינתה

שחקבענה שלש פעמים מהו דחימא חדא לחד תרי לתרתי ותלתא לתלתא קא

זימני בחדא זימנא מיעקר מאי קמ"ל חנינא אין האשה קובעת לה וסת עד

לא אמרן אלא דקבעתיה תלתא זימני דצריכי תלתא זימני למעקריה אבל תרי

ליימא בחוך ימי גדחה אימא לא קמ"ל ואינה מטהרח מן הוסח וכו^{*} א"ר פפא

אומרים נוחנין לה לילה הראשון וב"ה אומרים עד מוצאי שבת ארבע לילות

מהא דקתני בברייתא **שינתה לי"ו הוחר י"ו ונאסר ט"ו וי"ו.** ולא מיתסר נמי י"ה דנימא זו כבר דילגה ונחוש בפעם א^י לוסת של דילוג ש"מ שאין חוששין לוסת

של דילוג כלל עד שתקבענו לגמרי וזה כתוב בתוספות. וכן הורה ה"ר אברהם ז"ל.

ליכא הפלגה דעשרים השתא. לפי מנין הראוי כדאיתא בשלהי בנות כותיים כשהגיע יום כ' ולא ראתה ומנו עשרה לתשלום ולא ראתה הגיע יום כ' וראתה דקתני כי אורה בזמנו בא מאי נינהו הא היתה למידה להיוה רואה יום כ' ושנתה ליום ל'. מרקחני האי לישוא ש"מ דוסת הפלגה הוא דקבעה מכ' לכ'. והשתא ק"ל כיון דקי"ל מראיה לראיה מנינן ולא

הראשון לפי אותו מנין ואין אומרין הפלגה של מ' היא זו שרגלים לדבר. הראוי הוזרת אלא ש"ל זמן שרואה בוסת השינוי מונין להן מאות' ראיה אבל מכיון שהפסיקתו וחזרה לראות ביום (א') [אחר] אם למנין הראוי חזרה מונין לוסת לראיה אחרונה שפסקה בו עכשיו ולא שאלו ראתה מאותה ראיה ואילך בעונות של כ' יארע לה ראיתה ביום עשרי' אורח בזמנו בא דהכא רגלים לדבר שלמנון ואגכא למימר הכא מנינן למנין הראוי ויום מ' לראיה אחרונה זו היא יום כ' דקחני שאם ראתה בעונה ברצשוני' ביום זה תראה ואפילו הרחיקה יותר מונין

הוסת למקומו עד שתראה עכשיו ותחזור ותראה לסוף כ' שחזר האורח בזמנו. אבל הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל פי' לזו בוסת החדש לפי דעתו ולמודה ליום כ' בחדש ושנתה ליום ל' בחדש קתני ולפי פי' בוסת של הפלגה אין אומרים חזר

GLU , עינולת SL

כי היכי דאהני קטנות בימי נערות למבצר לה חדא אהני נמי נערות לבגרות – עונה א"ר היא בר אבא א"ר יוחנן או יום או לילה ר" חנה שאונא ואמרי לה בימי נערות ואחת בימי בגרות אי אמרת בשלמא בוגרת בעלמא יהבינן לה טפי אלא אחת והשאר משלימין לד' לילות אלא דיהיב לה אחת בימי קטנות ושתים מרב הגיע זמנה לראות תחת בעלה מהו אמר ליה כל בעילות שאתה בועל אינן שתים בימי קטנות ושתים בימי נערות הא בעא מיניה רב חיננא בר שלמיא תימא בציר מהכי הוא דליכא הא טפי איכא הא בלבד קאמר אלא דיהיב לה מי איכא והא אמר שמואל אין בין נערות לבגרות אלא ו' חדשים בלבד וכי עד שתחיה המכה תנן אלא דיהיב לה כולהו בימי נערות נערות י"ב חדש - לעשותן בטהרה כיצד הוא עושה הדפין והלולבין והעדשין מדיחן העקלים לילות ולוי אמר הפסידה לילות רב אמר לא הפסידה לילות עד מוצאי שבת – מתוך י"ב חדש ה"ד אילימא דיהיב לה כולהו בימי קטנות בידוע שלא חיתה המכה על גבי כולם ורואה ע"ג כולם ואינה רואה בידוע שלא חיתה המכה על גבי קרקע ורואה על גבי כרים וכסתות ואינה רואה יצחק לדידי מפרשא לי מיניה דרב עומדת ורואה יושבת ואינה רואה בידוע בתוך הפה מחמת תשמיש נחירה דקאמר רב היכי דמי אמר רב שמואל בר רב קמיה דשמואל אמר לי נחירה זו איני יודע מה היא אלא כל זמן שהרוק מצוי שתחיה המכה עד כמה אמר רב יהודה אמר רב כל זמן שנוחרת כי אמריתה חניא נמי הכי ב"ה אומרים עד שחחיה המכה בין ראחה בין לא ראחה עד

ונוחנין לה עונה שלמה וכמה עונה שלמה פירש רבן שמעון בן גמליאל לילה

ועודה תנו רבנן ראתה ועודה בבית אביה בית הלל אומרים כל הלילה שלה

(אנכי נחחי לך) נקיון שנים בכל עריכם וחוסר לחם בכל מקומוחיכם ראחה

משמיה דרב כיון שנחקו שניו של אדם נחמעטו מזונותיו שנאמר עמוס ד. גם

עליה דרב (משלי יב, כא) לא יאונה לצדיק כל און אמר רב חינוא בר שלמיא

אמר לא פליג רב בין ראתה בין לא ראתה קדים שכיב באורחא קרי שמואל

שקיל ואזיל לאתריה דשמואל סבר למעבד עובדא כוותיה דרב אפילו ראתה

סברת כל תלתא ירחי הדא עונה כל תרי ירחי הדא עונה מנימין סקסנאה הוה

למבצר לה חדא אלא אי אמרת בוגרת דעלמא לא יהבינן לה טפי לא ליתב לה

ושה, גום ומי בעינן כולי האי ורמינהי הרי שהיו גתיו ובית בדיו טמאות ובקש – מצוה ופורש א"ל ר" אבא לרב אשי אלא מעתה בעל נפש לא יגמור ביאתו הוו מסקי מינה אלא כדמסיק תעלא מבי כרבא ומסיימי בה הכי בועל בעילת בועל בעילת מצוה ופורש אמר עולא כי הוו בה ר' יוחנן ור"ל בתינוקת לא מ"מ לרב ושמואל קשיא אינהו דעבדו כרבותינו דתניא רבותינו חזרו ונמנו שבש א"ל רבא הדורי אפירכא למה לי אותיב ממתני" הוא סבר מעשה רב בעילת מצוה ופורש מתיב רב הסדא מעשה ונתן לה רבי ד' לילות מתוך י"ב כעובה דמגבי בה טפי עד דחתמי רב ושמואל דאמרי תרוייהו הלכה בועל אלא אי לילה דניסן ותשרי אי חצי יום וחצי לילה דטבת ותמוז ואב"א שאני וטבת הכא נמי אימא גבי נדה חצי יום וחצי לילה והא לילה וחצי יום קאמר אלא בעילת מצוה ותו לא לעולם דיהיב לה אחת בימי קטנות וג' בימי נערות מי 📉 רב שמואל בר רב יצחק ולא פליגי הא בתקופ' ניסן ותשרי הא בתקופת תמוז רבי חנה בר שאונא אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן חצי יום וחצי לילה ואמר לייא בטהרות קיימינן אלא כדרך שאמרו בטהרות כך אמרו ביין נסך וכמה שמימיו רודפין וכמה עונה כדרך שאמרו ביין נסך כך אמרו בטהרות כלפי רשב"ג אומר משום ר' יוסי מניחן תחת הצינור שמימיו מקלחין או במעיין ואפלי רבי יוסי אומר הרוצה לטהר מיד מגעילן ברותחין או חולטן במי זיתים חדש רשב"ג אומר מניחן מגת לגת ומבד לבד היינו ת"ק איכא בינייהו חרפי של נצרים ושל בצבוץ מנגבן של שיפא ושל גמי מיישנן וכמה מיישנן י"ב

דף סה

פול ג עינולע

שחיחה המכה הגיע ומנה וכו" איתמר שימשה בימים רב אמר לא הפסידה - אין לה אלא בעילת מצוה וחו לא מיחיבי מעשה ונחן לה רבי ארבע לילות גובריה אמר רב בוגרת נותנין לה לילה הראשון וה"מ שלא ראתה אבל ראתה באמר שמואל יכולני לבעול כמה בעילות בלא דם ואידך שאני שמואל דרב בתולים מעיקרא הוי אתי ורבי אסי אמר טהורה דילמא אתרמי ליה כדשמואל אמר טמאה ורבי אסי אמר טהורה ר' חנינא אמר טמאה דאם איתא דהוה דם שמשיר צרורות איתמר בעל ולא מצא דם וחזר ובעל ומצא דם רבי חנינא בשבת כרשמואל דאמר שמואל פרצה דחוקה מותר ליכנס בה בשבת ואע"פ ליחני ארבע לילות עד מוצאי שבת למה לי הא קמ"ל דשרי למבעל לכתחלה בסיפא בין ראחה בין בשלא ראחה מכלל דרישא לא שנא הכי ולא שנא הכי למה לי למיתנא ארבע לילות אורה ארעא קמ"ל דדרכה דביאה בלילות וללוי כל הלילה כולה: 🕰 אמר רב נחמן בר יצחק ואפילו ראחה ממאי מרקא מפליג – חנן ולוי אמר הפסידה לילות מאי ארבע לילות דקחני ארבעה עונות ולרב

9/ LLL

אחר מראה דמים שהיה ר"מ אומר מראה דמים משונים הן זה מזה כיצד דם – ואילך לא תשמש עד שתתגרש עצמן ובכולן ר"מ מחמיר כדברי ב"ש ושאר ראיות שבין ב"ש וב"ה הלך - רבון הרואה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאך א"ל א"כ לבו נוקפו ופורש ת"ר וכולן שהיו שופעות דם ובאות מתוך ד" . נדה בא מן המקור דם בתולים בא מן הצדדין אמר רבי יצחק בר רבי יוסי אמר

נדה אדום דם בתולים אינו אדום דם נדה זיהום דם בתולים אינו זיהום דם

לילות לאחר ד" לילות מתוך הלילה לאחר הלילה כולן צריכות לבדוק את - רבי יוחנן זו דברי ר" מאיר אבל חכמים אומרים כל מראה דמים אחת הן תנו

ואילך לא תשמש עד שתברוק עצמה. כיצד בודקת את עצמה מביאה שפופרת לאחר וראתה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה ושניה ושלישית מכאן ושניה ושלישית מכאן ואילך לא תשמש עד שתתגרש ותנשא לאחר ניסת וחנשא לאחר - ניסת לאחר וראתה דם מחמת תשמיש משמשת פעם ראשונה - ורבותינו העידו על דם המכה הבא מן המקור שהוא טהור מאי בינייהו אמר

יש לה מכה באותו מקום תולה במכתה ואם יש לה וסת תולה בוסתה – ואם – ונפל ממנה חררת דם אמר רבי נתרפאה זאת ההיא אתתא דאתאי לקמיה דמר המקור הוא בא לא נמצא דם על ראשו בידוע שמן הצדדין הוא בא הכחות שוות ההיא דאתאי לקמיה דרבי אמר ליה לאבדן זיל בעתה אזל בעתה ובחוכה מכחול ומוך מונח על ראשו אם נמצא דם על ראש המוך בידוע שמן שוות אמר ליה ותבדוק עצמה בביאה ראשונה של בעל שלישי לפי שאין כל עצמה בביאה שלישית של בעל הראשון אמר ליה לפי שאין כל האצבעות בשפופרת של אבר ופיה רצוף לתוכה אמר ליה ריש לקיש לרבי יוחנן ותבדוק

עולא מקור מקומו טמא איכא בינייהו שפופרת אפגורי מפגרא לה אמר שמואל

היה דם מכחה משונה מדם ראייתה אינה תולה ונאמנת אשה לומר מכה יש לי 👚 שמואל אמר ליה לרב דימי בר יוסף זיל בעתה אול בעתה ולא נפל ממנה ולא

במקור שממנה דם יוצא דברי רבי רשב"ג אומר דם מכה הבא מן המקור טמא 🗈 מידי אמר שמואל זו ממלאה ונופצת היא וכל הממלאה ונופצת אין לה חקנה

אלא לאצבע זה שהוחזקה לו. לפיכך מתגרש ממנו אבל לשאר אצבעות [לא הוחזקה] עד שתהא מוחזקת לכל בג' אצבעות. ביאות של בעל ראשון הילכך תבדוק ולא תתגרש ופריק מותר לשני בלא בדיקה מפני שאין כל האצבעות שוות ואין מחזיקין אותה בבעל מום ורואה מחמת תשמיש והא דמקשינן **ותבדוק בביאה ג' של בעל ראשון.** נראה ודאי זה"ק היאך מותרת לינשא לב' ולשמש בלא בדיקה והלא כבר הוחוקה זו לראות מחמת תשמיש בג'

זם קד

והדר אקשיי' כיון שהוחזקה בג' אצבעות למה לה ג' פעמים באצבע אחרון. ולמאי דפריך השתא דחזקה באצבעי' בלבד תהא חזקה אפילו שמשה פעם א' וראת

ולבדוק בבעל ראשון ושלא תתגרש ודאי מותרת שאין אחר בדיקה של חכמים בית מיחוש שנאסרות אותה לא' ונתיר לג'. וכי קתני תתגרש ותנשא רבותא קמ"ל ופריק לפי שאין כל הכוחות שוות. ואיפשר שראוי' לאצבע בנחת אבל בג' אצבעות וג' כוחות בכל אצבע ואצבע הוחזקה לכל אבל אם רצתה להכניס עצמה בספק ונתגרשה ושמשה עם השני וראת ומת ושמשה פעם אחרת עם ג' זה וראתה הוחזקה זו לכל.

בכל רואה טיפת דם כחרדל שיושבת עליה ז' נקיים בין מן המקור בין מן העליה בין מן הצדרין ודעת רבינו ז"ל שכחבה להנהיג בה הלכה למעשה. ואף ה"ר אברהם אבל לענין מעשה עכשיו נראין דברי הרב ר' אברהם בר דוד ז"ל שאמר אין אנו בקיאין בבדיקה זו. ועוד שאפילו שידוע שהוא מן הצדדין הרי גזרו בנות ישראל בשביל שתנשא זו. דלא מיחוקה אלא בג'. ומי שסובר להחמיר בבעלי' הראשונים אין ממש בדבריו דאם יש לחוש בראשונים כ"ש לאחרון שהוחוקה ולא החירו ספק דבר שודונו כרת

היתה מחביישת מהן מפני שמדברות בה ומתחלחלת וה"ל כוסת של קפיצות ושל אכילות שום שכל זמן שאינה אוכלת אינה חוששת. א"נ דימה לא קבעה וסת הא דא"ר יוחנן **לכי והבעלי לו על גב הנהר.** משום שאין וסח זה אוסר יומו לפי שלא היה וסתה אלא בהכנסתה לעיר שהיו חברותי" מרגישו" בה ושמא אף היא אמר שאין מוציאין אותה לאחר בדיקה.

הא דאמר שמואל **ממלא ונופצה היא** ואין לה חקנה. ק"ל א"כ עקרה בדיקה הראשונ' ששנויה בבריית' דקא אמרת דאי אפילא נחרפאת ואי לא אפילא לית לה דאקראי בעלמא היא וה"ק לה לאו טבילה גרמא ליך דתיתסרי אלא דימת עירך גרמא ליך ומותרת את על גב הנהר.

זו היא שצריכה לבדיקה של ברייתא וכן נמי שלא ביעתוה נבדקת בכך ואינו מחוור ומרבינו הגדול ז"ל לא כתב מעשים הללו. תקנה אי הכי מכחול למה ושמה אותה שהפילה חררה בירוע שנתרפאת וזו שלא הפילה כלום ממלא ונופצת היא. אבל אם ראתה מחמת בעיתותא ולא הפיל^י חררה

וצריכה ו` ועוד שהרי אין נשיהן בקיאין בימי נדה וזבה שלכך תקן להם לג' ז' נקיים בכל זמן הלכך בשנים נמי יש לחוש שמא ראשון י"א לזיבה הוא ושני תחלת ה"ג וכן בנוסחאות **יום א' תשב ו' והוא ב' תשב ו' והו.** שהרי בני מקום זה שאין בני תורה בידוע שאין רואים דם ויש לחוש שמא יום א' דם טהור ויום ב' טמא

יותר הילכך צריכה הפרשה בטהרה ובדיקה והאי דקאמר ז' נקיים ולא קאמר נמי ו' נקיים לישנא בעלמא נקט דשגירי למימר ז' ימים נקיים. והלשון שכחב רש"י ז"ל תשב ו" והוא כדין תורה לומר שדין תורה כך הוא למנות ו" לאחד אבל אינו כדין תורה לכך שזו יושבת ו" נקיים שאם תראה צריכה נדה הילכך צריכות ו' והן. ואין זה צריך לפנים אלא שבהלכות רבינו הגדול ז"ל דמחה והן נראה כטעות סופר.

לחוש כלום. וכחב רבי' בעל הלכות ז"ל שאפילו בימי טוהר נמי אם ראתה סופרת דהאידנא יולדות בזוב הן לפי שא"א לפתיח' הקבר בלא דם ובנות ישראל סופרת נדה אין עולה לו וצריך ז' והן לשני ימים. לאו מילתא שכבר פי' בפ' בנות כותיים שימי נדה ולידה שאינה רואה בהן עולין לספירת זיבה קטנה לדברי כל אדם ואין וא"ה לדברי האומר ימי גדה שאינו רואה בהן אין עולין לה לספירת זיבתה עדיין היה לו לר" בית מיחש לומר שמא יום א" י"א הוא ובעי שימור והז" הן התחלת

ז' נקיים. וההיא דאמרינן דרש מרימר הילכתא כותיה דרב וכו'. דינא קאמרי כדאמרי בשמעתי' אמינא לך האי איסור ואת אמר' לי הומרא היכא דאחמור אחמור ואל עליהם לדון בהם אלא כך תשב לזכר ולנקבה ולנדה וקרוב הדבר למעות בו הילכך אין ימי טוהר יוצאין מכלל ר" זירא שאף בהן החמירו בנות ישראל לישב באותן שיושב" עליהן לזכר ולנקבה ולגדה שמא ינהגו בהן קולא שסוברות כל שיש לו טומאת לידה יש לו טוהר שלה וכ"ש שברוב נפלים אין בני אדם בקיאין. והדברים נראין אף לדין הגמר' שכשם שהששו לטועות בפתחיהן ולמשלימות דם טמא לדם טהור ועשו נמי הרחקה יתירה בדבר כך יש לחוש שמא יבואו לטעות ז' לכל מיפה דם. ושמענו כדבריו בזה שהגאונים החרימו בדם מוהר.

היכא דלא אחמור לא אחמור. והמקומות שבועלין עכשיו על דם טוהר הם יחושו לעצמן.

GLל , עינולת LL

מאי האי א"ל לא סבר לה מר להא דרבא דאמר רבא תבעוה לינשא ונתפייסה – סילתא נמי בעיתא אמר רב שמואל בר רב יצחק אשה לא תטבול לארבעה נטר עד ארבעה אחרינא איעכב שבעה יומי בתר ההוא יומא א"ל בי רב חנינא א"ל סבר ליה מר למכתב כתובה לארבעה יום א"ל אין כי מטא חבעוה לינשא ונתפייסה צריכה שתשב שבעה נקיים רבינא איעסק ליה לבריה אחמור לא אחמור (תבעוה נתר בחמין לטבול קמטים ע"ג נמל סי") אמר רבא א^{ייל} אמינא לך איסורא ואת אמרת מנהגא היכא דאחמור אחמור היכא דלא החמירו על עצמן שאפילו רואות מפת דם כחרדל יושבות עליה שבעה נקיים מאי אריא קשחה שני ימים אפילו משהו בעלמא דהא א"ר זירא בנות ישראל קסבר אין קשוי לנפלים ואי אפשר לפתיחת הקבר בלא דם א"ל רב פפא לרבא רבא לרב שמואל ודרש קשתה שני ימים ולשלישי הפילה תשב שבעה נקיים על עצמן שאפילו רואות טפת דם כחרדל יושבות עליה שבעה נקיים אדבריה תשב ששה והן שלשה תשב שבעה נקיים אמר ר' זירא בנות ישראל החמירו רב יהודה אמר רב התקין רבי בשדות ראתה יום אחד תשב ששה והוא שנים עליו רחמים אמר רב יוסף הוה עובדא בפומבדיתא ואתסי אמר רב יוסף אמר (ויקרא יג, מה) וטמא טמא יקרא צריך להודיע צערו לרבים ורבים מבקשים גיסא ואיכא דאמר אמר לה גלי לחברותיך כי היכי דלבעו עליך רחמים דתניא באמר אמר לה תגלי לחברותיך כי היכי דתהוו עליך להך גיסא נתהוו עלך להך לעוגא במא א"ל שמא דימת עיריך עלתה ביך לכי והבעלי לו ע"ג הנהר איכא ההיא דאתאי לקמיה דרבי יוחנן דכל אימת דהות סלקא מטבילת מצוה הות – צריכה לישב שבעה נקיים א"ל אימר דאמר רבא בגדולה דקחזיא דמא אבל

גבי סילתא שפיר דמי א"ל רב הנן מנהרדעא התם טעמא מאי משום דבעית חרס ותטבול סבר רב כהנא למימר טעמא מאי משום גזירת מרחצאות הא על טבילה למיחף ביממא ולמטבל בליליא אמר רבא אשה לא חעמוד על גבי כלי ואם לאו צריכה לחוף ולטבול מאי בינייהו איכא בינייהו למסמך לחפיפה ולטבול איכא דאמרי אם באותו יום שהפפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול אם סמוך לחפיפה טבלה אינה צריכה לחוף ולטבול ואם לאו צריכה לחוף והצריכה רבי טבילה אחרת ואמר רבא טבלה ועלתה ונמצא עליה דבר חוצץ מעשה בשפחתו של רבי שטבלה ועלתה ונמצא לה עצם חוצץ בין שיניה בו ושאין ראוי לבילה בילה מעכבת בו אמר רבין בר רב אדא אמר רבי יצחק לביאת מים בעינן כדר' זירא דא"ר זירא כל הראוי לבילה אין בילה מעכבת ובית הסתרים אינן צריכין לביאת מים נהי דביאת מים לא בעינן מקום הראוי אדם בתוך ביתו שתהא אשה מדיחה בית קמטיה במים מיתיבי בית הקמטים חמה צונן מאי טעמא לא משום דקרירי ומשרו מזייא ואמר רבא לעולם ילמד אמימר משמיה דרבא אשה לא תחוף אלא בחמין אבל לא בצונן ואפילו בחמי תחוף לא בנתר ולא בחול בנתר משום דמקטף ובחול משום דמסריך ואמר קטנה גדולה טעמא מאי משום דמחמדא קטנה נמי מחמדא אמר רבא אשה לא בקטנה דלא חזיא דמא מי אמר א"ל בפירוש אמר רבא ל"ש גדולה לא שנא

זם יוד

ומוסק זיתים אשה נראת כאורגת וכמניקה את בנה אמר רבה בר רב הונא נימא אמר ריש לקיש האשה לא תטבול אלא דרך גדילתה כדתנן האיש נראה כעודר א"ר יוחנן פתחה עיניה ביותר או עצמה עיניה ביותר לא עלתה לה טבילה חוצץ ושעל גבי העין חוצץ אם היו עיניה פורחות אפי? על גבי העין אינו חוצץ אימתי נקרא יבש משעה שמתחיל לירק אמר שמואל כחול שבתוך העין אינו מכאן ואילך חייצי אמר מר עוקבא לפלוף שבעין לח אינו חוצץ יבש חוצץ ברדיוני נפל אמר רמי בר אבא הני רבדי דכוסילתא עד תלתא יומי לא חייצי לבנה וטבלה ועלתה לא עלתה לה טבילה אף על גב דהשתא ליכא אימר מצוואוט ביומי ניסן ומפצי ביומי תשרי אמר רב גידל אמר רב נחנה חבשיל

מקפיד עליו אינו חוציץ וגורו על רובו שאינו מקפיד משום רובו המקפיד וגורו 👚 רב הונא אשה חופפת באחד בשבת וטובלת בשלישי בשבת שכן אשה חופפת לנו אלא אחת אמר ר' יצחק דבר תורה רובו המקפיד עליו חוצץ רובו ואינו – מעשה תטהר אבל אמרו הכמים אסור לעשות כן שמא תבא לידי ספק אמר אחת קשורה חוצצת שלש אינן חוצצות שתים איני יודע ור" יוחנן אמר אנו אין - אחר לכולן שלא מומאה מפסקת ביניהן ר" שמעון אומר אחר תמהר אחר ביממא דשביעאה משום דרבי שמעון דתניא (ויקרא טו, כה) אחר תטהר אחר פפא לרבא ולאביי מכדי האידנא כולהו ספק זבות שוינהו רבנן ליטבלינהו רב יהודה בפומבדיתא משום צנה רבא במחוזא משום אבולאי אמר ליה רב למטבל ביומא דחמניא משום אריותא רב אחא בר יעקב בפפוניא משום גובי שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה משום סרך בתה אתקין רב אידי בנרש בתה ואף רב הדר ביה דאמר רבי חייא בר אשי אמר רב נדה בין בזמנה בין רבי יוחנן אמר בין בזמנה בין שלא בזמנה אינה טובלת אלא בלילה משום סרך נדה בזמנה אינה טובלת אלא בלילה ושלא בזמנה טובלת בין ביום בין בלילה משום מיעוטו המקפיד היא גופה גזרה ואנן ניקום ונגזור גזרה לגזרה אמר רב בנמל אע"ג דהשתא ליכא אימר ברדיוני נפל אבוה דשמואל עבד לבנתיה. על מיעוטו המקפיד משום רובו המקפיד ולגזור נמי על מיעוטו שאינו מקפיד

8/

בערם שבת וטובלת במוצאי שבת אשה חופפת באחד בשבת וטובלת ברביעי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי יו"ט שחל להיות אחר השבת אשה חופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת שכן אשה חופפת בערב שבת וטובלת במוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שחל להיות אחר השבת ורב חסדא אמר כולהו אמרינן שכן לא אמרינן היכא דאפשר אפשר היכא דלא אפשר לא אפשר ורב יימר אמר אפילו שכן נמי אמרינן לבר מאשה

הופפת באחד בשבת וטובלת בחמישי בשבת דלמוצאי שני ימים טובים של ראש השנה שלאחר השבת ליתא דאפשר דחופפת בלילה וטובלת בלילה דרש מרימר הלכתא כרב חסדא וכדמתרץ רב יימר איבעיא להו אשה מהו שתחוף בלילה ותטבול בלילה מר זוטרא אוסר ורב חינגא מסורא שרי א"ל רב אדא [לרב חינגא מסורא] לאו הכי הוה עובדא בדביתהו דאבא מרי ריש גלותא דאיקוט אזל ר"נ בר יצחק לפיוסה ואמרה ליה מאי איתיה השתא

דף סח

מעת לעת לימא תהוי תיובתא דרבא דאמר רבא לומר שאין האשה מטמאה בין בדקה ומצאה טהורה בין בדקה ומצאה טמאה הרי זו ספק זבה ומטמאה ולוי אמר ספק זבה אימר פסקה ביני וביני וכן תנא לוי במתניתא אחר הימים אמר זבה ודאי כיון דמעיקרא נמצאת טמאה ועכשיו נמצאת טמאה טמאה ודאי ולאחר ימים בדקה ומצאה ממאה רב אמר זבה ודאי ולוי אמר זבה ספק רב שברקה עצמה ביום השביעי שחרית ומצאה טמאה ובין השמשות לא הפרישה בדקה ומצאה טהורה אלא כי איתמר דרב ולוי שמעתא באפי נפשה איתמר נדה טהורה קתני אלא אסיפא בשלמא ספק ובה אמרינן אלא זבה ודאי נמי הרי רב אמר זבה וראי ולוי אמר זבה ספק אהייא אילימא ארישא הרי זו בחזקת הפרישה ולאחר זמן בדקה ומצאה טמאה הרי זו בחזקת טהורה גמ' איתמר וחכמים אומרים אפילו בשנים לנדתה בדקה ומצאה טהורה ובין השמשות לא יהודה אומר כל שלא הפרישה בטהרה מן המנחה ולמעלה הרי זו בחזקת טמאה ממאה ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה ואם יש לה וסת דיה שעתה ור' ובין השמשות לא הפרישה ולאחר זמן בדקה ומצאה טהורה הרי זו בחזקת ממאה הרי היא בחוקת טהורה בדקה עצמה ביום שביעי שחרית ומצאה טמאה שחרית ומצאה טהורה ובין השמשות לא הפרישה ולאחר ימים בדקה ומצאה לא קשיא הא דאפשר הא דלא אפשר ל*ותני*' נדה שברקה עצמה יום שביעי בלילה והלכתא אשה לא תחוף אלא בלילה (אלא) קשיא הלכתא אהלכתא הא בעינן סמוך לחפיפה טבילה וליכא והלכתא אשה חופפת ביום וטובלת שבת ותטבול במוצאי שבת ותמה על עצמך היאך הופפת ביום וטובלת בלילה לפניכם טעות הן בידי ברם כך אמרו משמיה דרבי יוחנן אשה לא תחוף בערב לחפיפה טבילה וליכא הדר אוקי רבא אמורא עליה ודרש דברים שאמרתי במוצאי שבת ותמה על עצמך היאך חופפת ביום וטובלת בלילה הא בעינן תכף רב פפא לרבא והא שלח רבין באגרתיה אשה לא תחוף בערב שבת ותטבול חסרת דרש רבא אשה חופפת בערב שבת ומובלת במוצאי שבת אמר ליה תסגי אייתי למחר וידע מאי קאמרה ליה אמר דודי חסרת משטקי חסרת עבדי

(ויקרא טו, לב) לטמאה בה אמר רחמנא שאינה סותרת אלא יומה ואי משום אמרה (במדבר ו, יב) והימים הראשונים יפלו ורבי אליעזר בשלמא התם מודה בוב שראה קרי ובנזיר שהילך סככות ופרעות שמונה בסירוגין והתורה לכולן שלא תהא טומאה מפסקת ביניהן אמר לו רבי יהושע ואתה אי אתה אתה מונה בסירוגין והתורה אמרה (ויקרא טו, כה) אחר תטהר אחר אחר להם אלא יום ז' בלבד *גמ'* תניא אמר לו רבי אליעזר לר' יהושע לדבריך יהושע אומר אין להם אלא יום ראשון ויום שביעי בלבד ר' עקיבא אומר אין ושאר ימים שבינתיים לא בדקו רבי אליעזר אומר הרי הן בחזקת טהרה ר' והזבה שבדקו עצמן ביום ראשון ומצאו טהור וביום השביעי ומצאו טהור נמי כיון דפסק פסק ומעיקרא מאי סבר הואיל והוחזק מעין פתוח *לותני*" הזב שלא שאלתי אטו כולהו לאו בחוקת טומאה קיימי וכיון דפסק פסק ראשון משני חמישי רביעי שלישי שני מאי א^{יל} לא שנא בראשון לא שאלתי ומעיתי הפרישה ולאחר הימים בדקה ומצאה טמאה מהו אמרו לו הרי זו בחזקת טהרה בדרך נדה שבדקה עצמה יום ז' שחרית ומצאה מהורה ובין השמשות לא דאמר אין והתניא אמר רבי שאלתי את רבי יוסי ור' שמעון כשהיו מהלכים מן המנחה ולמעלה מה לי הפרישה בטהרה בראשון בראשון מי איכא למאן יפה אתה אומר עכשיו אימר עם סלוק ידיה ראתה מה לי הפרישה בטהרה בז' אומר חניא אמרו לו לר' יהודה אלמלי ידיה מונחות בעיניה כל בין השמשות למיעקר דאמרינן דמיה מסולקין וכיון דדמיה מסולקין דיה שעתה רבי יהודה חייא כי אמרינן אין אשה קובעת לה וסת בימי זיבתה דלא בעיא תלתא זימני שמואל לומר שאין האשה קובעת לה וסת בימי זיבתה אמר לך רב הונא בר תהוי תיובתא דרב הונא בר חייא אמר שמואל דאמר רב הונא בר חייא אמר טהורין כתחלת נדתה דמיא ולא תטמא מעת לעת קמ"ל אם יש לה וסת נימא אריש פרקין קאי אראתה ועודה בבית אביה סד"א כיון דמפסקי להו ימים לימא חהוי תיובתא דרבא נמי מהא אמר לך רבא כי קתני מטמאה מעת לעת מעת לעת בתוך ימי זיבתה ולאו אותביניה לרבא חדא זימנא הכי קאמרינן

GLU , עינולת 64

אבל הכא אי היישינן דלמא הואי בספק אתי לאיחלופי בודאי תני ר" יוסי ור" – יום ראשון ויום שמיני ומצאו טהור ושאר הימים לא בדקו

מבאורייתא אהל מעליא בעינן ורבנן הוא דגוור ורבנן בדאורייתא לא מיחלף - מדברי כולן אבל הלכה כרבי אליעור איבעיא להו הזב והובה שבדקו עצמן איחלופי וב בבעל קרי לא מיחלף נזיר שהילך על גבי סככות ופרעות נמי - שמעון אמרי נראין דברי רבי אליעזר מדברי רבי יהושע ודברי רבי עקיבא

77 00

נמי ומה היכא דאמרה ראיתי סגי לה אי בתשע טבילות אי בי"א טבילות היכא תחלת דינא לאו מאן דלית ליה עדיף סוף דינא נמי מאן דלית ליה עדיף הכא – פגום או דילמא מה לאלמנה לכהן גדול שהיא עצמה מתחללת אמר להן נכסינהו אמר להו דאית ליה תורא לשקול חד משכא דלית ליה תורא לשקול עונא לירעי חרי יומי אחרמי להו יחמא בר ארמלתא יהבי ליה חורי אול ועבדה לה ספורין אלא לאו שמע מינה בעינן ספורין בפנינו ולאו מי אוקימנא לא בעינן ספורין לפנינו ביממא נמי נטבלינה דילמא יולדת זכר בזוב היא קמא דאתיא לקמן בלילותא מטבלינן לה ביממא לא מטבלינן לה ואי ס"ר אמר מחיב ר' יוסי ברבי הנינא טועה ולא ידענא מאי תיובתיה דקי"ל שבוע בלבד מאן שוין לאו רבי אליעזר ורבי יהושע לא ר' יהושע ור' עקיבא אמר רב תחלתן אף על גב שאין סופן אמר רב היא היא תחלתן אע"פ שאין סופן ורבי לרבי אליעזר מהו תחלתן וסופן בעינן והכא תחלתן איכא סופן ליכא או דילמא – דקאמרה איהי לא ראיתי בעיא חמש עשרה טבילות אלא אימא הכי ראיתי

חרי משכי אמרי ליה מאי האי דקאמרת אמר להו סוף דינא כתחלת דינא - לכ"ג שאין איסורה שוה בכל בנה פגום זו שאיסורה שוה בכל אינו דין שבנה עד שימוק הבשר בת משולחת מה היא לכהן מי אמרינן קל וחומר ומה אלמנה הזב והזבה והנדה והיולדת והמצורע שמתו עד מתי מטמאין במשא אמר להן צא דינא דלא דינא דייני בגלחי דאית ליה תורא לירעי חד יומא דלית ליה - דברי חכמה ג' דברי הגדה ג' דברי בורות ג' דברי דרך ארץ ג' דברי חכמה לנדה וחלת לזיבה לא ראיתי כל עיקר מטבילין אותה ט"ו טבילות אמר רבא - ת"ר שנים עשר דברים שאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע בן הינוא ג" אבייה עלות רב ירמיה מדפתי כגון שבאת לפנינו בין השמשות והויין תמני - מלטמא במשא לפי שאין טומאתו מחיים מדברי תורה אלא מדברי סופרים ותרי לזיבה בין השמשות טמא ראיתי מטבילין אותה י"א טבילות י"א מאי - כוכבים שמת [כו"] תניא אמר רבי מפני מה אמרו עובד כוכבים שמת טהור דתון טועה שאמרה יום אחד טמא ראיתי מטבילין אותה ט' טבילות ז' לנדה - רב גורה שמא יתעלפה תנא משום ר' אליעור אמרו עד שיבקע כריסו עובד כר"ע דאמר בעינן ספורין לפנינו ומנא חימרא דלרבנן לא בעינן ספורין לפנינו - דכחיב (דניאל ו, יה) והיחית אבן הדא ושומת על פום גובא מאי טעמא אמר במשא ממש אטו כל מה מי לא מטמא במשא אלא מאי במשא באבן מסמא מחוח נדוח וב"ה אומרים אין נדה אלא שמחה נדה גמ' מאי במשא אילימא שימוק הבשר עובד כוכבים שמת טהור מלטמא בית שמאי אומרים כל הנשים ספרתי מתני, הזב והזבה והנדה והיולדת והמצורע שמתו מטמאין במשא עד אחזקייהו אבל סופן אע"פ שאין תחלתן לא קמ"ל איני והא כי אתא רבין - אפשר דלא ספרה חסרה לה טבילה אלא איני יודעת אם ספרתי אם לא שטבעו בשנו בעימא שטבעו אלי על פי שאין סופן הוא דאמרינן דאוקמינהר - מטבילין אותה ט"ו טבילות ספרתי ואיני יודעת כמה ספרתי הדיומא מיהא אי שביעי ואשמועינן התם תחלתן אע"פ שאין סופן והכא קמ"ל סופן אע"פ שאין - ספרתי ואיני יודעת כמה ספרתי אם בימי נדה ספרתי ואם בימי זיבה ספרתי כי קאמר רב לבר משלישי בר משלישי פשיטא לא צריכא כגון דלא בדקה עד – אחא בריה דרב יוסף לרב אשי לאו תרוצי קמתרצינן לה תריץ ואימא הכי בר אבא רב ככותאי אמרה לשמעתיה דאמרי יום שפוסקת בו סופרתו למנין ז' אלא לאו שמע מינה רבנן היא דאמרי לא בעינן ספורין לפנינו אמר ליה רב בטהרה בשלישי שלה סופרתו למנין ז' נקיים אמר ליה רב ששת לרב ירמיה - ואי ס"ד ספורין לפנינו בעינן כל הני טבילות למה לי הספור ז' והדר תטבול סופרחו למנין שבעה נקיים גדה ספירה למה לה אלא אימא ובה שהפרישה. ליה דכי אתיא קמן בלילותא בעי תמני ביממא לא קבעי תמני לא קחשיב לה ששת אמר רב ירמיה בר אבא אמר רב נדה שהפרישה בטהרה בשלישי שלה – כי אתיא קמן ביממא לא שנא כי אתיא קמן בליליא חשיב לה נדה דלא פסיקא שב לנדה וחמני לזיבה בלילותא חמני לנדה בעי זיבה דפסיקא ליה דלא שנא ובזבה שברקו עצמן יום ראשון ייום שמיני ומצאו טהור שאין להם אלא שמיני – בלילותא יהבינן לה תמני לנדה ושב לזיבה זיבה תמני בעיא אלא אידי ואידי שנינא אמר תחלתן וסופן בעינן הכא תחלתן איכא סופן ליכא מיתיבי ושוין בוב 👚 ט"ו טבילות אתאי קמן ביממא יהבינן לה שב לנדה ותמני לזיבה אתאי קמן ואיני יודע כמה ראיתי אי בימי נדה ראיתי או בימי זיבה ראיתי מטבילין אותה

יום אחד טמא ראיתי אחד עשר טבילות הן, אי נמי בין השמשו" טמא ראיתי דקתני שאם אמרה מבעוד יום ראיתי אין כאן י"א ולאו מילתא היא. אלא לביאה והכי קתני באה בין השמשות ואמרה טמא ראיתי, ואמר רב ירמיה מטבילין אותה אחד עשר טבילו' שהרי כל שבאה בין השמשות אפילו אמרה סתם והא דקחני ברייתא **בין השמשות טמא, ראיתי ואמר רב ירמיה מדיפתי שבאת לפני" בין השמשות.** נראה לי דהכי אמר ברייתא דקחני בין השמשות לאו לראיה

08 בעני

צו דוד

חפץ ה" להמיתם כאן בעושין תשובה כאן בשאין עושין תשובה כתוב אחד – לו בנים זכרים אמר להם ישא אשה ההוגנת לו יח, לב) כי לא אחפוץ במות המת וכתוב אחד אומר (שמואל א ב, כה) כי ב, ח) לי הכסף ולי הזהב מאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגי מה יעשה אדם ויהיו שמעון בחדא ופליג עליה בחדא שלשה דברי אגדה כתוב אחד אומר (יחזקאל לו חכמים לר' שמעון מפני שמביא קדשים לבית הפסול שמואל סבר לה כרבי וסמיכה ונסכים ותנופה וחזה ושוק ונאכל לזכרי כהונה ליום ולילה ולא הודו אשם זה יהא שלמי נדבה ואותו אשם טעון שהיטתו בצפון וטעון מתנת בהונות בשער נקנור ומחנה עליו ואומר אם מצורע הוא הרי אשמו ולוגו עמו ואם לאו באמר לייתי ולתני דתניא אמר ר"ש למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ומעמידו חטאת קבעה אע"ג דלא קרב אשם ניתי אחר דהא שמעינן ליה לרבי שמעון רבי אליעזר בן יעקב אומר הכל הולך אחר צפורים ואי כרבי שמעון דאמר הכל הולך אחר חטאת דברי ר' שמעון ורבי יהודה אומר הכל הולך אחר אשם מייתי הטאת בדלות דתנן מצורע שהביא קרבן עני והעשיר או עשיר והעני אי כר' יהודה דאמר אשם קבעה וכיון דקבעה לה אשם בעשירות לא מצי כשקרב אשמו אמר רב ששת גברא רבה כשמואל לימא כי האי מילתא כמאן לאחרים והוי עני ומביא חטאת העוף הבא על הספק והאיכא אשם אמר שמואל קרבנו של אחד מהן ומת אחד מהן השני מה תהא עליו אמר להן כותב נכסיו היא תועבה ואין בניה תועבין שני מצורעין שנתערבו קרבנותיהן זה בזה וקרב אומר דברים י. כי לא ישא פנים ולא יקח שוחד וכתוב אחד אומר (במדבר ו,

ולא מחמת אונסו אלא טעמא דב"ש כדתניא בראשונה היו מטבילין כלים על

כל האנשים מתים זבין וב"ה אומרים אין זב אלא מי שמת זב אקרי כאן מבשרו

הדמים הא לא קשיא פחדא צמית ביעתותא מרפיא אלא הא דתנן ב"ש אומרים

הכא נמי אגב ביעתותא דמלאכא דמותא חזיא והאנן תנן שחרדה מסלקת את

משום דכתיב (אסתר ד, ד) ותתחלחל המלכה ואמר רב מלמד שפרסה נדה

שכר פרי הבטן בית שמאי אומרים [וכו"] מאי טעמייהו דבית שמאי אי נימא

חנינא בשכר שמשהין עצמן בבטן כדי שתזריע אשתו תחילה נותן לו הקב"ה

מאי קא משמע לן דהא בלא הא לא סגי מאי שכר פרי הבטן א"ר המא ברבי

ממי שהבנים שלו שנאמר (תהלים קכז, ג) הנה נחלת ה' בנים שכר פרי הבטן

ויקרש עצמו בשעת תשמיש אמרו הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים

אם אב

של זבין חיים *לתנני* האשה שמתה ויצאה ממנה רביעית דם מטמאה משום - שפיר קאמרי ליה רבון לר' יהודה ר' יהודה לטעמיה דאמר אין דם מבטל והיו זבין היין מחביישין התקינו שיהו מטבילין על גבי כל האנשים מפני כבודן שהטפה של מיתה מעורבת בו וחכמים מטהיין מפני שראשון ראשון נפסק הגשים מפני כבודן של גדות חיות בראשונה היו מטבילין על גבי זבין מתין - הרוג שיצא ממנו רביעית דם והיה מוטל במטה ודמו מטפטף לגומא טמא מפני גבי גדות מתות והיו גדות חיות מתביישות התקינו שיהו מטבילין על גבי כל 🗆 ומיעוטו במותו ספק מיעוטו בחייו ורובו במותו זהו דם תבוסה רבי יהודה אומר הרוג שיצא הימנו רביעית דם בחייו ובמותו ועדיין לא פסק ספק רובו בחייו וחכמים אומרים ברה"י ספקו טמא ברה"ר ספקו טהור אלא איזהו דם תבוסה במותו ספק בחייו יצא ספק במותו יצא ספק בחייו ובמותו זהו דם תבוסה איזהו דם תבוסה פירש ר"א ברבי יהודה הרוג שיצא ממנו דם בין בחייו בין קמא סבר באהל נמי מטמא אמר רב יהודה דם תבוסה איכא בינייהו דתניא (רבי) זעירי מקור מקומו טמא איכא בינייהו ומודה רבי יהודה מכלל דתנא מכלל דתנא קמא סבר אף על גב דנעקר דם משמתה מטמאה משום כתם אמר שהיא מטמאה משום כתם אמר רבי יוסי לפיכך אינה מטמאה באהל גמ' משמתה ומודה רבי יהודה ביושבת על משבר ומתה ויצאה ממנה רביעית דם כתם ומטמאה באהל רבי יהודה אומר אינה מטמאה משום כתם מפני שנעקר

הרבה עשו כן ולא הועילו אלא יבקש רחמים ממי שהעושר שלו שנאמר (חגי

מה יעשה אדם ויתעשר אמר להן ירבה בסחורה וישא ויתן באמונה אמרו לו

סעודה לעבדיו ומשגר לאוהביו ממה שלפניו מאי קמ"ל דהא בלא הא לא סגיא

כי ה' יתן חכמה מפיו דעת וחבונה תני ר' הייא משל למלך בשר ודם שעשה

ולא הועיל להם אלא יבקשו רחמים ממי שהחכמה שלו שנאמר (משלי ב, ו)

יעשה אדם ויחכם אמר להן ירבה בישיבה וימעט בסחורה אמרו הרבה עשו כן

נחכם להן איכא דאמרי לכשיבא משה רבינו עמהם שלשה דברי דרך ארץ מה

לעתיד לבא צריכין הזאה שלישי ושביעי או אין צריכין אמר להן לכשיחיו

מלח מטמא בן שונמית מהו שיטמא אמר להן מת מטמא ואין הי מטמא מתים

שלשה דברי בורות אשתו של לוט מהו שתטמא אמר להם מת מטמא ואין נציב

כאן קודם שנשא שלמה את בת פרעה כאן לאחר שנשא שלמה את בת פרעה

על אפי ועל חמתי היתה העיר הזאת למן היום אשר בנו אותה עד היום הזה

(תהלים קלב, יג) כי בחר ה' בציון וכתוב אחד אומר (ירמיהו לב, לא) כי

כו) ישא ה' פניו אליך כאן קודם גור דין כאן לאחר גור דין כתוב אחד אומר

GLU , עגדולע 18

לקדש לטמא שנים ולפסול אחד *לורני*' ומודים שהיא אוכלת במעשר וקוצה כקדש דמו מחני' מני אבא שאול היא דחניא אבא שאול אומר טבול יום חחילה לקדשים לקדשים אין לחולין לא אלמא חולין שנעשו על טהרת הקדש לאו על טהרת הקדש כקדש דמו אימא סיפא חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת ב"ה ב"ש אומרים אף כטמא מת גמ" מערה אין נוגעת לא אלמא חולין שנעשו היתה מערה מים לפסח חזרו לומר הרי היא כמגע טמא מת לקדשים כדברי שאני במטה דמחלחלה מתני בראשונה היו אומרים היושבת על דם טהור יהודה נימא איהו לנפשיה שאני אומר טפה של מיתה עומדת על גב המטה טמא רבי יהודה מטהר שאני אומר טפה של מיתה עומדת לו על גב העץ ורבי דם ר"ש אומר צלוב על העץ שדמו שותת לארץ ונמצא תחתיו רביעית דם

מאי בינייהו אמר רב קטינא טבול יום ארוך איכא בינייהו ל*ותני*' הרואה יום בהם ואלו ואלו אינן מטמאין חוץ ממשקה הזב שהוא אב הטומאה בית שמאי ואם נפל מרוקה דתנן משקה טבול יום (משקין היוצאין ממנו) כמשקין הנוגע מן המוקף וקורא לה שם סד"א גגוור דלמא אתי למנגע בה מאבראי קמ"ל לה חלה חולין הטבולין לחלה לאו כחלה דמו ומקפת דאמר מר מצוה לתרום

אינה צריכה טבילה באחרונה גמ' דאמר מר טבל ועלה אוכל במעשר וקוצה

תרומה שהוא טהור ב"ש אומרים צריכה טבילה באחרונה ובית הלל אומרים

לה חלה ומקפת וקורא לה שם ואם נפל מרוקה ומדם טהרה על ככר של

אחד עשר וטבלה לערב ומשמשה ב"ש אומר מטמאין משכב ומושב וחייבין

שא יוד

לו לקרבן לא ישוה לו לטומאה אלא להחמיר ולא להקל הכא נמי להחמיר ולא אף אתם השוו מדותיכם אם שיוה לו לטומאה ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה יום שלאחריו ושמשה ואח"כ ראתה מטמא משכב ומושב ופטורה מן הקרבן לא נביאהו לידי קרבן להקל ועוד מדבריכם אחם נושכין שאחם אומרין טבלה לקרבן לא ישוה לו לטומאה אמרו להם ב"ה אם הביאנוהו לידי טומאה להחמיר שמאי השוו מדותיכם אם שיוה לו לטומאה ישוה לו לקרבן ואם לא שיוה לו תאמרו ביום י"א שאין יום שלאחריו שנצטרף עמו לזיבה אמרו להם בית ב"ה לב"ש לא אם אמרת בתוך י"א יום שכן יום שלאחריו מצטרף עמו לזיבה מ"ש יום י"א מיום תוך י"א אם שיוה לו לטומאה לא ישוה לו לקרבן אמרו להן משכב ומושב וחייבין בקרבן ובית הלל פוטרין מקרבן אמרו להן ב"ש לב"ה ומושב וחייבין בקרבן לא נחלקו אלא ביום י"א יום שבי"ש אומרים מטמאין טבילה ושוין ברואה בתוך י"א יום וטבלה לערב ושמשה שמטמאה משכב ערבות רעה ומגען ובעילתן תלויין *גמ'* ת"ר ושוין בטובלת לילה לובה שאינה שמטמאין משכב ומושב וחייבין בקרבן טבלה ביום של אחריו ושמשה ה"ו אומרים ה"ז גרגרן ומודים ברואה בתוך י"א יום וטבלה לערב ושמשה ואח"כ ראתה ב"ש אומרים מטמאין משכב ומושב ופטורין מן הקרבן וב"ה וב"ה אומרים פטורים מן הקרבן טבלה ביום של אחריו ושמשה את ביתה

אע"פ שלא ראחה מאי טעמא כיון דאילו חזיא מטמאה השתא נמי מטמיא - כנגד יום איתמר עשירי רבי יוחנן אמר עשירי כתשיעי מה חשיעי בעי שימור להקל אמר רב הווא משכבה ומושבה שבשני ב"ש מטמאין אנ"פ שטבלה - ס"ד אלא אימא לבעול את הזבה זבה ס"ד אלא אימא לבעול שומרת יום וכי לזו אתם קורין תרבות רעה והלא לא נתכוון זה אלא לבעול את הנדה נדה תלויין מאי לאו דברי הכל היא לא ב"ה היא דתניא אמר להם רבי יהודה לב"ה לא מטמיא חנן טבלה יום שלאחריו ושמשה הרי זו תרבות רעה מגען ובעילתן שנא בועל דלא מטמיא ליה משכב ומושב דשכיח מטמיא ליה בועל דלא שכיח דשכיחי בה דמים גזור בה רבנן ומאי שנא משכב ומושב דמטמיא ליה ומאי שנא איהי דמטמיא ליה איהו דלא שכיחי ביה דמים לא גוור ביה רבנן איהי כבועל שומרת יום כנגד יום מאי שנא איהו דלא מטמא משכב ומושב ומאי שומרת יום כנגד יום לב"ש תולין לא תימא שומרת יום כנגד יום אלא אימא רישא הרואה ראייה אחת של זוב ב"ש אומרים כשומרת יום כנגד יום אלמא ומושבות שבין ראייה ראשונה לראייה שנייה ב"ש תולין וב"ה מטהרין וקתני קרי ותניא המסיט את הראייה ב"ש אומרים תולין וב"ה מטהרין משכבות הרואה ראייה אחת של זוב ב"ש אומרים כשומרת יום כנגד יום ובה"א כבעל ראייה דנדה אטו ראייה דובה אלא היכא דלא ראתה מאי נגזר בה ועוד תנן אביי לרב יוסף רב כהנא הכי קא קשיא ליה בשלמא היכא דראתה גורינן כהנא ראתה שאני אמר רב יוסף וכי ראתה מאי הוי ראייה דנדה היא א"ל ראחה ב"ש אומרים מטמאה משכבות ומושבות ופטורה מן הקרבן אמר רב אמר רב יוסף מאי קמ"ל חנינא טבלה יום שלאחריו ושמשה את ביתה ואח"כ

כפורים צריכין טבילה לקדש דמעלות דרבון נינהו למדנו לדברי רש"י ז"ל שהחמירו באכילות קדשים יותר מביאת המקדש שיבנה במהרה בימינו אמן וכן יהי רצון. ממאתו בו לרבות מחוסר כפורים, וכן היא צריכה לטבול לגגיע' דתרומה, וב"ה אומרי' אינה צריכה אבל לקדשים מודי ב"ה דקיי"ל (הגיגה כא, א) האונן והמחוסר לפיכך טובלה כדי שתכנס לאתר כפרתה למקדש שהרי מחוסר כפורים שנכנס למקדש ענוש כרת כדאמרונן במס' מכות (דף ח ע"ב) טמא יהיה לרבות טבול יום עוד והא דקתני **בית שמאי אומרים צריכה טבילה.** לתרומה מפני שטבולת יום ארוך הוא והסיחה דעתה מן התרומה ואם ישראלית היא טובלת לביאת מקדש. פירש

78 LLL

אחד עשר ר' יוחנן אמר הלכה אחד עשר אחד עשר הוא דלא בעי שימור הא הלכה למשה מסיני מאי הלכה ר' יוחנן אמר הלכה י"א ר"ל אומר הלכות אלא חצי לוג שמן לתודה ורביעית יין לנזיר ואחד עשר יום שבין נדה לנדה - כי תהיה ובה דם יהיה זובה ברואה יום אחד (אבל הרואה ג' ימים בתחילה בן עזריה לר"ע אפי' אתה מרבה בשמן [בשמן] כל היום כולו איני שומע לך - ג' ימים בתחילת נדה רצופים תהא זבה ומה אני מקיים (ויקרא טו, יט) אשה

אש קד

הוא שמטמא בראיות כבימים אינו דין שמטמא מה שהוא בועל ת"ל היא היא והלא דין הוא ומה היא שאינה מטמאה בראיות כבימים מטמאה את בועלה את בועלה כנדה היא היא מטמאה את בועלה ואין הזב מטמא מה שהוא בועל ימים שני ימים מנין ח"ל ימי יום אחד מנין ח"ל כל ימי טמאה מלמד שמטמאה תזוב ומוציא אני י"ב שאין ראוי לספירת או כי תזוב ואין לי אלא שלשה אטר עשר ולהוציא שנים עשר מרבה אני אחד עשר שראוי לספירת או כי בלא עת נדתה יכול שאני מרבה אף שנים עשר אמרת לאו ומה ראית לרבות אני אביא העשירי שראוי לספירה וראוי לזיבה ומנין לרבות אחד עשר ת"ל תשעה עשרה מנין אמרת מה מצינו ברביעי שראוי לספירה וראוי לזיבה אף יום אחד מנין לרבות מופלג שנים שלשה ארבעה חמשה ששה ושבעה שמונה לנדתה מופלג לנדתה יום אחד מנין ת"ל (ויקרא טו, כה) או כי תזוב אין לי אלא (ויקרא טו, כה) בלא עת נדתה (על נדתה) סמוך לנדתה ואין לי אלא סמוך

דידרן עלך תינוקת וסליקא לה מסכת נדה

ען אַע עלירי הליכות אלא הלכות בכל יום מובטה לו שהוא בן העולם הבא שנאמר (חבקוק ג, ו) הליכות עולם לנדתה אימת הוי בליליא וקא קרי לה זבה תנא דבי אליהו כל השונה הלכות תהוי נדה א"ל עלך אמר קרא (ויקרא טו, כה) על נדתה סמוך לנדתה סמוך בן עוריה הלכתא א"ל רב שמעיה לר" אבא אימא ביממא תהוי ובה בליליא יהיה לה אינה סופרת אלא יומה אלמא קראי נינהו לר"ע קראי לר' אלעזר שבעה לשנים היא שסופרת אחד לאחד אינו דין שתספור שבעה לשנים ת"ל לה יכול תספור שבעה לשנים ודין הוא ומה הוא שאין סופר אחד לאחד סופר מנין ת"ל ימי יום אחד מנין ת"ל כל ימי ומנין שסופרת אחד לאחד ת"ל יהיה ומושב ת"ל (ויקרא טו, כו) כמשכב נדתה ואין לי אלא שלשה ימים שני ימים מטמאה את בועלה ואין הזב מטמא מה שהוא בועל ומנין שהוא עושה משכב

אף עשירי בעי שימור ר"ל אמר עשירי כאחד עשר מה אחד עשר לא בעי - לאחריני עביד שימור ור"ל אמר הלכוח אחד עשר לא אחד עשר בעי שימור

תהיה זבה) תלמוד לומר